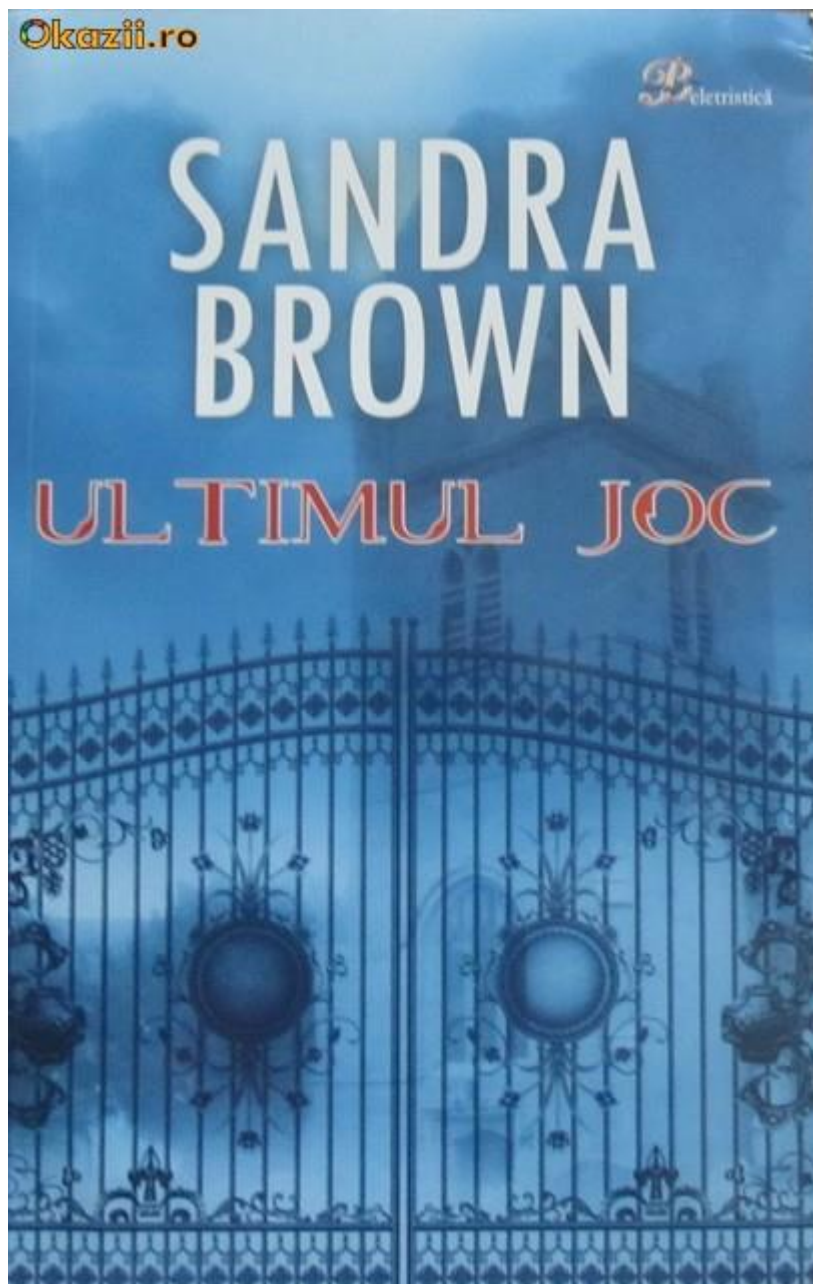

SANDRA BROWN

ULTIMUL JOC

1

— Asta e?

— Asta-i. Griff Burkett aruncă o sacoșă mică din pânză pe scaunul din spate al mașinii, apoi urcă în față, pe scaunul pasagerului. N-am adus multe cu mine. Sunt al dracului de sigur că nu vreau suveniruri de aici.

Nu-și dorea niciun fel de amintiri din perioada pe care o petrecuse în BIG – numele de cod, oficial, al închisorii Federale din Big Spring, Texas.

Se așază cât mai confortabil pe scaunul îmbrăcat în piele, potrivește aerul condiționat, astfel încât să bată direct în el și apoi, dându-și seama că nu se deplasau, se uită la șofer.

— Centura de siguranță.

— Oh. Da. Griff întinse centura după care o cuplă. Glumeț, spuse: Nu aș vrea să încalc legea.

Pentru un avocat, Wyatt Turner era OK. Dar, dacă avea simțul umorului, atunci cu siguranță că-l ținea închis cu cheia. Nici măcar nu schiță un zâmbet la remarca lui Griff.

— Haide, Turner, relaxează-te, spuse Griff. Este o zi specială.

— Din nefericire, nu suntem singurii care o sărbătorim.

Turner îi atrase atenția lui Griff asupra unei mașini urâte, de un verde-măsliniu, parcată pe un loc rezervat persoanelor cu handicap. Părea a fi parcată ilegal, pentru că nu avea niciun abțibild agățat de oglindă retrovizoare. Griff nu recunoscuse nici modelul, nici producătorul mașinii, pentru că era mai nouă de cinci ani de zile. Nimic nu scotea în evidență acel sedan, cu excepția bărbatului care stătea la volan.

Griff înjură cu o voce scăzută.

— *El* ce caută aici?

— S-a dat peste tot la știri că urmează să fii eliberat azi, dar mă îndoiesc că a venit cu o sticlă de șampanie.

— De ce ar vrea să bată tot drumul ăsta doar ca să mă vadă pe mine?

— Presupun că vrea să continue lucrurile de acolo de unde le-ați lăsat.

— Slabe șanse.

Subiectul conversației lor, Stanley Rodarte, parcase într-un loc în care era imposibil să nu-l vezi. Așa își dorise, ca Griff să-l poată vedea. Și Griff l-ar fi recunoscut oriunde, pentru că Stanley Rodarte era un ticălos urât de tot. Fața lui părea să fi fost tăiată dintr-un stejar, cu o drujbă, de către un cioplitor mult prea nerăbdător și prea grăbit pentru a mai îndepărta și cioturile. Pomeții îi erau ascuțiți precum o lamă de cuțit și îi umbreau pielea marcată de vărsat. Părul avea culoarea și textura paielor de grâu. În spatele lentilelor opace ale ochelarilor de soare, ochii săi – de o nuanță gălbuie, după cum își amintea Griff – erau, fără nicio urmă de îndoială, fixați asupra lui Griff, cu o dușmănie ce nu dispăruse deloc timp de cinci ani de zile.

Griff ridică din umeri cu o indiferență mai mare decât cea pe care o simțea cu adevărat.

— Până la urmă, își irosește propriu-i timp.

Dând impresia că vorbește cu vocea destinului, Turner spuse:

— Este evident că el nu crede asta.

Când se apropiară de cealaltă mașină, Griff îi zâmbi larg lui Rodarte, după care ridică degetul mijlociu și i-l arătă.

— Iisuse, Griff, spuse Turner accelerând către poarta închisorii, Ești nebun?

— Nu mă sperie el pe mine.

— Ei bine, ar trebui. Dacă ai avea măcar o umbră de rațiune, ar trebui să te sperie de moarte. Aparent, nu a uitat nimic în legătură cu Bundy. E bine să nu te învârți pe lângă el. Vorbesc foarte serios. Mă ascuți? Încearcă să nu-ți intersecțezi drumul cu al lui.

— Cât o să mă coste acest sfat nesolicitat?

— Nimic, fac eu cinste cu sfatul ăsta. Este util și pentru protecția mea, nu numai a ta.

În ciuda faptului că aerul condiționat bătea din plin, Griff lăsă geamul jos când Turner trecu pe sub poarta închisorii federale ce-i

servise drept casă în ultimii cinci ani. Zona în care fusese încarcerat era clasificată ca fiind de minimă securitate, dar, cu toate acestea, tot închisoare se chema.

— Nu vreau să-i offensez pe oamenii din Big Spring, dar nu-mi mai doresc să trec vreodată granițele acestui oraș, spuse el în treacăt, în vreme ce părăseau orașul din vestul Texasului, îndreptându-se spre est pe autostrada interstată 20.

Aerul era fierbinte, uscat, încărcat de praf, parfumat cu gaze de eșapament de pe autostrada intens circulată, dar cel puțin era un aer liber, primul pe care Griff îl inspira în ultimele 1825 de zile. Îl trase în piept cu nesaț.

— Ți-e bine să ieși de acolo? se interesă avocatul.

— N-ai nici cea mai mică idee.

După câteva momente, Turner spuse:

— Chiar vorbeam serios în ceea ce-l privește pe Rodarte.

Vântul cu particule de nisip îi răzuia fața lui Griff și îi turtea părul pe cap.

— Relaxează-te, Turner, spuse el cu o voce mai puternică, pentru a acoperi zgomotul făcut de un camion urât mirositor, care transporta vite și care tocmai trecuse pe lângă ei. Cu siguranță că nu voi flutura steagul roșu în fața lui Rodarte. Și a nimănui altcuiva. Asta a rămas în trecutul meu. Este istorie veche. Mi-am luat pedeapsă și mi-am plătit datoria față de societate. Acum vorbești cu un alt om, reabilitat.

— Mă bucur să aud asta, spuse avocatul pe un ton foarte sceptic.

Griff fixase mașina lui Rodarte în oglinda retrovizoare. Acesta îi urmărise tot drumul de la Big Spring, iar acum mergea cu aceeași viteză ca și ei, ținându-se în urma lor cu trei mașini. Dacă Wyatt Turner își dădea seama că Rodarte se ținea după ei, nu lăsa să se vadă acest lucru. Griff dădu să spună ceva în legătură cu asta, dar apoi se gândi că erau lucruri pe care avocatul era mai bine să nu le știe. Lucruri care nu ar fi făcut decât să-l îngrijoreze.

Patru sute cincizeci de kilometri mai târziu, Griff stătea în mijlocul camerei de zi a apartamentului, deși această denumire era

cu siguranță exagerată. Un om putea trăi acolo, dar asta nu se putea numi viață. Camera era atât de întunecoasă, că dădea impresia de tristețe, dar, de fapt, iluminatul slab chiar îi făcea un bine. O crăpătură la fel de lată că degetul lui arătător se întindea de la perete până pe tavan, asemenea desenului unui fulger. Covorul era lipicios și aparatul de aer condiționat zumzăia, dar aerul pe care-l pompa era umed și mirosea precum mâncarea chinezească stricată.

— Nu e mare lucru, spuse Turner.

— Să mori tu.

— Dar cel puțin nu ai nevoie de contract de închiriere. Chiria se plătește de la o lună la alta. Poți să-l consideri doar o haltă până când îți vei găsi altceva mai bun.

— Cel puțin la Big Spring era curățenie.

— Vrei să te întorci?

Poate că, la urma urmei, Turner chiar avea simțul umorului. Griff își aruncă geanta din pânză pe canapea. Canapeaua nu numai că părea inconfortabilă, dar tapiteria era și pătată cu Dumnezeu știe ce. Își aminti cu drag apartamentul mare, aflat într-un zgârie-nori, în zona bogată din care locuise, Turtle Creek din Dallas. Era inundat de lumină naturală în timpul zilei, iar noaptea avea o vedere panoramică asupra orașului. Și, în plus locuința era dotată cu tot felul de lucruri. Nici măcar nu știa la ce foloseau sau cum se lucra cu jumătate din lucrurile care se găseau acolo. Dar cel mai important lucru era că le avea.

— Când mi-ai vândut locuința, nu ai reușit să păstrezi din lucrurile mele?

— Haine. Obiecte intime. Fotografii. Chestii din astea. Se află toate într-un depozit. Dar restul... Turner dădu din cap și își scutură cheile agitat, ca și cum ar fi fost nerăbdător să se întoarcă la mașină, deși drumul le luase aproape cinci ore și nu făcuseră decât o oprire. Mai întâi de toate, am lichidat tot stocul din Cutia de Jucării.

Acesta era numele de alint dat de Griff garajului suplimentar pe care-l închiriasse pentru a-și depozita jucăriile de adult – schiuri pentru zăpadă, echipament pentru scufundări, o motocicletă

marca Indian, o barcă mică de pescuit care fusese folosită o singură dată. Lucruri pe care le cumpărase, mai ales, pentru că putea și avea cu ce.

— Escalade-ul și Porsche-ul le-am vândut după aceea. Lexus-ul l-am ținut până când nu am mai avut de ales. Apoi, am început să golesc apartamentul. A trebuit să vând totul, Griff. Pentru a plăti amendă și taxele pentru consultații.

— *Taxele pentru tine.*

Turner încetă să se mai joace cu cheile. În alte circumstanțe, atitudinea combativă pe care o adoptă ar fi fost amuzantă. Griff era mult mai înalt decât el și în timpul încarcerării nu renunțase la exercițiile fizice. Ba chiar era mult mai puternic acum decât atunci când intrase la închisoare.

Wyatt Turner avea paloarea unui om care lucra la birou douăsprezece ore pe zi. Exercițiul fizic pentru el însemna să joace o partidă de golf mergând de la o gaură la alta în mașină, iar apoi să bea două cocktailuri în barul clubului. La patruzeci și ceva de ani câți avea, deja îi crescuse o burtă moale și fesele îi atârnav.

— Da, Griff, taxa mea, spuse el defensiv. Sunt plătit să-mi fac treaba. La fel ca și tine.

Griff se uită la el o clipă, după care spuse încet:

— La fel cum eram și eu plătit. *Eram plătit.*

Turner dădu înapoi, părând ușor jenat de atitudinea lui de dinainte, după care se întoarse și puse un alt set de chei pe măsuta de cafea.

— Mașina noastră suplimentară. E parcată afară. Nu ai cum să nu o vezi. Este o Honda cu două uși, de un roșu șters. Nu valorează nimic, așa că atunci când Susan și-a cumpărat Range Roverul, am ținut-o pentru urgențe. Merge destul de bine. I-am schimbat uleiul și i-am verificat cauciucurile. Folosește-o cât timp ai nevoie.

— Taxa zilnică pentru închiriere se va adăuga la banii pe care ți-i plătesc?

Turner se simți din nou jignit.

— De ce cauți să fii atât de imbecil? Nu încerc decât să te ajut.

— Am avut nevoie de ajutorul tău acum cinci ani, ca să nu intru

la închisoare.

— Am făcut tot ce am putut pentru tine, ripostă Turner. Dar te-au prins. După faptă și răsplată.

— Măi, cred că trebuie să notez asta, spuse Griff prefăcându-se a-și căuta un pix în buzunar.

— Eu am plecat.

Turner se îndreptă către ușă, dar Griff îi tăie calea.

— Bine, bine, ești un mare prinț între avocați, iar eu sunt un mare imbecil. Altceva? îl lăsă pe Turner câteva momente pentru a-i trece indignarea, după care repetă pe un ton mai conciliant:

— Ce altceva ai mai făcut pentru mine?

— Ți-am adus câteva haine pe care le-am pus în dulapul din dormitor, spuse Turner făcând un gest cu mâna către o ușă deschisă din celălalt capăt al camerei. Jeanșii și tricourile cu guler sunt încă la modă. Ți-am cumpărat și câteva prosoape de la magazinul Target. Ai articole de toaletă?

— În geantă.

— Apă, lapte și ouă o să găsești în frigider. Acolo, am pus și pâinea. M-am gândit că în dulapul din bucătărie s-ar putea să fie gândaci.

— Cred că gândul tău are mari șanse să fie adevărat.

— Uite ce e, Griff, știu că nu este un palat, dar...

— *Palat?* repetă el râzând. Nu cred că există cineva care ar putea să confunde fundătura asta cu un palat. După care, pentru a nu părea nerecunoscător, adăugă: Dar după cum spuneai și tu, nu este decât o mică oprire. Am și telefon?

— În dormitor. Am plătit eu prima taxă pentru tine. Este pe numele meu. Îl putem deconecta când îți vei lua propriul telefon.

— Mulțumesc. Ce număr am?

Turner i-l spuse.

— Nu vrei să-l notezi?

— Știam cândva vreo două sute de jocuri pe de rost. Sunt însă în stare să mai țin minte zece cifre.

— Hmmm. Da. Nu uita să-l suni pe ofițerul responsabil de eliberarea condiționată. Trebuie să știe cum te poate contacta.

— Este primul lucru pe lista mea. Să-l sun pe Jerry Arnold,

spuse Griff, după care scrise cu mâna în aer o bifă.

Turner îi întinse un plic de la bancă.

— Uite, ai aici câțiva bani, până când o să poți să-ți iei un card de credit. Acolo vei găsi și carnetul de conducere. Adresa este greșită, bineînțeles, dar nu expiră decât odată cu următoarea ta aniversare și până atunci probabil că te vei muta altundeva.

— Mulțumesc.

Griff aruncă plicul pe masă, lângă cheile mașinii împrumutate. Să primească bani de la avocatul său era la fel de umilitor că prima zi în închisoare, atunci când i se spusese regulile, precum și pedepsele care se aplicau pentru încălcarea lor.

— Ei bine, atunci cred că ești pregătit.

Avocatul îl bătu ușor pe umăr, un gest care, venit din partea lui, părea stângaci și nenatural. Se întoarse repede să plece, dar când ajunsese în pragul ușii se opri și se uită din nou către el.

— Griff... oamenii încă sunt supărați pe tine. Pentru mulți dintre ei tu ai comis un păcat mortal. Dacă cineva are o reacție ostilă față de tine, încearcă să nu te necăjești prea rău. Întoarce și celălalt obraz, da?

Griff nu spuse nimic. Nu dorea să facă o promisiune pe care nu putea să o țină.

Turner ezită, părând îngrijorat.

— Să fii eliberat... este o schimbare dificilă.

— Este mai bine decât să fiu închis.

— Acele cursuri pe care le organizează cu deținuții ce urmează a fi eliberați...

— Programul de pregătire pentru eliberare.

— Exact. Ți-au fost de folos?

— Oh, da. Am învățat cum să completez o cerere de angajare. Mi s-a spus să nu mă scarpin în fund sau să-mi bag degetul în nas în timpul unui interviu.

Cu mâhnire în glas, Turner întreabă:

— Ai idee ce vei face de acum încolo?

— Îmi voi lua o slujbă.

— Cu siguranță. Dar mă refeream la așteptările pe care le ai.

— Cunoști vreo echipă din NFL¹ care are nevoie de un conducător de joc? Fața lui Turner deveni atât de fleșcăită, încât Griff izbucni în râs. Era o glumă!

Proprietatea era înconjurată de un zid foarte înalt din cărămidă acoperită cu iederă.

— Sfinte Sisoe! Griff opri Honda în dreptul interfonului de la poartă. Știa după adresă că se afla într-o zonă scumpă a Dallasului, dar nu se aștepta să fie chiar *atât* de scumpă.

Pe cutia interfonului erau trecute instrucțiunile pentru a intra în contact cu reședința. Tastă cifrele pe tastatură și așteptă ca telefonul să sune în casă. După o clipă, în difuzor se auzi o voce.

— Da?

— Sunt Griff Burkett și îl caut pe domnul Speakman.

Nu mai spuse nimic altceva, dar poarta din fier se deschise și el pătrunse cu mașina înăuntru. Aleea pietruită era mărginită de tufișuri și flori. Dincolo de ele, o pajiște umbrită de copaci părea să fie un covor de catifea verde.

Vila însăși era la fel de impresionantă ca și peisajul. Mai bătrână decât Griff cu câteva zeci de ani, era construită din piatră gri. Unele dintre zidurile sale erau acoperite la fel ca și zidul înconjurător al proprietății. Urmă aleea sinuoasă și parcă direct în fața intrării, după care coborî din Honda împrumutată și se apropie de ușă. Intrarea era flancată de ghivece mari în care creșteau brazi. Griff se întrebă într-o doară cum Dumnezeu reușiseră să facă copacii să crească în forma unor tirbușoane.

Nu se vedeau nici urme de pânze de păianjeni și cu greu găseai câte o frunză căzută pe jos. Pe niciuna dintre ferestre nu se vedea vreo pată. Casă, terenul, tot era locul perfect.

Când îi spusese lui Wyatt Turner că nu avea niciun fel de planuri, mințise. Asta nu însemna că ploua cu slujbe. Era foarte probabil că în acel moment Griff Burkett să fie cel mai detestat om din Dallas, dacă nu cumva din tot Texasul. Nu, asta ar fi putut să fie chiar prea puțin. Era disprețuit de toți iubitorii de fotbal din

¹ Național Football League – Liga națională de fotbal american (n. Trad).

țară. Oamenii îi rosteau numele pe un ton batjocoritor sau chiar scui-pau după ce-l pronunțau, ca pentru a îndepărta un spirit malefic. Nimeni întreg la minte nu ar fi vrut să-l aibă printre angajații săi.

Cu toate acestea, avea o mică speranță.

Cu câteva zile înainte de a fi eliberat, primise o invitație să se prezinte în acel loc, la acea dată și la acea oră. Pe invitația oficială fusese scris: Foster Speakman. Numele îi suna vag familiar, deși Griff nu ținea minte de unde ar fi putut să-l cunoască și, mai ales, de ce.

După ce luă degetul de pe sonerie, încercă să se gândească, dar nu-și putu imagina ce treabă ar fi putut să aibă cu el un tip care locuia într-un astfel de loc. Presupunea că întâlnirea avea legătură cu o ofertă de lucru. Dar acum, după ce se văzu acolo, se gândi că era foarte posibil să nu fie așa. Poate că acest Speakman era un fan înrăit al echipei Cowboys care doar își dorea o bucată de carne din Griff Burkett.

Ușa se deschise aproape instantaneu. Fu lovit în față de un curent de aer rece, un vag miros de portocale și văzu un tip care dădea impresia că ar fi trebuit să poarte niște haine sumare și să țină în mână o sulită.

Griff se așteptase să-i deschidă ușa o fată în casă sau un valet – cineva care să poarte un sort alb și să-i vorbească cu o voce calmă și politicoasă, dar extrem de afectată. Acest tip nu se apropia nici pe departe de ideea pe care și-o făcuse el. Era îmbrăcat cu un tricou negru, mulat, și cu pantaloni negri. Avea o față lătăreață și trăsăturile plate asemenea unui membru al familiei regale mayașe. Pielea era fină și nu se vedea niciun fir de barbă. Părul drept era negru ca smoala.

— Domnul Speakman?

Omul dădu din cap și zâmbi. Mai bine zis, își dezveli dinții. Nu puteai să numești acel lucru chiar un surâs, pentru că nicio altă trăsătură a feței sale nu se mișcase, nici măcar vag. Se dădu într-o parte și-i făcu semn lui Griff să intre.

Tavanul arcuit se ridică cu trei etaje mai sus. Pe podeaua de marmură, covoare orientale formau insulițe de culori delicate.

Privirea lui Griff rămase ațintită pe oglinda enormă care era agățată deasupra mesei lungi. Scara interioară rotundă era o minune arhitectonică, mai ales dacă luai în considerare perioada în care era construită casa. Spațiul era imens și dădea impresia unei catedrale.

Fără a scoate niciun cuvânt, bărbatul îi făcu lui Griff un semn din cap să-l urmeze. Din nou Griff avea impresia că Foster Speakman îl aștepta. Oare avea pe undeva, prin beciuri, amenajate camere de torturi cu bice și alte ustensile?

Când ajunseră la o pereche de uși duble, valetul – pe care-l numea așa în lipsa unui alt cuvânt mai potrivit – împinse ambele uși pentru a le deschide, după care se dădu într-o parte. Griff intră în cameră, care, evident, era o bibliotecă, pentru că pe trei dintre pereți se aflau rafturi de cărți de la podea până la tavan. Cel de-al patrulea perete era un geam aproape de sus până jos, care dădea către pajiște și grădinile cu flori.

— Chiar mă întrebam.

Griff se întoarse către vocea care se auzi pe neașteptate și fu surprins pentru a doua oară. Bărbatul care îi zâmbea ședea într-un scaun cu roțile.

— Ce vă întrebați?

— Cât de impunător, din punct de vedere fizic, ești în realitate, spuse el, uitându-se la Griff, analizându-l din cap până în picioare. Ești la fel de înalt pe cât mă așteptam, dar nu la fel de masiv... desigur, nu te-am văzut decât de la distanță, din tribună stadionului sau la televizor.

— Televizorul îngrașă cu cinci kilograme.

Bărbatul râse.

— Asta ca să nu vorbim și de umerii atașați la tricoul de fotbal.

Îi întinse mâna dreaptă.

— Foster Speakman. Ți mulțumesc că ai venit. Dădură mâna. Deloc surprinzător, mâna lui era cu mult mai mică decât a lui Griff, dar palma îi era uscată și strânsoarea era fermă. Bărbatul apăsă pe un buton de pe scaunul lui cu roțile ultimul tip și se îndepărtă. Vino și ia loc!

Îi făcu semn lui Griff să ia loc pe unul dintre scaunele aranjate

confortabil, fiecare cu masă și lampă. Când se așeză, simți dintr-odată că-l apucă dorul de mobilă de calitate asemănătoare pe care o avusese cândva. Acum, era obligat să-și țină pâinea într-un frigider care scotea un zgomot enervant.

Aruncând o altă privire în jurul camerei și mai apoi pe geam, se întrebă din nou ce dracu' căuta el *acolo*, în acea vilă acoperită cu iederă care aparținea unui handicapat.

Probabil că Foster Speakman avea cu cinci ani mai mult ca el, ceea ce însemna că avea în jur de patruzeci de ani. Era destul de simpatic. Greu de spus cât de înalt era dacă ar fi stat în picioare, dar Griff își imagina că, probabil, avea undeva la un metru optzeci. Era îmbrăcat cu un tricou cu guler și pantaloni kaki prinși la mijloc cu o centură maro din piele, pantofi asortați și șosete închise la culoare.

Cracii pantalonului păreau să fie niște baloane dezumflate, părând că nu este foarte multă carne să le umple.

— Vrei ceva de băut? se interesă Speakman pe un ton plăcut.

Surprins în timp ce se holba împrejur și făcea speculații, Griff redeveni atent la gazda sa.

— O coca-cola?

Speakman se uită către bărbatul care îi deschisese ușa lui Griff.

— Manuelo, două coca-cola, *por favor*.

Manuelo era la fel de pătrășos și solid ca un sac de ciment, dar se mișca fără să facă vreun zgomot. Speakman remarcă privirea lui Griff ațintită asupra servitorului care se îndreptă spre bar și începu să le toarne băutura.

— Este din El Salvador.

— Aha.

— Chiar a venit pe jos până în Statele Unite.

— Aha.

— Are grijă de mine.

Lui Griff nu-i veni niciun răspuns pe loc, deși ar fi vrut să întrebe dacă Manuelo, în ciuda surâsului pe care îl arboră, avea o colecție de cranii sub pat.

— Ai venit cu mașina de la Big Spring astăzi? întrebă Speakman.

— Avocatul meu m-a luat cu mașina de dimineată.

— A fost un drum cam lung.

— Nu m-a deranjat deloc.

Speakman zâmbi.

— Da, presupun că nu. Mai ales după ce ai stat înăuntru atâta timp. Așteptă până când își luă paharul cu cola de pe tava mică, pe care Manuelo o întinse spre el, după care își luă și el unul dintre paharele de cristal și îl ridică:

— Să bem pentru eliberarea ta!

— Cu mare plăcere beau pentru asta.

Manuelo ieși prin ușa dublă, închizând-o în spatele său. Griff mai luă o înghițitură de cola, simțindu-se stingher sub privirea curioasă și scrutătoare a lui Speakman.

Ce însemna asta? Invitase un fost deținut la un pahar de discuții?

Toată scena îl făcea să se simtă extrem de inconfortabil. Se decise să nu mai lungească lucrurile aiurea și așeză băutura pe masa de lângă el.

— M-ați chemat aici să vedeți de aproape un fost jucător de fotbal? Sau să vedeți cum arată un tip care a fost condamnat la închisoare?

— M-am gândit că, probabil, ai nevoie de o slujbă.

Nedorind să pară disperat sau în nevoie, Griff ridică din umeri indecis.

— Ai primit vreo ofertă deja? se interesă Speakman.

— Niciuna care să mă intereseze.

— Echipa Cowboys nu...

— Nu. Și nici vreo altă echipă. Mi s-a interzis accesul în Ligă. Cred că nu pot nici măcar să cumpăr un bilet la un joc al Ligii Profesioniștii de Fotbal.

Speakman dădu din cap ca și cum ar fi hotărât deja că acela era felul în care viața lui Griff Burkett se aranjase.

— Și atunci, dacă nu poți să faci nimic legat de fotbal, ce gânduri ai?

— Am plănuir să-mi ispășesc pedeapsă și să ies din închisoare.

— Nimic mai mult de atât?

Griff se lăsă pe spătar și ridică din nou din umeri, ca și cum n-ar fi dat nicio ceapă degerată pe ce se întâmpla, după care se întinse după paharul de coca-cola și mai luă o înghițitură.

— Am cochetat cu câteva idei, dar deocamdată nu am stabilit nimic sigur.

— Sunt proprietarul unei linii aeriene. Sunsouth.

Griff își stăpâni trăsăturile chipului, părând nici surprins, nici impresionat, când, de fapt, trăia ambele sentimente.

— Zbor cu ea. Sau, mai degrabă, ar trebui să-ți spun că zburam adesea în trecut cu Sunsouth, spuse Speakman zâmbind absent. Și la fel fac și o mulțime de alți oameni. Mă bucur să-ți spun asta.

Griff aruncă o privire de jurâmprejur prin cameră frumoasă, privirea sa oprindu-se asupra lucrurilor de preț, după care se întoarse către Speakman.

— Sunt absolut convins că-ți pare bine de asta.

În ciuda remarcii grosolane a lui Griff, zâmbetul lui Speakman rămase neschimbat.

— Te-am invitat aici ca să îți ofer o slujbă.

Griff își simți inima tresărind de bucurie. Un om precum Foster Speakman îi putea face mult bine. Acum, își aminti de ce numele îi sunase atât de familiar. Speakman era o persoană extrem de influentă în Dallas, deținând și operând una dintre cele mai de succes antreprize din regiune. Faptul de a fi susținut de el, chiar și un mic semn de milă, avea să-l ajute foarte mult în a recâștiga unele dintre favorurile pe care le avea Griff în urmă cu cinci ani.

Dar se strădui să-și tempereze optimismul. Din câte informații avea tipul, la fel de bine ar fi putut să-l angajeze să curețe tancurile septice ale avioanelor sale.

— Ascult.

— Slujba pe care vreau să ți-o ofer te va elibera imediat de problemele financiare. Din câte am înțeles, proprietățile tale au fost lichidate pentru a-ți putea plăti amenda pe care Curtea ți-a impus-o.

Simțind că nu putea să mintă, Griff spuse:

— Da, în marea lor majoritate.

— Acele bunuri au fost folosite și pentru a acoperi niște

împrumuturi substanțiale. Este adevărat ce spun?

— Uite ce e, Speakman, pentru că se pare că știi multe, n-are rost să ne mai jucăm. Am pierdut totul și chiar mai mult decât atât. Asta voiai să auzi de la mine? N-am nici măcar după ce bea apă.

— Atunci, presupun că o sută de mii de dolari îți vor cădea tocmai bine.

Surprins de suma vehiculată, Griff simți cum iritarea i se transformă în suspiciune. Învățase pe pielea lui, și nu tocmai ușor, să fie circumspect la orice lucru care părea mult prea ușor de obținut. Dacă ceva părea prea bun pentru a fi adevărat, atunci probabil că așa și era.

— O sută de mii pe an?

— Nu, domnule Burkett, spuse Speakman zâmbind și amuzându-se. O sută de mii de dolari pentru a parafa înțelegerea. Ca să folosim un termen care probabil vă este mai mult decât familiar, ar fi ca un comision la semnare.

Griff se uită la el, numărând în gând până la zece.

— O sută de mii. De dolari americani.

— În bancnote reale. Sunt ai dumneavoastră dacă spuneți da la ceea ce vreau să vă propun.

Griff își luă cu grijă glezna proptită pe genunchiul celui alt picior și-și puse amândouă tălpile pe podea, încercând să câștige timp, în vreme ce mintea lui cerceta din toate părțile suma de bani și cât de mare nevoie avea de ei.

— Vă gândiți să mă folosiți ca reclamă pentru liniile aeriene? Afișe pe stradă, spoturi la televizor și chestii de genul ăsta? Nu sunt foarte înnebunit să pozez nud, dar totul poate fi negociat.

Speakman zâmbi și dădu din cap în semn de negare.

— Înțeleg că astfel de bani constituiau o parte semnificativă a venitului dumneavoastră atunci când jucați în apărare la Dallas Cowboys. Se pare că jucătorul care purta tricoul cu numărul zece vindea o mulțime de produse cărora le făcea reclamă, dar mă tem că acum susținerea pe care ați putea să o acordați unui produs nu ar face decât să-i alunge pe cumpărători, nu să-i atragă.

Deși știa că afirmația este adevărată, pe Griff îl enervă acest

lucru.

- Și atunci ce aveți în minte? Pe cine trebuie să ucid?
- Nu este vorba de ceva atât de grav.
- Dar nu mă pricep deloc la avioane.
- Nu are nicio legătură cu linia aeriană.
- Aveți nevoie de un nou grădinar?
- Nu.
- Atunci nu mai am întrebări. Totuși ce trebuie să fac pentru a-mi câștiga sută de mii de dolari?
- Trebuie să o lăsați pe soția mea gravidă.

2

Poftim?

- Ați auzit foarte bine, domnule Burkett. Mai doriți cola?

Griff continuă să se holbeze la gazda lui până când reuși să priceapă întrebarea. Cel puțin, ticălosul ăsta nebun era o gazdă bună.

- Nu, mulțumesc.

Speakman își împinse scaunul până la capătul mesei și luă paharul gol al lui Griff, ducându-l până la barul ud și punându-le pe amândouă într-un suport sub chiuvetă. Folosi un prosop pentru a șterge partea de deasupra, din granit, deși de acolo, de unde se afla, Griff putea să observe că era extrem de curat și pe suprafața sticloasă nu era nici măcar o picătură de lichid sau de umezeală. Speakman împături prosopul, aliniind toate marginile perfect și îl trecu printr-un inel atașat de bar.

Își împinse înapoi scaunul către masa unde stătea Griff, după care luă suportul de pahare, îl puse la locul lui, dădu de trei ori cu degetul în el, după care își relua poziția inițială, la o mică distanță de locul lui Griff.

Griff, uitându-se la manevrele pe care le făcea, se gândi: „Da, e o gazdă bună și extrem de curată și ordonată.”

— Să-mi spuneți dacă vă răzgândiți și mai doriți ceva de băut, spuse Speakman.

Griff se ridică în picioare și înconjură scaunul, uitându-se la Speakman pentru a vedea dacă nebunia era detectabilă de la acea distanță, după care se îndreptă spre fereastră și se uită afară. Avea nevoie să se simtă cu picioarele pe pământ, să se asigure că nu căzuse într-o vizuină de iepure sau ceva de genul ăsta.

Se simțea la fel cum se simțise și în acele prime câteva săptămâni la Big Spring, atunci când se trezea și se simțea extrem de dezorientat, având nevoie de câteva secunde pentru a înțelege unde era și mai ales de ce. Și acum se simțea tot la fel. Se simțea detașat. Trebuia să-și recâștige calmul.

De partea cealaltă a ferestrei, nu se vedea niciun Pălărier Nebun. Totul era nemișcat și arăta perfect de normal – iarba cu sclipiri de smarald, potecile pietruite își făceau loc printre straturile de flori, copacii își întindeau crengile, aruncând umbre asupra a tot ce se afla în jur. În depărtare se zărea un iaz. Cerul era albastru. Deasupra, se auzea un avion cu reacție care se apropia de Dallas.

— Unul de-al nostru.

Griff nu-l auzise pe Speakman apropiindu-se de el și se sperie puțin când îl văzu atât de aproape. Închisoarea te făcea să devii așa. Te făcea să fii tot timpul pe punctul de a exploda. Atacanți care depășeau o sută cincizeci de kilograme alergau direct la el, hotărâți să-i provoace rău și durere, cu dinții rânjiți în spatele gardienilor și cu răutatea sclipindu-le în ochi. Fusesse pregătit pentru ei și era obișnuit să facă față atacului lor.

Dar chiar și în zona de minimă securitate a închisorii, acolo unde deținuții erau cei care făcuseră infracțiuni financiare, erai nervos douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Tot timpul stăteai cu grada ridicată și nu te apropiai la mai puțin de o lungime de braț de ceilalți.

Desigur, el fusese la fel și înainte de închisoare.

Speakman se uită la avion.

— Vine de la Nashville. Trebuie să aterizeze la șapte și șapte minute, spuse el uitându-se la ceasul pe care-l avea la încheietură.

A ajuns exact la timp.

Griff îl studie câteva secunde, după care spuse:

— Și partea cea mai amuzantă e că păreți a fi perfect sănătos.

— Vă îndoiiți de sănătatea mea mintală?

— Și chiar mai mult decât atât.

— De ce?

— Ei bine, mai întâi de toate, nu am nimic care să indice că sunt o bancă de spermă.

Speakman zâmbi.

— Nu e exact genul de slujbă la care vă gândeați că vă voi oferi, nu-i așa?

— Nu, nici pe departe, spuse Griff, uitându-se la propriul ceas. Uite ce e, am planuri în seara asta. O întâlnire cu niște prieteni. De fapt, nu avea nicio întâlnire. Și nici prieteni. Dar totul părea plauzibil. Trebuie să plec pentru a ajunge la timp.

Speakman păru să își dea seama de minciună.

— Înainte să-mi refuzați oferta, spuse el, cel puțin ascultați-mă până la capăt.

Întinse mâna ca și cum ar fi avut de gând să îl atingă pe Griff pe antebraț. Tresărirea lui Griff fu involuntară și nu avu cum să preîntâmpine ca Speakman să nu-și dea seama. Se uită la Griff uimit, după care își retrase mâna, fără a-l mai atinge.

— Scuze, murmură Griff.

— E din cauza scaunului cu roțile, spuse Speakman direct. Pe unii oameni îi sperie complet. La fel ca o boală sau ca o amuletă purtătoare de ghinion.

— Nu e vorba de asta. Nu, nu, deloc. E doar că... Uite ce e, cred că am terminat aici. Trebuie să plec.

— Te rog, nu pleca încă. Te rog. Te deranjează dacă-ți spun Griff? Cred că am ajuns la un moment favorabil în care să ne tutuim, nu crezi?

Privirea lui Speakman reflecta lumina puternică de la ferestre. Ochii săi erau limpezi și inteligenți. În ei nu se vedea nici urmă de nebunie sau acea strălucire sălbatică care semnală nebunia. Griff se întreabă dacă doamna Speakman își dădea seama de acest lucru. La naiba, se întreabă dacă *există* o doamnă Speakman. Milionarul

din fața lui ar fi putut la fel de bine să sufere și de iluzii, pe lângă obsesia lui legată de curățenie.

Când Griff nu îi răspunse la întrebarea legată de adresarea pe nume, zâmbetul lui Speakman se transformă într-o expresie de dezamăgire.

— Cel puțin, mai stai puțin până îmi termin discursul. Nu mi-ar plăcea deloc ca toate repetițiile pe care le-am făcut să fi fost în van. Îi zâmbi scurt.

Luptându-se cu o dorință puternică de a ieși dracului de acolo, dar simțindu-se și vinovat pentru respingerea fizică pe care i-o arătase bărbatului, Griff se întoarse la scaunul său și luă loc. Rezemându-se pe perne, remarcă că îi era cămașa udă de transpirația provocată de enervarea pe care o simțea. Avea de gând să își ia adio cât de repede se putea. Fără a da impresia de proastă creștere.

Speakman reluă dialogul, spunând:

— Nu pot să fac copii prin niciun fel de metodă. Se opri parcă pentru a da greutate mai mare cuvintelor pe care le spusese. Dacă așa avea spermă, adăugă el pe un ton scăzut, noi doi nu am mai purta această conversație.

Griff ar fi preferat să nu poarte acel dialog nici în clipa de față. Nu era ușor să te uiți în ochii unui bărbat, când el îți vorbea de pierderea bărbăției.

— Am înțeles. Ai nevoie de un donator.

— Ai menționat o bancă de spermă.

Griff dădu din cap.

— Laura... ea e soția mea. Noi doi nu am vrut să mergem pe această cale.

— De ce nu? În marea lor majoritate, sunt instituții cu o reputație bună, nu? De încredere... Le fac tot felul de teste donatorilor. Și alte chestii asemănătoare.

Griff nu știa foarte multe despre băncile de spermă și nu era cu adevărat interesat de felul în care funcționau. Se gândea mai mult la ce i se întâmplase lui Speakman pentru a fi imobilizat în scaunul cu roțile. Oare fusese întotdeauna paraplegic sau era ceva de dată recentă? Oare contactase o boală degenerativă? Sau fusese

aruncat de pe un cal? Ce?

— Când partenerul de sex masculin nu este capabil să aibă un copil, ca în cazul meu, spuse Speakman, cuplurile utilizează donatori de spermă. Și, în majoritatea cazurilor, cu succes.

Bun, aparent nu se jena și nici nu era frustrat de handicapul său și Griff simți că trebuie să-l respecte pentru asta. Dacă el ar fi fost în situația lui Speakman și ar fi avut nevoie de cineva precum Manuelo, care să aibă grijă de el, nu credea că ar fi acceptat situația atât de ușor pe cât dădea Speakman impresia că o face. Știa că nu i-ar fi fost deloc ușor să vorbească despre asta și mai ales cu un alt bărbat. Poate că Speakman, pur și simplu, se resemnase.

Îl auzi spunând:

— Eu și Laura ne dorim cu disperare un copil, Griff.

— Îhî, articulase Griff, neștiind ce altceva ar fi putut să spună.

— Și vrem ca acest copil să aibă trăsături fizice asemănătoare cu ale mele.

— Bine.

Speakman dădu din cap ca și cum ar fi realizat că Griff nu înțelege chiar tot ce-i spune. Și își dădu seama că așa era atunci când Speakman spuse:

— Vrem ca toată lumea să creadă că eu sunt tatăl copilului.

— Da, spuse Griff dar tonul pe care o făcu lăsă să se înțeleagă că era un semn de întrebare la sfârșit.

— Acest lucru este extrem de important pentru noi. Vital. Obligatoriu, de fapt. Speakman ridică degetul arătător în sus, la fel ca un politician care se pregătește să facă cea mai importantă declarație a campaniei sale politice. Nimeni nu trebuie să se îndoiască de faptul că eu sunt tatăl copilului.

Griff ridică din umeri cu indiferență.

— Eu nu voi spune nimănui.

Speakman zâmbi relaxat.

— Excelent. Te plătim și pentru discreție, nu doar pentru... asistență.

Griff zâmbi și ridică ambele mâini cu palmele deschise.

— Stai o clipă. Când am spus că nu voi spune nimănui, am vrut

să spun că nu voi spune nimănui despre această conversație. De fapt, chiar nu sunt interesat să mai aud nimic. Să considerăm că acest... interviu... s-a terminat, bine? Rămâi cu suta ta de mii, eu cu sperma mea și întâlnirea asta rămâne micul nostru secret.

Aproape se ridicase de pe scaun când Speakman spuse:

— O jumătate de milion. O jumătate de milion de dolari când Laura rămâne gravidă.

Oprit la jumătatea mișcării, Griff găsi că este mai ușor să se așeze la loc decât să se ridice de pe scaun. Căzu în scaun și se uită fix la Speakman, uimit.

— Ți bați joc de mine.

— Te asigur că nu am intenția asta.

— O jumătate de milion?

— Ai ochii albaștri și părul deschis la culoare, la fel ca mine. Acum nu-ți poți da seama, dar am mai mult de un metru optzeci înălțime. Avem trăsături genetice similare, tu și cu mine. Oricum, destul de asemănătoare pentru ca un copil conceput de tine să pară a fi al meu.

Gândurile se învâртеau atât de repede în mintea lui Griff, încât îi era greu să se agațe de vreunul. El se gândea la dolari, iar Speakman vorbea despre gene.

— Băncile de spermă au registre. Mimă răsfoitul unor pagini. Te uiți prin ele și găsești ce vrei pentru copilul tău. Poți să alegi culoarea ochilor, a părului, înălțimea. Totul.

— Nu cumpăr niciodată ceva ce nu văd, Griff. Nu cumpăr din cataloage. Și, cu siguranță, nu aș face asta pentru copilul și moștenitorul meu. Și, oricum, există și riscul unei dezvăluiri.

— Acele dosare sunt confidențiale, spuse Griff.

— Mda, așa se spune.

Griff se gândi la poarta cu voce fără chip, la zidurile înalte care înconjurau terenurile. Aparent, intimitatea era o chestiune importantă pentru acest tip. La fel ca și ordinea absolută. Psihologii de la Big Spring ar fi avut material pentru o zi de cercetare doar din maniera obsesivă cu care Speakman aduna paharele, împăturea prosopul și înlocuia suporturile de pahare.

Intrigat, deși ar fi preferat să nu fie, Griff îl studie pe milionar

câteva secunde după care spuse:

— Și cum ar trebui să funcționeze asta? Aș merge la doctor și aș ejacula într-un pahar și...

— Niciun cabinet medical. Dacă Laura ar fi inseminată într-un cabinet medical, s-ar auzi tot felul de vorbe.

— Cine ar vorbi?

— Angajații cabinetului. Alți pacienți care ar putea să o vadă acolo. Oamenilor le place la nebunie să bârfească. Mai ales când e vorba de celebrități.

— Eu sunt o stea stinsă.

Râzând ușor, Speakman spuse:

— Mă refeream la Laura și la mine. Dar implicarea ta ar adăuga un plus acestei delicioase bârfe. Ar fi extrem de tentant chiar și pentru oamenii care sunt legați de secretul profesional.

— Bine, deci nu aș merge împreună cu voi la cabinet. Ai putea să mergi cu sperma mea acolo și să spui că este a ta. Cine ar ști?

— Nu înțelegi, Griff. Dacă am face asta, tot am lăsa loc pentru interpretări și speculații. Starea mea este mult prea evidentă. Sperma despre care aș spune că este a mea ar putea să fie a băiatului care ne curăță piscina. A unui pilot. A oricui. Speakman dădu din cap. Insistăm foarte mult pe acest aspect. Nu vrem asistente medicale, recepționere vorbărețe sau cabinete deschise publicului larg. De fapt, niciun fel de cabinete.

— Și atunci unde? Aici? Griff se și văzu cu o revistă pornografică și un pahar de plastic într-una dintre toaletele vilei, cu servitorul mut așteptând în fața ușii ca el să termine și să ia sperma.

Nici gând amice. Sau mai bine spus, Nici gând Manuelo.

Dar pentru o jumătate de milion de dolari?

Toți oamenii au un preț. Și el dovedise acest lucru. Cei cinci ani de zile scurși scăzuseră considerabil acest preț, dar dacă Speakman voia să-i dea cinci sute de mii pentru a face ceea ce făcuse gratis vreme de cinci ani, nu avea de gând să se lase împiedicat de timiditate.

Ar fi rămas cu șase sute de mii de dolari dacă punea la socoteala „bonusul de semnare a contractului“. Familia Speakman

avea să aibă copilul pe care și-l doreau cu disperare. Era o situație din care câștiga toată lumea și nici măcar nu făceau ceva ilegal.

— Presupun că vei dori să fiu controlat de un doctor mai întâi, spuse el. Din câte știi, aș fi putut să am un iubit în închisoare și să fi contactat HIV.

— Mă îndoiesc profund, spuse Speakman sec, dar da, aș cere să faci un examen medical și să-mi aduci un certificat semnat de un doctor. Ai putea să spui că ai nevoie de analize pentru o asigurare de sănătate.

Și încă totul părea prea simplu. Griff se întrebă dacă nu cumva îi scapă ceva. Care era șpilul?

— Și dacă nu rămâne însărcinată? Va trebui să returnez prima sută de mii?

Speakman ezită. Griff își înclină capul ca pentru a lăsa să se înțeleagă că acest amănunt era de natură să pună capăt negocierilor. Speakman spuse:

— Nu. Acei bani îți vor rămâne ție.

— Pentru că dacă nu rămâne însărcinată, s-ar putea să nu fie din cauza mea. Este posibil ca soția ta să nu fie fertilă.

— Cine ți-a negociat contractul cu echipa de fotbal Cowboys?

— Ce? Fostul meu agent. De ce?

— Îți dau un sfat, Griff. Pe durata unei negocieri de afaceri, odată ce ai câștigat un punct, renunță să-l mai susții. Nu-l mai menționa iar și iar. Deja am fost de acord că poți păstra prima sută de mii de dolari.

— Bine.

Nu discutaseră acest subiect în prima parte a conversației lor.

Griff își cântări opțiunile și își dădu seama că se reduceau la atât: nu avea niciun fel de opțiune în afară de a spune nu și a renunța la o grămadă de bani. Ar fi trebuit să fie nebun să renunțe la asta. Tot atât de nebun precum erau Speakman și femeia lui.

Ridică din umăr într-un gest de nepăsare neglijentă.

— Dacă este tot ceea ce îmi ceri, atunci batem palma. Dar vreau doar un lucru. Vreau să fac asta în intimitatea propriei mele băi. Doctorul va trebui să vină la mine acasă și să ia chestia. Cred că o poți congela, așa că-i voi da câteva mostre dintr-un foc. Râse și el

când își dădu seama de sensul dublu al celor spuse. Ca să zic așa.

Râse și Speakman, dar deveni serios ca un preot când spuse:

— Nu va fi prezent niciun doctor, Griff.

Chiar când crezuse că înțelesese totul, Speakman îl izbi la fel ca un fundaș care atacă prin învăluire și îl dă pe spate.

— Cum adică fără doctor? Cine va... Făcu o mișcare ușoară din încheietura mâinii... Pune lucrurile unde trebuie?

— Tu vei face asta, spuse Speakman încet. Îmi cer scuze că nu am fost foarte explicit cu privire la acest aspect încă de la început. Insist ca viitorul meu copil să fie conceput pe cale naturală. Așa cum a fost lăsat de Dumnezeu.

Griff se holbă la el vreme de câteva secunde, după care izbucni în râs. Fie cineva îi înscenase o glumă și el era filmat cu camera ascunsă, fie Speakman era complet dus cu pluta. Nimănui dintre cei implicați în viața lui Griff nu-i pășase îndeajuns de mult de el, încât să pună la cale o glumă atât de elaborată.

Nimeni din trecutul său nu și-ar fi pierdut atât de mult timp cât ar fi fost nevoie pentru a pune la punct acest scenariu bizar și a-l convinge și pe Speakman să se implice.

Nu, putea să pună pariu că Speakman era mai mult decât un milionar excentric și obsedat de curățenie și era, de fapt, bun de dus la ospiciu.

În orice caz, toată această discuție fusese o mare pierdere de vreme și el își pierduse complet răbdarea. Brusc, spuse:

— Adică treaba mea ar fi s-o regulez pe nevastă-ta?

Speakman clipi.

— Nu-mi place acest gen de vocabular, mai ales în...

— Lasă rahaturile deoparte, bine? Mă angajezi pe post de armăsar de prăsilă. Cam asta este, nu?

Speakman ezită după care spuse:

— În esență, da.

— Și pentru o jumătate de milion presupun că vrei să te și uiți.

— Este insultător pentru mine ce spui, Griff. Și, cu siguranță, și pentru Laura.

— Mda, bine... mormăi el fără însă a-și cere scuze. Sexul cu perversiuni era cel mai puțin ofensator factor al acestui interviu. Și

ea știe de planul acesta?

— Desigur.

— Aha. Și ce părere are?

Speakman își împinse scaunul spre una dintre lateralele mesei unde se afla un telefon fără fir.

— Poți să o întrebi chiar tu.

3

La etaj, în biroul său, Laura Speakman se uita la ceasul de pe masă. Trecuse doar o jumătate de oră de la venirea lui Griff Burkett. Care fusese *punctual*. Sosirea în timp avea să-l facă să câștige cu siguranță câteva puncte cu Foster. Dar care celelalte impresii pe care i le făcuse fuseseră bune sau rele?

De treizeci de minute citea un nou contract pentru însoțitoarele de zbor, contract propus de sindicatul lor. Nu reținuse absolut nimic. Renunță să mai pretindă că muncește și, ridicându-se de la birou, începu să se învârtă prin încăpere. Camera era luminoasă și bine aerisită. La ferestre avea draperii, covoare pe podea și tavanul era decorat. Îți dădeai seama că este un spațiu de lucru doar după biroul și computerul mascat într-un dulap franțuzesc, înalt.

Oare ce spunea jos, în bibliotecă? O înnebunea ideea că nu știe, dar Foster insistase să se întâlnească singur cu Burkett.

— Lasă-mă pe mine să văd în ce ape se scaldă, îi spusese el. După ce-l miros să văd din ce aluat este, te chem și pe tine.

— Și dacă nu ți se va părea potrivit, atunci ce se va întâmpla?

— Atunci îi voi ura drum bun și tu vei fi scutită de un interviu bizar și inutil.

Planul lui avea logică, se gândi ea. Dar nu era genul ei să delege responsabilitatea. Și, cu siguranță, nu pentru ceva atât de important. Nici chiar soțului ei.

Desigur, dacă ea și Foster nu erau de acord asupra potrivirii lui Burkett, acesta avea să fie respins. Cu toate acestea, ei nu-i plăcea că nu putuse să-i vadă prima reacție la propunerea ce i se făcea și

să analizeze singură această reacție. Felul în care el reacționa îi putea spune multe despre el.

Se uită către ușa închisă și, o clipă, se gândi să coboare și să se prezinte. Dar acest lucru ar fi încălcat planul bine întocmit al lui Foster. Lui nu i-ar fi plăcut această întrerupere a programului.

Plimbatul încoace și-ncolo nu făcu decât să o agite și mai tare. Se întoarse la birou, se așeză pe scaun și se lăsă pe spate, închizând ochii, utilizând toate tehnicile de relaxare pe care le învățase încă de când era studentă. După zile întregi de studiu fără pauză, când simțea că mintea îi era atât de plină de informații, încât nu mai putea să accepte nimic, își impunea să se întindă, închidea ochii și își făcea exercițiile de respirație profundă, odihnindu-se sau chiar dormind. Practicarea acestor tehnici o ajuta foarte mult. Cel puțin o temperau și o făceau să-și recunoască limitele minții și ale corpului.

Indiferent cât de greu îi era să accepte, acum nu putea să facă nimic decât să aștepte.

Când agitația începu să-i scadă, gândurile o duseră înapoi la evenimentele și circumstanțele care o conduseseră către acel moment al vieții ei, în acea zi și la acea oră, la a angaja un străin ca să facă un copil cu ea.

Începuse să citească despre culoarea uniformelor...

Toate ziarele care aveau pagini dedicate economiei scriseseră titluri mari pe prima pagină atunci când Foster Speakman, ultimul descendent al unei familii proeminente din Dallas, care făcuse afaceri cu petrol și gaze, cumpărase compania aeriană Sunsouth Airlines.

Ani de zile, compania, condusă prost, se zbătuse pe marginea prăpastiei. Suferise din cauza unei greve îndelungate a piloților, urmate de o campanie de presă care scosese la iveală lipsuri în ceea ce privește întreținerea avioanelor. Apoi, urmasse prăbușirea unui avion care dusesse la moartea a cincizeci și șapte de persoane. Declararea falimentului fusese ultima încercare de redresare a companiei, dar, din păcate, nici acest lucru nu ajutase.

Toată lumea credea că Speakman era nebun atunci când a

cheltuit o sumă uriașă din moștenirea sa pentru a cumpăra compania aeriană. Zile întregi evenimentul a dominat știrile locale de afaceri: UN HOBBY COSTISITOR PENTRU MILIONAR? SALVAREA COMPANIEI SUNSOUTH AIRLINES, FALIMENTUL LUI SPEAKMAN? Achiziția fusese menționată în bătaie de joc chiar și de posturile naționale. Se subînțelegea că încă un texan bogat mai făcuse ceva nebunesc.

Foster Speakman i-a surprins și mai tare pe toți când a ordonat ca toate avioanele să rămână la sol, concediind mii de angajați cu promisiunea de a-i reangaja după ce avea să facă o analiză cuprinzătoare a situației financiare a companiei. Închisese ușile pentru presă, spunându-le reporterilor nemulțumiți că aveau să fie informați atunci când avea să se întâmple ceva demn de a constitui o știre.

În lunile următoare, Foster se închisese în birou cu experți financiari și de operații, precum și cu consilieri. Foștii directori executivi ai companiei au primit varianta să se retragă, primind pachete compensatorii bune. Cei care nu au fost de acord cu această variantă au fost, pur și simplu, concediați.

Concedierile nu au avut un caracter vindicativ, ci au fost doar niște decizii de afaceri. Foster avea o viziune, dar știa că pentru a o pune în aplicare trebuia să fie înconjurat de oameni care aveau cunoștințe cel puțin la fel de solide ca ale lui sau chiar să-l depășească. Cu entuziasmul, charisma și conturile bancare aparent inepuizabile pe care le avea, reușise să-i atragă pe cei mai buni oameni din acest domeniu, chiar dacă lucrau la alte companii aeriene.

La aproape trei luni după ce preluase compania, Foster i-a convocat pe toți noii șefi de departamente, pentru prima din multele întâlniri care aveau să aibă loc. Laura se afla acolo ca reprezentantă a însoțitoarelor de zbor. La acea întâlnire l-a văzut pentru prima dată pe bărbatul aflat în vârf.

Știa cum arată datorită tuturor articolelor de presă care apăruseră despre el, dar fotografiile și imaginile de la televizor nu reușiseră să capteze și vitalitatea lui debordantă. Energia radia dinspre el ca o aură electrică.

Era subțirel, frumos, încrezător în forțele proprii și amabil. A intrat în sala de conferințe cu pași mari, îmbrăcat într-un costum croit la comandă, cu o cămașă gri-deschis și o cravată conservatoare. Dar imediat după ce s-au așezat, și-a scos haina croită la două rânduri, a pus-o pe spătarul scaunului, și-a desfăcut puțin cravata și și-a suflecat mânecile de la cămașă. Făcând acest lucru a lăsat să se înțeleagă că era dispus să facă orice era nevoie, să arate că nu făcea parte dintre acei oameni cărora le este frică să se murdărească lucrând și că se aștepta ca toți cei din încăpere să-i urmeze principiile.

Fusese stabilită data la care compania aeriană avea să-și reia zborurile. Data era încercuită cu roșu pe un calendar mare, așezat undeva unde putea fi văzut de toată lumea.

— Dată este hotărâtă, a anunțat Foster vesel. După ce vom analiza bugetul, fiecare dintre voi va avea ocazia să-mi spună de ce mi-am pierdut mințile și că nu se poate să respectăm în ruptul capului acest termen limită.

Cu toții chicotiră, așa cum era de așteptat. Întâlnirea începu.

Noului director financiar – angajat pentru că era un avar notoriu care-și câștigase reputația după ce salvase de la faliment o companie americană producătoare de autovehicule – i s-a cerut să le prezinte bugetul estimativ, filă cu filă.

Expunerea dură zece minute, pe un ton monoton, după care spuse:

— Programul pentru însoțitoarele de zbor, suma rămâne aceeași. Următorul aspect, mâncarea și băuturile. Păi...

— Scuzați-mă.

Directorul financiar ridică privirea, uitându-se peste ochelari de-a lungul mesei, pentru a vedea cine îl întrerupsese. Laura ridică mâna pentru a fi văzută.

— Înainte de a trece mai departe, cred că trebuie să analizăm această sumă.

El își încruntă sprâncenele stufoase.

— Ce nu este clar?

— Este foarte clar, replică ea. Dar aspectul care trebuie discutat este cât de subfinanțat este acest departament.

— Toată lumea de la această masă crede că departamentul său este subfinanțat. El miji ochii uitându-se la ea, își aruncă o privire pe agenda întâlnirii, după care se uită din nou la ea chiorăș. De fapt, cine sunteți dumneavoastră?

Înainte ca ea să aibă șansa de a răspunde, Foster Speakman vorbi din capul mesei:

— Doamnelor și domnilor, pentru cei dintre dumneavoastră care nu au cunoscut-o încă, ea este Laura Taylor.

Ea rămase cu gura căscată. O șocă faptul că Foster Speakman știa de existența ei.

Directorul financiar își ridică ochelarii pe nas și după ce se uită consternat la Laura, i se adresează lui Foster:

— Unde este Hazel Cooper?

— Domnișoară Taylor, vrei să dai dumneata explicațiile? spuse Foster.

Ea se ridică și spuse pe un ton neutru:

— Domnișoara Cooper și-a dat demisia alaltăieri.

— Da, așa este, se auzi o voce din celălalt capăt al mesei. Vocea aparținea directorului de la departamentul de Resurse Umane. Am trimis un e-mail de informare. Nu l-ați primit cu toții? Se uită de jur împrejurul mesei, dar din toate părțile oamenii dădeau din cap. Ei bine, Hazel a cerut să fie pensionată înainte de termen. A spus că dacă tot sunt atâtea schimbări, mai bine-și dă demisia acum, pentru că, oricum, avea de gând să se pensioneze anul următor. Am rugat-o pe domnișoara Taylor să-i țină locul până când va fi angajat un nou director pentru acest departament.

Directorul financiar tuși.

— Atunci totul este bine. Odată ce noul director va fi instalat, voi discuta cu el bugetul.

— Sau cu nouă directoare.

Directorul financiar se făcu roșu la față.

— Desigur, era o adresare generică.

— Dar dacă tot suntem aici, haide să discutăm și despre bugetul acestui departament, spuse Foster.

Directorul financiar se uită iritat spre Laura.

— Nu vreau să o jignesc pe domnișoara Taylor, dar are

calificarea necesară pentru această discuție?

Foster frunzări un teanc de dosare pe care le adusese cu el. Îl găsi pe cel pe care-l căuta, le așeză pe celelalte în ordine, astfel încât să fie toate la linie, după care-l deschise pe cel pe care-l scosese.

— Laura Eleanor Taylor... hmmm, voi sări direct la... Iată. A absolvit cu *magna cum laudae* Universitatea Stephen F. Austin. Doi ani mai târziu și-a luat masteratul la Școala de Afaceri Southem Methodist. Din nou, *Magna cum Laudae*. A aplicat și a fost acceptată în programul de însoțitoare de zbor al companiei Sunsouth Airlines, în anul 2002. Avansări, avansări și încă o avansare, spuse el uitându-se la dosarul ei de angajat. A fost promovată să facă pregătirea și evaluarea activității, în 2005. A fost ca un spin în coasta fostului manager și a agasat-o pe domnișoara Cooper scriind raport după raport, ale căror copii le am, spuse el ridicând un teanc de foi, în care a criticat standardele și practicile aflate în derulare acum, sugerând diverse modalități de îmbunătățire a activității în departamentul său. Citi direct din raport. „Dar – și este subliniat acest lucru – nu fără înțelegere, inteligentă și bun-simț din partea noului proprietar.” Care întâmplător... Făcu o pauză care Laurei i se păru că durează o eternitate... Sunt eu.

Puse foile la loc în dosar, după care-l așeză peste vrâf. După ce le aranjă la perfecție, se ridică în picioare.

— Vreți să mă însoțiți până afară, domnișoară Taylor? Luați-vă și lucrurile.

Se așeză ca trăsniță, cu obrajii în flăcări, simțind că toate privirile din încăpere, cu excepția lui Foster Speakman, erau ațintite asupra sa. El era deja la ușa sălii de conferințe și ieși, așteptându-se ca ea să-l urmeze.

Cu toată demnitatea de care era în stare, își luă servieta și poșeta, după care se ridică.

— Doamnelor, domnilor... spuse ea. Unii, jenați, își întoarseră privirea. Alții dădură din cap în semn de simpatie. Directorul financiar, de la care începuse totul, dădu să deschidă gura ca pentru a se scuza, după care se gândi mai bine și dădu din cap cu

regret.

Ea ieși și închise ușa după ea, după care-și îndreptă spatele și se întoarse spre Foster Speakman, care stătea pe coridorul pustiu.

— Nu arătați nici pe departe atât de feroce, pe cât dădeau impresia rapoartele dumneavoastră, domnișoară Taylor.

Obrajii încă-i ardeau de umilință, dar nu lăsă să se vadă nimic pe față.

— Nu știam că rapoartele mele interdepartamentale vă sunt înaintate dumneavoastră.

— În perspectiva ieșirii inevitabile la pensie, presupun că domnișoara Cooper s-a gândit că nu mai sunt problema ei, ci a mea.

— Presupun că așa este.

— Dacă ați fi știut că vă citesc eu rapoartele, v-ați fi schimbat părerile?

— Deloc. Dar poate că le-aș fi făcut într-un limbaj și pe un ton mai blând.

El își încrucișă mâinile la piept și se uită la ea câteva clipe.

— Satisfaceți-mi o curiozitate. De ce, având un masterat în afaceri, primit de la o școală foarte bună, ați hotărât să deveniți însoțitoare de bord? Este o profesie onorabilă, dar sunteți mult prea calificată pentru aceasta.

— De patru ori am aplicat la Sunsouth Airlines pentru o poziție care nu necesită experiență în management și de fiecare dată am fost ignorată.

— Vi s-a spus de ce?

— Nu, dar de fiecare dată postul a fost ocupat de bărbați.

— Discriminare sexuală?

— Nu aduc nicio acuzație nimănui, doar vă spun ce s-a întâmplat.

— Și v-ați mulțumit cu un post de însoțitoare de bord.

— Am acceptat, dar nu m-am mulțumit cu asta. M-am gândit că odată ce voi pune piciorul în prag...

— Vă veți distinge și veți munci pentru a ajunge la poziția pentru care ați aplicat la început.

— Mai mult sau mai puțin.

El zâmbi.

— Așa m-am gândit și eu după ce v-am studiat dosarul. Din câte mi se pare mie, domnișoară Taylor, aveți privirea ațintită pe slujba mea. Într-un fel, sper că este așa, pentru că apreciez ambiția. Dar astăzi vă ofer poziția domnișoarei Cooper, de director al programului pentru însoțitoare da zbor. La asta se adaugă și titlul da vicepreședinte, având sarcina... etc.

Pentru a treia oară da când pusese ochii pe el, Foster o uimi. Mai întâi, pentru că știa cine este. În al doilea rând, pentru că o scosese da la întrunire pentru a o da afară sau, cel puțin, asta crezuse ea. Iar acum asta.

— Așa, pur și simplu? întrebă ea și râse.

— Nu fac niciodată nimic, așa, pur și simplu. Nu, această ofertă vine în urma unei analize atente a dosarului de angajat. De asemenea, v-am verificat cazierul și, la fel, v-am verificat și la bănci, tot așa cum am făcut cu toate persoanele din această încăpere. Ați trecut, dar aveți o amendă pentru parcare într-un loc interzis, pe care nu ați plătit-o.

— Am trimis ieri un cec prin poștă. Scrâșni din dinți. Nu era niciun semn de parcare interzisă, dar m-ar costa mai mult să contest amenda decât să o plătesc.

— O decizie practică, domnișoară Taylor. Cred că ambiția, dăruirea și talentul dumneavoastră au fost irosite de managerii cărora le lipsea „înțelegerea, inteligența și bunul-simț“, spuse el zâmbind larg în timp ce cita din raportul ei. Presupun că acceptați postul?

Încă tremurând, dar de data aceasta de ușurare, nu de umilința de a fi concediată pe loc, ea spuse da.

Fără a mai continua în această manieră, el spuse:

— Bine. Ne întoarcem la ceilalți? El dădu să deschidă ușa după care se opri și se întoarse. Vreau doar să te avertizez: O să ai de furcă cu bugetul acela. Crezi că ești în stare să-i faci față?

— Cu siguranță.

Murmurul conversațiilor încetă când ei reintrară. Foster îi sperie pe ceilalți când o prezentă cu noul titlu, dar majoritatea se arătară încântați.

— Domnule George, spuse Foster adresându-i-se directorului de Resurse Umane, după această ședință, eu, dumneavoastră și domnișoara Taylor putem să trecem în revistă contractul pe care l-am pregătit eu deja, în speranța că îmi va accepta propunerea. Cred că amândoi veți găsi că este satisfăcător. Lovi ușor cu palma în masă. Și, acum, domnișoară Taylor, prima dumneavoastră sarcină oficială este să ne spuneți de ce bugetul alocat departamentului dumneavoastră este insuficient.

Din lac în puț. Laura inspire profund, știind că acest test avea să fie acid și sperând să n-o dea în bară.

— Câtă vreme am stat doar la sol, am pierdut mulți însoțitori de bord. Unii au plecat la alte companii aeriene. Alții au plecat cu totul din industria aeriană. Acum, trebuie să fac noi angajări pentru a-i înlocui pe cei care au plecat. Nu pot să sper că-i voi găsi pe cei mai buni oameni dacă nu pot să le ofer salarii și beneficii egale cu cele oferite de concurență. Aș vrea să le ofer condiții chiar mai bune, dar mă mulțumesc măcar cu cele egale. În al doilea rând, uniformele sunt vechi și urâte.

— Credeam că însoțitorii de zbor își plătesc uniformele.

— Așa este, spuse Laura. Dar nu aveam buget pentru un nou model. Lucru care mă conduce la altă chestiune.

— Imaginea companiei? Toate capetele se întoarseră spre capul mesei. Foster lovi cu mâna în teancul de dosare de pe birou. Asta ca să citez din ultimul dumneavoastră raport, domnișoară Taylor. Vreți, vă rog, să detaliați?

Lucrurile se mișcau prea repede. Nu se așteptase să fie avansată așa, pe neașteptate. Și nici nu se pregătise pentru a fi pusă imediat în acțiune. Dar se gândise săptămâni întregi la aceste subiecte. Se gândise liber ce ar fi făcut ea dacă ar fi condus afacerea. Acum, noul proprietar al companiei o invitase să dezvolte ideile pe care le schițase în rapoarte. Era pregătită.

— Acum câteva zile, Hazel, domnișoara Cooper, mi-a dat o copie a bugetului propus, pentru a mă familiariza cu el înainte de ședință. Cheltuiți mulți bani pentru schimbări drastice în infrastructură și în reorganizarea totală a operațiunilor desfășurate de companie, spuse ea adresându-se lui Foster direct. Faceți totul

nou-nouț. Dar v-ați oprit când trebuia să transmiteți ideea de nou și consumatorilor.

— Schimbarea culorii uniformelor însoțitorilor de zbor este un lucru ușor, remarcă cineva. Și ale agenților de zbor și ale celor de la poartă.

Laura dădu din cap.

— Felul în care arată este foarte important pentru că ei sunt cei care interacționează cu consumatorii. Așa că impresia pe care o lasă este vitală. Iar noi avem ca scop transmiterea unei imagini noi clienților în ceea ce privește Sunsouth Airlines. Având acest țel, nu cred că schimbarea culorii uniformelor este suficientă. Își plimbă privirea pe la toți cei de la masă, oprindu-se la Foster. Dar ca director nou-numit de departament, nu aș vrea să îmi depășesc atribuțiile.

— Nu, te rog, spuse el indicându-i să continue.

Uitându-se în ochii lui spuse:

— Dacă atunci când relansăm Sunsouth vom arăta tot la fel, consumatorii își vor imagina că am rămas pe loc.

Un alt director spuse:

— S-a sugerat și să schimbăm numele companiei.

— La această sugestie s-a renunțat prin voturile noului comitet director, spuse altcineva.

— Sunt de acord că ar trebui să păstrăm vechiul nume, spuse Laura. Este un nume excelent.

— Dar? spuse Foster.

— Dar acest nume sugerează lumină. Zile însorite. Cer albastru și întinderi nesfârșite. Avioanele noastre au culoarea norilor de furtună și uniforme sunt la fel. Făcu o pauză știind că propunerea pe care avea de gând să o facă avea să dezlănțuie un cor de proteste. Chiar dacă înseamnă reduceri la alte capitole, inclusiv în programul însoțitoarelor de zbor, eu propun să angajăm o companie de design de primă mână pentru a schimba complet imaginea companiei.

— Așa, așa! se auzi spunând șeful departamentului de publicitate și marketing, un tânăr genial pe nume Joe Medonald. Purta mereu papion și bretele. Toată lumea de la Sunsouth îl știa,

pentru că el făcuse cunoștință cu toată lumea. Tachina pe toată lumea, de la directori la îngrijitorii care veneau după program să facă curat în birouri. Îți mulțumesc Laura pentru că ți-ai pus fundul la bătaie, salvându-mă pe mine să fac asta.

Toată lumea râse. Discuția continuă, dar atmosfera era mult mai relaxată.

Propunerea Laurei, susținută de Joe Medonald, fu în cele din urmă acceptată, dar numai după ore întregi de dezbateri. Costul era factorul cel mai important. Designerii de calibru pe care-i propusese ea nu erau deloc ieftini. Apoi, reechiparea unei flote de avioane, pe dinafară și pe dinăuntru, era exorbitant de scumpă. Fiecare strat de vopsea adăugat pe avion îl făcea mai greu, iar acest lucru se adăuga la consumul de benzină necesar pentru zbor, crescând astfel costurile operaționale, care erau trecute asupra pasagerilor prin biletele vândute, despre care Foster Speakman declarase public că vor fi cele mai ieftine de pe piață.

Având în vedere acest lucru, designerul sugerase să fie dată jos vopseaua de pe avioane, iar noul logo să fie aplicat direct pe metalul argintiu. În cele din urmă, nuanța de roșu a logoului devenise și culoarea principală a noilor uniforme. Erau bine croite și arătau profesional, dar confereau vivacitatea și atitudinea prietenească pe care presa o surprinsese și o lăudase. Uniformele piloților se transformaseră din bleumarin în kaki și cravată roșie.

Primul zbor al noii companii se desprinsese de sol la ora șase și douăzeci și cinci, în dimineața zilei de 10 martie – ziua programată pentru relansare. În acea seară, Foster Speakman și soția sa, Elaine, dădură o petrecere fastuoasă acasă la ei. Toată lumea importantă din Dallas fusese invitată la eveniment.

Însoțitorul Laurei la petrecere era un prieten alături de care juca tenis la dublu. Prietenia lor era simplă și fără nicio implicație romantică. El era divorțat, avea propria-i firmă de avocatură, se simțea în largul său cu persoane străine și, în consecință, nu trebuia să stea după el tot timpul și să-și facă griji în legătură cu felul în care se simțea.

La scurtă vreme după ce ajunseră la vilă, el se scuză spunând că merge să vadă camera de biliard. Aceasta apăruse prezentată în

revista *Architectural Digest* și se spunea despre ea că este visul oricărui bărbat.

— Nu te grăbi, îi spuse ea. Eu o să fiu ocupată să vorbesc cu lumea.

Doamna Speakman, Elaine, era o femeie foarte frumoasă și se îmbrăcase cu o rochie de colecție, purtând bijuterii care îți tăiau respirația. Avea însă o frumusețe fragilă, ca a unui personaj creat de Scott Fitzgerald. La fel ca soțul ei, era blondă cu ochi albaștri, cu diferența că ochii ei aveau o nuanță mai limpede. La brațul lui, pâlea, literalmente.

— Îmi pare foarte bine să te cunosc până la urmă, îi spuse ea Laurei cu o voce caldă atunci când Foster le făcu cunoștință. Sunt și eu în consiliul director al Sunsouth – una dintre puținii care au supraviețuit șocului provocat de apariția noului proprietar, spuse ea dându-i un cot în coaste soțului ei.

Aplecându-se, Foster spuse pe un ton confidențial:

— Din câte am înțeles poate fi un adevărat nenorocit.

— Să nu crezi asta, îi spuse Elaine, Laurei.

— Nici nu cred. Din experiența proprie mi-am dat seama că este dur și că știe ce vrea, dar că este foarte plăcut să lucrezi cu el.

— Și este un dulce acasă, spuse soția lui. Cei doi își zâmbiră, după care Elaine se întoarse spre Laura: Am auzit și noi, cei din consiliu, despre ideile tale excelente și inovatoare. Din partea consiliului director, al investitorilor și al meu, îți mulțumesc pentru contribuția valoroasă.

— Vă mulțumesc, dar cred că îmi acordați prea multă încredere, doamnă Speakman.

— Elaine.

Laura dădu din cap în semn de acceptare a dorinței acesteia de a i se adresa direct.

— Foster a spus că noul Sunsouth este rezultatul unei munci de echipă. Toți angajații sunt ascultați în companie.

— Dar unii oferă cu mult mai mult decât alții, spuse Elaine zâmbind.

— Îți mulțumesc din nou. Cu toate acestea, tot susțin că succesul nostru trebuie atribuit motivației de care a dat dovadă

soțul tău și calităților lui de manager.

— Am roșit cumva? întrebă el.

Elaine se uită la el cu adorație, după care se întoarce spre Laura și spune:

— Domnul cu care te-am văzut venind este...

— Un bun prieten, spuse Laura sperând că nu va fi nevoie să-și explice statutul de femeie singură. Deși mii de femei de treizeci de ani erau nemăritate, se părea că tot era nevoie de o explicație.

Adevărul era că nimeni, nici chiar amanții ocazionali care nu fuseseră prea mulți nu fusese atât de important pentru Laura, cum fusese cariera ei. Dar această explicație nu-i satisfăcea de obicei pe oameni.

— A fost fermecat de camera voastră de biliard. S-ar putea să fie nevoie să-l scot de acolo cu forța.

Mai discutară nimicuri o vreme, dar Laura era conștientă că mai erau și alții care-și doreau să vorbească cu cei doi. Dădu mâna cu amândoi și se îndepărtă.

Ceva mai târziu, pe când plecau, îl lăsă pe prietenul ei să se descurce cu valetul de la parcare, în vreme ce ea încercă să găsească prilejul de a le mulțumi gazdelor. Îi văzu într-o parte a camerei, purtând o discuție privată. Foster îi spuse ceva care o făcu pe Elaine să rădă. El o sărută pe tâmpla fină. Laura fu din nou uimită ce cuplu atrăgător și înamorat formau.

— El îi este foarte devotat.

Laura se întoarce și văzu o colegă care stătea lângă ea. Și ea se uitase la familia Speakman.

— Și ea lui, spuse Laura.

— Este extrem de drăguță.

— Și pe dinăuntru și pe dinafară. O adevărată doamnă.

— Da, spuse femeia oftând. De asta este și atât de tragic.

Laura se întoarce spre ea.

— Tragic? Colega, dându-și seama de greșeală, atinse Laurei brațul.

— Îmi pare rău. Credeam că ai aflat. Elaine Speakman este bolnavă. De fapt, este pe moarte.

Râsul, care se auzi dintr-odată de la parter, fu atenuat de

distanță, totuși suficient de puternic pentru a o distra pe Laura din reverie. Nu recunosc răsul familiar al lui Foster, așa că trebuie să fi fost al lui Griff Burkett. Oare ce spusese Foster atât de amuzant, încât să-i provoace râsul?

Câteva clipe mai târziu, telefonul de pe biroul ei sună. *În sfârșit*, se gândi ea. Luă receptorul înainte să sune a doua oară.

— Foster?

— Poți să ni te alături, draga mea?

Inima îi sărea din piept. Felul în care o chemase însemna că, cel puțin pentru moment, totul mergea strună.

— Cobor imediat.

4

Așteptând-o pe soția lui Speakman să li se alature, Griff se apucă să studieze globul pământesc. Suspendat pe un suport din bronz, era aidoma unei mingi mari de plajă, făcute din pietre semiprețioase. Era un fleac. Se gândi că ar fi putut cumpăra o mașină al naibii de bună cu banii obținuți pe el.

Era ciudat cum banii sau, mai bine zis, lipsa lor îți putea schimba viața. Aducându-și aminte de lucrurile puțin sau chiar deloc folosite din cutia lui cu jucării, nu putea să îi ia în nume de rău lui Speakman faptul că avea un glob pământesc de fițe pe care putea să și-l permită foarte ușor.

Griff se întoarse către ușa bibliotecii când o auzi deschizându-se. Se aștepta să o vadă pentru prima dată pe doamna Speakman, dar în locul ei apăru calmul Manuelo.

Se duse direct la Speakman și îi întinse o tavă mică din argint. Pe tavă era un flacon cu medicamente și un pahar cu apă. Speakman luă o pastilă, după care bău trei guri de apă. Discutară scurt în spaniolă, după care Speakman îi spuse lui Griff:

— Acum că Manuelo este aici, nu vrei ceva de băut?

Griff dădu din cap în semn de refuz.

Speakman se uită la tipul din America Centrală și-i spuse scurt:

— *Nada mas. Gracias.*

Manuelo dădu nas în nas cu doamna Speakman în ușă. Se dădu la o parte, astfel încât ea să poată intra în încăpere, după care dispăru, trăgând ușile duble după el. Dar Griff nu mai era interesat de Manuelo. Își concentrase atenția asupra doamnei Speakman. Laura, acesta era numele ei.

Nu emitea semnale de om nebun. De fapt, părea a fi foarte calmă și controlându-și perfect capacitățile intelectuale. Nici nu se uită la Griff deși avea o statură remarcabilă chiar și într-o cameră mare cum era această. În loc să se uite la el, ea traversă camera spre locul unde se afla soțul ei. Își puse mâna pe umărul lui, se aplecă și îl sărută pe obraz.

După aceea, Speakman spuse:

— Laura, el este Griff Burkett.

Pentru că îl ignorase până atunci, Griff fu surprins când ea se îndreptă spre el, întinzându-i mâna.

— Domnule Burkett. Mă bucur să vă cunosc.

Îi întinse și el mâna, întâlnind-o pe a ei la jumătatea distanței.

La fel ca și soțul ei, Laura avea o strângere de mână fermă și palma nu-i era deloc umedă. O strângere de mână a unei femei de afaceri.

Griff se mulțumi să-i spună doar „Bună“.

Ea îi dădu drumul la mână, dar menținu contactul vizual.

— Vă mulțumesc că ați venit. Ați fost eliberat chiar azi-dimineață, nu-i așa?

— Am discutat deja despre asta, spuse Speakman și în voce i se putea simți amuzamentul.

— Oh, îmi cer scuze. V-aș întreba și dacă drumul a fost lung, dar presupun că și acest subiect a fost epuizat.

— Așa este, spuse Griff.

— Vorbăria de compezență pare chiar mai artificială în astfel de cazuri, nu-i așa?

Nu avea de gând să intre deloc în acest subiect. Ea continuă:

— Sunt sigură că vi s-a oferit deja ceva de băut.

— Așa este. Mulțumesc.

— Dacă vă răzgândiți, vă rog să-mi spuneți. Poate că le lipseau

câteva doage, dar cu siguranță manierele lor erau perfecte.

— Vă rog să luați loc, domnule Burkett. Se așează și ea pe scaunul cel mai apropiat de locul unde stătea soțul ei.

Griff nu avusese timp să se gândească la cum arăta soția lui Speakman, dar, dacă ar fi fost să-și definească prima reacție, ar fi spus că era surprins. Nimic din strângerea ei de mână sau din privirea ei intensă nu putea fi interpretat a fi o reacție de nervozitate, flirt sau timiditate. Și nici nu părea a fi jenată de subiectul pe care acum îl aveau în comun. La fel de bine ai fi zis că se afla acolo pentru a discuta despre curățirea covoarelor.

Nu părea a fi supusă sau cu capul plecat, ca și cum soțul ei ar fi pus totul la cale pentru propria-i plăcere și ea ar fi căzut de acord să o facă doar la insistențele lui.

La naiba, nu știa la ce se așteptase, dar, cu siguranță, nu la Laura Speakmm.

Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă, fără mâneci, cu nasturi în față, ca o cămașă de smoking. În picioare, avea o pereche de pantofi cu toc mic. La mână un ceas practic și o verighetă simplă pe deget. Unii dintre jucătorii din echipa sa de fotbal purtau la urechi diamante mai mari și mai strălucitoare decât cei purtați de ea.

Părul era negru și tuns scurt. Era oarecum... cârlionțat. Se gândi că, probabil, s-ar fi buclat cu totul dacă l-ar fi lăsat mai lung. Era oarecum înaltă, deși nu foarte slabă și, judecând după bicepși, în mare formă fizică. Probabil juca tenis. De două ori pe săptămână, poate că practica yoga sau Pilates; era una dintre acele femei care făcea sport pentru tonifiere și flexibilitate.

Griff încercă să nu se holbeze la trăsăturile feței ei, deși impresia sa generală era că, dacă ar fi remarcat-o în mulțime, probabil și-ar fi întors capul după ea. Nu era o păpușă siliconată de genul de care era plin Dallasul și care își pierdeau vremea prin cluburile pe care le frecventase și el împreună cu colegii săi de echipă, burlaci sau căsătoriți. Nu, nici pe departe.

Și mai era ceva, părea a fi destul de sănătoasă pentru a face un copil. Era și destul de tânără, dacă nu mai pierdea timpul. Probabil avea undeva pe la treizeci și ceva de ani. Era cam de

vârsta lui.

Se simți bizar, stând acolo, în mijlocul camerei, iar cei doi uitându-se la el, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să-i binedispună.

— Domnule Burkett? Griff? Speakman făcu semn cu capul spre scaunul din fața lor.

Își spusese că la prima ocazie oferită avea să spună: „Mulțumesc, nu“, după care avea să plece. Dar parcă se simți obligat să rămână. Dracu' știe de ce.

Ei bine, e adevărat că la mijloc erau cei șase sute de mii de dolari. Suma sună bine de tot și era destul de convingătoare.

Se duse spre scaun și luă loc. Uitându-se direct la Laura Speakman, el spuse:

— Soțul dumneavoastră mi-a spus că sunteți de acord cu toate astea. Așa este?

— Da.

Nicio ezitare. Nici măcar nu clipise.

— Bine, dar scuzați-mă că vă spun asta, este...

— Neortodox?

— Voiam să spun că este de-a dreptul o nebunie. Un tip care- l roagă pe un altul, *plătind* pe altul să se culce cu soția lui.

— Nu să se culce, domnule Burkett. Nu în contextul implicat de asta. Cât despre nebunie, nu este fără precedent. De fapt, apare în scripturi. În Geneză. Vă amintiți?

În casa în care crescuse Griff nu se afla nici măcar o Biblie. Când se dusese la școală și învățase jurământul, (Pledge of Allegiance – un jurământ de loialitate față de steagul și republica SUA), fu șocat să afle că avea cuvântul *Dumnezeu* în text. În curând, își dădu seama că *Dumnezeu* nu era mereu în combinație drăcia dracului.

În orice caz, fu surprins să afle că așa ceva era scris în Biblie.

— Ne dorim un copil foarte mult, domnule Burkett, spuse ea.

— Există alte modalități de a rămâne însărcinată.

— Așa este. Motivele noastre pentru a face acest lucru sunt personale și nu ar trebui să vă privească.

— Dar mă privesc.

— Nu ar trebui, repetă ea.

— Adică, fă ceea ce te rugăm noi, du-te acasă și dormi cu conștiința împăcată. Cam așa ceva, nu?

— Păi, cam la asta se reduce, da.

El se uită la ea, întrebându-se cum putea să vorbească așa de calm despre ei doi trăgându-și-o, cu soțul ei stând chiar acolo și ținând-o de mână. Griff se uită de la ea la Speakman și bărbatul păru a-i citi gândurile.

— Înainte să ni te alături, Laura, Griff a sugerat că... ei bine, că eu aș putea dori să vă privesc în timp ce interacționați.

Se uitase la soțul ei câtă vreme îi spusese acest lucru. Trecură câteva secunde înainte ca ea să se întoarcă și să se uite la Griff, iar el remarcă expresia ei încruntată.

— Hei, nu vă uitați la mine ca și cum eu aș fi perversul în situația asta.

— Credeți că este o perversiune?

— Cum îi spuneți dumneavoastră?

— Ați mai fi spus că este o perversiune dacă v-am fi cerut să donați un rinichi? Său sânge?

— Este o mare diferență, spuse el râzând. Pentru a dona sânge nu trebuie să... atingi, spuse el, înlocuind în ultimul moment cuvântul pe care voia inițial să-l folosească. Nici măcar nu trebuie să te întâlnești față în față cu persoana pentru care faci acest lucru.

— Din nefericire, fiziologia reproducerii face ca *atingerea* să fie necesară.

Făcea pe dracu'. Nu era nevoie să planteze sămânța personal pentru a obține recolta. Dar deja discutase această variantă cu soțul ei. Speakman era hotărât ca ea să conceapă copilul natural. Ea nu părea să aibă vreo problemă etică sau de morală în privința asta, așa că oare de ce făcea el atâta caz din asta? Ridicând din umeri în gând, luă o decizie: Dacă ei voiau ca el să i-o tragă, atunci avea să i-o tragă. Că doar femeia nu avea trei ochi sau vreo altă diformitate.

I se adresa lui Speakman:

— O strângere de mână și primesc o sută de mii?

Speakman își împinse scaunul cu roțile până la un birou și

deschise sertarul de sus. Scoase un plic maro de acolo și când se întoarse și i-l întinse, Griff își reaminti cum primise bani de la avocatul său și se simțise ca un copil care-și primea banii de buzunar. Cu cât mai repede nu mai era dator nimănui, cu atât mai bine.

Luă plicul.

Speakman spuse:

— Înăuntru vei găsi o cheie de la o cutie de valori și un card. Va trebui să-l semnezi. Voi avea grijă ca acest card să fie dus la bancă mâine-dimineață pentru a fi depus la dosar. Când voi ajunge la bancă, voi pune banii în cutia de valori. Îi vei putea ridica, să spunem, oricând după ora două după-amiază. Eu și Laura avem o întâlnire cu reprezentanții sindicatului însoțitoarelor de zbor pentru a discuta noul lor contract de muncă.

Angajarea unui armăsar de prăsilă nu era decât un alt punct pe agenda zilei.

Din partea lui nu era nicio problemă câtă vreme banii aveau să ajungă în acea cutie de valori. Griff scoase cardul și se uită lung la el.

— Și cum rămâne cu examenul medical. Dacă îl pic?

Cei doi se uitară unul la celălalt, dar Foster vorbi pentru amândoi:

— Ne bazăm pe faptul că nu se va întâmpla asta.

— Asta înseamnă multă încredere.

— Dacă am fi anticipat vreo problemă, nu te-ai fi aflat aici.

— Bine, deci eu îmi primesc avansul și voi primiți lisa mea medicală. Și după aceea?

— După aceea, vei aștepta să fii anunțat unde trebuie să ajungi și când. Așteptăm următoarea ovulație a Laurei.

Griff se uită la ea. Ea se uită fix la el, liniștită, ca și cum nu i-ar fi părut că se discuta despre ovulația ei. Lui i-ar fi plăcut să primească câteva clarificări cu privire la ce presupunea exact acea ovulație, dar nu avea de gând să întrebe. Nu era ceva ce trebuia neapărat să știe. Știa cum să i-o tragă, și asta era tot ceea ce i se cerea să facă.

— Vă veți întâlni o dată pe lună atâta timp cât este nevoie

pentru ca Laura să rămână gravidă, îi spuse Speakman. Ridică mâna soției lui la buze și o sărută în palmă. Să sperăm că nu va fi nevoie de prea multe cicluri.

— Da, asta sper și eu, spuse Griff. Voi fi mai bogat cu o jumătate de milion de dolari.

Simțind din nou cum îi crește starea de agitație, se ridică și se duse spre unul dintre corpurile bibliotecii. Citi câteva titluri, acelea care erau în engleză, dar nu-i spuseră nimic. Păreau a fi filosofie și alte chestii plictisitoare. Nu era nicio carte de Elmore Leonard sau Carl Hiaasen printre ele.

— E ceva ce te neliniștește, Griff?

Se întoarse cu fața către ei.

— De ce eu?

— Ți-am explicat deja asta, replică Speakman.

— Dar mai există o mulțime de tipi blonzi cu ochi albaștri pe aici.

— Dar niciunul cu genele tale. Ai tot ceea ce ne-am putea dori pentru copilul nostru. Putere, rezistență deosebită, viteză, agilitate și chiar o vedere perfectă și o coordonare fără greș. Aș putea să continui. Au fost scrise nenumărate articole despre tine, publicate nu doar în reviste cu profil sportiv, ci și în magazine medicale, în legătură cu ce specimen incredibil de trup masculin ești.

Griff își reaminti de acele articole scrise de antrenori și experți în medicina sportivă, unul dintre aceștia numindu-l „o capodoperă biologică”. Se făcuse mișto de el la greu în vestiar pe tema asta, coechipierii săi luându-l peste picior în legătură cu așa-zisa sa perfecțiune și vrând să-l testeze cu cele mai dure încercări fizice pe care și le puteau imagina. Dar când ajungea cu puicuțe în pat, altfel se punea problema. Le plăcea enorm să și-o tragă cu o „capodoperă”.

Dar își reaminti și editorialele scrise după ce căzuse în dizgrație. Fusesse atacat nu doar pentru infracțiunea comisă, ci și pentru că aruncase pe apa sâmbetei darurile oferite de Dumnezeu.

Oferite de Dumnezeu, pe dracu’, se gândi el.

Cei care rămăsese cu gura căscată de uimire și admirație când se uitau la el și-ar fi schimbat părerea dacă i-ar fi văzut pe

cei doi care-i dăduseră viață. Dacă domnul și doamna Speakman ar fi văzut și ei din cine se trăgea, sigur ar fi stat și s-ar fi gândit mai bine, înainte să-i solicite serviciile. Oare chiar voiau ca sângele părinților lui să curgă prin venele copilului lor?

— Nu știți nimic în legătură cu originea mea. Poate că doar am avut noroc și m-am ales cu câteva gene care s-au prins unde trebuie. Poate că lanțul meu genetic e plin de zale ruginite.

— Riscul acesta trebuie asumat indiferent cine ar fi donatorul; chiar dacă aș fi fost eu, spuse Speakman. De ce încerci să ne faci să ne răzgândim, Griff?

— Nu încerc să fac asta. De fapt, într-o oarecare măsură chiar făcea acest lucru. Petrecuse cinci ani în închisoare, gândindu-se la greșelile pe care le făcuse. Dacă era ceva ce învățase, asta era, că nu trebuia să sară cu capul înainte fără să știe cât de adâncă era apă.

Spuse:

— Nu vreau să mă implic în asta și apoi să se întâmple ceva rău pentru care să fiu tot eu acuzat.

— Ce ar putea să nu meargă bine? întrebă Laura.

El râse amar.

— Nu sunteți pe aici demult, nu? Credeți-mă, multe pot să meargă rău. De exemplu, ce se întâmplă dacă dau rateuri?

— Adică dacă numărul spermatozoizilor tăi este scăzut? se interesă Speakman.

Griff dădu din cap viguros.

— Ai vreun motiv să crezi acest lucru?

— Nu, dar nici nu pot să știu. Nu fac decât să mă întreb, ce se întâmplă dacă?

— Când te duci să-ți faci examinarea medicală, cere să fie analizată și asta. Speakman făcu o pauză după care continuă: Cred că ești victima unei paranoia survenită ca urmare a perioadei cât ai fost înțemnițat.

— Poți să fii sigur de asta.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Speakman își frecă bărbia ca și cum ar fi încercat să caute printre cuvinte pentru a-l găsi pe cel potrivit.

— Și acum că acest subiect tot a fost deschis, haide să vorbim despre perioada ta de încarcerare.

— Ce să vorbim?

— Trebuie să recunosc că a fost unul dintre motivele pentru care te-am ales.

Griff își duse mâna la inimă, pretinzând că-i erau rănite sentimentele.

— Vrei să spui că nu ai fost influențat doar de faptul că sunt specimenul fizic ideal?

Speakman ignoră sarcasmul.

— Ai înșelat încrederea echipei, a ligii de fotbal și a majorității fanilor tăi. Asta te-a făcut să devii o persoană non grata, Griff. Mă tem că trebuie să te aștepti la nenumărate insulte.

— Deocamdată, nu am avut nicio problemă.

— Pentru că nici n-a fost timp, spuse Laura.

Tonul ei împăciuitoare îl irită.

— Nu mă aștept să câștig niciun concurs de popularitate, da? Am trișat și am încălcat legea. Am fost pedepsit pentru ceea ce am făcut. Toate astea au rămas în urmă.

— Dar mai este și problema agentului de pariuri care a murit.

Griff chiar se întrebase când va veni vorba și despre asta. Dacă îi ducea capul cât de cât, și el era convins că-i ducea pe amândoi, atunci trebuiau să întrebe și de Bandy. Fu surprins doar de faptul că femeia fusese cea care deschisese subiectul acesta delicat.

— Bill Bandy nu a *murit*, doamnă Speakman. A fost ucis.

— Și ați fost considerat suspect în această crimă.

— Am fost interogat.

— Ați fost arestat.

— Dar nu am fost acuzat.

— Dar nici altcineva nu a fost acuzat.

— Așa, și?

— Așadar, crima a rămas neelucidată.

— Nu este problema mea.

— Sper că nu.

— Ce dracu'...

— L-ați ucis?

— Nu! Schimbul de replici fusese rapid și urmat de o tăcere tensionată, pe care Griff nu voia să o întrerupă. Spusese ceea ce avusese de spus. Nu-l ucisese pe Bill Bandy. Punct. Sfârșit.

— Cu toate acestea, spuse Speakman pe tonul calm și conciliant al unui antreprenor de pompe funebre, umbra unei suspiciuni a *căzut* asupra ta, Griff. În cele din urmă, ai fost eliberat din cauza lipsei de probe, dar asta nu înseamnă că ești nevinovat.

— Uite ce e, dacă credeți că eu l-am ucis pe Bill Bandy, atunci ce dracu' mai caut aici? Deschise brațele larg cuprinzând toată camera. De ce ați vrea ca eu să fiu tatăl copilului vostru?

— Nu credem că ai comis crima, spuse Speakman. Chiar deloc.

Griff se uită nervos și la Laura pentru a vedea dacă și ea împărtășea gândurile soțului ei în legătură cu nevinovăția sa. Expresia ei rămăsese impasibilă, neacuzatoare, dar, cu siguranță, nu-l considera nevinovat.

Și atunci de ce îl angaja să se culce cu ea? Oare chiar avea nevoie el de acest fel de tratament?

Da, din nefericire avea. Avea nevoie de bani. Trebuia să se pună din nou pe picioare și șase sute de mii erau o sumă mult mai mare decât ar fi putut să spere. La dracu' cu ei, cu ea, dacă credea că el îi făcuse felul lui Bandy. Probabil că nu aveau o părere prea ambiguă în legătură cu asta, altfel el nu ar fi fost acolo. Pe lângă nebunie, se mai făceau vinovați și de ipocrizie.

— Problema uciderii lui Bandy, precum și delictele federale de care te-ai făcut vinovat rămân o pată neagră pe numele tău, Griff spuse Speakman.

— Sunt perfect conștient de asta.

— Și atunci cât de realistă este perspectiva ca să te angajeze cineva de pe aici? Cât de realist este ca vreo persoană să te angajeze pe orice sumă de bani, mult mai mică decât ceea ce îți oferim eu și Laura?

Răspunsul era evident. Când Griff refuză să se tot frământa pentru a răspunde, Speakman continuă:

— Perspectivele tale nu sunt deloc roz. Nu mai poți juca fotbal. Nu poți antrena vreo echipă de fotbal. Nu poți scrie sau vorbi despre fotbal, pentru că nicio instituție de presă nu te va angaja să

faci asta. Ai recunoscut că a trebuit să-ți vinzi toate bunurile pentru a-ți plăti datoriile, acest lucru dându-mi de înțeles că nu ai economisit nimic pentru zile negre.

Lui Speakman părea a-i face plăcere să scoată în evidență problemele pe care le avea el. Poate, se gândi Griff, ar fi trebuit să-l provoace la o cursă de alergare. Să vadă care era mai bun la asta.

— Câștigam trei milioane pe an de la echipa Cowboys, spuse el apăsător. Toată lumea și-a tras câte o felie din banii ăștia, începând cu agentul meu și cu fiscul, iar ceea ce mi-a rămas am cheltuit și m-am distrat de minune făcând acest lucru. Unde vrei să ajungi?

— Vreau să subliniez faptul că nu ești făcut pentru afaceri, pentru că altfel sigur ai fi aranjat lucrurile într-o altă manieră. De asemenea, se pare că nu ai niciun fel de talent pentru înșelătorii, pentru că altfel nu ai fi fost prins.

— Mi s-a întins o capcană și eu am călcat direct în ea.

— Chiar și așa. După o clipă, Speakman continuă: Nu încerc să te insult, Griff.

— Serious?

Speakman ignoră din nou tonul lui caustic.

— Ai întrebat de ce ai fost ales.

— Aproape uitasem întrebarea.

— Era nevoie de o explicație mai lungă. Și am vrut să fiu cât se poate de cinstit în legătură cu oferta pe care ți-am făcut-o, chiar dacă la modul acesta brutal. În primul rând, ai caracteristicile genetice pe care le dorim pentru copilul nostru. În al doilea rând, din cauza motivelor pe care tocmai le-am discutat, ai nevoie urgentă de banii pe care noi suntem gata să ți-i plătim. Și, în ultimul rând, ești complet independent. Nu ai familie, nu ai prieteni adevărați, nu ești atașat de nimeni și nu trebuie să dai explicație nimănui, iar acest lucru înseamnă foarte mult pentru noi. Am accentuat îndeajuns de mult confidențialitatea contractului pe care vrem să-l încheiem. Suntem singurii trei oameni care vom ști vreodată că nu eu sunt tatăl copilului pe care-l va concepe Laura.

Griff rămase oarecum cu gura căscată. Și, în plus de asta, nici nu-și permitea să fie iritat. Mai ales când era vorba de adevărul

gol-goluț. Se duse la birou și luă un presspapier din cristal pe care-l cântări în palmă.

— Vă încredeți mult în mine pentru a-mi ține gura.

Speakman chicoti.

— De fapt, nu. Ne bazăm foarte mult pe avariția ta.

— Șase sute de mii? spuse Griff punând obiectul jos și uitându-se la Speakman. Nu-i o sumă chiar așa de mare dacă stai să te gândești la asta. Nu este exact ceea ce aş numi eu avariție.

Laura se uită la soțul ei.

— Nu i-ai spus și restul?

— Nu am ajuns încă până acolo, replică Speakman.

— Ce rest? se interesă Griff.

Speakman își împinse scaunul până la birou și luă presspapierul. Scoțând o batistă din buzunarul pantalonilor, șterse obiectul din cristal, uitându-se la Griff și zâmbindu-i.

— Nu că nu am avea încredere în integritatea ta.

— Prostii. Ați fi niște fraieri dacă nu v-ați pune problema asta.

— Așa este, spuse Speakman râzând. Am fi. Cu batista înfășurată încă pe presspapierul din cristal, el puse obiectul pe birou, după care-l mută un milimetru mai spre stânga, luând batista, pe care o împături într-un pătrat perfect și o puse la loc în buzunar.

Așa că, pentru liniștea mea și a Laurei și pentru a ne asigura de tăcerea ta, vei fi plătit cu un milion de dolari la nașterea copilului. Mai mult decât atât, în fiecare an de ziua lui vei mai fi plătit cu câte un milion de dolari. Și tot ceea ce trebuie să faci în schimb este să uiți că ne cunoști.

Griff îi aruncă cheile Hondei valetului de la parcare și intră cu pas ușor în holul clădirii înalte. Un hotel de lux ocupa primele douăsprezece etaje, în vreme ce la ultimele douăsprezece erau construite apartamente de lux.

Barul din hol era destul de liniștit în acea seară din cursul săptămânii. Un pianist cânta ceva de Sinatra la un pian mare și alb. Majoritatea meselor erau ocupate de oameni de afaceri care apreciau savoarea câte unui cocktail.

Din bar se ajungea la o terasă unde se putea sta, dar Griff se hotărî să stea în interior, acolo unde se bucura de aerul condiționat și stătea cu ochii pe ușa de la intrare. Se așeză la o masă liberă, făcu semn unei chelnerițe și ceru un bourbon.

— Doriți și apă?

— Da, cu gheață.

— Vreți să vă deschid un cont?

— Vă rog.

— Așteptați pe cineva?

— Nu.

— Mă întorc imediat.

Deși ocazia – ieșirea din închisoare – și ziua pe care o avusese – întâlnirea bizară cu familia Speakman – cerea un pahar, două, lui Griff nu-i plăcea să bea. Pentru că trebuise să spele adesea băuturi regurgitate pe când era copil, nu ajunsese niciodată să-i placă cu adevărat gustul acesteia.

Dar băutura pe care i-o adusese chelnerița arăta și mirosea bine. Prima înghițitură alunecă bine pe gât, deși își dădu seama după focul care se aprinsese instantaneu în stomacul său, că trecuseră cinci ani de când nu mai băuse niciun fel de alcool. Își spuse că trebuia să o ia ușor. Nu era sigur cât trebuia să aștepte.

Un milion de dolari.

— Vei fi plătit în bani gheață, îi spusese Speakman. Banii vor fi puși într-o cutie de valori și doar eu, tu și Laura vom avea acces. Nu vom ține niciun fel de registre, niciun fel de documente. După ce Laura va naște, nu trebuie să se facă niciun fel de legătură între noi și tine. Dacă ne vom întâlni cumva din greșeală, lucru puțin probabil, te vei comporta ca și cum nu ne-ai cunoaște. Ne vom comporta ca și când ne-am fi întâlnit pentru prima dată. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Conversația fu întreruptă când Manuelo intră în cameră pentru

a-i transmite un mesaj telefonic doamnei Speakman. Ea îl citi, după care se scuză, spunând că se va întoarce foarte repede. Ieși din bibliotecă și Manuelo o urmă.

Speakman remarcă privirea lui Griff care se uita după servitor în vreme ce acesta închidea ușile.

— Nu-ți face griji în legătură cu Manuelo, spuse el. Nu știe decât câteva cuvinte în engleză. I-am spus că ești un coleg de școală aflat în trecere pe aici. Oricum, nu are cum să te recunoască de pe vremea când jucai fotbal. Când a ajuns el în SUA, tu erai deja la Big Spring.

Laura Speakman se întoarse aproape imediat. Soțul ei o întrebă:

— Ceva important?

— Joe Medonald cu o întrebare scurtă care din perspectiva lui nu putea să mai aștepte până mâine-dimineață.

Foster râse.

— Ăsta-i Joe. Mereu grăbit.

În vreme ce ei vorbeau despre nerăbdătorul Joe, Griff se gândi la o altă problemă.

— Va fi greu să cheltui bani cash, spuse el brusc.

După o scurtă ezitare, Foster spuse:

— Da, mă tem că asta va fi o mică problemă. Cred că vei fi urmărit îndeaproape de fisc și de FBI, pentru că s-au făcut unele speculații despre conturile tale goale în perioada când ai fost arestat.

— S-a presupus că aveai bani ascunși pe undeva.

Griff înțelese o întrebare printre rândurile afirmației aparente a Laurei.

— La fel cum s-a presupus că eu i-am făcut felul lui Bandy, spuse el printre dinți. Nu am făcut niciuna, nici cealaltă.

Ea se uită câteva clipe în ochii lui, după care spuse:

— Bine.

Dar o spuse ca și cum nu ar fi fost decât pe jumătate convinsă și asta-l scotea din sărite. Chiar dacă avea să se culce cu ea, nu credea că avea să-i placă. Arăta bine, dar el nu fusese niciodată atras de femeile autoritare. Și nici nu înțelegea de ce-l strângea de ouă când erau vitale pentru ceea ce aveau de făcut? se gândi să-i

atragă atenția asupra ironiei acestui fapt, dar în cele din urmă decise să nu o facă. Se îndoia că ea ar fi putut să guste gluma.

— Am nevoie de bani, doamnă Speakman. Banii sunt singurul motiv pentru care aş accepta vreodată să fac asta. Cel puțin am fost cinstit în legătură cu asta.

Era foarte clar mesajul pe care voia el să-l transmită – cum că ei nu fuseseră cinstiți în legătură cu scopurile lor. Laura era pe punctul de a deschide discuția despre acest lucru când soțul ei interveni:

— Nu mi-ai cerut niciun sfat financiar, Griff, dar cu toate acestea îți voi oferi unul. Găsește-ți o slujbă care să fie plătită. Deschide-ți un cont în bancă și ia-ți cărți de credit. Lucruri normale. Dacă va veni fiscul la tine, te vei descurca explicându-le cum faci să trăiești ca un milionar. Probabil că tot restul vieții tale vor încerca să descopere care este sursa veniturilor tale. Cu sprânceana ridicată, adăugă: Poate că unii dintre foștii tăi asociați te pot ajuta în această problemă. Sunt sigur că folosesc, în unele ocazii, anumite servicii bancare din afara țării, acolo unde nu sunt puse prea multe întrebări cu privire la mari sume de bani.

— N-am de unde să știu, spuse Griff. Dar chiar dacă ar fi așa, nu mai vreau să fiu asociat cu ei. Se uită la Laura și spuse: Niciodată.

Speakman îl întrebă dacă mai are vreo întrebare. Trecură în revistă câteva detalii minore. După aceea, Griff ridică o problemă care se dovedi a fi foarte importantă. Era legată de plățile pe termen lung. Zece, cincisprezece sau douăzeci de ani de acum încolo nu voia să se lovească de o dilemă căreia să nu i se fi găsit o soluție încă de pe acum.

Urmă o discuție aprinsă. Nu se ajunsese la nicio soluție, dar Speakman promise că se va gândi la asta și-l va anunța cât de repede posibil. Putea Griff să trăiască cu asta? îl întrebasese el. Mormăind nemulțumit, Griff spuse că putea. Acestea fiind spuse. Speakman sugeră să parafeze aranjamentul cu o strângere de mână, lucru pe care-l și făcură.

Apoi Speakman îl invită să rămână la cină.

Înainte ca Griff să accepte sau să refuze, doamna Speakman

spuse:

— Oh, dragul meu, îmi pare rău, dar nu am anunțat-o pe doamna Dobbins că vom avea musafiri și deja a plecat. M-am gândit că ideea era că vizita domnului Burkett aici să fie un secret. Manuelo e altceva, dar...

Părănd confuză pentru prima dată de când li se alăturase, ea căuta scuze pentru a nu sta la masă cu el. Aparent nu avea nicio problemă pentru a întreține relații carnale cu el, atâta timp cât nu trebuiau să mănânce împreună.

— Și în plus de asta, adăugă ea, am o grămadă de treburi care mă așteaptă.

— Nu contează, spuse Griff. Am deja alte planuri. De fapt, sunt deja în întârziere.

— Atunci nu vrem să te mai reținem, spuse Speakman.

Laura Speakman se ridică în picioare. Părea ușurată că Griff pleca și, probabil, puțin rușinată de lipsa ei de ospitalitate.

— În mod normal, vă voi contacta cam în două săptămâni, domnule Burkett. Cum vă pot contacta?

El îi dădu numărul său de telefon, cel pe care Turner i-l conectase în apartamentul închiriat. Ea îl notă pe o bucată de hârtie.

— Vă voi suna și vă voi spune unde să ne întâlnim.

— Peste două săptămâni?

— Cam așa. S-ar putea să fie una sau două zile în plus sau în minus. Voi utiliza un test de ovulație pentru a determina nivelul LH-ului.

— LH...?

— Hormon luteinizant.

— Ah, spuse el, ca și cum ar fi înțeles, când, de fapt, nu avea nici cea mai vagă idee.

— Sper să pot stabili exact ziua, dar s-ar putea să vă anunț în ultimul moment.

— Bine. Mi-e indiferent.

Privirea ei se desprinsese de a lui și, în acea clipă, Griff se prinse. Putea să joace dur cu băieții până la un anumit punct. Putea să discute liber despre ciclul menstrual, despre ovulație și despre

analiza spermei, în termeni tehnici și practici. Dar când trebuia să treacă la partea grea a chestiunii, de a se culca cu o străină, ea devenea o femeie obișnuită. Acest lucru îl liniști.

Laura îi spuse la revedere, după care se scuză și plecă. Speakman se oferă să-l conducă până la ușa de la intrare. Când ajunseră acolo, el îi spuse:

— Sunt curios, Griff.

— În legătură cu ce?

— La ce te vei gândi când vei pleca de aici. La ce vei cumpăra prima dată?

De fapt, lucrul la care se gândi când se îndepărtă cu mașina de casă era că, deși cei doi păreau a fi două persoane inteligente, probabil, era un lucru bun că Foster și Laura Speakman nu se puteau reproduce, pentru că erau complet nebuni.

Cine ar fi putut să facă așa ceva? Nimeni, asta era răspunsul. Nu, când existau metode științifice de fertilizare în vitro. Și nu, când aveai și banii necesari de a plăti pentru aceste metode. Poate că în timpurile biblice, asta era metoda folosită atunci când nu puteai să ai copii. Dar nu și în ziua de azi când existau atâtea variante.

Până când ajunse la destinație, aproape se convinsese singur că nu va mai auzi vreodată vreo veste de la cei doi.

Aproape.

— Încă unul?

Griff își ridică privirea. Chelnerița se întorsese. Descoperi surprins că paharul de bourbon era gol.

— Nu, mulțumesc, răspunse el. O sticlă de apă Perrier, vă rog.

— Sigur, revin imediat.

Revin imediat. Folosise de două ori această expresie, fără să știe că aceste cuvinte, aparent nevinovate, erau pentru el că sarea pe rană.

Mama să îi spusese exact același lucru în seara când plecase. De data aceea, definitiv.

Adesea, rămânea plecată zile în șir, dispărând fără să spună nimic și fără a-i da nici cea mai mică explicație atunci când se întorcea. Nu se supăraseră și nici nu se îngrijoraseră niciodată prea

mult când ea nu era prin preajmă. Știa că atunci când se sătura de prietenul de moment sau invers și tipul, pur și simplu, o dădea afară sau plecă el, ea se întorcea acasă.

Când se întorcea, nu-l întreba niciodată cum se descurcase sau ce făcuse cât timp ea fusese plecată. Dacă era bine? Dacă fusese la școală? Mâncase? îi fusese frică în timpul furtunii? îi fusese rău?

Odată îi fusese. Rău. Făcuse o intoxicație alimentară pentru că mâncase o conservă de carne care fusese deschisă de prea mult timp. Vomitase până când leșinase și căzuse pe podeaua băii, zăcând pe spate în diaree și vomă și cu o umflătură la cap cât o minge de tenis, din cauza căzăturii.

Avea opt ani.

După aceea, dădu mai multă atenție mâncării pe care o consumă când mama sa era plecată. Învăță să se descurce destul de bine de unul singur până când ea se întorcea.

În noaptea când a plecat de tot, el știa că ea nu avea să se mai întoarcă. Toată ziua scosese tot felul de lucruri din casă atunci când credea că el nu este atent. Haine. Pantofi. O pernă din satin pe care un tip o câștigase pentru ea la un bălci. Dormea pe ea în fiecare noapte pentru că-i menținea coafura. Când o văzu că pune perna într-o pungă de hârtie și o duce la mașina prietenului ei din acel moment, el știa că absența ei avea să devină permanentă.

Ultima dată când Griff își văzuse tatăl fusese când acesta era băgat într-o mașină de poliție, cu cătușe la mâini. Un vecin sunase la poliție și raportase disputa conjugală.

Dispută. Un cuvânt civilizat care desemna bătaia pe care tatăl său i-o trăsese mamei sale după ce se întorsese acasă și o găsisese în pat cu un tip pe care-l cunoscuse în seara dinainte.

Mama sa a fost dusă la spital și tatăl său la închisoare. El fu luat în grijă de o familie până când mama sa s-a vindecat de traumele cauzate de bătaie. Când cazul ajunsese la judecată, procurorul îi explicase lui Griff, care avea doar șase ani, că era posibil ca el să fie chemat să îi spună judecătorului ce se întâmplase în acea seară, pentru că fusese martor al bătăii. Se temea tare de acest lucru. Dacă tatăl său scăpa, l-ar fi făcut pe el să plătească pentru că-l turnase. Plata avea să includă o bătaie cu

cureaua. Nu ar fi fost prima, dar promisese să fie cea mai rea.

Și, sincer, nu putea să spună că-l acuza pe tatăl său. Griff știa cuvinte precum *curvă*, *târfă* și *târâtură* și credea că mama sa merita să i se spună așa.

Până la urmă, nu a mai avut loc niciun proces. Tatăl său făcuse o înțelegere, mărturisind totul pentru a primi o pedeapsă mai ușoară și apoi fusese condamnat. Griff nu a aflat niciodată când a ieșit din închisoare. Indiferent când se întâmplase asta, el nu-i mai căutase. Griff nu l-a mai văzut niciodată.

De atunci înainte nu mai rămăseseră decât el și mama lui.

Și bărbații pe care-i aducea acasă. Unii dintre ei veneau pentru perioade mai mari de timp, o săptămână sau chiar două. Alții erau doar oaspeți care plecau imediat ce-și puneau pantalonii pe ei.

Griff își aminti că la scurtă vreme după ce tatăl său fusese închis, plânsese pentru că mama să îl închisese în dormitor și el nu putea să iasă pentru a scăpa de păianjenul care urcase pe pat. Tipul cu care era în seara aceea veni la el până la urmă, ucise păianjenul și-l mângâie pe cap, spunându-i că totul era bine și el se putea duce la culcare.

Când crescuse destul de mare pentru a fi trimis afară la joacă, unii dintre prietenii mamei sale se uitaseră la el cu o privire în care se citea jena și chiar vinovăția. Mai ales dacă vremea era rea. Altor nu le plăcea deloc să-l aibă în preajmă. Atunci, mama să îi spunea să dispară și să nu vină înapoi decât peste câteva ore. Uneori, primea bani pentru a se duce să vadă vreun film. Cel mai adesea, când era expediat de acasă, se plimba de unul singur prin cartier, căutând o ocupație, iar mai târziu, căutând să rezolve vreo problemă.

Unii dintre prietenii mamei sale nu-i acordau mai multă atenție decât ar fi dat unei mici găuri în tapetul uzat. Puțini erau chiar drăguți cu el. Unii precum tipul care ucisese păianjenul. Dar, din nefericire, el nu se mai întoarse. Un tip, Neal și nu mai știa cum, stătuse chiar o lună. Știa să facă câteva trucuri magice cu cărți și îi arătase și lui Griff cum să le facă. Într-o zi, venise acasă cu o plasă de cumpărături și i-o întinsese: „Uite, puștiule! îi spusese. Asta este pentru tine.“

În plasă era o minge de fotbal.

Câțiva ani mai târziu, Griff se întrebase dacă Neal îl recunoscuse când devenise jucător profesionist. Oare își amintise că-i făcuse cadou prima lui minge de fotbal? Probabil că nu. Probabil, nu-și mai aducea aminte nici de Griff și nici de mama sa.

Bărbații veniseră și plecaseră. Anii trecură. Mama sa dispărea de acasă, dar mereu se întorcea.

Și în cele din urmă, veni ziua în care ea împachetă pe ascuns lucruri din casă și le puse în mașina unui tip care venise împreună cu ea cu câteva săptămâni înainte și rămăsese. Numele lui era Ray, dar nu-l plăcuse pe Griff încă din clipa în care-l văzuse, pentru că acesta pufnea neîncrezător de fiecare dată când Ray începea să povestească câte una dintre aventurile sale incredibile de cowboy de rodeo, meserie pe care o făcuse înainte ca un taur să-l calce pe spate și astfel să-l facă să renunțe la carieră din arenă. Aparent, taurul îl făcuse să renunțe la orice altceva, pentru că, din câte-și dădea seama Griff, Ray nu avea niciun fel de mijloace de întreținere.

Ray nu-l plăcuse pe Griff și nici nu încercase să ascundă acest lucru. Dar nici nu era foarte ușor să-l plăci pe Griff. La vremea când Ray apăruse în scenă, Griff avea cincisprezece ani, era plin de el, plin de furie și de răzvrătire. Fusesse arestat pentru furt din magazine și vandalizarea unei mașini, dar fusesse eliberat de fiecare dată. Fusesse suspendat de la școală de câteva ori pentru că se bătuse. De-a lungul anilor, părul i se înnegrișe și la fel de întunecată era și viziunea lui asupra lumii.

Așa că în seara când mama sa îl urmăse pe Ray afară din casă și apoi se întoarse pentru a-i spune la revedere, Griff simulă indiferența și nu-și luă ochii de la televizor. Era unul cumpărat la mâna a doua și imaginea nu era foarte bună, dar tot era mai bună decât nimic.

— Ne vedem mai târziu, dragul meu.

Nu-i plăcea deloc când îi spunea dragul meu. Dacă îi fusesse vreodată drag, acest lucru se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, că nu-și mai aducea aminte.

— Griff, m-ai auzit?

— Nu sunt surd.

Ea oftă melodramatic.

— De ce ești atât de ofuscat în seara asta? Mă întorc imediat.

El își întoarse privirea spre ea, se uitară unul la celălalt și ea își dădu seama că el știa.

— Vii odată sau nu? strigă Ray din grădină.

Privirea pe care Griff o schimbă cu mama să mai dură câteva secunde. Poate că ei îi părea puțin rău pentru ceea ce făcea. El își dorea să creadă acest lucru. Dar probabil că nu-i părea deloc rău. Apoi se întoarse rapid și ieși din casă. După ce ieși pe ușă, o trânti.

Griff nu plecă de acasă vreme de trei zile. În cea de-a patra zi auzi o mașină oprindu-se pe alee. Se urî pentru că simți brusc speranța de a se fi înșelat și că totuși ea se întorsese. Poate că reușise să-și dea seama că Ray era un coate-goale. Poate că Ray își dăduse seama că era o curvă și o aducea înapoi.

Dar pașii care se auziră pe verandă erau prea grei pentru a fi ai ei.

— Griff?

Rahat! Coach. (Antrenor).

Griff spera să nu poată fi văzut acolo pe canapeaua uzată pe care stătea și se uita la televizor. Dar nu avu noroc. Ușa scârțâi când fu deschisă și el se înjură în gând el nu o închisese cu cheia. Antrenorul apărui în raza sa vizuală, la capătul canapelei. Cu mâinile în șold, se uita la Griff dezaprobat.

— Ai lipsit de la antrenament. De la școală mi-au spus că nu ai mai fost la cursuri de trei zile. Pe unde ai umblat?

— Aici am stat, spuse Griff continuând să se uite la televizor.

— Ești bolnav?

— Nu.

— Unde este mama ta? întrebă antrenorul după o mică pauză.

— De unde naiba să știu?

— Te întreb din nou. Unde este mama ta?

Griff își ridică privirea și, uitându-se la el cu o exagerată inocență, spuse:

— Cred că este la ședința cu părinții. Sau dacă nu e acolo, cred că este în cursul de cusut al doamnelor de la biserică.

Antrenorul se duse la televizor. Nu-l opri de la buton, ci îl scoase din priză.

— Adună-ți lucrurile.

— Ăă?

— Adună-ți lucrurile.

Griff nu se mișcă. Antrenorul se duse spre el, iar vibrațiile produse de pașii săi făcură să se miște bolurile cu cereale și cutiile goale de suc de pe masa de lângă pat.

— Adună-ți lucrurile. Acum.

— De ce? Unde vrei să merg?

— La mine acasă.

— Pe dracu'.

— Sau dacă nu, poți să refuzi, dar atunci voi suna la Protecția Copilului. Antrenorul își înfipse pumnii mari în șold și se uită la el. Ai o secundă să alegi.

Răsetele de la altă masă îl treziră pe Griff din reverie. Între timp, și chelnerița îi adusese apa minerală. O bău ca un om care murea de sete. Râgâia puțin sonor când femeia pe care o aștepta intra prin ușile batante. Se ridică în picioare și-i făcu semn chelneriței să-i aducă nota de plată, atrăgând astfel atenția femeii care intrase.

Când îl văzu, ea se opri brusc, evident surprinsă.

Îi făcu semn să-l aștepte până plătea nota. Făcu asta și apoi se îndreptă către femeia care rămase nemișcată la jumătatea drumului între intrare și lifturi.

— Bună, Marcia.

— Griff. Am auzit că ai ieșit.

— Veștile rele circulă repede.

— Nu, mă bucur foarte mult să te văd. Îi zâmbi și-l analizează din cap până-n picioare. Arăți bine.

O admiră și el de sus până jos, de la părul auriu până la sandalele cu toc înalt. Zona plină de forme dintre extremități îl făcu să-și piardă mințile de dorință. Râzând ușor spuse:

— Nu la fel de bine ca tine.

— Mulțumesc.

El se uită o clipă în ochii ei, după care spuse:

— Ești disponibilă?

Ei îi pieri zâmbetul. Aruncă o privire în hol și pe chipul ei se putea citi stânjeneala.

El făcu un pas spre ea și spuse:

— Au trecut cinci ani lungi, Marcia.

Ea se mai gândi o clipă, după care spuse:

— Am pe cineva la miezul nopții.

— Nu-mi va lua nici pe departe atâta.

O luă de braț și merseră spre lift, fără a spune niciun cuvânt până când nu intrară într-unul din lifturile placate cu oglinzi. Ea introduse o cheie mică într-unul din orificiile discrete din panoul mecanic. Răspunzând privirii lui întrebătoare, îi comunică:

— M-am mutat mai sus cu câteva etaje, în penthouse.

— Afacerile merg bine.

— Am trei fete care lucrează pentru mine acum.

El fluieră.

— Afacerile merg *foarte* bine.

— Piața pentru produsul meu nu descrește niciodată. Râzând adăugă: Ca să zic așa.

Griff fu și mai impresionat de succesul ei când ieșiră din lift într-un hol cu marmură pe jos și cu un tavan transparent care lăsa să se vadă un pătrar al Lunii și o mare de stele, suficient de strălucitoare pentru a nu fi întunecate de luminile blocurilor.

În hol dădeau trei uși.

— Ești prietenă cu vecinii?

— Unul dintre ei este un afacerist japonez. Nu vine des aici, dar atunci când vine, găsește că apropierea dintre noi este extrem de convenabilă.

Griff chicoti.

— Vine să împrumute zahăr?

— Cel puțin o dată cât stă în oraș. Celălalt este un prieten, un decorator homosexual care-mi invidiază clientela.

Deschise ușa de la intrare. Griff o urmă în apartament. Interiorul arăta ca o poză dintr-o revistă, probabil că era exact visul prietenului ei, decoratorul. Griff aruncă o privire rapidă în jur și spuse politicos:

— Foarte frumos. După aceea, întinse mâna și o trase spre el.

Nu mai sărutase o femeie de șase ani de zile și sexul trebuia să fie al dracului de bun ca să depășească în plăcere ceea ce simțea când îi împingea limba în gură. O sărută ca un puști înfierbântat care avea o parteneră de bal ușuratică. Prea dornic, prea avar, prea neglijent. Mâinile lui erau peste tot.

După un minut în care o pipăi peste tot, ea îl împinse și râse.

— Știi care sunt regulile, Griff. Fără sărutări. Și cu sunt inițiativa.

Haina lui se străduia să rămână pe el în vreme ce el se străduia să scape de ea.

— Și tu acuma...

— De data asta. Dar unele reguli trebuie să fie aplicate.

— Bine. Te plătesc înainte.

— Hmm.

Mânele jachetei erau întoarse pe dos când reuși, în cele din urmă, să o dea jos. Căută în buzunarul pantalonilor banii pe care îi primise de la Wyatt Turner. Încuiatul ar fi făcut apoplexie dacă ar fi știut că banii de mâncare și benzină ai clientului lui erau cheltuiți pe o prostituată. Dar în ceea ce-l privea, Griff nu regreta niciun bănuț din tariful Marciei. Dacă era nevoie, renunța și la câteva mese.

— Cât?

— Două mii. O oră. Sex normal.

El rămase cu gura căscată și apoi reuși să înghită mingea de golf care i se pusese în gât.

— Două *mii*? Ai crescut prețul. Mult.

— La fel și costul vieții, replică ea rece. Și cheltuielile de afaceri.

El expiră profund dezamăgit, după care se aplecă și își culese haina de jos.

— Nu am atăția bani. Poate mâine-seară, spuse el.

— Cât ai?

El îi întinse banii prinși cu agrafă. Ea îi luă și scoase două bancnote de o sută de dolari, după care-i dădu înapoi restul.

— Să nu spui nimănui.

Lui Griff îi trecu prin cap că ar fi putut să plângă de

recunoștință.

— Îți voi fi veșnic îndatorat.

Marcia era cea mai selectă prostituată din Dallas și ajunsese aici numai datorită practicilor stricte de afaceri. Era o femeie de afaceri din cap până-n picioare. Griff auzise și că, folosind sfaturi primite de la clienții ei, investise în afaceri imobiliare. Cumpăraseră teren agricol în afara Dallasului și când orașul se extinsese în acea direcție, făcuse o grămadă de bani. De asemenea, se spune că avea acțiuni care valorau mai multe milioane de dolari.

Toate acestea ar fi putut să fie doar zvonuri, dar el nu ar fi fost surprins dacă ar fi fost adevărat. Se spunea că începuse serviciul de „escorta” pentru a-și finanța școala de asistente de stomatologie, dar își dăduse seama în curând că era mai bună la lucrul cu mădule decât cu dinți. Și că putea face și mult mai mulți bani din asta.

La scurtă vreme după ce semnase cu Cowboys, Griff aflase despre ea de la un coleg de echipă, care-i spusese că Marcia era cea mai bună dacă ți-o puteai permite, pentru că și pe vremea aceea era foarte scumpă. El prefera o profesionistă tuturor fanelor care se aruncau asupra lui și care îi cauzau tot felul de neplăceri după ce se culca o dată cu ele.

Marcia era discretă. Era curată. Era și foarte scrupuloasă când venea vorba să-și aleagă clienții, asigurându-se că nu aveau boli, erau stabili din punct de vedere financiar și siguri. Niciodată nu accepta clienți care veneau o singură dată. Făcuse o excepție pentru el în seara aceea.

Avea fața unei soliste din corul bisericii, completată de un corp care te îndemna la păcat. Cumva, în ciuda ocupației practice, reușea să rămână o doamnă și dacă vreun client nu o trata ca atare, atunci nu mai făcea parte din rândul clienților.

Cei cinci ani nu lăsaseră nicio urmă vizibilă și Griff fu foarte încântat să descopere acest lucru pe măsură ce ea se dezbrăca. Era plină de forme, dar și de mușchi acolo unde era nevoie. Griff nu reușea să-și dea jos hainele îndeajuns de repede. Știindu-l și amintindu-și de preferințele lui, ea nu-l ajută, ci doar se atingea alene uitându-se la el în vreme ce se dezbrăca și-și aruncă hainele

neglijent. Când degetele îi dispărură în interiorul coapselor, el scose un zgomot involuntar, dar pe care nici măcar nu-l băgă de seamă, atât de prins era.

Când fu complet dezbrăcat, ea se duse spre el și-l împinse ușor în spate până când se așeză pe marginea patului. El își presă fața în decolteul ei adânc, strângându-și capul între sâni ei. Ea îi dădu un prezervativ pe care și-l puse singur.

— Ce vrei să faci, Griff?

— Acum... nici nu mai contează.

Ea se lăsă în genunchi între coapsele lui și-și aplecă capul spre el, șoptind:

— Desfată-te.

— Griff?

— Hmm?

— E trecut de ora unsprezece. Trebuie să pleci.

Dormise pe burtă, cu capul înfundat în pernă moale, ca un om aflat în comă. Se întoarse pe spate. Marcia făcuse duș și era îmbrăcată într-un halat de baie.

— Ai adormit imediat, spuse ea. Nu m-a lăsat inima să te trezesc mai devreme, dar acum trebuie să pleci.

— M-am simțit bine să dorm dezbrăcat, să dorm în așternuturi care nu miros a detergent industrial. Își arcui spatele și se întinse din nou. Chiar trebuie?

— Trebuie.

I-o spusese zâmbind, dar el știa că era foarte serioasă. Nu putea să se contrazică cu ea, mai ales că fusese atât de generoasă. Se ridică la marginea patului. Ea îi pregătise deja hainele și-l grăbi să se îmbrace, fără a părea că face acest lucru. Îi ținu haina, după care-și puse mâna pe spatele lui și-l împinse către ușă. Când ajunseră acolo, el se întoarse spre ea.

— Mulțumesc. Mi-ai făcut o mare favoare și o apreciez mult mai mult decât crezi.

— E un cadou de bun-venit. Își sărută degetul după care-l puse pe buzele lui. Dar data viitoare va trebui să fie cu programare și vei plăti prețul întreg.

— Situația mea financiară ar trebui să se îmbunătățească substanțial până mâine. Dar aducându-și aminte cât de stânjenită fusese ea în hol când îl văzuse, adăugă: Asta dacă încă mă mai vrei ca și client. Aș putea să-ți dăunez afacerilor.

— Toate afacerile mai necesită astfel de lucruri din când în când. Făcea să pară lucrurile ca fiind lipsite de importanță, dar el știa că acest gând îi trecuse prin cap. Poate vrei să încerci și cu una dintre noile fete. Sunt tinere și minunate, și le-am pregătit personal.

— Satisfacție garantată?

— Întotdeauna. Vrei să-ți aranjez ceva?

O imagine mentală a Laurei Speakman îi trecu prin fața ochilor.

— Nu știi sigur ce voi face și pe unde voi fi. Mai bine, te sun eu. Dar am încercat să sun la vechiul număr și mi-a răspuns doar un robot, spunându-mi că numărul a fost deconectat.

Ea îi dădu o carte de vizită.

— Trebuie să-l schimb periodic. Pentru a nu afecta integritatea polițiștilor de la moravuri, adăugă ea zâmbind.

El o sărută pe obraz, îi mulțumi din nou după care se salutară. Ea închise ușa încet, dar ferm. Mergând spre lift, Griff se întâlni cu decoratorul homosexual care ieșea din lift. Bărbatul îl analiză din cap până-n picioare: Mult prea dulce, după care trecu pe lângă el murmurând.

Barul din hol era chiar mai puțin aglomerat decât înainte. Fată care-l servise ceva mai devreme discuta cu unul dintre angajații hotelului care nu avea nimic de făcut. Pianistul fusese înlocuit de muzică înregistrată.

Portarul saluta un client care intra când Griff împingea ușa de la intrare. Afară, aerul se mai înmuiase, dar era tot cald să-ți taie respirația până când te obișnuiai. Rămase acolo, asudând mai bine de un minut, așteptând să apară valetul de la parcare. Când acesta nu își făcu simțită prezența, Griff se duse după el. Luă la pas toată aleea, după care coti spre garaj.

Și acolo se lovi de un pumn.

Se conectă cu maxilarul lui ca un ciocan pneumatic. O lovitură. Două. Apoi încă una.

Se clătină pe picioare dându-se înapoi, înjurând tare și legănându-se încontrolabil în semn de autoapărare, încercând să vadă cine era atacatorul.

Rodarte.

6

Rânjetul lui Rodarte îi făcu fața să semene cu o mască de Halloween.

— Oh, îmi cer scuze. A durut?

Respirația lui Griff ieși șuierătoare printre dinții încleștați. Își controlează maxilarul și degetele i se înroșiră de sânge.

— *Nenorocitul!*

Rodarte își aprinse o țigară, râzând în timp ce stingea bățul de chibrit.

— Asta am auzit și eu.

Griff se uită la el întunecat.

— Am auzit că maică-ta și-ar fi tras-o și cu un câine dacă nu găsea nimic altceva prin preajmă. Bietul Griff. Ți-a fost greu, nu-i așa? Până când antrenorul Miller și soția lui te-au luat la ei.

Când Griff fusese condamnat, devenind peste noapte din idol un paria, mare parte din trecutul lui mizerabil fusese scos la lumină. Nici antrenorul, nici soția lui, Ellie, nu spusese nimic nimănui nimic. Griff ar fi pus pariu pe viața lui că așa era. Dar un reporter de la *Morning News* săpase până când ajunsese destul de adânc la informații care să-i confirme speculațiile. Făcuse un reportaj senzational. În concluzie, jurnalistul sugerase că decăderea lui fusese predestinată încă din copilărie, că acest lucru era în genele lui și că ar fi putut fi prevăzută crima pe care o comisese.

Rodarte îi zâmbi disprețuitor.

— Spune-mi cum te-ai simțit când ai trișat la jocul cel mare? Haide, dar fii cinstit. Rămâne între noi doi. Ai avut vreo problemă de conștiință? Sau nu?

Avertizările lui Wyatt Turner îi răsunau lui Griff în ureche. *Nu te*

pune cu el. Întoarce și celălalt obraz. Lucru care părea de-a dreptul ironic acum, când maxilarul îi pulsa și întreaga parte a capului îl durea așa de tare de simțea că-i vine să leșine.

Griff ar fi vrut să-l apuce pe Rodarte de părul lui slinos și să-l dea cu capul de asfalt, până când trăsăturile feței lui ar fi devenit una cu pământul.

Dar nu putea să facă nimic fără a-și atrage necazuri și Rodarte știa asta. Nimic nu i-ar fi oferit mai multă plăcere acestui ticălos decât să-l vadă pe Griff închis din nou, chiar din ziua când fusese eliberat.

Înjurând pe sub mustață, Griff se întoarce cu spatele, dar Rodarte îl apucă de umăr și-l întoarce, împingându-l puternic în zid.

— Nu-mi întoarce mie spatele, amărât mândru ce ești.

Mai mult decât toată batjocură, ghionții primiți de la Rodarte, care îi sporeau durerea în tot corpul, îl făceau pe Griff să simtă o furie rece ca gheața. Ar fi putut să-l ucidă pe acest ticălos. Cu ușurință. Să fie atacat în timpul jocului era una. Dar să fie atins de Rodarte era cu totul și cu totul altceva.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

Fie tonul vocii sale, fie privirea să îi transmisese furia ucigătoare pe care o simțea, pentru că Rodarte îi dădu drumul și se dădu câțiva pași înapoi.

— Îți eram dator cu aia, spuse el făcând o mișcare cu capul în direcția obrazului lui Griff. Pentru că mi-ai was clapa azi. Am condus tot drumul până în fundătura aia ca să sărbătoresc eliberarea ta și asta a fost toată mulțumirea de care ai dat dovadă.

— Mulțumesc. Acum suntem chit, spuse Griff trecând pe lângă el.

— Am avut o conversație interesantă cu câțiva dintre foștii tăi asociați, ieri.

Griff se opri și se întoarce.

Rodarte trase puternic din țigară, după care o aruncă pe pardoseala garajului și o strivi cu călcâiul, eliberând fumul din plămâni în același timp.

— Nu trebuie să rostesc niciun nume, nu? Știi despre cine

vorbesc, așa-i? Foștii tăi parteneri de afaceri.

Era vorba de cei trei capi ai crimei organizate – băieții Vista, după cum îi numea Griff. Despre ei vorbea Rodarte. Bărbați în costume de cinci mii de dolari. Trioul pe care i-l prezentase Bill Bandy atunci când avusese nevoie de un împrumut rapid pentru a stinge niște datorii de la pariuri.

Cei trei Vista fuseseră mai mult decât binevoitori. Îi deschiseseră ușile birourilor lor luxoase din clădirile înalte pe care le aveau în Las Colinas și care dădeau către terenurile de golf. Dar asta fusese doar începutul. Au urmat cine luxoase în saloane private din restaurante de cinci stele. Excursii cu avioane particulare la Vegas, Bahamas, New York, San Francisco. Limuzine. Fete.

Seducție în forma ei cea mai pură.

Singurul lucru pe care-l refuzase fuseseră drogurile, deși oricând ar fi avut acces la orice și-ar fi dorit.

— Tipii știu că ai ieșit, spunea Rodarte. Zâmbetul lui era periculos și insinuant, la fel ca rânjetul unui șacal. Nu sunt deloc bucuroși în legătură cu asta. Erau aproape siguri că vei fi acuzat de uciderea lui Bill Bandy.

— Nu am avut nimic de-a face cu uciderea lui Bandy.

— Daaa, sigur.

Al dracului să fie dacă avea de gând să stea acolo să-și justifice nevinovăția în fața acestui individ.

— Dacă-i mai vezi pe băieții Vista din nou, spune-le că am zis să și-o tragă singuri.

Rodarte clipi.

— Ooo, nu le va plăcea asta. Mai întâi, le ucizi cel mai important agent de pariuri...

— Nu l-am ucis pe Bandy.

— Vezi? Eu nu cred că vor accepta asta, Griff. Ai fost atât de supărat pe el că te-a dat pe mâna FBIului că l-ai omorât. Era și dreptul tău. Aproape o *obligatie*. Uite ce este, eu înțeleg. Și la fel și ei. Un turnător e un turnător. Dacă nu l-ai fi scos tu din joc. Bandy ar fi putut să-i dea pe ei de gol după aceea.

— Și atunci care este problema lor?

— Nu vor ști niciodată cu siguranță dacă Bundy i-ar fi trădat sau nu. În vreme ce tu, spuse el împingându-l pe Griff cu degetul în piept, tu chiar ai dat câteva nume FBIului. Numele lor. Înțelegi care este problema? Ei se gândesc că Bandy le-ar fi rămas loial dacă nu ai fi fost tu. Indiferent de ce s-a întâmplat, ei te acuză pe tine că le-ai dat în vileag operațiunea care altfel mergea foarte bine.

— Hmm, asta chiar este o poveste tristă.

Ignorând remarca, Rodarte continuă:

— Ai fost foarte nociv pentru afacerea lor. Ani de zile după ce ai fost trimis la Big Spring, nu au reușit să convingă pe niciun atlet profesionist din sudul Statelor Unite să lucreze cu ei. Jucătorii de la toate sporturile s-au temut că, dacă trișează, vor fi prinși așa cum ai fost și tu.

Rodarte inspiră și când relua, vocea lui era mai moale.

— Băieții Vista, așa cum le spui tu cu afecțiune, încă nu s-au refăcut total după durerea pe care le-ai cauzat-o.

— Durerea pe care eu le-am *cauzat-o*? spuse Griff lăsând în cele din urmă să iasă o parte din presiunea acumulată de furia ce crescuse în el. Niciunul dintre ei nu a făcut nici măcar o zi de închisoare.

— Dar asta s-a întâmplat numai pentru că FBI-ul și-a construit cazul doar pe mărturia ta. Rodarte dădu din umeri dubitativ, ca pentru a-și exprima părerea cu privire la lipsurile din strategia lor. Povestea ta nu a trecut de juriul federal. S-au gândit că încerci să-i arăți pe alții cu degetul pentru a scăpa de o parte din vină.

Îl impunse din nou pe Griff cu degetul.

— Acesta este singurul motiv pentru care băieții Vista nu au fost acuzați. Dar au fost foarte aproape. Nu au uitat cât de aproape au fost. Și toate astea mulțumită ție. Îți cam poartă ranchiună pentru asta.

— Sentimentul este reciproc. Și acum, dispari din calea mea.

Când Rodarte nu se dădu la o parte, Griff încercă să-l înconjoare. Rodarte făcu un pas într-o parte, blocându-i calea.

— Dar, în principiu, sunt niște băieți de treabă acești oameni despre care vorbim. S-ar putea să te primească înapoi, cu o singură condiție.

— Acum ești omul lor?

Rodarte îi făcu cu ochiul.

— Să spunem că o vorbă bună din partea mea ar unge mecanismul.

— Problema este că nu mă interesează să am legături cu ei.

— Dar încă nu ai auzit ce am de spus.

— Nici măcar nu simt nevoia.

Rodarte perie un fir invizibil de praf de pe jacheta lui Griff.

— Ascultă sfatul pe care ți-l dau, Griff. Gândește-te la el.

— Am avut cinci ani în care să mă tot gândesc la asta.

— Deci nu vrei să lucrezi din nou cu ei?

— Nu.

— Dar ce zici de competitorii lor? Băieții Vista sunt oameni de afaceri la urma urmei. Sunt puțin agitați – doar puțin de tot – în legătură cu ceea ce vei face acum că ai ieșit.

— Mă gândesc să-mi deschid un chioșc de răcoritoare.

Încruntarea lui Rodarte spunea că acea glumă este sub nivelul lui.

— Nu este treaba lor și nici a ta ce voi face eu, spuse Griff.

— Eu sunt de altă părere. Mai ales dacă ai de gând să li te alături vreunuia dintre competitorii lor.

— Liniștește-i din punctul ăsta de vedere. Nu au de ce să fie agitați. La revedere, Rodarte.

Din nou, Griff încercă să se îndepărteze, dar Rodarte îi bară calea. Se apropie de el și scăzând din nou vocea, până la un ton conspirativ, spuse:

— Atunci mai este problema banilor.

— Ce bani?

— Haide, Griff, spuse el pe un ton amuzat. Banii pe care i-ai furat de la Bundy.

— Nu există niciun fel de bani.

— Poate nu bani gheață. Vreun cont într-o bancă străină? Combinația vreunui seif? O colecție de timbre?

— Nimic!

— Rahaturi! Rodarte îl impuse din nou pe Griff cu degetul în piept, de data aceasta mult mai nervos și mai tare.

Griff văzu roșu în fața ochilor, dar în ciuda dorinței pe care o simțea de a rupe niște oase, nici măcar nu-l atinse pe Rodarte. O singură atingere era provocarea de care avea nevoie Rodarte pentru a începe o luptă. Și dacă ar fi intrat într-o confruntare cu Rodarte, chiar dacă ar fi câștigat, și-ar fi petrecut noaptea în Centrul de Detenție din Dallas. Și indiferent cât de rău ar fi fost apartamentul în care stătea, îl prefera unei celule de închisoare.

— Ascultă-mă, Rodarte. Dacă Bandy a avut vreun ban pus deoparte, atunci secretul lui a dispărut odată cu el. Eu, cu siguranță, nu am pus mâna pe ei.

— Îți bați joc de mine. Rodarte îl împinse tare spre perete și se apropie de el, spunându-i printre dinți: Un escroc ca tine s-ar fi asigurat că nu pleacă cu mâna goală. Ai gusturi scumpe. Mașini. Haine. Păsărici. Dacă nu ai pus deoparte ceva din banii lui Bandy, cum îți vei finanța aceste dorințe?

— Nu-ți bate tu capul tău drăguț cu asta, Rodarte. M-am ocupat eu de tot.

— Da?

— Da.

— Făcând ce?

Griff nu spuse nimic.

Rodarte continuă:

— Voi afla eu, știi bine.

— Succes. Și acum dispari dracului din fața mea.

Se uitară unul la altul prelung și amenințător. Griff avu nevoie de toată voința de care dispunea pentru a nu-l lovi pe tip în testicule și scăpa de el. Dar rămase pe loc și nici măcar nu clipi. În cele din urmă, Rodarte își luă mâinile de pe umerii lui Griff și se dădu un pas înapoi. Dar nu pentru a se recunoaște învins.

— Bine, Numărul Zece, spuse el încet. Dacă vrei să-ți fie greu, este foarte bine din partea mea. De fapt, chiar prefer să faci asta. Șopti asta ca și cum ar fi făcut o promisiune răuvoitoare.

Griff trecu de el și ajunsese în colțul garajului când Rodarte îl strigă.

— Hei, răspunde-mi la o întrebare.

— Da, ești urât.

Rodarte râse.

— E bună asta. Dar acum vorbesc serios, când i-ai rupt gâtul lui Bandy, ai avut orgasm? Știu că se mai întâmplă asta uneori.

— Ce crezi?

Laura nu trebui să-l întrebe *în legătură cu ce?* Ea și Foster încă nu discutaseră despre Griff, dar la fel de bine ar fi putut să fie elementul central al cinei. Prezența lui între ei părea aproape tangibilă.

Ea puse pe masă furculița și se întinse după paharul cu vin. Ținându-l între degete, se uită gânditoare la lichidul rubiniu.

— Prima mea impresie este că e foarte supărat.

— Pe ce?

— Pe viață.

Sufrageria oficială pentru cină era o cameră suficientă pentru treizeci de persoane și era folosită doar când aveau musafiri. În primele douăsprezece luni după ce se căsătoriseră, organizaseră numeroase petreceri acolo. În ultimii doi ani, nu fusese decât una singură, de Crăciun, pentru directorii companiei Sunsouth și soțiile lor.

În această seară, la fel ca în majoritatea serilor, luau cina în sufrageria familială. Mult mai intimă, era separată de bucătăria mare doar de o singură ușă. Menajera pleca în fiecare zi la ora șase. Ultima ei sarcină din fiecare zi era să lase cina caldă pe o tavă care să-i păstreze temperatura. Pentru că Laura preluase multe din sarcinile lui Foster, stătea la birou până pe la șapte și jumătate, opt, făcând astfel ca cina să fie servită la ore târzii. Foster refuza să mănânce înainte de venirea ei acasă.

În această seară, cina fusese întârziată de întâlnirea cu Griff Burkett. Laura își pierduse pofta de mâncare, dar lui Foster părea să-i placă friptura. Tăie o bucățică și o mestecă fix de douăsprezece ori, câte patru serii de trei, înghiți, luă o gură de vin și se șterse la gură cu șervețelul.

— Petrecerea a cinci ani de zile în închisoare ar face pe oricine să fie într-o pasă proastă.

— Cred că domnul Burkett ar fi la fel de supărat în orice circumstanțe.

— Adică supărarea asta a devenit o parte din personalitatea sa?

— Păi, ai citit acel articol din ziar în legătură cu circumstanțele în care a crescut. Sunt de acord, primii lui ani din viață au fost un coșmar, dar asta nu scuză cu nimic ceea ce a făcut ca adult. A încălcat legea. Și-a meritat pedeapsa. Poate chiar mai mult decât a primit.

— Să-mi amintești să nu intru niciodată în conflict cu latura ta războinică, spuse Speakman. Ești neiertătoare.

Ea nu se supără, știind că el doar o tachina.

— Nu am nici cea mai mică toleranță pentru adulții care-și pun defectele, sau chiar nerespectarea legii, pe seama unei copilării cu probleme. Doar domnul Burkett personal este responsabil pentru acțiunile sale.

— Pentru care a și fost pedepsit, îi aminti soțul ei. Pentru a mai detensiona atmosfera adăugă: Promit să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a mă asigura că bebelușul nostru nu va avea o copilărie nefericită.

Ea zâmbi.

— Dacă te-ai ocupa singur, cred că l-ai răsfăța groaznic pe băiat.

— Pe băiat?

— Sau pe fată.

— Mi-ar plăcea o fetiță care să arate exact ca tine.

— Iar mie mi-ar plăcea la nebunie un băiețel.

Zâmbetele le rămaseră pe chip, dar cuvintele nerostite pluteau în aer, în jurul mesei. Nici fiica și nici fiul nu ar fi avut trăsăturile lui Foster. Asemănătoare, poate, dar nu ale lui.

Laura mai luă o gură de vin.

— Foster...

— Nu.

— De ce, nu? Nici măcar nu știi ce vreau să spun.

— Ba știu. Arată către farfuria ei. Ai terminat? Ea încuviință cu o mișcare a capului. El puse furculița și cuțitul într-o diagonală exact de-a lungul farfuriei și împături șervețelul lângă el.

Se ridică și ea când el își împinse scaunul de la masă.

— Îl voi ruga pe Manuelo să strângă masa cât aduc eu cafeaua.

— Haide să o bem în birou.

În bucătărie, ea umplu o cafetieră cu cafeaua pe care o pusese la făcut cât timp mâncaseră. O așeză pe o tavă împreună cu cești și farfuriuțe și un bol cu lapte. Apoi duse tava în birou. Foster se spăla pe mâini cu lichid dintr-o sticlură de dezinfectant. După ce termină, puse sticlura într-un sertar.

Ea îi pregăti cafeaua și i-o duse. El îi mulțumi și așteptă până când își puse și ea o ceașcă și se așeză pe una dintre canapele cu picioarele strânse sub ea.

El continuă conversația ca și cum nu ar fi fost nicio întrerupere.

— Aveai de gând să spui că ar trebui să urmăim calea convențională. Să facem o inseminare artificială cu un donator anonim.

Era exact ceea ce voia ea să spună.

— Donatorii de spermă sunt anonimi dintr-un motiv foarte bun, Foster. Nu i-am ști niciodată identitatea și nu am avea o imagine mentală a acestuia. Copilul ar fi al nostru. Nu ne-am uita niciodată la trăsăturile lui încercând să găsim similitudini cu... cineva pe care-l știm.

— Ai vreo obiecție la trăsăturile lui Griff Burkett?

— Nu asta vreau să spun.

El râse și-și împinse scaunul lângă canapeaua pe care stătea ea.

— Am înțeles foarte bine, doar te tachinam.

— Cred că nu am o stare bună pentru a fi tachinată în seara asta.

— Îmi pare rău, spuse el, după care îi răvăși părul.

Dar ea nu avea de gând să renunțe atât de ușor.

— Aceasta este, probabil, cea mai importantă decizie pe care o vom lua vreodată.

— Și pe care am luat-o deja. Am discutat despre asta de o mie de ori, întorcând-o pe toate fețele. Am discutat luni întregi. Am discutat-o până peste poate și, în cele din urmă, am convenit că este cea mai bună cale pentru noi.

Pentru *tine*, dădu ea să spună, dar nu o făcu.

— Știu că am căzut de acord, dar...

— Ce?

— Nu știu. În teorie... Lăsa propoziția să atârne în aer. Ceea ce funcționa în teorie nu era neapărat necesar să funcționeze, în realitate. Mai ales că era vorba de corpul ei care urma să fie afectat.

— Nu-ți cer decât un copil, spuse el mângâind-o pe obraz. Dacă aș putea, i-aș da pe toți cei trei sau patru copii pe care-i plănuisem. Înainte.

Înainte. Apăruse și marele adverb. Acel cuvânt din șapte litere avea o importanță majoră pentru ei. Era linia de demarcație a vieților lor. Înainte.

Privirea lui îi cercetă fața cu dragoste.

— Încă mai visez că fac dragoste cu tine.

— Și faci dragoste cu mine.

— Într-un fel. Nu cu adevărat.

— Pentru mine este foarte real.

— Dar nu este același lucru.

Ea se aplecă către el și-l sărută intim pe gură, după care-și afundă fața la pieptul lui. El o strânse și o mângâie pe spate ușor. În timpul zilelor agitate de la birou, treceau ore întregi când ea, pur și simplu, uita de condiția lui și de efectul drastic pe care-l avusese în viețile lor, asupra căsniciei lor.

Dar aducerile aminte o luau pe nepregătite, venind de nicăieri asemenea unor săgeți, fără a-i da niciun avertisment, făcând evitarea lor imposibilă. În timpul unei întâlniri sau în timp ce vorbea la telefon, sau conducea o ședință de analiză, o loveau din senin, amețind-o o clipă, după care se instala durerea.

Însă aceste seri liniștite de acasă erau cele mai grele. Erau singuri ca acum și fiecare își aducea aminte cum fusese, cum făceau dragoste atunci când dorința se aprindea, râzând de grabă lor pasională, căzând într-o satisfacție veselă după.

Acum, ocazional, ea mergea în camera unde el dormea pe un pat ca de spital, plin de tot felul de mecanisme moderne pentru a-i spori confortul. Ea se dezbrăca și se întindea lângă el, lipindu-și corpul de al lui. Se sărutau. El o mângâia și, uneori, acea intimitate era suficientă. În alte seri, ea ajungea la orgasm, care nu era cu adevărat satisfăcător, pentru că, după aceea, se simțea

egoistă. Când îi spunea acest lucru, el o mângâia spunându-i că plăcerea lui venea tocmai din gândul că încă mai putea să-i ofere ei o plăcere fizică.

Dar, dacă ea plecă de la el din pat, simțindu-se ca o exhibiționistă, știa că, probabil, el se simțea ca un voyeur. Pentru că nu era o satisfacere reciprocă, era... cum spusese el, nu era la fel.

Vorbeau rareori despre viața lor dinainte să fie dată peste cap. Amintirile despre primul lor an de căsnicie rămâneau private, pentru că niciunul dintre ei nu dorea să-l supere pe celălalt vorbind despre ele. Amintirile erau agonizante pentru ea. Și probabil că pentru Foster erau și mai dureroase. Ea măcar era încă întreagă și sănătoasă. El nu era. El nu părea să aibă niciun fel de resentimente față de soartă sau față de Dumnezeu. Sau ea.

Dar cum să nu aibă?

Luând-o ușor de umeri, o îndepărtă de el.

— Ai vreo problemă, Laura? în legătură cu folosirea lui Burkett sau a oricui altcuiva? Ai vreo ezitare cât de mică? Pentru că, dacă este așa, putem să oprim totul.

Avea vreo problemă? Avea mii de probleme. Dar așa insistase Foster să fie, așa că trebuia să facă lucrurile astfel.

— Vreau să văd rezultatele analizelor complete.

— A promis să se ocupe de asta cât de repede și să ne trimită prin poștă rezultatele. După ce le vom vedea, le vom arde.

— Nu cred că vor fi probleme. Pare să se ridice la nivelul idealului fizic la care ne așteptăm.

— Dar despre caracter?

El se încruntă.

— Nu este ideal. A demonstrat asta în urmă cu cinci ani.

— Infracțiunile lui nu mă interesează. Ceea ce vreau să spun este în ce măsură crezi că ne putem baza pe discreția lui?

— Cred că banii îl vor stimula îndeajuns pentru a păstra confidențialitatea.

— Am făcut condițiile cât de simple am putut.

Îi explicase lui Griff că nu va avea niciodată niciun fel de pretenții în legătură cu copilul, că nu-i va contacta niciodată și

niciodată nu va da impresia că i-ar fi cunoscut. Dacă Griff respecta aceste condiții avea să primească un milion de dolari pe an.

Burkett întrebase:

— Cât timp?

— Pentru tot restul vieții tale.

Se uitase neîncrezător când la unul când la celălalt.

— Serios?

— Serios.

Uitându-se la ei ca și cum amândoi și-ar fi pierdut mințile, el spusese:

— Este atât de important pentru voi să aveți un copil și secretul nașterii lui să rămână așa?

Întrebarea lui sună ca preludiul unei acțiuni de extorcare. Laura nu ar fi fost surprinsă dacă el și-ar fi dublat pretențiile financiare în acel moment. În continuare, Foster spusese:

— Da, este chiar atât de important pentru noi.

Burkett chicotise și apoi dăduse din cap, ca și cum ar fi considerat că această dorință era de neînțeles. Era evident că niciodată nu avusese sentimente atât de puternice pentru nimic și că nu ținuse la nimeni atât de mult. Nici măcar la cariera sa.

— Ei bine, nu e ca și cum mi-aș dori un copil, spuse el. De fapt, chiar din adolescență am fost foarte precaut luându-mi toate măsurile pentru a preîntâmpina posibilitatea de a deveni tată. Așa că puteți să nu vă mai faceți griji că aș veni vreodată și aș cere să fiu recunoscut drept tatăl lui. Sau al ei, spuse el adresându-se Laurei.

— Și în legătură cu problema confidențialității? întrebase Foster.

— Nu există nicio problemă. O înțeleg foarte bine. Trebuie să-mi țin gura. Dacă ne întâlnim întâmplător mă voi uita prin voi, fără a da impresia că v-aș recunoaște. Pentru un milion de dolari pe an pot să-mi pierd memoria. Exact așa, spusese el pocnindu-și degetele. Dar ar mai fi ceva.

— Ce?

— Ce se întâmplă dacă... trăiesc mai mult decât tine?

— Laura își va păstra obligațiile față de tine.

— Și dacă nici ea nu mai este?

Această întrebare nu o anticipaseră. Nu se gândiseră nicio clipă la posibilitatea ca el să trăiască mai mult decât ei amândoi. Ea și Foster se uitaseră unul la celălalt și ea știu că se gândeau la același lucru. Dacă Griff Burkett trăia mai mult decât ei doi, atunci copilul ar fi devenit vulnerabil și ar fi putut să fie extorcat financiar și emoțional. Căzuseră amândoi de acord că nu-i va spune niciodată copilului nimic despre cum fusese conceput. Îl vor lăsa să creadă, la fel ca pe toată lumea, că Foster era tatăl lui.

— La acest scenariu nu ne-am gândit, recunosc Foster.

— Ei bine, acum că m-am gândit eu la el, trebuie să fie luat în considerare.

— Dar până când acest lucru se va întâmpla, vei avea o situație financiară foarte bună, spuse Laura.

— Voi aveți o situație financiară bună acum, replică Griff. Nu ați fi niciodată de acord să semnați un contract care ridică probleme precum cele prezentate acum. Nu-i așa?

Avea dreptate, dar ea nu voia să-i acorde credit pentru asta.

— Sunt sigură că în timp vom găsi o soluție.

— Neh. Nu în timp. Acum.

— Are dreptate, Laura. Este o problemă importantă. Eu sunt dovada că viața se poate schimba radical. Este mai bine să ne ocupăm de această problemă acum decât să o lăsăm în coadă de pește. Foster se gândi o clipă după care continuă: Din nefericire, toate soluțiile care-mi trec acum prin minte implică și acte și este foarte important să evităm acest lucru. Deschise brațele cu palmele ridicate. Griff fie trebuie să ai încredere în mine să găsesc o soluție viabilă, fie...

— Când?

— O voi pune prima pe lista priorităților.

Burkett se încruntă ca și cum asta nu ar fi fost îndeajuns de bine.

— Și ce înseamnă *fie*...?

— Sau, ceea ce înțeleg de la tine este că afacerea poate să nu fie încheiată.

Laura remarcă că nu i-a trebuit să se gândească prea mult timp la asta.

— Bine, voi avea încredere în voi să găsiți o soluție. Până la urma urmei, și voi aveți încredere în mine, iar eu am cazier penal.

— Mă bucur că dumneavoastră sunteți cel care spune acest lucru, domnule Burkett.

Laura vorbise înainte să gândească, dar nu regretă că spusese acest lucru. Trebuia să știe și el că riscul pe care și-l asumau ei era mult mai mare decât cel asumat de el. Nu schiță niciun gest, ci doar își întoarse privirea spre ea, dar Laura simți impactul furiei sale când privirile lor se încrucișară.

— Vreți să spuneți că să nu trebuiască să o faceți voi, spuse el. Ca să nu trebuiască să spuneți voi că, dacă cineva din camera asta nu este demn de încredere, atunci eu sunt acela.

— Laura nu a vrut să te jignească, Griff, spuse Foster.

Continuând să se uite la ea, el spuse:

— Nu. Desigur că nu. Nici nu mă simt jignit.

Dar ea știa că el nu vrusese să spună asta, la fel cum el știa că ea chiar voise să spună ceea ce spusese.

— Riscul asumat de ambele părți este inerent când este vorba de un parteneriat de afaceri. Foster vorbea din experiența proprie. Era și un excelent mediator, care încerca de fiecare dată să dezamorseze conflictele înainte ca acestea să scape de sub control. Eu cred că riscul împărtășit este un lucru pozitiv. Așa toată lumea este vulnerabilă și așa toată lumea rămâne cinstită. Se întoarse spre Laura. Mai este ceva?

Ea negă, dând din cap.

— Excelent, spuse el, dând de trei ori cu mâna pe spătarul scaunului. Să batem palma.

Acum Foster zise:

— I-ai spus că-l vei contacta în două săptămâni.

— Îmi voi monitoriza ciclul și-mi voi lua temperatura în fiecare dimineață, așa că sper că voi ști exact care este ziua ovulației.

— Și după aceea. În cât timp vei ști dacă ești gravidă?

— În două săptămâni.

— Mă trec florii când mă gândesc la asta.

— Mai bine să te treacă fiori când o să fac pipi pe un băț care se face roz. Sau albastru. Sau orice culoare trebuie să se facă.

Râzând, el o sărută cu zgomot și apoi, prin înțelegere tacită, se îndreptară spre liftul care era făcut discret, sub scări.

— Hai să facem o cursă să vedem cine ajunge primul sus, spusese el împingându-și scaunul în cabina de metal.

Ea o luă la fugă pe scări și era deja sus când el ajunsese acolo.

— Tu câștigi mereu, spuse el morocănos.

— Alergarea pe scări mă menține în formă.

— Așa zic și eu, spuse el plesnind-o peste fund.

Auzindu-i apropiindu-se, Manuêl deschise ușa camerei lui Foster.

— Putem să sărim peste terapie în seara asta? întrebă Foster. Bărbatul zâmbi și ridică din umeri în semn că nu înțelesese ce i se spusese. Se preface, spuse Foster. Știu că este așa. Știe foarte bine că vorbesc despre terapia pe care mi-o face și știe și ce părere am despre ea. O lovi ușor pe mână. Scutește-mă de asta, Laura. Te rog.

— Hei, nici mie n-o să-mi fie ușor. Trebuie să revăd contractele cu sindicatul. Dar promit să vin să te adorm. Îl sărută ușor pe buze și apoi o luă pe holul lat către biroul ei.

Dar o oră mai târziu, când se duse din nou în dormitorul lui Foster, Manuêl se ocupase de tot ceea ce trebuia. Draperiile erau trase. Termostatul era pus pe temperatura care-i plăcea lui Foster. Pe noptieră era o carafă cu apă cu gheață și un pahar. Butonul care chemă ajutorul era la-ndemână. El dormea și pe piept avea o carte.

Ea stinse lampa de lângă pat și rămase mult timp acolo pe întuneric, pe scaunul de lângă patul lui, ascultându-i respirația. El nu se mișcă deloc și ei îi păru bine că reușea să se odihnească bine.

În cele din urmă, ea plecă și se duse în patul care fusese al lor, sperând că și somnul ei să fie la fel de adânc.

În dimineța următoare, pe Griff îl dureau spatele pentru că dormise pe canapeaua moale care era adâncită la mijloc. Nu vru să recunoască nici față de el că durerea de la spate era efectul a treisprezece ani de plăcări – din clasa a opta până la anii petrecuți la echipa Cowboys.

Și umărul drept îl dureau mai mult decât era dispus să admită. De-a lungul anilor în care jucase fotbal își rupsese patru degete, iar unul dintre degetele sale mici fusese rupt de două ori în același loc. A doua oară nici măcar nu se dusese să și-l pună la loc cum trebuie, așa că se vindecase strâmb. Toate celelalte mici probleme combinate făceau ca sculatul din pat să fie un proces lent în fiecare dimineață.

Aducându-și aminte cu plăcere de cearșafurile mătăsoase și parfumate ale Marciei, se duse șontânc-șontâc la bucătărie, puse apa la fiert pentru a-și face o cafea instant, prăji o felie de pâine, după care bău un pahar cu lapte pentru a scăpa de gustul pseudocafelei din gură.

Înainte să uite, îl sună pe polițistul sub a cărui supraveghere se afla în perioada de eliberare condiționată. Vocea înregistrată a lui Jerry Arnold îi lăsase impresia că acesta era un tip de treabă și acum, vocea lui sună chiar mai prietenoasă și mai puțin amenințătoare.

— Am sunat pentru a mă asigura că ai auzit mesajul pe care ți l-am lăsat ieri, spuse Griff, după ce se salutară reciproc.

— Sigur că da. Dar mai bine să repet informațiile pe care mi le-ai lăsat pentru a mă asigura că le-am înțeles corect. Citi adresa și numărul de telefon pe care i le lăsase Griff.

— E corect.

— Și cu slujba, Griff? Ai găsit ceva?

— Mă ocup chiar astăzi de asta.

— Bine, bine. Anunță-mă și pe mine în legătură cu evoluția lucrurilor.

— Așa voi face.

— Ei bine, știi deja condițiile eliberării tale, așa că nu te voi mai plictisi și eu cu ele.

— Mi s-au lipit de creier. Nu vreau să mă întorc la închisoare.

— Nici eu nu vreau acest lucru. Funcționarul ezită, după care spuse: Ai fost un jucător al dracului de bun, Griff. Era o plăcere să te văd jucând.

— Mulțumesc.

— Ei bine, mult noroc.

Luându-și de pe cap această grijă, Griff se duse la duș. Pe gresie creștea o chestie neagră și pufoasă, dar, spre marca lui surprindere, apă chiar era caldă și curgea bine. Se îmbracă repede, dar cu grijă, alegând cele mai bune haine pe care i le adusese Wyatt Turner. Se gândi să nu uite să-și întrebe avocatul unde erau celelalte lucruri ale sale și cum putea să le recupereze.

După aceea, își aminti că dacă Speakman făcuse plata avansului, atunci putea să-și cumpere niște lucruri noi. Acest gând îl făcu să se înfioare de plăcere.

Oricum, nu avea cum să știe înainte de ora două dacă își respectase promisiunea sau nu. Între timp, avea alte lucruri de făcut.

Se duse la clinica medicală la ora opt și jumătate și rămase acolo aproape o oră.

— Când pot să iau rezultatele?

— Între trei și cinci zile.

— Hai mai bine în trei, spuse el făcând cu ochiul asistentei, arborând cel mai seducător zâmbet al său. Zâmbind cu cochetărie, ea îi promise că va încerca. Era clar că ea nu se uitase la campionatul de fotbal.

De la clinică se duse la bibliotecă publică, cea mai apropiată de reședința sa anterioară. Se îndoia că exista bibliotecă în zona actualului apartament, se îndoia că mulți dintre rezidenții cartierului știau să citească.

Ajunse la bibliotecă, dar programul nu începea decât la ora zece. O mulțime de copii și de tinere mame – oare de când începuseră tinerele mame să arate atât de bine? — se adunaseră la ușă, așteptând deschiderea.

Mamele și copiii îl priviră curios. La cei aproape doi metri ai săi, era mult mai înalt decât toți cei de acolo. Umflătura și tăietura de pe obraz, contribuția lui Rodarte, atrăgeau și ele atenția, făcându-l

să pară foarte dubios mulțimii care se adunase pentru ora de povești de la bibliotecă.

Odată ușile deschise, mamele își conduseră copiii într-un colț îndepărtat, în vreme ce el se îndreptă spre biroul de informații. Bibliotecara îi zâmbi și-l întrebă cu ce-l putea ajuta.

— Am nevoie de acces la calculator. Și, probabil, voi avea nevoie și de ajutor.

Cinci ani de zile în tehnologia informatică însemnau un avans insurmontabil. Dar bibliotecara îi arătă cu răbdare cum să acceseze internetul și cum să se folosească de Google și în curând ajunse să fie îngropat în informații referitoare la Sunsouth Airlines și, în special, la proprietarul companiei.

Mai întâi, își făcu o impresie despre trecutul lui Foster Speakman. Începând cu anul 1920, cu străbunicul său, familia sa adunase o avere imensă din petrol și gaze naturale. Că singur moștenitor, Foster primi megamilioane și vaste terenuri în New Mexico, Colorado și Alaska.

Avea un master în finanțe luat la Harvard Business School și era și un foarte bun jucător de polo. Primise nenumărate mențiuni și diplome din partea unor grupuri de afaceri și civice pentru servicii aduse comunității. Analistii economici vorbeau în termeni elogioși despre preluarea și eficientizarea companiei aeriene.

Dacă ar fi fost jucător de fotbal, Speakman ar fi fost fundașul cel mai bun din Ligă și ar fi fost votat drept cel mai bun jucător.

El și doamna Speakman, nu Laura, erau fotografiați participând la diverse evenimente sociale și caritabile. O fotografie care însoțea un articol din revista Forbes îl arăta pe Foster în picioare, mândru în fața unui avion al companiei Sunsouth, cu brațele încrucișate la piept, arătând ca un bărbat care tocmai cucerise lumea. Părea robust și puternic.

Acest lucru însemna că undeva între perioada când cumpărase compania, în urmă cu câțiva ani, și momentul prezent, devenise paraplegic. Boală? Un eveniment cataclismic?

Gândindu-se la aceste posibilități, Griff ajunse și la necrologul lui Elaine Speakman. Murise după o lungă și dură luptă cu leucemia. În urma căsniciei, nu rezultase niciun copil.

Văduvul se recăsătorise cu Laura Speakman la un an și cinci luni după moartea lui Elaine.

Foster și Elaine apăruseră adesea în presă. Dar Foster și doamna Speakman apăreau aproape în fiecare zi, ceea ce explica aluzia la faptul că ei erau celebrități.

Apoi, Griff găsi ceea ce căuta. La un an și șaptezeci de zile după ce se căsătoriră, viața lui Foster și cea a Laurei s-a schimbat iremediabil. Evenimentul apăruse pe prima pagină a ziarului *The Dallas Morning News*, cu un titlu mare și o fotografie extrem de reprezentativă. Știrea nu ajunsese până la Big Spring. Sau dacă ajunsese atunci, el nu o remarcase. Sau dacă auzise despre asta, atunci o uitase, pentru că nu avea nicio legătură cu el și nu-l interesa.

Griff citi de două ori articolul. De acolo porneau legături către numeroase alte continuări. Le citi pe toate după care se întoarse la pagina principală și o citi din nou. Și când, pentru a treia oară, ajunsese la propoziția care explică totul atât de bine, el se lăsă pe spătar și spuse: „Aha“.

Era un cartier drăguț. Spre deosebire de cel în care crescuse el, pe aici nu erau obloane care să atârne rupte la geamuri sau jaluzele îndoite. Gazonul era tuns, gardurile erau întreținute și straturile de flori erau udate. Coșurile de baschet chiar aveau plasă, iar aleile nu erau pline decât de biciclete strălucitoare și skateboarduri, nu de mașini ruginite.

Deși acest cartier era mai nou cu douăzeci de ani, avea același tip de aer de familie precum cel în care locuiau antrenorul și Ellie Miller. Cel în care *locuise* el de când Coach îl luase din casa dărpănată a mamei sale. Antrenorul contactase Departamentul pentru Protecția Copilului și se ocupase de toate demersurile legale, care erau de neînțeles și neinteresante pentru Griff, care avea pe atunci cincisprezece ani. Presupunea că antrenorul devenise tutorele lui. În orice caz, el rămase la familia Miller până când terminase liceul și plecase să joace fotbal la Universitatea Texas.

Localiză adresa pe care o căuta și trecu ușor de casă în mașină,

uitându-se atent. De fiecare parte a ușii de la intrare se afla câte un vas cu flori albe. Peste gardul din spate, Griff vedea partea superioară a acoperișului unei piscine. Doi copii se jucau cu o minge de fotbal pe gazonul din fața casei. Erau îndeajuns de mari pentru a fi reticenți față de străini și se uitară la Griff cu atenție când trecu pe acolo.

Se duse până la capătul străzii și întoarse după colț. Își dădu seama că palmele îi transpirau la gândul a ceea ce avea să urmeze. Și asta îl făcea să fie nervos pe el însuși. De ce dracu' îi transpirau palmele? Avea la fel de multe drepturi ca oricine altcineva să fie în acel cartier. Oamenii care locuiau aici nu erau cu nimic mai buni decât el.

Dar simțise aceeași neliniște în ziua când antrenorul Miller trăsesese mașina pe alee și spusese:

— Am ajuns.

Griff se uitase la casa cu preș la intrare și cu iederă care creștea pe peretele frontal și se simțea complet nelalocul lui. Nu avea ce căuta aici. Dar ar fi murit mai degrabă decât să lase să se vadă că se simțea inferior.

Deprimat, târându-și picioarele, el îl urmăse pe antrenor în casă.

— Aici.

Griff o mai văzuse pe soția antrenorului la meciuri. De la distanță părea în regulă. Niciodată nu se gândise la asta mai mult de o secundă.

Se întoarse spre ei când intrară în bucătărie. Părul îi era pus pe bigudiuri și avea mănuși de cauciuc de un galben intens.

— El este Griff, spusese antrenorul.

Ea îi zâmbi.

— Bună, Griff. Eu sunt Ellie.

El își păstră atitudinea de nepăsare, așa încât ea să nu bănuiască că inima-i bătea mai tare decât înainte de un meci și spera ca ei să nu audă cum îi ghiorțăia stomacul. Se uitase în treacăt prin ușa deschisă a camării și, în afară de supermarket, nu mai văzuse niciodată atâta mâncare la un loc. Pe dulap era o plăcintă cu crusta aurie și cu sirop de cireșe ieșind din ea. Aroma

acesteia îl făcea pe Griff să saliveze.

Antrenorul spuse:

— Va sta cu noi o vreme.

Dacă Ellie Miller fusese șocată de această veste, atunci nu lăsase să se vadă nimic.

— Ei bine, bine, spuse ea. Bine ai venit. Îmi poți da o mână de ajutor, Griff? Din plăcinta aia a curs sirop lipicios în tot cuptorul. Încerc să scot grătarele să le curăț cât mai sunt calde, dar mânușile mi s-ar topi dacă le-aș atinge acum de grătarele fierbinți. Găsești în sertarul de sus mănere.

Neștiind ce altceva să facă, scosese mânerele și apoi grătarele fierbinți de metal din cuptor. Fără nicio altă ceremonie, se mută în casa familiei Miller și în viața lor.

El suspectase mereu că cei doi discutaseră mai demult posibilitatea aceasta, înainte că antrenorul să-l ia cu el în dimineața aceea. Pentru că-i fusese dată o cameră care era amenajată pentru un adolescent. Avea un pat dublu cu o cuvertură în alb și roșu, având mascota liceului imprimată pe ea — un viking fioros. Pe pereți, atârnavau alte articole legate de sport.

— Acesta este dulapul. Să-mi spui dacă ai nevoie de mai multe umerașe. Ellie se uitase la mica geantă pe care Griff o adusese cu el, dar nu făcuse niciun comentariu în legătură cu conținutul acesteia sau cu puținul lui bagaj. Hainele împăturite poți să le ții în celălalt dulap. Dacă ai ceva de spălat, coșul cu rufe este în baie. Oh, Doamne, nu ți-am arătat baia. Era atât de curată, încât se temea să facă pipi în closet.

În acea după-amiază, se duseră împreună în magazinul Sears pentru ca Ellie „să ia câteva lucruri“, dar se întoarseră acasă cu o mulțime de haine noi pentru el. Nu mâncase niciodată mâncare precum cea gătită de Ellie, inclusiv plăcinta aceea care fusese servită la desert, după cină. Nu mai fusese niciodată într-o casă care mirosea atât de bine, care avea cărți în bibliotecă și tablouri pe pereți.

Dar învățase în urma experienței cu curățatul cuptorului că astfel de lucruri nu erau gratuite. Trebuia să facă diverse treburi. Pentru că nu i se ceruse niciodată să facă nimic, în afară de a nu

sta în calea bărbatului care era în dormitor cu mama sa, Griff constată că acest aspect al vieții de familie cerea o acomodare.

Micile muștruluieli ale lui Ellie erau făcute pe un ton calm și, de obicei, includeau câte un reproș pe care și-l adresa sieși.

— Ai uitat să faci patul azi-dimineață, Griff sau am uitat să-ți spun că lenjeria nu se schimbă până vinerea? Nu vei putea să îmbraci tricoul tău favorit mâine, pentru că l-am găsit sub pat, după ce am pus hainele la spălat. Asigură-te că data viitoare îl pui în coșul cu rufe murdare.

Antrenorul era mai puțin subtil.

— Ți-ai terminat lucrarea la istorie?

— Nu.

— Și nu trebuie să o predai mâine?

El știa foarte bine că așa era. Unul dintre asistenții de la fotbal era profesorul de istorie al lui Griff.

— O s-o fac.

Coach stinse televizorul.

— Da. O s-o faci. Acum.

De fiecare dată când primea astfel de lecții Griff murmură planuri de plecare. Era sătul până peste cap de dădăceala lor. Fă aia, fă asta, curăță asta, du-te acolo. Doar fraierii mergeau la biserică duminică, dar oare i se oferise vreo altă variantă? Nu. Se aștepta de la el să facă asta. Și de ce i-ar fi păsat lui dacă mașina era spălată sau peluza tunsă?

Dar nu dusesese niciodată la îndeplinire planurile lui de plecare. Și, în plus, comentariile lui erau complet ignorate. Ellie vorbea mai tare decât el, iar antrenorul, pur și simplu, îi întorcea spatele și plecă din cameră.

Antrenorul nu-l lua mai încet nici la antrenamente. Ba chiar din contră, era mai dur cu el, ca și cum ar fi vrut să-i asigure pe ceilalți jucători că Griff nu avea parte de un tratament preferențial doar pentru că locuia sub acoperișul lui.

Într-o după-amiază, încă supărat pentru că i se interzisese accesul la televizor în seara dinainte, Griff se lăsă pe tânjală la antrenament. Nu dădu nici măcar o singură pasă că lumea. Atacanții trebuiau să vină să ia mingea de la el pentru că el nu le-o

arunca.

Antrenorul se uită la el; în ciuda atitudinii sale, el nu-l fluieră și nici nu-l admonestă.

Dar, la sfârșitul antrenamentului, după ce toată lumea se duse la vestiar, antrenorul îi ordonase să rămână unde era. Puse un manechin de antrenament pe teren după care-i aruncă lui Griff o minge.

— Lovește-l.

Griff aruncă mingea fără a-și da mai mult silința decât la antrenament, și rată manechinul. Antrenorul se uită fix la el.

— Încearcă din nou, îi spuse el, aruncându-i o altă minge. Din nou rată.

Antrenorul îi dădu o a treia minge.

— Lovește porcăria aia.

— Am o zi proastă, care-i problema?

— Problema este că ești un rahat cu ochi.

Griff aruncă mingea, de data aceasta direct spre antrenor. Mingea îl lovi direct în piept. Griff se întoarse către vestiar.

Când antrenorul îl luă de umăr și-l întoarse spre el, casca aproape îi sări luându-i și capul odată cu ea. Înainte ca Griff să aibă timp să reacționeze, antrenorul își pusese deja mâna lui mare în pieptul lui și-l împinse. Ateriză dur pe fund. Durerea îi urcă de la noadă pe șira spinării, direct în creier. Îl duru atât de tare, încât i se tăie respirația și-i dădură lacrimile. Erau chiar mai îngrozitoare decât faptul că se afla pe jos.

— Nu mi-e frică de tine! îi strigă el antrenorului.

— Dar ți-am atras atenția?

— De ce nu te iei și de altcineva, măcar din când în când? Phillips a ratat zece din zece azi. Nu te văd punându-l pe el să șuteze până când reușește să treacă mingea printre buturi. Și Reynolds de câte ori a pasat aiurea în timpul jocului? De trei, patru ori? De ce nu te iei și de el. De ce te iei mereu doar de mine?

— Pentru că Phillips și Reynolds nu au talent deloc! Antrenorul părăse să-și pună toată pasiunea în acea propoziție. Tonul îi era mult mai scăzut când completă: Iar tu ai.

Își șterse sudoarea de pe frunte cu degetul mare. Se uită în altă

parte și apoi la Griff, care stătea tot pe jos pentru că fundul îl dureau prea tare pentru a se ridica în picioare.

— Niciun alt jucător din această echipă, niciun altul din școala asta sau din vreuna dintre celelalte școli nu are la fel de mult talent ca tine, Griff. Și tu-l *arunci* la gunoi, autocompătimindu-te și plângându-ți de milă pentru că maică-ta a fost o curvă. Ai avut o viață de rahat până acum, nu neg chestia asta. Dar, dacă lași acest lucru să-ți distrugă viața de acum încolo, cine-i ratatul? Pe cine ai să scuipi? Pe tine, asta este. Poate că nu ți-e frică de mine, dar te caci pe tine de frica ta, spuse el împingând aerul dintre ei cu degetul. Pentru că, în ciuda a ceea ce faci, ești mai bun decât cei doi care te-au creat. Ești inteligent și arătos. Ai mai mult talent sportiv decât am văzut eu vreodată. Și tocmai datorită acestor lucruri s-ar putea să se aleagă ceva de tine. Și ceea ce te sperie este că atunci nu ai mai putea să-ți plângi de milă. Nu ai mai putea să urăști lumea și pe toți cei care-o locuiesc doar pentru că ai primit o mână de rahat.

Terminând ceea ce avea de spus, rămase în fața lui Griff și se mai uită la el o clipă, după care se întoarse cu spatele, dezgustat.

— Dacă ai curaj, mâine te aștept să vii echipat și gata de efort. Dacă nu, stai dracului departe de echipa mea.

Griff veni la antrenament în ziua următoare și în toate zilele ce urmară, iar în acel sezon își conduse echipă la victorie și la câștigarea campionatului, același lucru întâmplându-se și în următorii trei ani. Nu s-a mai vorbit niciodată nici de acel incident, nici de discursul antrenorului. Dar Griff nu-l uitase și știa că nici antrenorul nu-l uitase.

Relația lor se îmbunătăți. Au avut momente mai bune și mai rele, pentru că Griff îi forța mâna mereu și la fel și lui Ellie, pentru a vedea cât de departe putea să meargă pentru ca ei să se sature și să-l dea afară.

Când nu a respectat ora limită în weekend și s-a întors cu o oră și jumătate mai târziu, antrenorul nu l-a dat afară, dar i-a dat cea mai groaznică pedeapsă imaginabilă: l-a pus să aștepte două luni de zile după împlinirea vârstei de șaisprezece ani pentru a-l lăsa să-și dea examenul pentru carnetul de șofer.

Îl încurajau să-și invite prietenii acasă, dar nu a făcut niciodată acest lucru. Nu-și dezvoltase niciodată aptitudini de a-și face prieteni și nici nu avea vreo dorință în acest sens. Încercările colegilor săi de clasă fură respinse. Mai devreme sau mai târziu, oamenii te lasă baltă, oare ce rost avea? Pe termen lung, îți era mai bine dacă stăteai în banca ta.

Uneori, o surprindea pe Ellie uitându-se la el cu tristețe și știa că privirea ei ascundea grijile nerostite pe care și le făcea pentru el. Poate că simțea, chiar de atunci, că tot ce era mai greu avea să vină.

Lucrurile s-au desfășurat destul de bine. Apoi, la începutul clasei a unsprezecea, un incident din vestiar făcu ca Griff să fie exmatriculat din școală pentru trei zile. Nu fusese o bătaie cinstită, pentru că Griff trebuise să se lupte cu cinci sportivi, trei din echipa de fotbal și doi din echipa de baschet.

După ce fură despărțiți de antrenorii secunzi, doi dintre băieții trebuiră să fie duși la spitalul de urgentă, unul cu nasul spart, iar celălalt având nevoie de câteva copci la buza inferioară. Ceilalți trei aveau nasul spart și vânătăi, dar nu avuseseră nevoie de spitalizare.

Griff, instigator al aparent neprovocatei bătăi, nu avusese decât câteva zgârieturi și un ochi umflat.

— Nu avem de ales, domnule antrenor Miller, îi spusese directorul școlii când i-l predase pe Griff. Ar trebui să fiți bucuros că părinții copiilor nu au vrut să facă plângeri. Ar fi putut, adăugă el, uitându-se urât la Griff.

Antrenorul îl luă acasă, îl duse pe lângă Ellie, care nu spuse nimic, și-l închise în camera lui pentru toată perioada suspendării. În seara celei de-a doua zile, antrenorul intră la el în cameră neanunțat. Griff stătea pe spate pe pat, jucându-se cu o minge de fotbal.

Antrenorul luă scaunul de la birou și se așeză pe el invers.

— Am auzit ceva interesant azi.

Griff continuă să se joace cu mingea, ținându-și privirea ațintită spre tavan. Mai degrabă i-ar fi putrezit limba decât să întrebe.

— De la Robbie Lancelot.

Griff prinse mingea la piept și-și întoarse privirea spre antrenor.

— Robbie mi-a cerut să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut. Și, mai ales, pentru că nu i-ai dat de gol.

Griff rămase tăcut.

— Probabil și-a închipuit că știam și eu lucrurile pe care nu le-ai spus. Te rog să-mi spui acum.

Griff strânse mingea între degetele lui puternice, se uită la șiret și evită să se uite la antrenor.

— Griff.

Lăsă mingea din mână și oftă.

— Câte kilograme are Lancelot? Aproape șaiszeci și cinci? E un fraier, un tocilar. Unul enervant, știi și tu. Lumea copiază de la el la chimie, dar altfel... Se uită la Miller care dădu din cap în semn de înțelegere. Îmi terminasem antrenamentul cu greutate și m-am dus în vestiar. Am auzit zgomot la dușuri. Cei cinci îl înghesuiseră pe Robbie într-un colț. Îi luaseră chiloții și el stătea fără nimic pe el și-l făceau... știi tu. Să o ia la mână. Spunându-i chestii de genul: „Chiar ești Lance a lot?” (lance mare – joc de cuvinte: Lancelance, a lotmult) Haide să vedem lancea ta cea mare. Păcat că lancea ta nu este la fel de mare precum creierul. Chestii de genul ăsta. Se uită din nou la antrenor, apoi în altă parte. El plângea. Îi curgeau și mucii din nas. Penisul îi era... trăgea de el în disperare, dar nu... nu făcea nimic.

— Am înțeles.

— Tipii ăștia se purtau cu el ca dracu'. Așa că am căzut peste ei și l-am luat de acolo, l-am dus în vestiar, i-am spus să-și ia hainele, să-și șteargă nasul și să dispară de acolo.

— După care te-ai întors și i-ai bătut de le-a sunat apa în cap.

— Cel puțin am încercat, murmură Griff.

Antrenorul se uită la el o clipă, după care se ridică în picioare, puse scaunul la locul lui, sub birou și se duse la ușă.

— Ellie a spus că mâncăm într-o jumătate de oră. Ar fi bine să te speli pe mâini.

— Coach! Antrenorul se întoarse. Să nu spui nimănui, bine? Nu mai am decât o zi de suspendare și... i-am promis lui Lancelot.

— Nu voi spune nimănui, Griff.

— Mulțumesc.

Până-n acea zi, Griff ținea minte expresia antrenorului pe când părăsea camera. Nu putuse niciodată să o descrie exact, dar știuse că se întâmplase ceva important, ca ceva de genul unei înțelegeri reciproce avusese loc între ei. Din câte știa el, antrenorul nu-i trădase niciodată încrederea și nu spusese nimănui.

Deja se întorsese și ajungea din nou în dreptul casei cu flori albe de o parte și de cealaltă a ușii de la intrare și cu piscina acoperită în spate. Pierduse destul timp. Era cazul să facă ce avea de făcut sau să dispară.

Cei doi băieți care se jucau cu mingea de fotbal erau tot acolo, aruncându-și-o de la unul la altul, când Griff parcă mașina și coborî.

8

Băieții se opriră din joacă, uitându-se la el în vreme ce se îndrepta spre ei.

— Salut, le spuse el.

— Salut, răspunseră ei la unison, uitându-se la el precaut.

— Aceasta este casa lui Bolly Rich?

— Este înăuntru. E tatăl meu, spuse cel mai înalt dintre băieți.

— Cum te cheamă? îl întrebă Griff.

— Jason.

— Joci fotbal?

Jason dădu din cap în semn de încuviințare.

— Pe ce poziție?

— Fundaș central.

— Serios?

— Garnitura a doua, se confesă Jason autocritic.

— Și vrei să joci în prima?

Jason se uită la Griff și, după aceea, la prietenul său.

— Normal.

— Dă-mi și mie mingea.

Jason se consultă cu prietenul său după care îi pasă mingea lui Griff, rămânând la distanță de el.

— Dau lofturi.

Griff zâmbi când auzi termenul folosit pentru a desemna loviturile slabe și fără direcție.

— Asta se întâmplă tuturor din când în când, dar tu poți să recuperezi. Luă mingea cu mâna dreaptă și strânse partea cu șireturi cu degetele. Vezi asta? spuse el ridicând mingea, astfel încât Jason și prietenul său să o vadă mai bine. Trebuie să ții șireturile strâns cu degetele, ca și cum ai încerca să scoți tot aerul din ea. Astfel încât atunci când îi dai drumul... Îi făcu semn prietenului lui Jason să se ducă să recepționeze o pasă. Copilul se duse bucuros. Griff duse mâna la spate. Să ai control, țintă mai bună și viteză, completează el.

Aruncă mingea. Aceasta zbură direct și sigur. Copilul o prinse și fața îi străluci de bucurie. Griff ridică degetul mare și apoi se întoarse spre Jason.

— Un glonț în loc de un loft.

Jason ridică mâna, astfel încât să se protejeze de lumina soarelui.

— Ești Griff Burkett.

— Așa este.

— Am avut un poster cu tine la mine în cameră, dar tatăl meu m-a pus să-l dau jos.

Griff pufni în râs.

— Nu mă miră deloc.

— Griff?

Se întoarse. Un bărbat subțire, îmbrăcat în pantaloni scurți, un tricou și cu o pereche de adidași vechi în picioare deschisese ușa de la intrare și stătea în prag, între cele două ghivece. Era mai chel, dar privirea îi rămăsese așa cum și-o amintea Griff ultima dată când Bolly îl interviewase.

— Salut, Bolly, spuse el, uitându-se apoi jos spre băiat. Continuă să exersezi, Jason. Copilul dădu din cap plin de respect. După aceea, Griff se duse spre Bolly, la ușă, și-i întinse mâna.

Spre cinstea lui, bărbatul îi întinse mâna, după doar o secundă, două de ezitare. Dar ochii din spatele ochelarilor nu reflectau o mare fericire de a-l vedea pe cel mai disprețuit om din Dallas la ușa să.

— Cred că Jason are potențial să devină bun cât de curând.

Bolly dădu din cap absent, încercând să-și revină din șoc.

— Ce cauți aici, Griff?

— Poți să-mi acorzi un minut, două, din timpul tău?

— Pentru ce?

Griff privi peste umăr la cei doi băieți care se uitau la schimbul de replici cu o atenție nedisimulată. Întorcându-se, Griff spuse:

— Promit să nu mă leg de argintăria familiei.

Jurnalistul sportiv ezită câteva secunde, după care intră în casă și-i făcu semn lui Griff să-l urmeze. După ce intrară, Bolly îl conduse printr-un hol până la o cameră mică și încărcată de lucruri. Pe rafturile de pe perete, erau tot felul de obiecte sportive. Fotografii înrămate cu Bolly și cu diverși sportivi ocupau cea mai mare parte a pereților. În colț, se afla un birou plin de tot felul de lucruri, dominat de un telefon și un calculator. Monitorul era pornit. *Screen saver*-ul arăta o explozie de artificii.

— Stai jos, dacă găsești vreun loc, spuse Bolly care se strecurase pe scaunul de la birou.

Griff ridică un teanc de ziare de pe singurul scaun din cameră și luă loc.

— Am sunat la redacția sportivă a *Știrilor*. Tipul care mi-a răspuns a zis că lucrezi acasă, azi.

— În majoritatea zilelor, lucrez de acasă, acum. Nu mai merg la birou decât vreo două zile pe săptămână și nici alea mereu. Dacă ai e-mail, poți să faci cam orice de acasă.

— Am folosit un calculator la bibliotecă de dimineață. M-am simțit ca un om preistoric care se uită la bordul unui avion 747.

— Se fabrică computere deja depășite, ca să te faci să cumperi îmbunătățiri.

— Da.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Bolly luă o minge de tenis de pe birou și începu să se joace cu ea.

— Ascultă, Griff, vreau să știi că nu am avut nicio contribuție la articolul care a apărut despre tine în perioada procesului.

— Nici nu mă gândeam că ai vreun amestec.

— Ei, bine. Dar voiam să știi asta. Acel jurnalist... Este acum la Chicago.

— Drum bun și cale bătută.

— Amin. Oricum, a încercat să stoarcă de la mine informații despre trecutul tău. Părinții tăi. Antrenorul Miller. Toate astea. Tot ce i-am spus, singurul lucru pe care i l-am spus a fost că ai cea mai bună aruncare dintre toți fundașii pe care i-am văzut vreodată. Mai bună decât a lui Montana, Staubach, Favre, Marino, Elway, Unitas. Mai bun decât oricare dintre ei. Și chiar cred asta.

— Mulțumesc.

— Și asta mă face să fiu și mai ofticat pe tine pentru ce ai făcut.

Bolly Rich, jurnalist sportiv la ziarul *Dallas Morning News*, fusese mereu cinstit cu el. Chiar și când nu juca bine ca, de exemplu, în meciul împotriva celor de la Pittsburgh. Era primul lui an și prima dată când juca cu Steeler pe terenul lor. A făcut cel mai prost joc din cariera sa. Articolul lui Bolly din ziua următoare fusese critic, dar dăduse o parte din vină pentru umilința înfrângerii pe linia ofensivă, care nu făcuse aproape nimic pentru a-l proteja pe noul fundaș. Nu-l crucificase pe Griff la fel ca ceilalți jurnaliști sportivi. Nu era acesta stilul lui Bolly.

Griff spera să se poată baza și de data aceasta pe spiritul fair-play al lui Bolly.

— Am făcut un rahat, spuse el. Mare de tot.

— Cum de ai putut să faci asta, Griff? Mai ales după un sezon atât de remarcabil. Erați la un joc distanță de finală. Tot ceea ce aveți de făcut era să câștigați meciul împotriva celor din Washington.

— Da.

— Și Oakland nu ar fi fost în stare să bată Cowboys anul acela. Jocul din finală ar fi fost o plimbare de plăcere pentru voi.

— Știu și asta.

— Nu trebuia decât să-i dai mingea lui Whitethorn care era pe culoar. Neavând pe nimeni lângă el.

Nu era chiar nevoie ca Bolly să-i povestească meciul. Îl rejucase și el în minte de mii de ori de când aruncase acea pasă în vreme ce se scurgeau ultimele minute ale jocului.

Erau patru puncte diferență față de cei de la Redskins (pieile roșii) – chiar *Redskins* – și aproape de terenul țintă al acestora. Un gol nu ar fi fost suficient, era nevoie de un eseu.

Centralul îi pusese mingea în mâini.

Whitethorn țâșnise de pe linia de margine.

Un apărător de la Redskins alunecă, ratând placajul. Whitethorn ajunsese aproape de linia de fund. Apărătorii lui Skins, care încercau să-i iasă înainte, erau placați. Nu reușeau să treacă de linia de fund a echipei din Dallas, care în acel sezon își câpătase porecla „Zidul de piatră”.

Un fundaș de la Skins alergia spre Whitethorn, dar acesta era deja la final, cu destul de mult spațiu lângă el. Echipă era practic câștigătoare a acelui meci și, virtual, a campionatului.

Tot ceea ce Griff avea de făcut era să trimită o pasă în mâinile lui Whitethorn.

Sau să rateze și să primească două milioane de la băieții Vista.

Cowboys a pierdut cu 14 la 10.

— A fost o înfrângere dureroasă, dar îmi aduc aminte cum ai fost aplaudat de fani la sfârșitul jocului. Nu s-au întors împotriva ta decât mai încolo, când s-a aflat că ai ratat intenționat pasa pentru Whitethorn. Și cine ar fi putut să-i acuze? Eroul lor s-a dovedit a fi un escroc și un trișor.

Deși vorbea despre asta cinci ani mai târziu. Bolly se enervase din nou. Aruncă mingea de tenis care căzu uitată pe podea. Își scoase ochelarii, se șterse la ochi și întrebă brusc:

— Ce dorești, Griff?

— O slujbă.

Bolly își puse ochelarii la loc și se uită la el ca și cum ar fi așteptat glumă care trebuia să vină. În cele din urmă, dându-și seama că Griff vorbește serios, spuse:

— Ce?

— Ai auzit bine.

— O *slujbă*? Ca ce?

— Am auzit că s-ar putea să se fi eliberat un traseu de livrat ziare la domiciliu. Ai putea să pui o vorbă bună pentru mine la acel departament? Bolly continua să se holbeze la el; nici măcar nu zâmbi. Era o glumă, Bolly.

— Serios? Pentru că, dacă e așa, nu-mi imaginez de ce ai venit la mine pentru o slujbă? Și dacă doar te apropii de redacția sportivă a unui ziar, probabil că ai să fii uns cu smoală și dat prin pene, apoi expus în piață. Și asta dacă ai noroc.

— Păi, nu ar trebui să mă apropii de redacția ziarului, aș lucra direct pentru tine.

Bolly se încruntă.

— Și la ce te-ai gândit? Nu că aș crede că există cea mai mică șansă ca asta să funcționeze. Sunt doar curios să văd cum îți merge mintea.

— Nu poți să fii peste tot în același timp, Bolly. Nu poți să scrii despre mai mult de un meci. Știu că ai oameni care se duc la meciuri pentru tine. Și care îți aduc culoarea pe care nu o poate reproduce decât cineva care a fost pe stadion.

— Mă folosesc de reporteri, așa este.

— Lasă-mă și pe mine să fiu un astfel de reporter. Am terminat facultatea cu specializarea în engleză. Mă descurc destul de bine cu limba. La fel de bine ca oricine din Texas. Zâmbetul lui rapid nu-și găsi ecoul scontat. Pot să leg două propoziții. Și mai mult decât atât, cunosc foarte bine jocul. Am trăit pentru acest joc. Aș putea să-ți fac o analiză detaliată pe care nimeni altcineva nu ar putea să o facă și aș aduce o perspectivă unică, bazată pe o experiență reală. De ani de zile.

Exersase acest mic discurs și-i sunase bine.

— Aș putea să-ți descriu cât de bine te simți când câștigi. Și cât de nasol este când pierzi. Cât de nasol este să câștigi când știi că ai jucat de tot rahatul și că ai câștigat din întâmplare. Făcu o pauză după care întrebă: Ce crezi?

Bolly îl studie o clipă.

— Da, cred că ai putea să faci o descriere clară a victoriilor și a înfrângerilor, adăugând o tentă de culoare. Probabil, te-ai pricepe destul de bine la asta. Dar chiar dacă ai avea cunoștințe de limbă

extraordinare nu ai putea să descrii nici pe departe ce înseamnă să joci într-o echipă, Griff. Pentru că tu nu știi cum se face asta.

— Ce vrei să spui? Dar chiar nu trebuia să întrebe. Știa deja la ce se referea Bolly.

— Ai fost oneman show, Griff. Așa ai fost mereu. Chiar de la liceu când ai început să atragi atenția impresarilor sportivi, totul se învârtea în jurul tău și niciodată echipa nu era prioritară. Ți-ai condus echipa din victorie în victorie datorită calităților tale deosebite din teren, dar ai fost un lider de doi bani. Din câte știu, nu ai fost niciodată votat căpitan de echipă, lucru care nu mă surprinde. Pentru că singurul lucru care te-a ținut vreodată într-o echipă a fost faptul că purtai aceleași culori ca și coechipierii tăi. Nu ai avut niciun prieten. Coechipierii îți apreciau talentul la joc. Aceia care nu te invidiau, te idolatrizau. Dar nu le plăceai nici lor și asta nu te deranja. Nu-ți păsa nici cât negru sub unghie atâta vreme cât făceau jocul pe care-l voiai tu. Nu te-am văzut niciodată încurajând un alt coechipier care făcuse vreo greșeală și niciodată nu te-am văzut felicitându-l pe vreunul care făcuse un joc bun. Nu te-am văzut niciodată întinzând mâna în semn de prietenie sau dând vreo mână de ajutor cuiva care avea nevoie. Ceea ce am văzut a fost pe tine înapoindu-i lui Dorsey cadoul de Crăciun pe care ți-l dăduse, fără să-l fi deschis și spunându-i: „Eu nu fac chestii din astea“. Te-am văzut refuzându-l pe Chester care te-a invitat la un serviciu religios pentru soția lui care trecea printr-un coșmar cu tratamentul pentru cancer. Când logodnica lui Lambert a murit în accidentul acela de mașină, tu ai fost singurul din echipă care nu a participat la slujbă. Ai fost un atlet deosebit, Griff, dar un nimeni ca prieten. Și presupun că de asta sunt surprins și oarecum ofensat că vii la mine acum, ca și cum am fi fost buni prieteni, și-mi ceri ajutorul.

Nu îi era ușor să audă astfel de lucruri despre el, mai ales că erau adevărate. Încet și umil, Griff spuse:

— Am nevoie de o slujbă, Bolly.

Bolly își scoase ochelarii pentru a se șterge din nou la ochi și Griff știu că se pregătea să-l refuze.

— Urăsc ce ai făcut tu, dar oricine face greșeli și merită să i se

dea o a doua șansă. Doar că... La dracu', Griff, nu aş putea să fac să fii primit în niciun birou de presă al vreunei echipe din Ligă.

— Aş putea să scriu despre meciurile colegiilor. Sau ale liceelor. Bolly dădea din cap.

— Ai fi primit cu aceeaşi animozitate. Poate chiar mai mare. Ai trişat. Mai întâi, ai încălcat regulile pariind. Apoi, ai vândut meciul. Ai vândut un meci, spuse el cu pasiune. Pentru bani. Ți-ai privat echipa de câștigarea unui titlu de campioană. Ai fost în cârdășie cu... *gangsteri*, pentru numele lui Dumnezeu. Crezi că te va lăsa cineva în preajma copiilor sau a jucătorilor tineri? Dădu din cap și se ridică în picioare. Îmi pare rău, Griff. Nu pot să te ajut.

Luă cina la un fast-food drive-in. Stând în Honda împrumutată, mănca un cheeseburger, o plăcintă, două deserturi și bău o limonadă. Trecuseră cinci ani de când nu mai mâncase junkfood. Pe lângă asta, se gândi că dacă tot avea să fie disprețuit și neacceptat, la fel de bine putea să fie și gras.

Pe drum spre cartierul unde locuia Bolly și până când acesta nu-i spusese *decât un, la dracu'nu*, Griff se felicitase pentru că avusese puterea să caute o slujbă, mai ales când pe la două și jumătate, toate problemele lui financiare aveau să fie rezolvate. Își căutase de lucru *înainte* de a merge la bancă pentru a verifica conținutul acelei cutii de valori. După părerea lui, avusese nevoie de o mare integritate pentru a se umili și a cere o slujbă, cu pălăria în mână, când după ziua de azi nu avea nevoie să mai facă nimic, niciodată, dacă nu voia neapărat. Îndurase chiar și predica lui Bolly și jurnalistul insistase pe defectele sale.

Trebuia să recunoască că memoria lui Bolly era excelentă. Omul era și un fin observator al naturii umane. De aceea, nu-și ceruse iertare și nici nu încercase să se justifice. Nu fusese niciodată genul sensibil. Niciodată nu voise să-și bată coechipierii pe spate după un meci mare. Lăsa toate idioteniile alea rezervelor, în vreme ce el ieșea pe teren, acolo unde se rupeau oase, se alerga până la epuizare și era placat de indivizi care-și făceau semne pe cască dacă-l scoteau din joc.

Dar atunci de ce fierbea după cele spuse de Bolly? Nimic din toate astea nu conta. Acum, nu avea decât doi coechipieri și singurul lucru pe care-l avea de făcut pentru a-i face fericiți era să-l lase pe unul dintre ei gravid. Era un lucru destul de ușor.

Avea simptomele unei indigestii când intră în clădirea băncii. Dădu vina pe mâncare, nu pe agitația pe care o resimțea. Se uită de jurâmprejur, ca și cum s-ar fi așteptat să fie expus ca cel mai mare fraier credul de pe planetă.

Dar totul se desfășură exact așa cum Foster Speakman îi spusese că avea să se desfășoare. Nicio problemă, nicio agitație. Se interesă la biroul de informații, apoi fu condus la un lift care îl coborî la subsolul băncii, acolo unde o doamnă în vârstă, arătând ca o bunică, îl rugă politicos să semneze un card. Compară cardul cu specimenul pe care îl lăsase Foster, așa cum promisese. Satisfăcută, bunicuța îl introduse pe Griff într-o cămăruță.

Inima nu-i bătea deloc în ritmul muzicii lui Yanni care se auzea în boxele din tavan. Bunicuța îi aduse cutia și-i spuse să stea cât timp are nevoie, iar atunci când avea să termine să apese butonul din perete, după care se retrase. Cheia pe care Speakman i-o dăduse în seara dinainte era în buzunarul de la pantaloni. O scoase de acolo și deschise cutia.

De la bancă, Griff merse direct la complexul comercial Northpark pentru o tură de cumpărături. Îi plăceau jeanșii vechi și uzați, dar își cumpără și două perechi noi, doar pentru că avea cu ce. Cizmele erau prea confortabile pentru a le înlocui, dar le făcu cu cremă. La Neiman's găsi trei cămăși semnate de designeri celebri, care nu arătau prea gay. Se schimbă în cabină și rămase îmbrăcat cu una dintre ele.

Niciuna dintre jachetele sport de la Armâni nu era destul de lată în umeri pentru el, dar găsi una care avea să i se potrivească cu mici modificări. I s-a spus că putea să revină în câteva zile după ea.

Își cumpără o pereche de ochelari de soare de patru sute de dolari. De asemenea, își cumpără și un telefon celular. Probabil dacă și-ar fi cumpărat o casă, nu ar fi durat la fel de mult ca la

cumpărarea celularului. Până când i se explicaseră toate opțiunile telefonului, ale planului tarifar și i se configură căsuța vocală pentru a putea să o apeleze de pe tastele rapide, deja era extrem de nerăbdător să plece de acolo și chiar să folosească telefonul, sunând pe cineva.

Pe Marcia. Sună la primul număr trecut pe cartea de vizită pe care i-o dăduse ea și auzi o voce necunoscută și inofensivă care-i cerea să lase un mesaj, lucru pe care-l și făcu. Așteptând ca ea să-i răspundă, făcu o tură cu mașina în zonă, uitându-se-n trecere la magazine și la locurile lui preferate și la restaurantele pe care le frecventase. Unele dintre ele încă mai funcționau, în vreme ce altele dăduseră faliment.

Când după o oră Marcia tot nu îl sunase, apelă un număr care aparținea uneia dintre fetele ei. Tânără, minunată, satisfacție garantată.

— Alo?

Avea o voce dură și sexy. Deja îi plăcea de ea.

— Bună. Numele meu este Griff Burkett. Sunt un client al Marciei. Mi-a recomandat să te sun.

La început, a crezut că fata sughița, apoi își dădu seama că plângea.

— Marcia... se înecă și nu mai putu să continue. După care reuși să spună: Oh, Doamne! Este îngrozitor!

— Ce este atât de groaznic?

— Marcia este în spital.

Toate străzile din jurul spitalului prezbiterian erau în reparații. Pe măsură ce-și croia drum printre zonele în construcție și făcea toate ocolișurile impuse de blocaje, Griff injura la fel de tare pe cât transpira.

Alergă pe ceea ce păreau a fi kilometri întregi de parcare și când în cele din urmă ajunsese la intrarea principală, trebui să-și aștepte rândul la biroul de informații. Era deja extrem de nerăbdător când funcționara îi dădu numărul camerei lui Marcia.

Stând în picioare în fața camerei acesteia, rezemat de perete se afla vecinul pe care Griff îl văzuse în seara dinainte dându-se jos

din lift. Când îl văzu pe Griff venind cu pași mari pe coridor spre el, sări ca ars și se postă în fața ușii salonului.

Plin de agitație, își flutură mâinile în disperare.

— Nu, nu. Nici gând. Pleacă. Ea sigur nu ar vrea să o vezi în halul ăsta.

— De ce este aici? Griff nu reușise să afle nimic de la fata isterizată cu care vorbise la telefon.

Bărbatul își încetă protestele și coborî volumul vocii. Figura lui ascuțită se transformă într-o mască de deznădejde. Ochii lui erau deja roșii de la atâta plâns. Lacrimi proaspete îi apărură din nou.

— Nu-mi vine să cred că i s-a întâmplat asta. La început, am crezut că tu ești de vină, deși nu păreai a fi genul. Sălbăticia cu care a fost...

— Sălbăticie?

Bărbatul reîncepu să-și fluture mâinile în fața lui, de data asta ușor jenat de agitația sa. Frustrat, Griff îl dădu la o parte, ignoră afișul care spunea „Fără vizitatori“ și intră în cameră. Jaluzelele erau trase pentru a bloca soarele strălucitor al după-amiezii și nu era aprinsă nicio lumină. Dar vedea destul de bine și ceea ce văzu îl făcu să se oprească la jumătatea distanței dintre intrare și pat.

— Oh, Iisuse.

— Ți-am spus că este o sălbăticie. Vecinul îl urmase în cameră. Eu sunt Dwight.

— Griff. Și nu eu i-am făcut asta.

— Îmi dau seama de asta. Acum.

— Ce s-a întâmplat?

— Cam la o oră după ce te-am văzut în hol a sunat cineva la mine. Nu așteptam niciun musafir și portarul nu anunțase pe nimeni. M-am uitat pe monitor și am văzut-o pe Marcia pe hol, doar că... era așa cum o vezi acum.

Fusese bătută cu conștiinciozitate. Griff nu o vedea în întregime, bineînțeles, dar pe fiecare bucățică de piele care se vedea erau vânătăi și umflături. Dacă și restul corpului îi arăta la fel ca fața, atunci avea mare noroc că era în viață. Câteva tăieturi îi fuseseră cusute. Sângele îi lipise părul de cap. Fața îi era atât de deformată de umflături că, dacă nu ar fi știut cine este, nu ar fi recunoscut-o

niciodată.

— Maxilarul i-a fost rupt, murmură Dwight. Au operat-o de dimineață pentru a i-l pune la loc. Noaptea trecută, indiferent de câtă morfină i-au dat, durerea nu i-a dispărut.

Griff lăsă capul în pământ și inspiră de câteva ori profund. Când ridică capul, întrebă extrem de calm:

— Cine era clientul ei de după mine? Cineva trebuia să vină la miezul nopții. M-a grăbit să plec pentru că aștepta pe cineva. Știi cum îl cheamă? Se întoarse brusc spre Dwight și expresia sa îl făcu pe acesta să se dea un pas în spate înfricoșat. Știi cum îl cheamă? repetă el furios.

Un geamăt dinspre pat le atrase atenția la Marcia. Din doi pași Griff fu lângă ea. Fiind atent la acul pe care-l avea înfipt în mână, el o mângâie ușor.

— Hei, bună, spuse el încet.

Amândoi ochii îi erau închiși din cauza tumefierii, dar reuși să-l deschidă puțin pe unul dintre ei. Irisul verde plutea într-o mare de un roșu aprins. Pentru că nu-și putea mișca maxilarul pentru a vorbi, nu scoase decât un sunet din gât.

— Șșșt. Se aplecă și o sărută pe frunte, abia atingând-o de frică să nu o rănească. Profită de medicamente. Odihnește-te. O sărută din nou pe frunte, după care se îndreptă și se întoarse spre Dwight, care stătea la picioarele ei, smiorcâindu-se.

— Ai sunat la poliție?

Dwight dădu din cap.

— De ce dracu' nu?

— Nu putea să vorbească din cauza maxilarului spart, dar a devenit isterică când am menționat poliția. Cred... Se uită peste umăr pentru a se asigura că nu era nimeni care să tragă cu urechea. Din cauza profesiei cred că nu a vrut să implice poliția.

— Dar ai sunat la 911.

— Imediat. Paramedicii au ajuns acolo în câteva minute.

— Și cum le-ai explicat starea în care se află?

— Am o scară circulară în apartament. Le-am spus că a urcat la toaletă și a căzut când cobora.

— Și te-au crezut?

— Probabil că nu. Dar i-au lăsat pe cei de la urgențe să cheme poliția. Nici cel de acolo nu a crezut povestea cu scările și i-a spus Marciei să-l identifice pe atacator și să-i scrie numele. Ea a refuzat.

Cu puteri slăbite, Marcia îl strânse pe Griff de mână. El se aplecă din nou peste ea și-i dădu la o parte o şuviță de păr, de pe o parte a capului care îi fusese rasă pentru a permite intervenția chirurgicală.

— Cine a fost, Marcia? Cu cine trebuia să te vezi după mine?

Abia mișcându-se, ea dădu din cap. Îl strânse și mai tare de mână și el își dădu seama că ea își dorea să vină îndeajuns de aproape pentru a o auzi. Se aplecă, aproape lipindu-și urechea de buzele ei.

Când auzi singurul cuvânt pe care-l spusese, își ridică brusc capul și se uită în singurul ochi pe care putea ea să-l deschidă. Ea îl închise câteva secunde pentru a-i da de înțeles că auzise foarte bine.

— Adică asta are legătură cu *mine*?

Ea dădu din cap.

Se simți cuprins de furie. Venele i se umflară și simți pulsul accelerându-se. Dar vocea îi rămase extrem de calmă.

— O să moară. O spusese că un simplu fapt, fără echivoc, spunându-i că poate să se bazeze pe asta. Stanley Rodarte o să moară.

Acum înțelesese de ce ea refuzase să cheme poliția. Rodarte, probabil, îi spusese că dacă îl acuză, avea să atragă represalii mai mari decât bătaia pe care i-o trăsese.

Dar și mai greșos era recunoașterea faptului că Rodarte o bătuse pe Marcia pentru a-i transmite un mesaj lui Griff. Cu asta, reușise foarte bine. Griff înțelesese mesajul clar și răspicat. Rodarte nu terminase încă cu el.

Ei bine, labagiule, se gândi Griff. Ia ghici, eu de-abia am început cu tine.

— Îl voi face să plătească pentru asta, îi jură el șoptit Marciei. Îți jur.

Ea îl apăsă din nou pe mână. El se aplecă din nou la buzele ei. Sunetul veni din fundul gâtului, dar ea reuși să-i transmită

avertismentul:

— Ai grijă cu el.

9

Telefonul sună devreme într-o luni, chiar când se trezise, dar înainte să aibă timp să se dea jos din pat. Se rostogoli și ajunse la celularul de pe noptieră, după care-l deschise.

— Alo?

— Domnul Burkett?

Asta-l trezi cu totul.

— Da. Eu sunt.

Ea nu se recomandă. Dar nici nu era necesar.

— Azi, la ora unu este convenabil pentru dumneavoastră?

— La ora unu? Ca și cum chiar ar fi trebuit să se gândească la asta. Ca și cum ar fi putut să se nască o situație conflictuală. Ca și cum ar fi avut altceva de făcut. La ora unu este foarte bine.

— Aceasta este adresa. Îi spuse un număr pe strada Windsor. Ați înțeles?

— Am înțeles.

Ea închise. Griff închise și el clapeta, după care rămase acolo gânditor, reflectând la faptul că până la urmă chiar aveau să o facă. După aceea, se ridică în fund. Problemele de la spate protestară îndeajuns de zgomotos pentru a-l face să rămână locului și să-și revină. Dădu cearșaful la o parte, se dădu jos din pat și, gol-goluț, începu să cotrobăie prin apartament până găsi un pix și o hârtie pentru a nota adresa. Era sigur că o reținuse, dar nu voia să-și asume niciun fel de risc.

Se duse la baie. Stând la toaletă, se uită în jos și spuse:

— Nici să nu te gândești să ai trac.

Așa cum se așteptase, trecuse de examenul medical fără probleme. Asistenta îl rezolvase în doar două zile. Analizele arătară că EKG-ul era normal și plămânii fără probleme. Avea tensiunea normală, valoarea colesterolului mică și PSA era tot normal – se

gândi că asta trebuia să aibă legătură cu prostata. Spermograma, spre deosebire de restul, arăta un număr foarte ridicat de spermatozoizi. Excelent.

Pusese raportul și numărul său de telefon în plicul timbrat și adresat, pe care Speakman i-l dăduse special în acest scop, și-l dusese la cea mai apropiată cutie poștală.

Trecuseră două săptămâni. De atunci se mutase în alt apartament și se bronzase.

Folosindu-se de banii pe care-i primise, renunțase la apartamentul infestat cu gândaci și se mutase într-un duplex. Plata doar cu banii cash îi crea probleme. Se ridicară sprâncene când plăti garanția, dar conducerea complexului luă banii fără să pună prea multe întrebări. Noul său apartament nu era în cel mai scump cartier, pentru că acolo i s-ar fi cerut referințe și ar fi fost cercetat mai îndeaproape, dar era cu mult peste locul unde fusese la început.

Complexul avea o poartă păzită, terenul era îngrijit, avea o sală de sport și o piscină – căreia i se datora bronzul său. După ce-și adusese noua mobilă și-și instalase sistemul audio și plasma – televiziune high-definition, cea mai bună invenție făcută vreodată – nu mai avu mare lucru de făcut în afară de sport – într-un moment de criză, se gândise să se îngrășe – și să stea la piscină.

Se duse și la spital aproape în fiecare zi pentru a o vizita pe Marcia și mereu îi ducea câte ceva. Îi dusese flori până când personalul se plânsese că salonul se transformase într-o seră. Dwight, care se dovedise a fi un prieten de nădejde pentru Marcia, îl certă pe Griff că nu era mai creativ. Așa că într-o zi îi aduse un ursuleț din pluș. Ziua următoare, aduse o pălărie caraghioasă. „Să o porți până ieși de aici și-ți refaci coafura“, îi spusese el și i-o puse ușor pe cap.

Tot nu putea să vorbească, dar își exprimă recunoștința pentru vizite cu o privire expresivă. Deja putea să facă mici plimbări pe coridor. Dwight îi recomandase un chirurg plastician care, conform celor spuse de clienții bine păstrați ai lui Dwight, era un geniu. După ce o examinase pe Marcia, chirurgul promisese că va face lucruri mari, dar spusese că nu se putea apuca până când nu se

vindeca complet.

Încă se mai alimenta cu paiul și de fiecare dată când Griff era martor la astfel de momente, furia lui ieșea din nou la suprafață. Ce coincidență făcuse ca Rodarte să urce la Marcia imediat după întâlnirea lor din garajul clădirii. Așteptându-și clientul, ea îi deschise ușa fără probleme. El încercase să scoată de la ea informații despre Griff și când ea nu-i spusese nimic – de fapt, nu avu ce să-i spună – el o bătuse pentru a afla ceva.

Pentru Rodarte fusese un eșec, pentru că încă nu știa care sunt planurile de viitor ale lui Griff. Dar cel puțin avusese satisfacția de a teroriza și de a desfigura o femeie frumoasă care era și o cunoștință a lui Griff. Și știa că putea să scape basma curată datorită profesiei ei. Rodarte era un ticălos de cea mai joasă speță, un bătauș căruia îi plăcea să provoace durere doar din simpla plăcere. Satisfacerea nevoilor era singura motivație de care avea nevoie.

Griff nici nu se putea gândi la asta fără să se enerveze. Într-una din vizitele pe care le făcuse la spital, deschise din nou subiectul denunțării lui Rodarte la poliție, dar frica și neliniștea din privirea Marciei îl făcură să se lase păgubaș.

— Nu va scăpa nepedepsit, îi spusese el. Țiți promit.

De când fusese la Marcia, Rodarte nu mai dăduse niciun semn. Griff știa unde să-l găsească, dar nu îndrăznea să meargă după el. Lui Rodarte i-ar fi plăcut la nebunie ca el să vină dărâmând uși și amenințând cu o baie de sânge. Fără nicio urmă de îndoială că acest gen de acțiuni negândite erau chiar scopul urmărit de acesta.

Griff nu avea să-i ofere lui Rodarte satisfacția de a fi din nou trimis la închisoare și nici nu voia să înrăutățească situația prietenei sale. Așa că, deocamdată, nu făcu decât să asculte rugile făcute ale Marciei și să nu caute să-și facă dreptate.

Gândurile de azi cu privire la Rodarte erau umbrite de apelul Laurei Speakman. Deși avusese două săptămâni pentru a se pregăti psihologic pentru acest moment, Griff fu surprins să vadă cât de agitat era. Pentru a-și lua gândul de la acest fapt, până la ora convenită, se duse la o alergare de opt kilometri, după care se

antrenă la sala de forță. Scopul lui nu era să revină la dimensiunile pe care le avusese când juca fotbal, ci să-și păstreze forma armonioasă în care era acum.

După ridicatul greutateilor, se aruncase în piscină pentru câteva ture de bazin. Dar când se gândi că prea mult exercițiu fizic s-ar putea să fie în detrimentul performanțelor de mai târziu, se opri imediat.

Se curăță cu ață dentară înainte să se spele pe dinți. Își tăie unghiile. Se îmbracă cu noul său sacou Armăni. La douăsprezece și jumătate, pleacă din apartament. La și treizeci și șapte ajunsese deja la adresa indicată. Mai avea douăzeci și trei de minute de pierdut.

Casa era într-o zonă bună, iar rezidenții erau în permanență cu ochii pe oamenii care-și pierdeau vremea aiurea și arătau suspect. Decise că era mai bine să nu rămână cu mașina parcată pe o stradă mărginită de copaci unde se potrivea la perfecție descrierii.

Preferă să intre pe alee și să meargă în spatele casei, acolo unde existau un loc de parcare ascuns și o grădină curată, umbrită de doi sicamori venerabili. Un gard înalt separa proprietatea de casele de pe ambele laturi.

În acest cartier vechi, oamenii care cumpărau case fie le demolau și le reconstruiau, fie le renovau pe cele vechi. Griff se gândi că aceasta era una dintre cele renovate, pentru că părea că fusese făcută o cameră dintr-un fost garaj. Dar fusese bine construită, iar casa își păstrase aspectul și farmecul.

Cumpărase Honda roșie de la Wyatt Turner. Nu era ceea ce-și dorea el să conducă, dar mergea destul de bine și s-a gândit că, dacă ar fi plătit cash pentru o mașină nouă – la scurtă vreme după ce depusese un avans pentru apartament –, nu ar fi făcut decât să ridice niște semne de întrebare din partea ofițerului care răspundea de el, a FBIului și a Fiscului. Chiar și avocatul său se uitase la el suspicios când Griff l-a întrebat cât voia pentru mașină și apoi numărase hârtii de câte o sută de dolari pentru a o plăti. Turner nu-l întrebase de unde avea banii și nici Griff nu se oferise să-i dea această informație.

Acum, lăsase motorul Hondei pornit pentru a putea să

funcționeze aerul condiționat. Bătea cu degetele în volan și îngâna pe ritmul unei melodii country care se auzea la radio. Cântărețul interpretase imnul național în deschiderea unuia dintre meciurile echipei Cowboys, iar apoi, la invitația proprietarului echipei, urmărise toate cele patru reprize ale meciului de pe teren.

După un meci foarte ușor împotriva echipei din Tampa Bay, el îi ceruse lui Griff un autograf. Tipul era o nouă și celebră stea. Câștigase câteva premii Grammy, dar se bâlbâise și limba îi părea legată când îi întinse lui Griff programul meciului și un pix.

Astăzi, același cântăreț nici măcar n-ar fi făcut pe el, chiar dacă ar fi luat foc.

Auzi venind mașina Laurei, chiar dacă era muzică la radio și mai fredona și el. Opri motorul, inspiră profund, expiră și apoi coborî.

Merse pe aleea din partea vestică a casei și ieși în spatele ei pe verandă, chiar când ea se pregătea să deschidă ușa. Simțindu-l acolo se întoarse speriată.

— Oh.

— Bună.

— Nu mi-am dat seama că ești deja aici.

— Am parcat în spate.

— Oh, făcu ea din nou, după care deschise ușa și intră în casă înaintea lui.

Închise ușa după ei imediat ce intrară. Un hol mic ducea la o cameră de zi. Obloanele erau trase peste ferestrele mari, așa că încăperea era în penumbră. Era pătrată, cu un mic șemineu pe unul dintre pereți, podeaua era din lemn și câteva piese standard de mobilier.

Laura își dădu jos breteaua poșetei, dar continuă să o țină strâns la piept, ca și cum s-ar fi temut că el avea să i-o fure.

— M-am gândit că voi ajunge înaintea ta.

— Nu locuiesc foarte departe.

— Înțeleg.

— La câțiva kilometri. Am ajuns mai repede decât mă așteptam.

— Aștepți de mult timp?

— Nu de prea mult. Dar nu ai întârziat. Ai ajuns la fix.

În timpul acestei conversații strălucitoare, ea reglase termostatul aflat pe perete. Aerul răcoros începu să se facă simțit din gurile de aerisire din tavan. Griff îi era recunoscător. Începuse să transpire. Ar fi vrut să-și dea jos sacoul, dar apoi se gândi că poate ea avea să vadă ceva sugestiv în scoaterea hainelor, indiferent care ar fi fost acestea. Pentru că nu avea nici cea mai mică idee de cum ar fi trebuit să decurgă totul, se gândise să o lase pe ea să aibă inițiativa, chiar dacă asta însemna să și transpire puțin.

Ea era îmbrăcată într-o ținută office. Costumul era negru, dar materialul era subțire, de vară. În, se gândi el. Fusta îi ajungea până deasupra genunchilor, iar jacheta era cambrată pe talie. Pe dedesubt avea o bluză roz care i se mula pe piept și părea a fi moale. Avea aceleași bijuterii ca ultima dată. În picioare avea o pereche de sandale negre cu toc înalt. Unghiile degetelor de la picioare erau date cu o oja gălbuie.

El remarcase toate acestea când venise în spatele ei pe verandă. Nu îndrăznea să se uite la ea acum, pentru că părea la fel de încordată ca o coardă de pian, și gesturile ei erau pe măsură. Doar dacă ar fi avut tatuat pe frunte NU ATINGEȚI, ar fi fost mai evident ce sentimente avea în legătură cu situația în care se afla, de a fi singură cu el acolo.

— Sunt câteva reviste acolo, spuse ea arătând către un dulap aflat în colț. Și un televizor cu... cu filme. Se uitară simultan la ușile dulapului și apoi din nou unul la celălalt.

— Bine, spuse el.

— Acordă-mi câteva minute. Și apoi, când ești gata, mă găsești în dormitor.

Acestea fiind spuse, ea plecă din cameră, pe hol și apoi intră într-o cameră la capătul acestuia, închizând ușa.

Ei bine, cel puțin acum știa foarte bine cum aveau să se desfășoare lucrurile. Aveau să o facă ca aricii.

Își dădu jos sacoul, îl împături și apoi îl puse pe spătarul scaunului. Se duse la dulap și deschise ușile. Înăuntru era o comoară pornografică. Se uită prin teancul de reviste. O panoplie întreagă de posibilități. Câte ceva pentru fiecare. La fel și în ceea ce

privea colecția de filme.

Oare cine colecționase toate aceste lucruri? se întrebă el. Foster? Ea? Nu prea reușea să și-i închipuie vizitând sex-shopuri și căutând printre diversele titluri ceva ce ar fi putut să-l excite pe el. „Ce crezi că i-ar plăcea, draga mea? *Twixt Twins* sau *Euro Snatch*?“

Poate că-l trimiseseră pe Manuelo să facă acest comision; una dintre reviste era în spaniolă. Poate că lui Manuelo îi plăcea pornografia. Poate din cauza asta avea zâmbetul ăla.

Griff își dădu seama că toate gândurile lui și ipotezele nu însemnau decât un singur lucru: încerca să tragă de timp.

Se duse în bucătăria care se afla în partea din spate a casei. În frigider erau sticle de apă și câteva sticle de cola dietetică. Luă o sticlă de apă, îi desfăcu dopul, bău câteva guri când intră în fostul garaj, care acum fusese transformat într-o cameră cu ferestre mari, deși nu era foarte luminoasă din cauza jaluzelelor trase. Casa era la fel de încuiată ca și doamna Speakman.

Se întoarse în camera de zi și se așeză pe canapeaua care era cu fața la dulap. Își scoase cizmele, își mișcă degetele de la picioare și încercă să-și spună că era relaxat și că se simțea confortabil. Se uită din nou la reviste, iar fotografiile atrăgătoare de pe coperte începură să pună lucrurile în mișcare. Se hotărî însă să-și folosească propria-i imaginație, așa că puse revistele deoparte. Își scoase cămașa din pantaloni și își descheie nasturii de la pantaloni.

Se lăsă pe spate pe pernele canapelei, închise ochii și-și aduse în minte imaginile din prima seară petrecută cu Marcia. Dar imaginile erotice cu ea erau schimbate instantaneu cu cele ale ei la spital și arătând ca un câmp de luptă după bombardament.

Rahat!

Înainte să piardă tot ceea ce obținuse până atunci, încercă să găsească în minte ceva care să-l ajute. Oare cine în ultimul timp îi trezise curiozitatea, măcar cât de cât? Căutarea nu dură decât câteva secunde, dar de data asta era chiar pe bune. Se simți excitat pe dată.

Și de îndată ce se concentrează pe asta...

Bătu la ușa închisă.

— Poți să intri.

Griff deschise ușa și intră în cameră. Era complet mobilată, deși, mai târziu, nu reuși să-și aducă aminte nimic, în afară de cearșafurile pastel care o acopereau până la mijloc. Stătea întinsă pe spate, cu o pernă sub cap și cu mâinile pe burtă. Încă era îmbrăcată cu bluză roz și pe umăr se vedea breteaua sutienului.

Și sub cearșaf?

Haina și fusta ei erau împăturite pe scaun. Pantofii erau lângă pat.

Chiloți? El sigur nu-i vedea. Oare îi avea sau nu?

În orice caz, era bucuros că-și urmăse instinctul și rămăsese cu hainele pe el. Era evident că dezbrăcatul nu făcea parte din program.

Dar, de nevoie, jeanșii lui erau desfăcuți la șliț. Privirea pe care o aruncase acelei zone fusese atât de scurtă că el se întrebă dacă apucase să vadă ceva înainte să-și îndrepte privirea spre tavan și să-și fixeze atenția asupra unui punct fix.

El se duse într-o parte și se uită în altă direcție. Ea nu spuse nimic, așa că nici el nu spuse nimic. Își dădu jos jeanșii, dar rămase cu boxerii pe el. Se strânse prin chiloți și simți umezeală prin material. Apoi, rămânând cu spatele la ea, ridică cuvertură și se lungi și el. Se simți ridicol de timid când se acoperi, dar totuși făcu acest lucru.

Rămase și el lungit, uitându-se la tavan vreo treizeci de secunde. Dar asta îi tăia tot chef, ca să nu mai spună și de riscul la care-și expunea capacitatea de a face copii.

Se întoarse pe o parte, cu fața spre ea. Ea nu spuse nimic, nici măcar nu clipi. Dar își desfăcu picioarele, atingându-l. Partea exterioară a coapsei ei îi atinse coapsa lui. Simplul contact îi dădu capacitatea de a rămâne pe poziții.

El se ridică peste ea și se puse între picioarele ei, după care-și dădu jos boxerii. Ea își ridică genunchii, nu într-un fel care era extrem de primitiv, dar cel puțin erau bine poziționați anatomic pentru a face copii. El cercetă unde trebuia să cerceteze.

Inima îi bătea cu putere. Nu avea chiloți. Doar... ea.

Ea își dădu capul într-o parte și închise ochii.

Asta îl enervă. Era normal ca toate astea să fie mai ciudate. Chiar dificile. Dar nu făcuse nimic până în acel moment pentru a ușura lucrurile. În vreme ce el stătuse afară și se gândise la tot felul de chestii pentru a se excita, ea ce făcuse în cameră? Era evident că nu făcuse nimic. Cuvântul masturbare probabil că nici nu era în vocabularul ei, dar nu putea să facă nimic pentru a fi mai receptivă? Dacă nu pentru el, atunci măcar pentru ea. Nu-și putea ridica măcar puțin mai sus șoldurile. Să se miște înainte și înapoi? Să-l ia în mână și să-l ghideze spre casă? *Ceva, orice?*

Singurul lucru pe care-l făcuse fusese să se uite în altă parte.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai enervat. Ideea fusese a ei, nu a lui. Ea era cea care orchestra totul, nu el. Nu voia să facă conversație înainte? Foarte bine. Oricum, nu avea nimic să-i spună.

Voia să o facă cu hainele pe ea? Era și asta bine din partea lui.

Nu voia un preludiu? Cine avea nevoie? Nu el, cu siguranță.

Voia să-și întoarcă capul într-o parte, ca și cum ar fi fost pe punctul de a fi sacrificată? N-avea decât să facă totul așa cum dorea ea.

Voia să stea țeapănă și nemișcată ca o scândură? Bine.

Dar nu era bine, pentru că, în curând, deveni evident că nu o putea penetra fără să-i facă rău și gândul că i-ar face rău...

— Fă-o, îi spuse ea.

Așa că o făcu.

După aceea, biologia și instinctul primar făcură restul. Rezistența puternică îl făcu să împingă și mai tare și mai adânc. Închise și el ochii, dar doar pentru că nu suporta să-i vadă grimasa ei. Cel puțin asta-și spuse sieși. Încercă să-și golească mintea de orice gând, în afară de cel al banilor pe care urma să-i primească.

Asta e, gândește-te la bani. Nu te gândi la ea. Nu te gândi la cum te simți făcând asta sau la cât de bine... Rahat! Nu te gândi că e plăcut. Nu te gândi... ah, la naiba...

Cu un oftat lung, își dădu drumul, după care, uitând regulile se prăbuși peste ea. Rămase cu fața înfiptă în pernă, lângă capul ei,

cu şuvițe din părul ei încolăcite pe nasul lui, până când își recăpătă suflul.

Ea nu se clinti când el se ridică și ieși. Rămase acolo cu fața tot întoarsă spre perete, cu ochii închiși și cu o încruntătură între sprâncene. El se dădu jos din pat, își puse boxerii și apoi se îmbracă cu jeanșii. După ce își încheie toți nasturii și cureaua, se uită peste umăr. Ea își lungise picioarele. Pătura era din nou trasă până peste mijloc. Stătea lungită cu un braț peste ochi.

— Sunteți în regulă?

Ea dădu din cap.

El rămase nemișcat, simțindu-se vinovat, deși nu știa de ce. Se simțea ca atunci când Ellie îl surprinsese furându-i o bancnotă de zece dolari din portofel și insistase ca el să o păstreze. Deschise gura ca să spună ceva, se abținu, după care, în cele din urmă, spuse:

— Uite, mi-ați spus să...

— Sunt bine, domnule Burkett. Își dădu la o parte brațul de la ochi și-i deschise, dar nu se uită spre el. Îmi îmbunătățesc șansele de a concepe un copil dacă rămân întinsă vreo jumătate de oră. Asta este tot.

— Ah. Deci sunteți bine.

— Da.

Ea nu-i mulțumi. Și părea al dracului de nepotrivit ca el să-i mulțumească ei.

Se îmbrăca cu sacoul când intră în camera de zi. Văzându-l pe el pe canapea, se opri șocată să-l găsească tot acolo. Judecând după expresia feței ei, nu era deloc bucuroasă. Laura își trase haina pe mânecă și apoi o aranjă.

— De ce nu ați plecat?

El se ridică.

— Am...

— Ar fi trebuit să plecați până acum.

— Eu...

— Nu ar fi trebuit să mă așteptați, domnule Burkett. Vocea îi suna precum sfâșiatul unei cârpe. Ori era foarte nervoasă, ori pe

punctul de a face istericale. Nu era foarte sigur care din cele două variante se aplică, dar niciodată nu văzuse mai mult sentiment din partea ei. Obrajii ei erau roșii. Doamna calmă, rece și calculată de acasă de la ea era pe punctul de a-și pierde calmul. De ce nu ați plecat?

Încet, el spuse:

— Mașina dumneavoastră o blochează pe a mea.

Într-o secundă, postura ei deveni din rigidă, moale. Expiră încet, își atinse fruntea cu vârfurile degetelor, iar apoi obrajii cu dosul palmei, părând jenată.

— Ah.

— Aș fi mutat-o chiar eu, dar nu aveam cheile, spuse el făcând un gest către poșeta ei. Ea se uită la poșetă, pe care o avea pe umăr.

— Da. După care, preschimbându-se în femeia de afaceri stăpână pe ea, spuse: Îmi cer scuze că v-am reținut.

— Nicio problemă.

— Ar fi trebuit să veniți și să-mi spuneți.

— Dacă ajuta să rămâneți întinsă după... știți... nu m-a deranjat să aștept puțin. Ideea este să rămâneți însărcinată.

Ea dădu din cap în semn de încuviințare, după care-și consultă ceasul de la mână.

— Trebuie să plec, pentru că altfel voi întârzia la o ședință. Vă rog să închideți termostatul.

— Desigur.

— Și nu trebuie decât să trageți ușa după dumneavoastră. Se va încuia singură. Vă voi anunța, indiferent de rezultat.

Abia aștepta să plece de acolo și graba ei îl cam scotea din sărite. Dar se decise să nu spună nimic. Dacă era cât de cât deștept, nu trebuia să spună nimic.

Dar.

Spuse:

— M-am tot întrebat de ce ați fost de acord cu asta, doamnă Speakman.

La jumătatea drumului spre ieșire, ea se opri, se întoarse și se uită la el.

— Știți de ce, domnule Burkett, vreau un copil.

— Dar *așa*? își atinse șlițul și apoi arată undeva spre partea inferioară a trunchiului ei. Gestul o făcu să simtă un frison pe șira spinării. Obrajii i se înroșiră din nou. El se duse spre ea și se opri la câțiva pași. După ce v-am cunoscut pe amândoi, aș putea să-l înțeleg pe soțul dumneavoastră.

— Faptul că ne înțelegeți sau nu, nu este important pentru noi. Și nici necesar.

— Bine. Să spunem că vreau să înțeleg pentru pacea mea sufletească. Soțul dumneavoastră este excentric, poate de-a dreptul nebun, dar gândindu-mă la acest copil și moștenitor din punctul lui de vedere, din punctul de vedere al unui bogătaş, aș putea oarecum să înțeleg. *Oarecum*. Dar dumneavoastră, chiar nu înțeleg.

— Atunci nici măcar nu vă străduiți să înțelegeți.

Mai făcu un pas spre ea, înghesuind-o, făcând-o să se simtă inconfortabil și vrând să facă acest lucru, pentru că în dormitor ea îl făcuse să se simtă ca un barbar care o violase pe virgina satului.

— De ce, mă întreb eu, ați fost de acord să faceți un copil în acest fel? Privirea lui o susținu pe a ei. Vorbi pe un ton scăzut: Și acum știu.

Rece, ea spuse:

— Acum?

— Acum știu de ce soțul dumneavoastră este în acel scaun cu rotile.

Pot face asta, își spuse Laura sieși pe când intra în sala de conferință. Toți ceilalți veniseră deja. Se duse în capul mesei.

— Scuze pentru întârziere.

— Promitem să nu-i spunem lui Foster, glumi unul dintre șefii de departament.

— Mulțumesc. Știm cu toții că punctualitatea este un cult pentru el.

— S-a prelungit masa de prânz? spuse cineva.

Mâna îi tremură puțin când se întinse după carafa cu apă.

— Nu, doar un comision care a durat mai mult decât

anticipasem.

Comisionul nu ținuse chiar atât de mult. Dar revenirea de după durase. Se întrebase cum făceau femeile să aibă aventuri extraconjugale în miezul zilei având tot calmul din lume. Fusesse sigură că atunci când avea să se întoarcă la birou, asistenta ei, Kay, avea să se uite la ea acuzator și să-i spună: „Tocmai ai făcut sex“.

Dar aparent nu exista niciun semn vizibil în legătură cu felul în care-și petrecuse pauza de prânz. Kay se purtase cu ea ca de obicei, aducându-i aminte cu eficiență de întâlnirea pe care o avea, în timp ce-i dădea un teanc de mesaje telefonice aranjate în ordinea priorității.

Pentru toți ceilalți nu era decât o zi obișnuită de luni. Pentru Foster era o zi de o importanță monumentală. Pentru ea, una de ambiguitate substanțială. Foster își petrecea ziua acasă. Ea nu-și permitea acest lux. Trebuia să facă față acestei adunări de corporatiști după ce, în urmă cu mai puțin de o oră, făcuse sex cu un necunoscut.

Da, fusesse doar pentru procreare și, da, o făcuse cu binecuvântarea soțului și, da, pentru binele și pentru viitorul lor avea să o mai facă de câte ori era nevoie pentru a avea rezultate. *Avea să o facă.*

Bău o gură de apă, după care le zâmbi celor de la masă.

— Cine începe?

— Eu, spuse cel care era responsabil de transportul bagajelor. Din nefericire, am avut un incident în Austin. Lui Foster nu-i va plăcea asta.

Foster își făcea simțită prezența, dar în ultimul timp ea îl înlocuise la multe dintre întâlnirile cu directorii. Drumul zilnic până la muncă, chiar dacă era scurt și-l avea pe Manuelo pentru a-l ajuta, se dovedise a fi prea mult. Așa că Foster își limitase venirile la birou la două pe săptămână. În zilele în care șefii de departamente trebuiau să se întâlnească, Laura prezida ședințele, iar seară îi dădea rapoarte detaliate despre ce se discutase.

În doar câțiva ani ajunsese de la a-i întreba pe pasageri: „Cafea sau ceai?“ la a servi ca dublura președintelui companiei. Când

Foster o angajase în locul lui Hazel Cooper, tranziția ei în cadrul conducerii decursese foarte ușor. Ani de zile se pregătise pentru acest post. La asta aspirase, iar după ce-i fusese acordată oportunitatea, se simțise capabilă să o ducă la îndeplinire cu succes.

Dar când fișa postului se schimbase și inclusese și îngrijirea unui soț cu handicap, precum și asumarea unor responsabilități mai mari în cadrul companiei, tranziția nu a mai fost la fel de ușoară. Până în acel moment al vieții sale, nu delegase responsabilități nimănui. Acum, nu mai avea de ales. Treburi de rutină, pe care înainte insistase să le facă chiar ea, acum începu să le dea subordonaților.

Chiar și așa, cea mai mare parte din muncă îi rămânea ei de făcut. Și nici nu putea să dea altcuiva de făcut lucrurile pe care le făcea pentru Foster. Doar că putea să se ocupe de ele, pentru că Foster cerea să fie făcute într-o ordine anume și într-un fel anume, în felul său anume care era mult mai meticulos decât al oricui altcuiva. Accentul pe care-l puneă pe perfecțiune puneă multă presiune pe umerii ei.

Dar indiferent de cât de dificil sau de încărcat devenea programul ei, Laura refuza să cedeze, să renunțe sau chiar să facă lucrurile de mântuială nu reprezenta o opțiune pentru ea. Făcea ceea ce trebuia să fie făcut și avea să continue în acest fel.

Cu toate acestea, începuse să se teamă de impactul pe care o sarcină avea să-l albă asupra echilibrului fragil pe care reușea să-l mențină. Oare cum putea să fie și o mamă cu normă întreagă, lucru pe care și-l dorea, fără ca acest lucru să însemne să renunțe la o parte din îndatoririle pe care le avea ca soție, șef de departament și președinte interimar al companiei? Gândul că va mai avea și această nouă responsabilitate o făcea să se teamă puțin. Dar dacă – *atunci când* – avea să fie forțată să se confrunte cu asta, avea să o facă?

Deocamdată, avea o mulțime de alte probleme care îi solicitau atenția, precum aceasta care se referea la transportul bagajelor.

— Ce fel de incident? se interesă ea la șeful departamentului.

— Cel mai grav. Bagaje furate.

— Ai dreptate. Lui Foster nu-i va plăcea deloc asta. Ai detalii?

Explicația era lungă și implică mai mulți oameni, generând discuții ale tuturor celor prezenți. Laura încercă să se concentreze asupra a ceea ce se vorbea, dar mintea ei o lua în alte direcții. Capacitatea ei de concentrare, pur și simplu, dispăruse. O lăsase pe undeva în urmă, în acea casă mică și ordonată de pe strada Windsor, împreună cu demnitatea ei.

De ce, m-am întrebat eu, ai fi de acord să faci un copil astfel?

— Laura?

Își readuse gândurile la lucrurile pe care le avea de făcut în prezent. Toată lumea se uita la ea și ea se întrebă oare de câte ori fusese strigată înainte fără să își dea seama.

— Îmi cer scuze. Mintea mi-a luat-o pe arătură o clipă.

Întrebarea fu repetată și Laura răspunse. Întâlnirea continuă. Deși nu era complet centrată pe problemele care se discutau, nu mai fu prinsă din nou pe picior greșit. Dar imediat ce apărură un moment prielnic pentru a pune capăt întâlnirii, ea făcu acest lucru.

— Vom continua cu restul lucrurilor la următoarea întâlnire, în regulă? Am un program criminal în după-amiaza asta.

Pe măsură ce plecau cu toții, nimeni nu părea a fi foarte curios în legătură cu neatenția ei sau cu întreruperea bruscă a ședinței. Geo Medonald se opri în drumul spre ieșire.

— O zi grea?

— Mai grea decât majoritatea.

— Poate că asta te va mai înveseli un pic, spuse el, și își aduse mâna pe care o ținea la spate, întinzându-i un plic alb și cu un zâmbet larg, îl puse pe masă, în fața ei. Taraaaa!

— Ce e asta?

— Copilul tău.

— Al meu, ce?!

— Țăăăă... Șocat evident de reacția ei uimită, el spuse: ceea ce vreau să spun este că ai așteptat multă vreme acest lucru. Uită-te să vezi.

Revenindu-și din șocul declanșat de cuvintele pe care le folosisese el, Laura deschise plicul și vărsă conținutul pe masă. Era o schiță

făcută de un artist a unui avion al companiei Sunsouth, având un logo nou și distinct desenat pe fuselaj.

— O, Dumnezeule! exclamă Laura. Arată fantastic, Joe, cu adevărat fantastic.

El își băgă degetele mari la centură.

— M-am gândit eu că o să-ți placă.

— Că o să-mi placă? spuse ea incapabilă să-și mascheze entuziasmul. Îl *iubesc* de-a dreptul. Își trecu degetul peste desen și citi cuvintele scrise pe avion: „Sunsouth Select“.

— După cum am spus, e copilul tău.

10

Joe plecă și Laura se gândi să profite de singurătatea din sala de ședințe. Rămase pe scaunul înalt din piele, aflat în capul mesei, acela pe care stătea Foster prima dată când l-a văzut ea, și se uită din nou la schița în patru culori a noului avion.

Sunsouth Select era un concept la care lucrase ea mai bine de un an de zile. Era o inovație, serviciul inovator orientat către călătorii, oameni de afaceri, pe care ea spera să îl implementeze înainte ca formele concurente ale companiei Sunsouth să facă ceva similar. Ea dorea ca Sunsouth să fie un inițiator, nu imitator.

Joe păru surprins că Foster încă nu știa detaliile. Laura lucrase la proiect luni de zile și odată terminat, Joe presupuse că avea să se ducă direct la Foster cu el.

— Nu, îi spusese ea. Vreau ca Sunsouth Select să fie o surpriză. Vreau să i-l prezint ca pe un pachet complet de servicii.

— Vrei să ai toți sacii în căruță.

— Exact. Și încă mai aștept niște analize de piață și niște proiecții de cost. După ce vor fi gata și le voi fi studiat, îi voi arăta planul întreg.

Acest mod de acțiune era neobișnuit. Înainte, întotdeauna, ea și Foster lucraseră în tandem. Rar se întâmpla ca unul dintre ei să facă ceva fără ca celălalt să nu știe nimic. Deși era adevărat că ea

voia să-i facă o surpriză, prezentându-i un proiect bine încheiat de la cap la coadă, era la fel de adevărat că atunci când avea să facă acest lucru, își dorea ca el să-i acorde întreaga sa atenție. Nu mai avusese parte de asta de luni de zile. El fusese extrem de preocupat de găsirea bărbatului perfect pentru reproducere.

Nu prea se gândise la nimic altceva și nici nu vorbise de altceva. Toate conversațiile includeau cel puțin o referire la copil și la conceperea sa. În acest moment, era subiectul lor predilect. Dacă avea să rămână gravidă, știa că Foster avea să devină expert în îngrijirea prenatală, dietă și exerciții. Avea să petreacă ore întregi făcând cercetări și memorând fiecare aspect al sarcinii. Fără nicio îndoială că avea să facă tabele zilnice legate de dezvoltarea copilului lor.

Fusese citat odată în revista *Business Week*, spunând că succesul companiei aeriene se datora, în mare parte, bolii sale obsesiv-compulsive. Jurnalistul care-l interviewase o luase ca pe o glumă. Dar el nu glumise deloc.

Obsesia compulsivă îi fusese diagnosticată încă pe când era adolescent, deși prezentase simptome din copilărie. Părinții săi se gândiseră că boala să mergea mână în mână cu mintea sa extraordinară și nu era o problemă care să îi îngrijoreze. Dar când acele obsesii compulsive începuseră să interfereze cu funcționarea normală în viața de zi cu zi, părinții săi căutaseră ajutorul unui psihiatru.

Lui Foster i s-au dat medicamente pentru a-și ține boala sub control. Cu toate acestea, nu era „vindecat“, așa că era adevărat că obsesia lui era responsabilă pentru atenția sa fanatică pentru detaliu și, implicit, pentru extraordinarul succes al companiei Sunsouth.

În afară de cazurile când vremea o impunea, întârzierile atât la plecare, cât și la venire nu erau tolerate la compania aeriană Sunsouth.

Fiecare pachet de alune conținea același număr. Dacă era cu una mai puțin, însemna că erau înșelați clienții. Dacă era cu una mai mult, era o pierdere financiară pentru companie.

Însoțitorii de zbor și piloții nu făceau nicio modificare, nici

măcar în purtarea unor butoni neregulamentari sau a unei lenjerii de nuanță neaprobată.

Dacă ar fi fost mai puțin charismatic, obsesivitatea lui Foster i-ar fi incitat la revoltă pe subordonații săi, dar atitudinea lui era dezarmantă și tocmai de aceea i se tolerau multe lucruri. Majoritatea considerau că atitudinea lui e mai degrabă amuzantă decât stresantă. Se făceau chiar glume pe seama asta. Se considera că acesta era felul lui de a fi și cu asta-basta. Și nimeni, nici măcar cei mai mari critici ai săi, nu aveau cum să îi nege succesul.

Dar Laura avea o altă perspectivă asupra sindromului compulsiv-obsesiv al lui Foster, deoarece ea trăia cu el. Ea îl acoperea astfel încât să nu pară atât de evident pentru colegi. Doar el știa cât de mult îi guverna viața și părea că se accentua. Compulsivitățile sale erau parte integrantă din viața lui. Pentru că ea îl iubea, i le acceptă și i le tolera, dar mai demult fusese mult mai ușor să facă acest lucru. Mai demult.

Laura se ridică de pe scaun și se duse la fereastră, frecându-și brațele pentru a îndepărta răcoarea produsă de aerul condiționat. Deschise jaluzelele și se uită la traficul de pe autostradă. Un avion SunSouth, care abia își începuse zborul, se îndrepta către vest. Era cursa de 3:45 către Denver, se gândi ea automat.

Se uită la avion pe măsură ce acesta se ridica în aer cu razele soarelui reflectându-se în fuselajul său, făcându-i chiar rău la ochi. Dar ea își dădu seama că ochii o înțepau mai degrabă din nevoia de a plânge. Sprijinindu-și fruntea de marginea ferestrei, închise ochii strâns și stoarse lacrimi. Murmură:

— Îmi vreau viața înapoi.

Foster așteptase un an de zile după moartea lui Elaine pentru a o invita pe Laura în oraș. La început, Laura îi înțelesese intențiile greșit, crezând că el o invitase să participe la un eveniment de caritate care avea legătură cu afacerile. Dar, după ce câteva zeci de trandafiri albi îi fură livrați acasă, înainte ca el să ajungă acolo, ea începuse să se gândească că poate era vorba de mai mult decât își imaginase. Fără nicio urmă de îndoială acest gând o făcu să simtă

fiori.

Până la sfârșitul serii, nu mai avea nicio îndoială că era vorba de o întâlnire pe bune. Chiar dacă Foster ar fi invitat orice alt director executiv să-l însoțească, cu siguranță nu l-ar fi ținut de mâini la sfârșit și l-ar fi sărutat pe obraji de noapte bună.

Serile petrecute împreună în oraș deveniră din ce în ce mai dese. Cinau împreună la serviciu sau ieșeau cu barca pe lacuri, sâmbăta după-amiază, sau mâncau împreună duminica mese gătite de ea acasă. Ea lua parte la meciurile lui de polo și el nu avea nicio reținere de a o săruta în fața colegilor săi de echipă după ce câștigau. Ea deveni însoțitoarea lui permanentă la petrecerile de seară sau evenimentele publice. Ea nu mai acceptă alte invitații, nici chiar cele venite de la partenerii de tenis, care și începură să facă glume cu privire la noul ei iubit.

Laura nu putea să îi pună o etichetă atât de frivolă lui Foster Speakman, dar era adevărat că atunci când nu era la birou, avea comportamentul unui iubit. Pe măsură ce petreceau mai mult timp doar ei doi, săruturile lor deveniră din ce în ce mai puțin caste. Ea începuse să își dedice o grămadă de timp gândindu-se la el, la zâmbetul lui, la ochii și la manierele lui. Privea adesea, visând la el cu ochii deschiși, așa cum n-o mai făcuse cu niciun alt bărbat înainte, nici chiar în adolescență. Ea apreciasse întotdeauna o viață socială activă. Avusese un număr destul de mare de prieteni și îndeajuns de mulți iubiți pentru a fi încrezătoare în felul în care arăta, dar nu atât de mulți, încât să fie jenată de numărul lor.

Dar între aceștia nu se evidenția niciunul, așa cum niciunul nu-i frânsese inima, cu niciunul nu ajunsese la o relație mai serioasă. Și asta pentru că toate relațiile romantice pe care le avusese vreodată, începând de la prima întâlnire nevinovată până la ultimul bărbat cu care se culcase, fuseseră etichetate. Nu puteau să se interpună între ea și ambițiile ei.

Și asta îi producea o mare dilemă în relația ei cu Foster. Din cauza implicațiilor profesionale, niciunul dintre ei nu era dispus să recunoască intimitatea lor crescândă sau dorința pe care o resimțeau unul față de celălalt. Săruturile și mângâierile îi lăsau înfierbântați și frustrați, dar fiecare era hotărât să păstreze relația

lor de muncă.

Într-o seară, când stăteau îmbrățișați pe canapeaua din apartamentul ei, uitându-se la un film la televizor, el se întinse brusc către telecomandă și opri televizorul.

— Mulțumesc, îi spuse ea. Și mie îmi era destul de greu să mă concentrez la film.

— Am iubit-o pe Elaine din toată inima, Laura.

Recunoscând seriozitatea din tonul său, ea se îndreptă și se uită în ochii lui.

— Da, așa este, și știu și eu asta.

— Dacă ar fi trăit, aş fi iubit-o toată viața.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Voi păstra mereu în amintire imaginea ei și anii pe care i-am petrecut împreună.

Nimic din ceea ce auzea nu o surprindea pe Laura. Îi văzuse adesea împreună la câte o ocazie după prima invitație pe care o primise la ei acasă. Era evident cât de mult se iubeau unul pe celălalt. De la moartea lui Elaine, Foster decisese să-i cinstească amintirea, punând bazele unei fundații care strângea fonduri pentru cercetări legate de leucemie. Și nu era doar omul cu un carnet de cecuri, ci un adevărat avocat angajat în lupta împotriva leucemiei, ca și un abil colector de fonduri. Moartă, la fel ca atunci când fusese în viață, Elaine era o parte vitală din el.

O mângâie pe Laura pe obraz.

— Dar Elaine nu mai este aici. Tu ești. Și sunt îndrăgostit de tine.

Își petrecu acea noapte cu ea. Și multe din nopțile următoare le petrecură împreună. La birou continuară în maniera obișnuită făcându-și fiecare treabă, comportându-se profesional și fără a se purta unul cu celălalt altfel decât se purtau cu colegii lor. Erau încrezători că nimeni nu știa de relația lor personală, dar Laura află mai târziu că doar se păcăliseră pe sine. Toată lumea știa.

Într-o dimineață, ea intră pe neașteptate în biroul lui și puse un plic pe biroul lui.

— Ce e asta?

— Demisia mea.

El se strădui să nu zâmbească prea larg.

— Nu te plătim îndeajuns? Ai primit o ofertă mai bună?

Ea se așeză pe scaunul din fața biroului lui.

— Foster, ultimele patru luni au fost cele mai fericite din viața mea. Dar, de asemenea, și cele mai nefericite.

— Ei bine, sper că partea cu fericirea a fost legată de faptul că suntem împreună.

Ea se uită la el dulce.

— Știi cât de fericită sunt că sunt cu tine. Dar tot acest secret face ca relația să fie...

— Sordidă?

— Da. Și mai mult decât atât. Mă culc cu șeful. Ca femeie de afaceri, nu-mi place ceea ce implică asta în legătură cu mine. Nu-mi place conotația pe care colegii de muncă mi-ar aplica-o. Nu vreau să renunț la slujba mea. E un lucru pentru care am muncit foarte mult. Tu știi cât de mult îmi place ceea ce fac. Dar nici nu pot să renunț la tine, spuse ea cu vocea răgușită de emoție. Între cele două, te iubesc pe tine mai mult decât îmi iubesc slujba. Așa că... spuse ea, arătând către plicul de pe biroul lui, trebuie să plec de la Sunsouth.

El luă plicul și se uită la acesta, întorcându-l spre el, ca și cum ar fi vrut să citească ce scria în interior.

— Sau, spuse el, ai putea să te măriți cu mine.

Elaine Speakman stabilise precedentul lucrând în comitetul director și nimeni nu spusese că era vorba de nepotism. Oricum, nimeni nu-și dorea acest lucru când Foster și Laura își anunțaseră planurile celorlalți directori executivi și membrilor consiliului director, singurele probleme fiind legate de data când ceremonia va avea loc și dacă vor merge în luna de miere cu un avion al companiei Sunsouth.

Dacă s-a discutat pe ascuns de faptul că poate ea se căsătorise cu Foster pentru banii lui sau din orice alt motiv legat de carieră, Laura nu a aflat niciodată despre asta. Chiar dacă ar fi auzit astfel de bârfe, ar fi ales să le ignore. Chiar dacă mulți au privit ceea ce s-a întâmplat ca o nouă variantă a poveștii Cenușăresei – chiar se

sugerase acest lucru într-un articol apărut în ziar – ea știa că singurul motiv pentru care se căsătorise cu el era că îl iubea din toată inima. Și așa că nu ar fi fost deranjată de oamenii cu intenții rele.

Despre căsătoria lor s-a scris în detaliu în presă, deși articolele au fost lipsite de fotografii. Nunta a fost privată, pentru că nu i-au invitat decât pe cei mai apropiați prieteni la cununia religioasă și la cina care a urmat.

Foster s-a declarat de acord să se mute din proprietatea familiei sale, dar Laura și-a dat seama ce sacrificiu mare ar fi fost pentru el. Foster iubea reședința familiei și o îmbrățișă tare când ea îi spusese că îi place și că acolo aveau să locuiască amândoi.

Ea se mută și nu schimbă decât foarte puține lucruri în aranjamentul făcut de Elaine. La fel ca și averea lui, dragostea lui Foster pentru Elaine nu era decât un alt aspect al existenței sale. Laura nu se simți amenințată de amintirea soției decedate, la fel cum nu era intimidată nici de averea lui.

Foster ar fi preferat ca ea să fi fost deja însărcinată când se întorseseră din luna de miere din Fiji. El chiar făcuse glume în legătură cu ceasul ei biologic.

— Dar n-am decât treizeci și unu de ani.

El își lipi urechea de abdomenul ei.

— Dar îl aud bătând.

Chiar și așa, ea îi ceruse să-i lase puțin timp să fie soție, înainte să devină mamă. A fost o decizie care mai apoi păru extrem de egoistă, o decizie pe care avea să o regrete întotdeauna.

În primul an de căsnicie, au fost ocupați cu compania aeriană care prindea aripi, precum și cu adaptarea la viața de oameni căsătoriți. Laura avea să afle că viața liniștită era un concept necunoscut soțului ei, el nu se odihnea niciodată. Cu cât avea mai multe de făcut, cu atât făcea mai mult. Era un om neobosit și continuu generator de energie. Avea etică de muncă a unui troian, dar, în același timp, era și un avocat al vieții bune. Dorința lui de viață și de un trai bun era contagioasă. Laura plutea în vârtejul vieții lui.

Foster se folosea de presă în avantajul propriu, dându-le în mod

regulat mici informații despre compania să, atunci când nu existau știri adevărate de transmis, așa că Sunsouth se afla mereu în atenția publicului. Numele său și cel al Laurei apăreau frecvent în secțiunea de afaceri a ziarelor.

Au început să apară și în presa națională după ce au fost fotografiați jucând o partidă de tenis la dublu cu președintele Statelor Unite și soția sa. Magazinul de știri TV 20/20 a făcut un documentar cu ei, scoțând în evidență faptul că împreună, în ciuda a tot ceea ce fusese găsit ca argument contra de către cei din industrie, reușiseră să resusciteze o companie aeriană falimentară. Au apărut și în emisiunea *Good Morning America* pentru a vorbi despre Fundația Elaine Speakman și cercetările medicale pe care aceasta le sponsoriza.

Jurnaliștii care se ocupau de bârfe și care încercaseră să inducă ideea că Laura se căsătorise pentru avere au început în scurt timp să scrie despre inteligența ei, despre calitățile ei de om de afaceri, despre gustul impecabil și despre șarmul ei simplu. Familia Speakman a devenit preferata paginilor mondene locale și fotografia lor apărea frecvent fie în postura de gazde, fie de oaspeți sau sponsori ai unui eveniment sau ai altuia.

Pe când plecau de la un astfel de eveniment, a fost luată o decizie care avea să le schimbe pentru totdeauna cursul vieții.

Era într-o zi de marți seara. Tocmai participaseră la o petrecere dată cu ocazia pensionării unei notabilități din Dallas. De la hotelul unde avusese loc petrecerea și până la reședința familiei nu erau decât cinci kilometri prin oraș.

Când valetul de la parcare a adus mașina lui Foster, Laura s-a îndreptat către scaunul șoferului.

— Tu ai băut mai mult decât mine, i-a spus ea.

— Nu am nicio problemă să conduc.

— De ce să ne asumăm riscuri?

Ea se urcă la volan și el luă loc în dreapta. Discutau despre agenda zilei următoare și ea tocmai îi amintise despre întâlnirea pe care urmau să o aibă a doua zi.

— Am o zi încărcată, remarcă el. Există vreo șansă să schimbăm asta?

Apoi totul s-a schimbat.

Șoferul unui camion care făcea livrări trecu pe roșu, o greșeală care avea să-l coste viața. Pentru că nu era adeptul purtării centurii de siguranță, a fost aruncat din camion prin parbriz.

Altfel ar fi trebuit să fie scos afară din mormanul de metal, cauzat de coliziune, așa cum fusese cazul lui Foster. Cabina camionului se izbi de partea dreaptă a sedanului lui Foster. Pompierii au avut nevoie de patru ore pentru a-l scoate din sfărâmurile mașinii.

În urma impactului, Laura și-a pierdut cunoștința. Și-a revenit în ambulanță și primul ei gând a fost către soțul ei. Neliniștea ei crescândă îi preocupă pe paramedicii care se ocupau de ea. Aceștia îi răspunseseră cinstit: „Nu știm în ce stare este soțul dum neavoastră, doamnă“.

Au trecut ore agonizante înainte să i se spună că el era în viață, dar într-o stare foarte gravă. Află mai târziu că i se făcuse o intervenție chirurgicală de urgență pentru a i se opri hemoragia internă care ar fi putut să-l coste viața. Pentru că ea nu avusese decât o contuzie, o mână ruptă și câteva zgârieturi, i s-a permis să meargă la secția de Terapie Intensivă, acolo unde Foster se chinuia să supraviețuiască. Specialiștii intrau și ieșeau, discutând între ei grăbiți. Niciunul nu părea să fie optimist.

Zilele treceau și Foster se agăța de viață. Laura rămase de pază la capul patului, ascultând monitoarele care semnalau dorința lui extraordinară de a trăi.

În total, i se făcuseră șase operații. Ea își dădu seama că ortopezii nu-i dădeau vreo șansă de a mai merge vreodată, dar intervențiile fuseseră făcute ca și cum ar fi sperat că se mai putea face ceva. S-au folosit de agrafe și șuruburi pentru a-i reatașa oasele ce nu aveau să se mai miște fără ajutorul cuiva. Alți specialiști au secționat vase de sânge pentru a-i îmbunătăți circulația. A mai avut loc o a doua intervenție abdominală pentru a i se sutura fisura de la colon care trecuse neobservată la început.

Ea nu-și mai amintea care mai fuseseră celelalte operații.

Doar la multe săptămâni de la accident, lui Foster i s-a comunicat starea în care se afla și prognoza pentru viitor. A primit

știrile cu un aplomb remarcabil, cu încredere și curaj.

După ce rămaseră singuri, el luă mâna Laurei, o strânse și o asigură că totul avea să fie bine. Se uită la ea cu o dragoste nețărnută și îi mulțumi lui Dumnezeu că ea scăpase din accident fără răni prea grave.

El nu dădu niciodată de înțeles că accidentul i se datora ei, dar când ea se uită la el printre lacrimile pe care le văzuse în acea zi, știu că acest lucru probabil că îi trecuse și lui prin cap, la fel cum îi trecuse și ei de mii de ori: „Ar fi trebuit să te las pe tine să conduci“.

Doi ani mai târziu, uitându-se prin fereastra sălii de conferințe a companiei Sunsouth, încă își mai făcea probleme în legătură cu decizia pe care o luase, să conducă ea în acea noapte. Oare Foster nu ar fi condus mai repede sau mai încet, făcând ca ei să nu fie în centrul intersecției când camionul nu respectase culoarea roșie? Sau poate că el ar fi văzut totul dinainte și ar fi reușit să evite coliziunea? Oare el ar fi făcut ceva ce ea nu a făcut?

Sau dacă soartă ar fi vrut ca ei să fie în acel loc și în acel moment, oare nu ea ar fi trebuit să fie cea care ședea pe locul pasagerului.

Foster nu sugerase niciodată că vina i-ar aparține ei, nici măcar nu mai aduse vreodată vorba despre scurta lor conversație în legătură cu cine, cât băuse și cine ar fi trebuit să conducă, dar, deși nu fu rostită, întrebarea aceea rămăsese mereu între ei doi... Oare s-ar fi întâmplat toate acelea dacă el ar fi fost cel care conducea?

Laura își dădea seama că întrebarea era inutilă. Dar, chiar și așa, presupunerea, gândul o torturau așa cum probabil că se întâmpla și în cazul lui Foster. Oare aveau să intre în mormânt, gândindu-se la *ce ar fi fost dacă...?*

Griff Burkett aflase cumva despre accident. Ea nu rămăsese să mai aibă o conversație cu el, dar dacă știa detalii legate de felul în care Foster ajunsese în scaunul cu roțile, atunci înțelegea cu siguranță de ce ea fusese de acord cu acest plan sau oricare altul gândit de Foster.

Foster nu murise, dar viața lui anterioară se sfârșise în noaptea

accidentului, iar Laura rămăsese cu muștrările de conștiință.

Să aibă un copil conceput în modul dorit de Foster nu necesită un efort prea mare din partea ei având în vedere la ce trebuise el să renunțe. Un moștenitor era unul dintre visele ce-i fuseseră răpite în acea noapte. Poate că, oferindu-i acel vis, ea avea să scape de sentimentul de vinovăție și, făcând acest lucru, să primească și ea înapoi o parte din viața pe care o avusese.

Sătulă de autocompătimire, se întoarse de la fereastră. Făcând asta, o senzație de arsură venită dinspre picioare o făcu să se strâmbe, atât din pricina amintirii pe care o invoca, dar și a disconfortului fizic.

Lui Griff Burkett îi fusese greu să o penetreze. Faptul că fusese uscată și inflexibilă spunea multe despre starea vieții ei private și despre faptul că era speriată de moarte. Dar cel puțin el avusese sensibilitatea să își dea seama de condiția în care se afla ea și să ezite. El păruse chiar reticent în a începe, știind că pe ea avea să o doară. De fapt, el...

Nu. Nu avea să se gândească la asta. Nu avea să se gândească la el. Totul ar fi devenit prea personal dacă ar fi făcut asta. Și dacă devenea personal, argumentele ei nu aveau să țină. Argumentul pe care îl folosise pentru a se convinge să meargă până la capăt cu Foster era *folosirea unui tată surogat pentru concepție era un act la fel de medical și lipsit de sentimente, cum ar fi fost și o inseminare artificială în mediul steril al unui cabinet medical*.

Dar sensibilitatea dintre coapsele ei era o aducere aminte a faptului că fusese cu un bărbat. Cu un bărbat care se mișcase înăuntrul ei și care atinsese apogeul înăuntrul ei.

Oare cum se putuse gândi, într-un moment de nebunie, că totul avea să aibă aceeași răceală ca un control la doctor?

Barul cu tematică sportivă era aglomerat și gălăgios, dar Griff se gândise că dacă mai petrecea încă o seară închis în apartamentul

lui, avea să o ia razna.

Neavând nimic important de făcut în timpul zilei, serile îi păreau extrem de lungi. Bronzul lui era deja prea pronunțat pentru a fi sănătos. Deși respecta un regim de antrenament cam sever, era plictisit de mersul la sală. Văzuse toate filmele noi, pe unele chiar de mai multe ori. Ajunsese la zi și cu cititul. Cel puțin lucrurile care i se păreau interesante.

Marcia își continua recuperarea acasă și, prin intermediul lui Dwight, ea îl rugase pe Griff să nu o viziteze acolo.

— Are multe probleme pentru a-și reveni. Și, în plus, o mai așteaptă și operația estetică, îi spusese Dwight. Are nevoie de spațiu. Sunt sigur că te va contacta când va redeveni fantastică, ca înainte.

Mesajul fusese îndeajuns de politicos, dar Griff știa să citească printre rânduri. El era o complicație suplimentară de care ea nu avea nevoie. Nu îl acuză pe el de ceea ce se întâmplase, dar dacă se distanța, acest lucru era mai sigur și mai sănătos, atât pentru ea, cât și pentru afacerile ei.

În consecință, el nu mai avu parte de drumurile zilnice până la spital. Era plictisit. Și, posibil, pentru prima dată în viața lui, se simțea singur. Să fii un neacceptat de societate era diferit de a alege să fii singur.

Unul dintre lucrurile care îi displicuseră cel mai mult în perioada cât fusese închis era lipsa de intimitate. În timpul acelor cinci ani, tânjise după singurătate și jurase că atunci când urma să fie eliberat, nu avea să o mai considere că pe ceva care i se cuvenea. Dar cel puțin atunci când avea chef să vorbească, îi avea pe ceilalți deținuți la dispoziție, cu care să schimbe un cuvânt. Și mesele le lua în compania altor oameni.

Acum, nu mai avea pe nimeni cu care să facă ceva. Treceau zile întregi și el nu schimbă nici măcar un cuvânt cu o altă persoană.

Nu că era foarte vorbăreț prin felul lui de a fi. După cum Bolly îi scosese foarte bine în evidență, el fusese întotdeauna un singuratic. Fără nicio urmă de îndoială, această tendință i se trăgea din copilărie. Neglijat permanent de mama sa, el se învățase să-și fie sieși suficient. Se baza numai pe el însuși pentru orice:

susținere, liniște și distracție.

Această necesitate obligatorie de a se baza pe el însuși devenise o trăsătură a personalității sale. De asemenea, devenise și o armă pe care o folosea pentru a-i ține pe ceilalți la distanță fie din lipsă de încredere, fie din cauză că nu-i plăcea. Nu vedea niciun avantaj în a-i lăsa pe ceilalți să se apropie de el. Chiar și prietenii obișnuite îl solicitau mult prea mult. Pentru a avea prieteni, trebuie să și dai la fel de mult cât primești. Griff găsea că ambele ipostaze sunt la fel de dificile. Antrenorul și Ellie descoperiseră și ei acest lucru în cele din urmă și nu-l mai presară deloc să-și facă prieteni, neputând decât să fie de acord cu faptul că el prefera propria companie oricărei alteia.

Dar, cel puțin, în viața de dinainte fusese în preajma altor oameni, chiar dacă nu se amestecase prea tare cu ei. La școală, la echipa Cowboys, la Big Spring. Acum chiar era singur. Așa că, în urmă cu câteva zile, în disperare de cauză, îl sunase pe unul dintre foștii coechipieri, unul cu care fusese destul de prieten.

Fostul jucător, care acum deținea o companie de software, îl felicită pentru eliberarea din închisoare și îl minți, spunându-i că era nemaipomenit să audă vești de la el. Dar când Griff îi sugeră să se întâlnească să bea o bere, individul invocase o mulțime de scuze în doar treizeci de secunde, una dintre ele fiind aceea că se căsătorise.

— E o femeie extraordinară, nu mă înțelege greșit, dar mă cam ține în lesă. Știi și tu cum e.

De fapt, nu știa. Dar ceea ce știa era că acest fost jucător din Liga Profesionistă de Fotbal prefera ca Griff să creadă că stă sub papucul nevestei decât să bea o bere cu el.

În acea seară, nedorindu-și să mai stea în singurătatea propriului apartament, Griff se îmbrăcase și ieșise în căutarea mulțimii. O găsisse la un bar cu tematică sportivă, foarte scump, dintr-un cartier mai răsărit. Locul era extrem de la modă și se serveau mai multe Martiniuri cu arome de fructe decât bere. Se adresă celor tineri, frumoși și în formă. Griff avea cel mai șters bronz dinte toți cei prezenți.

Peste tot erau tinere la douăzeci și ceva de ani, îmbrăcate în

bluze mititele și fuste scurte. Se uita și el în jur, la fel cum ceilalți se uitau la el, dar fără prea multă insistență, lucru care era oarecum surprinzător, pentru că nu mai făcuse sex cu nimeni de la Marcia încoace.

Ah, ba da, și cu Laura Speakman.

Nici să nu te gândești la asta.

Asta era ceea ce-și spunea de fiecare dată când gândurile o luau în direcția aceea.

Oamenii stăteau pe trei rânduri la barul circular. Trebuisse să aștepte aproape o jumătate de oră înainte ca un scaun să se elibereze. Se așezase și ceruse o bere și un hamburger. Mâncând, se uită la meciul de baseball care se derula pe televizorul cu ecran mare, suspendat în mijlocul barului.

Își dădu seama că într-una din lateralele barului era o brunetă care se uita la el. Ea îi zâmbi și lăsă să i se vadă puțin dintr-un sân de fiecare dată când prietenul ei sau soțul, ce-o fi fost el, nu se uita. În afară de asta, Griff nu remarcă nimic din toată agitația din jurul lui.

Se întinse cu masa o mare parte din meciul de baseball. Pentru a nu pierde scaunul și a nu fi nevoit să se întoarcă în apartamentul său, mai comandă și o a doua bere, pe care nici măcar nu o voia.

Echipa Rangers conducea cu trei puncte. Avea un sezon bun. Dacă ajungeau în finală, avea să fie chiar interesat de ei. Altfel, lui chiar nu-i plăcea baseballul foarte mult. Nu își dădea seama care era sensul unui sport unde un joc perfect era unul în care nu se întâmpla nimic. Pasionații de baseball n-ar fi fost de acord cu el, probabil, și-ar fi spus că multe lucruri se întâmplau pe parcursul unui meci, dar lui chiar nu-i plăcea.

Desigur, era mult mai amuzant de urmărit atunci când pariai și pe rezultat.

Perioada lui de pariere începuse chiar atât de inocent. O făcuse din amuzament. Încă din timpul facultății mai dădea câte un telefon și mai punea pariu pe jocurile din campionatul colegiilor, deși nu pariase niciodată pe meciurile echipei sale. Dar își dorise să facă acest lucru. Nu cedase acestei tentații decât după ce fusese

cooptat în echipa Cowboys.

Psihiatrul care îl consiliase în Big Spring avea o teorie. El spusese că Griff se simțea vinovat în legătură cu averea pe care o avea. Echipa de fotbal a Colegiului câștigase campionatul în anul în care el terminase studiile. El nu fusese ales cel mai bun jucător al Ligii, pentru că îi lipsiseră doar două voturi. În acel an, fusese cea mai bună alegere, ca tânăr recrut într-o echipă și considerat a fi un adevărat premiu pentru Cowboys, al căror fundaș veteran se retrăsese. Când a semnat cu echipa, poza lui a apărut pe coperta revistei *Sports Illustrated*. Faimă și avere la douăzeci și trei de ani. Era foarte mult.

Psihiatrul considera că el pariasse, sperând în subconștientul lui să fie prins și pedepsit pentru a pierde totul, inclusiv afecțiunea antrenorului și a lui Ellie. Psihiatrul chiar insistase asupra acestui aspect:

— Antrenorul Miller este, poate, singura persoană din lume pe care ai respectat-o și pentru care ai avut un sentiment de afecțiune. Cu toate acestea, ai făcut intenționat ceva pentru care știai că nu avea cum să te ierte. Singură acțiune care ar fi putut să cauzeze o ruptură ireparabilă în relația voastră.

Analiza lui sumară stabilise că, în subconștientul său, Griff a simțit că trebuia să fie pedepsit pentru toate lucrurile bune care i se întâmplaseră, începând cu faptul că antrenorul îi oferise un cămin, și terminând cu acela că fusese angajat ca fundaș al echipei Dallas Cowboys, pentru că în cel mai ascuns și întunecat colț al sufletului său simțea că aceste lucruri nu i se cuveneau. Dezastrul său fusese o profeție emisă chiar de el.

Poate că avea dreptate.

Sau poate că totul era o mare tâmpenie.

Pariasse pentru că era amuzant și pentru că putuse să o facă nepedepsit.

Iar mai apoi, când a ajuns la fundul sacului, a încetat să mai fie amuzant. Și el n-a mai scăpat cu fața curată.

În vreme ce își bea a doua bere care voia să fie și ultima, se întrebă în treacăt cam câți bani fuseseră pariați pe rezultatul meciului echipei Rangers. Oare cât câștigaseră foștii săi asociați de

afaceri, care-și au birourile în Las Colinas, în urma reprizelor de baseball? Mult, cu siguranță. Băieții Vista aveau agenți de pariuri care lucrau pentru ei în toată țara.

Cu unul mai puțin, acum că Bill Bandy nu mai era în echipa lor.

Griff spera că micul trădător era prăjit la cel mai mic foc în iad.

— Ai pariat bani pe meci?

Pierdut, cum fusese în gânduri, Griff se întoarse în dreapta pentru a se asigura că omul i se adresase lui. Bărbatul de pe scaunul de alături se uita la el, iar buza de sus o avea ridicată într-un rânjet războinic.

— Pardon? spuse Griff.

— Întreabă-l din nou.

Un al doilea bărbat era în picioare în spatele celui de pe scaun. Expresia feței sale era pe măsura celei a prietenului său și ochii îi erau la fel de injectați în urma consumului mare de alcool.

Calm, Griff întrebă:

— Ce să mă întrebe?

— Am întrebat dacă ai pariat pe meciul acesta.

Cel de pe scaun ridică degetul mare, arătând către ecranul televizorului.

— Nu, n-am pariat, spuse Griff, întorcându-se și sperând că acesta să fie finalul conversației.

— Nu mai pariezi?

Ignorându-l, Griff se întinse după bere.

Cel de pe scaun îl apucă de mână, făcându-l să verse bere pe bar.

— Hei, rahatule, nu m-ai auzit? Ți-am pus o întrebare!

Deja cei care erau mai aproape de ei remarcaseră schimbul de cuvinte. Muzica continua să se audă din difuzoare, vibrând puternic. Acțiunea continua pe ecranul televizorului, dar conversațiile fură întrerupte pentru că atenția tuturor era îndreptată către ei.

— Nu vreau niciun fel de probleme, spuse Griff printre dinți. De ce nu vreți voi să o lăsați baltă și să mergeți undeva să vă treziți din beție? Știa însă că ei nu aveau să dispară așa, pur și simplu.

Cel de-al doilea venise în spatele lui, îngrămădindu-se destul de puternic peste el. Griff avea spatele expus către acestea, dar simțea atitudinea ostilă și provocatoare a bărbatului.

Întâlni privirea barmanului și făcu semn că voia nota de plată. Acesta se grăbi către o casă computerizată. Griff își aruncă privirea către bruneta care-i făcuse ochi dulci. Își bea băutura cu paiul, uitându-se la el pe deasupra paharului înghețat. Însoțitorul ei se uita, de asemenea, la el. Tipul care stătea în spatele lui Griff spuse:

— Pun pariu că nu pariază decât pe jocurile pe care le vinde.

— Trișor nenorocit. Primul tip îl trase din nou de braț mai tare. Nenorocit, trișor nenorocit...

Mâna lui Griff porni cu viteza unei cobre care atacă și îl prinse pe bărbat de încheietură, dându-i mâna de bar ca lovitura finală la un meci de skandenberg.

Acesta țipă de durere. Cel de-al doilea ateriză pe spatele lui Griff ca o saltea umplută cu plumb. Griff se ridică de pe scaun și încercă să și-l dea pe tip jos din spate. Se auzi un zgomot de picioare târșăite pe măsură ce ceilalți se dădură înapoi. Pe undeva se sparse un pahar. Doi bodyguarzi apărură și îl dădură jos pe individ din spatele lui Griff.

— Încetați.

Unul dintre bodyguarzi îl împinse pe Griff de umăr, făcându-l să se dea câțiva pași înapoi. Griff nu opuse nicio rezistență. Ridică mâinile.

— Eu nu am vrut niciun fel de probleme. N-am vrut asta.

Cei doi bodyguarzi îi apucară bine pe indivizi și îi conduseră afară. Ei protestară, dar, cu toate acestea, fură dați afară. Însă spectacolul nu se terminase. Toate privirile rămăseseră ațintite asupra lui Griff, mai ales că fusese recunoscut. Numele lui șoptit de la unul la altul se întinse prin mulțime ca o pată.

Barmanul îi dădu nota de plată. Înainte ca el să aibă timp să plătească, un tânăr îmbrăcat în costum la modă apăru lângă el. Evident că era șeful.

— E din partea casei, îi spuse el barmanului, care dădu din cap și luă notă de plată.

Griff îi mulțumi.

Dar expresia tânărului nu era foarte prietenoasă.

— Vă rog să plecați și să nu mai reveniți.

Furia și jena îl făcură pe Griff să se înroșească la față.

— Dar nu am făcut nimic.

— Vă rog să plecați și să nu vă mai întoarceți, repetă tânărul.

Griff se mai uită la el câteva secunde, după care îl împinse într-o parte și se îndepărtă cu pași mari. Mulțimea se dădu la o parte, făcându-i loc. Când ajunse la ușă, unul dintre bodyguardzi i-o deschise. Când Griff ieși afară, bodyguardul murmură:

— Labagiu trișor.

Afară aerul îl învălui pe Griff ca o haină udă. Cu toate astea, ar fi avut mai multe șanse să scape de atmosfera încărcată de umiditate decât de furia care îl stăpânea. Nu făcuse decât să își vadă de treaba lui, fără a cere nimic nimănui și i se ceruse să plece și să nu se mai întoarcă de către un tip care era îmbrăcat cu una dintre cămășile pe care el nu o cumpărase de la Neuman, pentru că părea de poponar.

La dracu' cu toți. Mâncase hamburgeri mai buni la Dairy Queen la nicio zecime din prețul aceluia, așa că, oricum, ce dracu' îi păsa lui?

Îi păsa, pentru că fusese umilit în fața unei mulțimi care în trecut îl ovaționa.

Și transformarea dintr-un superstar al echipei Dallas Cowboys, înconjurat de reporteri și de fani entuziasmați, până la a fi dat afară dintr-un fast-food mai stilat, era totuși o mare decădere.

Se duse la mașină și o descuie. Înainte să aibă timp să deschidă ușa, fu apucat de spate și împins în perete.

— Nu am terminat cu tine. Era tipul de la bar, cel care îi vorbise prima dată. Amicul lui stătea chiar alături. Nu erau beți. Erau chiar al dracului de lucizi. Și, își dădu seama Griff, nici nu erau niște fani supărați.

— Asta e pentru încheietura mea, spuse tipul înfigându-și pumnul în stomacul lui.

Nu, se gândi Griff pe măsură ce genunchii i se lichefiau, ăștia nu sunt microbiști care au băut un pic mai mult. Sunt niște

profesioniști.

12

Foster?

— Hmm?

— Vii mâine la birou?

El lăasă jos cartea pe care o citea și se uită la Laura. Ea își adusese acasă dosare de la birou. După cină se așezase pe canapeaua din bibliotecă și răsfoise diverse rapoarte.

— Dacă vrei, vin.

— Unele dintre chestiile astea mă depășesc. Sunt mult prea tehnice și am nevoie de implicarea ta. A trecut deja aproape o săptămână de când n-ai mai venit. Cred că este foarte important ca să vii la birou ori de câte ori poți.

— Crezi că joacă șoarecii pe masă?

Ea zâmbi.

— Nu, pentru că știm cu toții că ar avea viață grea cu mine. Ezită o clipă, apoi spuse: Cred că e important pentru *tine* să mergi la muncă.

— Aha, deci crezi că *m-am* lăsat pe tânjală.

Ea își puse mâinile în șolduri, simulând exasperarea.

— Încerci să pornești o ceartă?

— Bine, gata cu asta. Dar înțelegi, nu, că dacă nu mă aflui fizic la birou nu înseamnă că nu muncesc.

— Știu că mintea ta este mereu conectată, dar prezența ta acolo chiar energizează pe toată lumea.

El o privi o clipă.

— Tu îți faci treaba și îmi ții și mie locul. Au devenit mult prea mult aceste responsabilități duale pentru tine?

El atinse un punct sensibil, așa că ea a reacționa.

— Tu crezi că este așa?

— Nu, deloc. Doar am remarcat că pari obosită.

Ea lăsă deocamdată subiectul deoparte.

— Sunt îngrijorată pentru tine, nu pentru mine. Tu iubești Sunsouth. E viața ta. Ai nevoie de ea cum și ea are de tine. Și când am ieșit noi doi ultima dată să cinăm în oraș?

El făcu o mișcare involuntară cu capul înapoi.

— Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama care e legătura. Când am schimbat subiectul?

— Nu l-am schimbat, e același subiect.

— Chiar așa?

— Abia dacă ne mai vedem prietenii. Nici nu mai țin minte când am ieșit în oraș sau am invitat pe cineva la noi să jucăm o partidă de cărți sau să ia masa de prânz duminică. Tu stai aici majoritatea zilelor. Tot ceea ce fac eu este să muncesc. Îmi place să nu mă plâng, dar... Laura se opri, lăsă bărbia în piept și lăsă propoziția neterminată.

— Ți-a venit ciclul.

Ea ridică capul, privirea ei o întâlni pe a lui și, în vreme ce umerii îi cădeau, ea încuviință:

— Îmi pare rău.

El se încruntă plin de regret.

— Știam eu.

— După faptul că m-am plâns?

— Nu, azi a fost prima dimineață în care nu te-am întrebat dacă ți-a venit ciclul.

— Foster. Ea se înșelase. Nu regret se vedea în privirea lui, ci un autoreproș. El îi urmărise ciclul cu mare atenție, întrebând-o în legătură cu asta în fiecare zi, iar uneori chiar de mai multe ori pe zi.

— Eu am stricat totul de dimineață, pentru că nu m-am trezit la timp să te conduc înainte să pleci la întâlnirea ta. Întotdeauna te întreb de ciclu ca prim subiect al zilei. Azi-dimineață n-am întrebat.

— Foster, crezi sau nu, dar ciclul meu menstrual nu depinde de

interesul tău față de el.

— Dar a întârziat.

— Doar două zile.

— De ce a întârziat?

— Nu știu.

— Până acum nu a mai întârziat niciodată.

— Nu, de obicei, nu întârzie.

— Și atunci, de ce acum?

— Nu știu, Foster, spuse ea, încercând să-și ascundă nerăbdarea. Poate din cauza stresului.

— La naiba! El lovi cu palmele în mânerul scaunului cu roțile de trei ori. Când nu ți-a venit acum două zile, am început să sper. Ar fi trebuit să întreb. Dacă aș fi întrebat...

— Tot mi-ar fi venit ciclul.

— Nu vom ști niciodată asta.

— *Eu* știu. Temperatura mi-a scăzut, indicând că nu sunt gravidă. Am sindrom premenstrual de câteva zile. De asta m-am simțit obosită. Speram să greșesc, dar... ea dădu din cap supărată. Mă temeam să îți spun.

— Nu e din vina ta. Vino aici.

Tonul lui moale o obligă să lase hârțogăraia deoparte. Când ajunsese la el, o ghidă pe genunchii lui. Ea se așează ușor.

— Nu vreau să-ți fac rău.

— Măcar de-ai putea.

Zâmbiră unul altuia, dar lăsară nespuse acele lucruri multe pe care le lăsau mereu nespuse, în legătură cu accidentul și cu urmările sale asupra vieții lor. El o strânse de umeri cu afecțiune.

— Este o dezamăgire, dar nu este o înfrângere. Ai făcut tot ceea ce ai putut.

— Ceea ce, evident, nu a fost îndeajuns.

— Succesul a fost doar amânat. Asta nu înseamnă că am eșuat.

Ea își lăsă capul în piept, murmurând:

— Mă cunoști atât de bine!

— Știu cum funcționează mintea ta de om hotărât să câștige. Uneori, este un dezavantaj.

Fiind amândoi personalități de tip A, își comparaseră amândoi

copilăriile și descoperiseră că, în ciuda diferenței financiare mari dintre familiile lor, fuseseră crescuți asemănător. Părinții ei, la fel ca și ai lui, aveau mari așteptări de la singurul lor copil.

Ambii tați fuseseră dominanți, dar nu lipsiți de dragoste. Presiunea pusă pe ei, de a avea succes, era mai degrabă așteptată decât focalizată, dar asta nu o făcea cu nimic mai eficientă.

Tatăl ei fusese ofițer de carieră în Forțele Aeriene, pilot de bombardier care luptase în două rânduri în Vietnam. După război, a fost pilot de încercare și instructor. Un om al riscului, el mergea cu motocicletă fără cască, făcea slalom, atât pe apă, cât și pe zăpadă, sărea cu parașuta și făcea bungee jumping.

A murit în somn. Un anevrism cerebral i s-a rupt. El nici măcar n-a știut ce-l așteaptă.

Laura îl adorase și moartea lui a marcat-o puternic, nu doar din cauza nedreptății ei bizare, dar și pentru că el nu reușise să trăiască, văzând-o că atinsese toate acele țeluri pe care ea și le autoimpusese.

Mama ei își considerase îndrăznețul soț un erou de neegalat. Ea îl diviniza și nu își revenise niciodată din șocul resimțit atunci când se trezise și îl descoperise mort lângă ea. Durerea s-a transformat în depresie. Laura nu a reușit să facă nimic pentru a o opri din goana ei nesfârșită care, în cele din urmă, a dus-o la moarte.

Laura fusese o studentă meritorie și reușise să ducă la îndeplinire toate țintele pe care și le propusese. Părinții ei își arătaseră deschis mândria pe care îi făcea s-o simtă. O considerau a fi cea mai mare realizare a lor. Dar moartea lor atât tragică, cât și prematură, o făcuse să simtă că eșuase lamentabil în ceea ce-i privea.

Foster știa acest lucru. Acum ea aținti un deget către el și spuse:

— Nu începe cu psihanaliza aia în legătură cu mine, în legătură cu dorința de a nu-mi dezamăgi părinții.

— Bine.

— Dar asta gândești, îl acuză ea. La fel cum gândești și că este vina ta, pentru că nu m-ai întrebat nimic în legătură cu ciclul azi-

dimineată.

El râse.

— Cine cunoaște pe cine foarte bine?

Ea își trecu degetele prin părul lui.

— Știu că nu-ți place să-ți schimbi rutina, pentru că dacă faci acest lucru, se întâmplă chestii îngrozitoare. Nu-i așa că acesta e principiul după care trăiești, Foster Speakman?

— Și acum avem și dovada că acest principiu este foarte valabil.

— Și legile naturii sunt foarte valabile, spuse ea, ridicând din umeri. Un ou nu a fost fertilizat, nimic mai simplu de atât.

El dădu din cap cu încăpățănare.

— Nimic nu este atât de simplu.

— Foster...

— Este indiscutabil, Laura. Legi nescrise ne guvernează existența.

— Într-o oarecare măsură, posibil, dar...

— Niciun dar. Există modele cosmice pe care nu ar trebui să le încalcăm. Dacă se întâmplă acest lucru, consecințele pot fi dramatice.

Lăsându-și capul în jos, ea spuse ușor:

— Cum ar fi schimbatul șoferilor în ultima clipă.

— Oh, Iisuse! Acum, te-am făcut să te simți chiar și mai nefericită. El îi trase ușor capul spre pieptul lui și o mângâie pe spate.

Ea nu-l putu contrazice. Să încerce să facă acest lucru ar fi fost inutil. La scurtă vreme după ce s-au căsătorit, în încercarea de a-i înțelege mai bine boala obsesiv-compulsivă, ea se dusesese să discute cu psihiatrul lui. Acesta îi explicase convingerea lui Foster că dezordinea ducea la dezastru. Modelele nu puteau fi încălcate. Seriile nu puteau fi întrerupte. Foster credea acest lucru cu inima, mintea și sufletul său, și doctorul îi spusese că încercarea de a-l convinge de contrariu era doar o pierdere de vreme.

— El se descurcă foarte bine cu asta, îi explicase doctorul. Dar ai face bine să ții minte că ceea ce pentru tine poate să fie un mic inconvenient, pentru el înseamnă haos.

Înțelegându-se tacit să renunțe la subiect, ei fumaseră în tăcere.

După o vreme, Foster spuse:

— Griff Burkett va fi la fel de dezamăgit.

— Da. Va trebui să aștepte cel puțin încă o lună pentru a-și primi jumătatea de milion.

El nu o întrebase nimic specific legat de întâlnirea cu Burkett. Când ea se întoarse acasă în acea seară, îi spusese în detaliu tot ceea ce avusese loc la birou, dar nu-i spusese nimic în legătură cu întâlnirea de la prânz, până când el o întreabă:

— Cum a fost întâlnirea cu Burkett?

— Scurtă. A făcut ceea ce a trebuit să facă, apoi a plecat.

Ea nu detaliasese și el nu ceruse mai multe informații, simțind probabil că ar fi făcut-o să se simtă inconfortabil dacă ar fi intrat în detaliu.

— Așadar, îl vei suna din nou peste două săptămâni? o întreabă el din nou acum.

Ea se ridică în picioare și se uită adânc în ochii lui.

— Vrei să fac asta, Foster?

— Da, dacă nu este prea mult pentru tine.

Ea dădu din cap, dar se uită în altă parte.

— Dacă tu faci față la asta, pot și eu.

— Păi nu așa ne-am înțeles?

— E ceea ce ne dorim.

— Știu. Doar sper că se va întâmpla în curând.

— Este ceea ce ne dorim.

— Te iubesc, Foster.

— Și eu te iubesc pe tine, spuse el, după care din nou o trase cu capul spre pieptul lui, spunându-i: Este ceea ce ne dorim.

La o săptămână după bătaie, Griff se gândea că avea să trăiască. În cele șase zile de dinainte nu fusese atât de sigur.

Ticăloșii ăia nici măcar nu fuseseră atât de amabili să-l bată până să-și piardă cunoștința. Și asta fusese ceva deliberat. Voiau să fie conștient, pentru a simți fiecare lovitură în parte. Voiau să fie conștient, pentru că atunci când îi ridicară capul, luându-l de păr și îi arătară o mașină parcată în apropiere, să poată să recunoască sedanul măsliniu al lui Rodarte și să vadă lumina

farurilor acestuia. Nu voiau să fie confuz sau amețit. Voiau ca el să își amintească bătaia și să știe cine fusese în spatele ei.

Îi provocaseră o contuzie. Mai avusese parte de câteva când jucase fotbal, așa că recunoscuse simptomele. Deși nu avusese și amnezia care adesea însoțește contuziile, greața, amețeaua și vederea neclară le avusese vreme de douăzeci și patru de ore.

În mod normal, nu ar fi trebuit să se miște decât pentru a-și scoate celularul și a suna la urgență, făcând astfel că o ambulanță să-l ia din parcare. Dar un drum la urgență ar fi însemnat completarea unor hârtii și amestecul poliției. Și numai Dumnezeu mai știa ce altceva pe lângă astea.

Cumva reușise să se urce în mașină și să conducă până acasă, înainte ca ochii să i se închidă de tot. De atunci, nu făcuse decât să ia pastile cu ibuprofen la fiecare două ore și să încerce să găsească o poziție în care să stea lungit și care să nu-i provoace prea multă durere. Nici nu-și făcea griji în legătură cu rănilor interne. Profesioniștii știau cum să îl rănească, astfel încât să simtă, dar nu voiau să comită o crimă. Dacă ar fi vrut asta, el ar fi fost deja mort. Nu-și doriseră decât să-l facă pe el să se roage să moară, astfel încât să nu mai simtă durerea.

Nu se ridicase decât să facă pipi și asta tocmai când vezica era plină. Când se ridica din pat, mergea ca un bătrân aplecat de la mijloc și târându-și picioarele, pentru că de fiecare dată când încerca să-și ridice tălpile, un junghi în partea de jos a spatelui îl făcea să-i dea lacrimile.

Ieri, mobilitatea i se îmbunătățise puțin. În acea dimineață reușise să-și facă îndeajuns curaj încât să facă și un duș. Apa caldă îi făcuse chiar plăcere și nu mai simțise toate durerile la fel de acut.

Dormitorul putea pentru că nu fusese capabil să schimbe lenjeria. Sătul să se uite la aceiași patru pereți, ieși pentru prima dată din cameră, după o săptămână. Cafeaua părea a fi o idee bună. Își dădu seama că era extrem de infometat. Lucrurile păreau să se îmbunătățească.

Mânca omletă direct din tigaie, când se auzi soneria de la ușă.

— Cine dracu' e? Nu își imagina cine ar putea să-l viziteze.

Se duse până la ușă și se uită pe vizor. Nu e adevărat, murmură el, după care spuse:

— *Rahat!*

— Griff?

Griff își lăsă capul în piept, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce ghinion are.

— Da, așteaptă o clipă. Umblă la încuietori pe care le blocase în seara în care se întorsese acasă, după bătaie, temându-se că angajații lui Rodarte aveau să se întoarcă pentru o a doua repriză. Deschise ușa.

— Bună.

Polițistul care îl supraveghea în perioada de eliberare condiționată, înghiți în sec.

— Iisuse! Ce ți s-a întâmplat?

Îl cunoscuse pe Jerry Arnold la el la birou, la o săptămână după ce discutase cu el la telefon. Griff își imaginase că o întâlnire față în față n-ar fi făcut decât să îi aducă o bilă albă. După ce plecase de la întâlnirea de zece minute, știu că reușise să câștige câteva puncte.

Dar acum, părerea bună a lui Arnold în ceea ce-l privea era în pericol să se schimbe. În mod normal, Griff l-ar fi depășit mult în înălțime pe bărbatul negru, mic și îndesat. Dar azi, pentru că Griff stătea la un unghi de șaiszeci de grade, erau aproape la același nivel.

— Ce s-a întâmplat? repetă Arnold.

Pentru că nu se mai dăduse în ultima săptămână jos din pat, Griff începu să simtă că-l ia amețelă și că tremură.

— Intră. Întorcându-i spatele vizitatorului său, el se duse ușor până la cel mai apropiat scaun și luă loc cu cea mai mare grijă posibilă. Chiar și așa, toate durerile și junghiurile care fuseseră amăgite de dușul fierbinte reveniră brusc.

— Ia loc, Jerry, spuse el, arătând spre un alt scaun.

Arnold se îmbrăca și se purta ca un adevărat birocrat și dădea impresia unui bărbat care avea responsabilități imense și multe altele – o soție, o ipotecă și câțiva copii pe care trebuia să-i îngrijească din salariul de angajat guvernamental. Și mai avea pe

cap și un fost deținut pe care trebuia să-l dădăcească. El își puse mâinile în șold, aducându-i aminte de antrenor.

— Ai de gând să-mi spui sau ce?

— Am fost aruncat în cușca gorilei la grădina zoologică. Nenorocitele alea pot să fie foarte agresive.

Arnold nu se arătă foarte amuzat.

Griff oftă de durere și de resemnare.

— M-am întâlnit cu niște foști fani. Joia trecută cred.

— Și încă arăți în halul ăsta?

— Nu-ți face griji. Doare mult mai mult decât pare. El zâmbi, dar celălalt bărbat rămase încruntat.

— Ai fost la urgență, te-a văzut vreun doctor?

Griff dădu din cap.

— Nu și nu am făcut plângere nici la poliție. N-au fost decât doi beți. Au sărit pe mine în parcare a unui restaurant, spuse el, făcând un gest cu mâna, ca și cum ar fi vrut să arate că incidentul era lipsit de importanță. Nu m-am bătut cu ei, așa că nu trebuie să-ți faci probleme că vor depune plângere împotriva mea.

În cele din urmă, Arnold se așează.

— Se întâmplă des astfel de lucruri?

— Multă lume se uită urât la mine, dar este pentru prima dată când ostilitatea devine fizică. După cum am spus, erau beți. Îi oferise o versiune îmbunătățită a ceea ce se întâmplase.

— Crezi că Vista a fost în spatele a ceea ce s-a întâmplat?

— Vista? spuse Griff, pufnind în râs. Dacă Vista ar fi fost în spatele acestei întâmplări, nu aș mai fi fost astăzi aici să-ți povestesc despre asta. Nu e nimic, Jerry, pe cuvântul meu, mă simt mult mai bine.

Arnold insistă să se uite la transpirația rece pe care Griff o simți pe frunte, dar nu mai comentă deloc.

— Altfel, cum îți e?

— Bine.

Arnold se uită prin apartament, văzu televizorul modern și mobilă nouă.

— Este un apartament drăguț.

— Mulțumesc.

Privirea bărbatului se aținti din nou asupra sa.

— Cum plătești pentru el?

— Cu bani cash, de care am făcut rost legal.

— Cum?

— N-are nimic de-a face cu Vista sau chestii de genul ăsta. Nu am încălcat nicio lege și nu am pus niciun pariu.

— Ți-ai făcut rost de o slujbă deja?

— Mă interesez de câteva chestii.

— Parcă mergeai la un interviu.

— Nu mi-a ieșit.

— Despre ce era vorba?

— N-am primit slujba, așa că ce mai contează?

Arnold nu părea vizibil deranjat de atitudinea lui, dar repetă pe un ton care nu se voia a fi contrazis:

— Despre ce era vorba?

Resemnăt, Griff îi spuse:

— Am întrebat un jurnalist sportiv dacă aș putea să lucrez pentru el. Îl știi pe Bolly Rich?

— Îi citesc rubrica.

— I-am propus să devin unul dintre reporterii săi. M-a respins.

De fapt, Griff era chiar bucuros că Arnold insistase să-l întrebe. Spera ca polițistul să-l sune pe Bolly pentru a-l verifica. Bolly avea să confirme că Griff încercase din răspuțeri să găsească o slujbă.

— Și altceva?

— Nimic concret. Griff spera ca Arnold să lase lucrurile așa, pentru că îi plăcea de tip. Avea o slujbă nasoală, dar cineva trebuia să o facă și pe asta. Griff nu avea nimic personal cu el și nu i-ar fi plăcut dacă ar fi trebuit să-l mintă.

— Să mă anunți imediat ce reușești să-ți faci rost de o slujbă. Va da bine la dosar.

— Așa voi face. Imediat ce voi găsi ceva.

— Dar, între timp, fără agent de pariuri și fără Vista.

— La naiba, știu și eu asta.

— Indiferent de cât de descurajat ai fi.

— Crede-mă, Jerry, nu vreau să am nimic de-a face cu ei.

— Te cred, spuse el, ca și cum ar fi vrut să o facă, dar, de fapt,

nu era așa. Încearcă să stai departe de locurile unde ai putea să te întâlnești cu microbiști.

Griff se uită spre el.

— Știu că e greu să faci asta, dar încearcă să nu provoci un alt incident.

— Nici pe ăsta nu l-am provocat eu.

— Cred și asta. Și de data asta chiar păru a fi sincer. Se ridică să plece. Griff încercă să nu lase să se vadă ușurarea pe care o simțea. Stai acolo, spuse Arnold când Griff dădu să se ridice în picioare, știu drumul și singur. Dădu să plece, după care se întoarse din nou cu fața spre el. Ai mai auzit ceva de Stanley Rodarte?

Griff fu bucuros că expresia feței sale era marcată de umflăturile și rănila pe care le avea.

— De fapt, chiar a venit la închisoare în ziua în care am fost eliberat. Recunosc asta, în cazul în care era o întrebare capcană. Era posibil ca Arnold să fie în contact cu Wyatt Turner, care ar fi putut să-i spună ceva de prezența lui Rodarte.

— Ai discutat cu el acolo?

— Nu. Din nou spunea adevărul.

— El ți-ar face probleme. E ultimul om pe care ar trebui să-l vezi.

— Poți să spui asta încă o dată dacă vrei.

— Aș vrea să știu dacă apare prin preajmă. De fapt, chiar trebuie să știu asta.

— Absolut.

— Ai fi un fraier dacă ai încerca să-i faci față de unul singur, Griff

— Nu voi face asta.

Gânditor, Arnold își aranjă cravata.

— Cu reputația pe care o are, sunt oarecum surprins că stă la distanță. Și zici că din acea zi de la închisoare, nu mai știi nimic de el, nu?

— Nu, nimic.

Și cu asta se sfârși dorința lui de a nu-l minți pe polițist.

Rezistența organismului și condiția fizică îi fură de folos și-și reveni. În săptămâna de după vizită surpriză a lui Jerry Arnold, umflătura din jurul ochilor și al gurii dispăruse, iar fața își recăpătase aspectul familiar.

Vânătaile se transformaseră într-un verde urât, după care verdele începu să dispară, lăsând o nuanță de gălbui. Crăpătura de deasupra sprâncenei se transformă într-o linie subțire roz. Se potrivea cu linia roz de pe obraz, un cadou pe care i-l făcuse Rodarte în acea noapte în parcare.

Rodarte era responsabil de o grămadă de suferințe. În ciuda a ceea ce-i spusese polițistului, Griff abia aștepta să i-o plătească nenorocitului.

Încă nu se reapucase de alergarea zilnică, dar înotase câteva ture în ultimele două zile. Mușchii îl dureau, dar într-un fel bun, care se datora exercițiilor, nu pentru că fuseseră terciuiți.

Încă nu era într-o formă maximă, dar nu se mai mișca ca un bătrân de nouăzeci de ani cu artrită la toate încheieturile. Se simțea din ce în ce mai bine, ceea ce era îmbucurător, pentru că Laura Speakman îl sună într-o dimineață chiar când ieșea de la duș.

— La ora unu?

— E foarte bine pentru mine.

— Ne vedem atunci.

Se uită la el în oglinda înaltă pe care o avea pe ușa de la baie. Dacă data trecută își întorsese privirea de la el, probabil, acum avea să-și ascundă capul cu totul. Aspectul i se îmbunătățise, dar încă se vedea că luase o bătaie zdravănă.

Își aruncă o nouă privire critică din cap până în picioare.

Un lucru bun, se gândi el, este că n-o să mă vadă dezbrăcat.

Laura îi deschise ușa, după care se dădu într-o parte și-i făcu semn să intre în casă. De data aceasta nu era îmbrăcat cu o geacă sport, remarcă ea. Era îmbrăcat într-un tricou pe care îl avea băgat în jeanși și era încălțat cu o pereche de cizme de cowboy maro pe care le purtase și ultimele două dăți când se întâlniseră. În mână avea o pungă albă de hârtie.

Închise ușa și îl însoți în camera de zi chiar când el își dădea jos ochelarii de soare. Ea se abținu cu greu să nu scoată vreun sunet de surpriză. Fața lui, mai ales în jurul ochilor și al bărbiei, era vânăată.

Judecând după culoarea galbenă a vânățărilor, probabil erau mai vechi de o săptămână. Probabil arătaseră mult mai rău atunci când fuseseră proaspete. Tăietura de deasupra sprâncenei era nouă. Cea de pe obraz era mai ștersă decât fusese în urmă cu o lună.

Fie avea o înclinație spre accidente, fie...

Dar ea nu voia să speculeze cu privire la al doilea *fie*. Niciuna dintre posibilitățile care îi treceau atunci în minte nu era foarte bună.

El remarcă privirea ei stăruitoare, dar pentru că nu îi explică nimic în legătură cu chipul său distrus nici Laura nu puse nicio întrebare. El își puse ochelarii de soare și punga de hârtie pe măsuta de cafea, după care rămase nemișcat și se uită la ușile închise ale dulapului câteva momente, înainte să se întoarcă către ea.

— N-a prins?

Pentru că ea încă se mai întreba care erau circumstanțele în care fața lui devenise atât de plină de vânăței, avu nevoie de o clipă, două, să-și dea seama ce voia el să spună. Uitându-se în altă parte, ea dădu din cap.

— Dacă ar fi fost așa, noi n-am mai fi aici.

— Așa e.

Aerul condiționat bâzâia ușor. Fără acest zgomot, casa ar fi fost anormal de tăcută.

— Ei bine...

— Eu...

Începuseră amândoi în același timp. Laura îi făcu semn să o ia în față.

El se întinse către punga mică pe care o adusese cu el și i-o dădu.

— Am adus asta.

Ea se uită curioasă la el, după care desfăcu punga și îi cercetă conținutul. Când văzu cutia, inima îi tresări puțin.

— Nu este din acela cu spermicide, spuse el. Am verificat de două ori, pentru că unele dintre ele așa sunt. Adică au.

Pentru că nu avea încredere în vocea ei, ea preferă să dea din cap. Cizmele de cowboy se mișcă puțin.

— M-am gândit că de vreme ce...

— Da, îți mulțumesc. Înainte să mai fie spus ceva, ea se grăbi către dormitor.

Odată intrată, închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. Ținea pungă strânsă la piept. Palmele îi erau umede. Era o aiureală să se jeneze chiar așa de mult. Dar ceea ce o făcea să se înroșească mai mult decât tubul de lubrifiant, era faptul că el se gândise să-l aducă. Că el se gândise la tot ceea ce ei aveau să facă în acea zi.

Ea își puse geantă pe comodă, după care intră în baie. Oglinda de deasupra chiuvetei reflecta o imagine surprinzător de normală. Păr negru. Ochi gri care băteau către verde și o pată distinctivă pe unul dintre ei. O față triumfiară. Imaginea maxilarului era salvată de buze care erau cărnoase și, i se spusese, sexy.

În obraji, culoarea era puțin prea roșie. Ea atribui acest lucru căldurii de după-amiază.

În urmă cu o lună, la fel ca și azi, ea își alesese cu atenție ce avea să poarte, îmbrăcând cel mai neutru costum. Nimic prea feminin și, cu siguranță, neprovocator. Își scoase haina, fusta și chiloții. La fel ca data trecută, rămase îmbrăcată cu bluză care, de data aceasta era un tricou cu guler în V, albastru-deschis și nu foarte strâns pe corp. De asemenea, păstrase și cele trei lanțuri din argint pe care le avea la gât și care, cumva, o făceau să se simtă mai îmbrăcată.

Scoase cutia din pungă, o deschise și trase tubul. În cazul în

care el greșise, citi ea de două ori tot ceea ce scria pe etichetă.

Temându-se să nu stea prea mult, se grăbi să iasă din baie, dădu cuvertura la o parte și se băgă în pat. Chiloții și-i băgă sub saltea, la fel cum făcuse și ultima dată. Apoi trase cuvertura până la mijloc, după care o mai ridică puțin.

Închise ochii și încercă să se relaxeze și să-și controleze respirația agitată. Inima îi bătea mult prea repede. Această așteptare i se părea agonizantă.

Oare ce făcea el acolo?

Ei bine, desigur știa ce făcea el. Doar se întreba ce anume făcea. Oare stătea în picioare? Sau era întins pe canapea? Oare se simțea vreun pic jenat? Oare îi trecuse și lui prin cap să se întrebe la ce se gândea ea în vreme ce îl aștepta pe el?

Nici azi, nici data trecută nu auzise vreun sunet făcut de el în camera de zi. Așa că își imaginase că a ales revistele în detrimentul casetelor video.

Sau poate că nu avea nevoie de niciunele, că doar de propria-i imaginație, evocând imaginile lascive personale. Cu siguranță, fusese cu nenumărate femei. Când era vedetă de fotbal, probabil femeile i se aruncau la picioare. Fără îndoială, multe încă mai făceau acest lucru. Probabil avusese parte de sute de experiențe erotice din care putea să se inspire.

Oare ce fel de femei îi plăceau? Înalte sau micuțe? Subțiri și atletice sau cu forme pline? Blonde sau roșcate? Brunete?

El ciocăni ușor în ușa, dar, cu toate acestea, ea se sperie. Inspiră profund.

— Intră.

El păși în cameră. Deși nu erau decât ei doi în cameră, el închise ușa. Chiar fără cizme în picioare, tot părea să domine încăperea. Privirea lor se conectă pentru o milisecundă, când el se îndreptă către pat. Se așeză pe margine, cu spatele către ea.

El ezită câteva secunde, după aceea își ridică puțin șoldurile pentru a-și da jos jeanșii. După ce îi scoase, îi lăsă pe podea. Ea se gândi că el își scosese și ciorapii, dar nu era sigură.

El dădu să intre în pat, după care murmură ceva ce ea nu

înțelese. Ea își îndreptă privirea către el, gata să-l întrebe ce spusese, când el își dădu jos boxerii.

Ea văzu cu coada ochiului o diferență de culoare a pielii în zona mijlocului. Era un contrast mare între pielea maro de deasupra și pielea albă – *Dumnezeule* – de mai jos.

El ridică cuvertură și se strecură lângă ea.

— L-ai folosit?

— Da.

Fără alt preambul, el se rostogoli peste ea și îi dădu genunchii la o parte cu ai lui. Prima mișcare înfipse vârful penisului în ea. Dar doar puțin. Ea închise ochii și își dădu capul într-o parte, dar putea să simtă cum el se uita la ea cu furie și dispreț.

Folosindu-se de un singur braț pentru a se susține, el lucră cu cealaltă mână între corpurile lor. Ea se încordă. Dar el nu o atinse, ci doar se ajută cu câteva mișcări rapide. De câteva ori, degetele lui se frecară de ea.

În curând, ea îi simți mușchii tensionându-se. Respirația îi deveni haotică și o simțea fierbinte pe față. El mormăi ușor cu o secundă înainte să își dea drumul, își dădu mâna într-o parte, se împinse puternic în ea și ejaculă.

Brațul pe care îl folosisese pentru a-și susține greutatea cedă. Se lăsă pe ea greu, cu toată puterea. Piele bronzată pe piele albă. El inspiră profund, după care expiră ușor. Își rearanjă piciorul drept. Ea îl simțea musculos și puternic pe partea din interior a coapsei ei, și dur datorită părului. Cămașa lui era udă de transpirație. Umezeala trecu în tricoul ei și apoi pe piele. Ea îi simțea mirosul de săpun și de sămânță.

Se mișcă brusc, la fel cum face cineva care e pe punctul de a adormi și mușchii presimt un spasm. El își ridică capul și dădu să se ridice, dar căzu din nou pe ea. Laura, nedându-și seama ce se întâmplă, încercă să-l dea jos de pe ea.

— Relaxează-te, îi spuse el.

După care, ea văzu care era problema. Unul dintre lanțurile ei se prinsese de unul dintre nasturii de la cămașa lui. El se chinui, proferând injurii cu jumătate de voce, până când reuși să se desfacă.

La mai puțin de cinci minute după ce-și dădu jos boxerii, deja și-i punea la loc. Laura își ținu privirea într-o parte, dar cu coada ochiului îi vedea mișcările care erau scurte și dure precum ale unui om nervos, care se străduiește să nu răbufnească.

El își băgă cămașa în jeansi, ca și cum l-ar fi enervat foarte tare. Se încheie la șliț repede, dar cureaua reprezenta o mare provocare. Când în cele din urmă reuși, o închise și se întoarse către ea:

— De ce m-ai mințit?

— N-am folosit-o pentru că m-am temut că va fi o mare diferență.

— Da, ai dreptate că ar fi o mare diferență, de-aia am și adus-o. Adică m-am temut că ar cauza concepției.

— Ți-am spus că nu are niciun efect.

— Ar fi putut să afecteze motilitatea spermei. Ceva. Nu știu, spuse ea pe un ton defensiv. Nu am vrut să-mi asum niciun risc.

— Ei bine, eu nu am vrut să-ți fac rău din nou. Vehemența cu care spusese acest lucru păru să-l surprindă și pe el la fel de mult cât o surprinse pe ea. Amândoi rămaseră tăcuți. În cele din urmă, el spuse: Uite ce e, știu că ai o părere proastă despre mine. Crezi că sunt un om în afara legii. Un criminal. Un mare și prost jucător de fotbal. Ei bine, n-ai decât să crezi ceea ce vrei. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie atâta timp cât banii tăi sunt buni.

El făcu o pauză cât să inspire, după care vorbi din nou și vocea lui era destul de dură:

— Dar te-am rănit. Acum e a doua oară. Și nu îmi face plăcere să crezi că asta nu are niciun efect asupra mea. Pentru că nu este așa.

Ea se ridică în fund, dar rămase acoperită cu cuvertura până la mijloc.

— Nu ar trebui să fie nicio diferență pentru tine.

— Dar este.

— Ei bine, n-ar trebui. El încercă să-i provoace un răspuns emoțional, dar ea nu voia să simtă niciun fel de emoții, nici măcar furie. Asta nu are nicio legătură cu felul în care mă simt eu sau tu.

— Înțeleg asta. Dar, dacă trebuie să faci asta altfel, măcar ai putea să încerci să faci lucrurile mai ușoare pentru tine. De ce nu

te uiți la niște filme porno, spuse el, ridicând mâna pentru a opri orice comentariu din partea ei. Las-o baltă, las-o baltă.

Din nou, el făcu o pauză pentru a inspira de câteva ori, după care spuse:

— Fără atingeri și alte asemenea. Foarte bine. Oricum, nici mie nu-mi plac astea. Fără săruturi sau preludiu pentru că asta... pentru că... înțeleg de ce nu ne sărutăm sau nu facem niciun preludiu, bine? Dar am putea măcar să conversăm la început.

— De ce?

— Fiindcă poate asta nu te-ar mai dezgusta atât și nici eu nu m-aș simți ca și cum te-aș viola.

— Eu nu mă gândesc la asta ca la un viol.

El pufni, lăsând să se înțeleagă că nu era de acord.

— Pe mine nu poți să mă păcălești. Nici măcar nu te uiți la mine.

Ea se uită la el într-un fel plin de înțelesuri, dar nu îndrăzni să spună ceea ce gândea, că dacă s-ar privi unul pe celălalt, lucrurile ar fi, de fapt, mai complicate, și nu mai ușoare.

Păru să înțeleagă și el același lucru, pentru că se întoarse în altă parte și mormăi mai multe înjurături. Apoi își ridică privirea spre tavan, își puse mâinile pe umeri și expiră. Își trecu degetele prin păr.

— Iisuse. După o vreme se uită din nou la ea. Am intrat aici și abia dacă ne-am privit în ochi. După aia, tu stai acolo întinsă, tăcută și nemișcată, resemnată ca un destin mai greu decât moartea. Cum crezi că asta mă face pe mine să mă simt?

— Nu-mi pasă cum te face să te simți.

Îi păsa, dar nu putea să-i spună lui lucrul ăsta. De fapt, îngrijorarea lui o mișca și acesta era un sentiment periculos. Nu puteau să fie prieteni. Sau dușmani. Nu puteau să fie nimic unul pentru celălalt. Între ei nu trebuia să existe nimic, cu excepția unei totale indiferențe, pentru că altfel ea nu mai putea să revină în acea casă. Cu trăsăturile neschimbate și pe tonul ei rece, Laura spuse:

— Aici este doar biologie, domnule Burkett. Nimic mai mult.

— Și atunci, de ce nu mă lași să ejaculez doar într-o sticlă și să

ți-o dau? Ai fost foarte clară când mi-ai explicat cât de dezgustată ești când sunt pe tine. Recunoaște, a fost foarte clar când te-am atins cu mâna acolo jos. La dracu', te-ai panicat și când lanțul tău s-a prins de nasturele meu. Dacă este atât de îngrozitor, de ce te forțezi să treci prin asta?

— Credeam că ți-ai dat deja seama.

— Conduceai în seara în care soțul tău și-a pierdut bărbăția. Și acum trebuie să porți această cruce tot restul vieții. Te gândești că este pedeapsa ta. Să ți-o tragi cu oameni de nimic, ca mine. Asta e, nu?

El zgândărise o rană și ea îl atacă pentru a se apăra.

— Dacă eu suport asta, atunci poți și tu.

Expresia lui se schimbă și deveni asemănătoare cu a ei. Pielea de pe față i se întinsese, schimbând configurația vânătăilor.

— Nu am fost de acord să fiu și insultat.

— Și eu nu am promis să fac o conversație politicoasă. Încetează să-ți mai faci griji legate de felul în care mă simt și doar...

— Fă pe armăsarul.

— Asta ai fost de acord să faci.

— Ei bine, îmi regândesc înțelegerea. N-am nevoie de rahatul ăsta.

— Nu. Doar de milioanele noastre.

El se uită la ea câteva secunde, după care se întoarce. Ajunse la ușă din doi pași mari și o deschise atât de tare, încât sări înapoi când se lovi de zid.

— Ți-aș spune: „Să te regulez, cucoană“, dar am făcut-o deja.

El trânti ușa după ce ieși, gândindu-se că pleacă pentru ultima dată. Chiar dacă ar fi vrut să se întoarcă, lucru pe care nu-l voia, replica lui la plecare era un motiv suficient pentru a fi concediat.

Să-l *concedieze*? Ca și cum asta ar fi fost o slujbă normală. Ca și cum termenii contractului său ar fi putut și să fie înregistrați pe undeva. Își imagina undeva în viitor, un posibil interviu cu un posibil angajator.

— *Care a fost ultima dumneavoastră slujbă, domnule Burkett?*

— *Am fost plătit să o regulez pe nevasta unui ȋicnit bogat.*

— *Aha. Și ați eșuat în îndeplinirea acestei sarcini?*

— *Oh, nu, totul a fost foarte bine.*

— *Și atunci care a fost cauza concedierii dumneavoastră?*

— *Mi-am pierdut cumpătul și am dat-o dracului.*

— *Înțeleg. Și tot ceea ce trebuia să faceți era să vă prezentați, să vă țineți gura și să i-o trageți?*

— *Exact.*

— *Nu sunteți foarte isteț, nu-i așa, domnule Burkett?*

— *Aparent, nu.*

Suna ca o glumă extrem de proastă.

Probabil că ea parcase în spate, acolo unde-și lăsase el mașina prima dată, pentru că Honda roșie era singura mașină de pe alee. În timpul în care ajunsese până la ea, deja se gândea să se întoarcă și să-și ceară scuze. Încă era al dracului de supărat, dar nu-și permitea această furie. Prețul ei era de o jumătate de milion acum și de multe milioane pe viitor. Nu merita. Nici pe departe.

El se întorsese pe călcâie și pornise deja spre casă, când remarcă ceva care-l opri pe loc.

14

Mașina lui Rodarte era parcată la câțiva metri mai încolo. Parbrizul reflecta frunzele copacului, așa că Griff nu-l vedea chiar pe el. Dar acesta își scoase mâna pe geamul șoferului și o flutură prietenos.

Griff uită de scuzele către Laura Speakman. Alergă la mașina lui, intră și porni motorul. Cauciucurile rămaseră în parte pe alee când dădu în spate. Acceleră pe distanță scurtă și se opri zgomotos la un centimetru de radiatorul sedanului lui Rodarte. Ieși din Honda înainte ca inerția mișcării să ia sfârșit. Rodarte îl aștepta. Motorul torcea ușor, dar geamul din dreptul șoferului era lăsat. Griff avu nevoie de tot autocontrolul de care era capabil pentru a nu-l înhăța de gât și a-l scoate afară pe geam.

— *Ești un laș nenorocit, Rodarte.*

— Încerci să îmi jignești sentimentele?

— Angajezi gorile să facă treaba ta murdară. Să bată bărbați. De femei te ocupi personal.

— Dacă tot vorbim de asta, ce mai face curva ta preferată? spuse Rodarte, râzând la vederea expresiei de furie de pe fața lui Griff. Bine, am exagerat puțin. De ce nu m-ai denunțat la poliție?

— A fost decizia Marciei.

— Dar pun pariu că nici tu n-ai fost împotrivă, nu-i așa? Și numai gândul că poliția ar putea să se implice, îți contractă sfincterul, nu-i așa? Cât despre bătaie, am auzit că ai încasat-o de la doi foști fani.

— Erau profesioniști.

— Știi tu asta?

— Și tu ai fost în spatele întregii afaceri.

Rodarte îl certă cu degetul.

— Dar nu ai depus plângere la poliție. Pun pariu că nu i-ai spus nici avocatului tău. Și nici măcar ofițerului responsabil cu eliberarea condiționată. Jerry Arnold, parcă.

— Știi cine este ofițerul responsabil de mine? Griff regretă întrebarea imediat ce o puse. Nu făcu decât să dezvăluie cât de surprins și alarmat era să afle că Rodarte îi cunoștea atât de bine viața.

Rodarte râse.

— Știu o mulțime de lucruri despre tine, măi, Numărul Zece!

Probabil așa era. Probabil i-a pus o coadă, că altfel nu ar fi avut de unde să știe că Griff era în acel bar cu clientela sportivă, în seara în care pusese brutele pe el. Și, de asemenea, nu ar fi știut cum să-l găsească acum pe această stradă. Chiar acum.

Iisuse.

Și înainte chiar ca Griff să proceseze implicațiile îngrijorătoare ale acelei informații, Rodarte spuse:

— Un lucru pe care nu-l știu este numele noii tale pipițe de acolo.

Griff întoarse capul repede și o văzu pe Laura Speakman ieșind cu mașina cu spatele de pe alee. Din fericire, ea o luă în direcția opusă.

— Agent imobiliar, spuse Griff. Îmi arată casa.

Rodarte chicoti.

— Îți cauți casă chiar după ce te-ai mutat în apartament?

— Din păcate, nu sunt înnebunit după vecinii mei.

— De unde ai făcut rost de bani să cumperi toate acele jucării scumpe? Sistem audio, televizor cu ecran mare. Toate alea.

Mintea lui Griff mergea repede. Voia să-i înfunde pumnul în gură lui Rodarte pentru fiecare cuvânt care sporea semnalul de alarmă. Rodarte știa unde locuia. Știa și cum își cheltuia banii. Și acum știa și despre casa asta. Dar ceea ce era mai alarmant era faptul că ar fi putut să afle despre aranjamentul lui Griff cu familia Speakman.

— Vezi tu, spuse Rodarte pe un ton conversațional, ceea ce cred eu, înainte de a-ți folosi mâinile mari și puternice de fundăș pentru a-i rupe gâtul lui Bill Bandy, ți le-ai băgat adânc în banii lui.

— Țsta e un mare rahat, și știi și tu. Cum aș fi putut să iau bani? Am fost arestat chiar la fața locului.

— O chestie de tehnică, spuse Rodarte, făcând un gest, ca și cum ar fi vrut să dea impresia că subiectul e neimportant. Înainte să te ardă vâlvătaia, ai reușit să pui deoparte fondurile obținute ilicit, într-un loc în care nu le-a găsit nimeni. Până acum au stat pe undeva și au făcut pui, așteptându-te să ai acces la ele. Acum se dovedesc a fi foarte utile. Exact așa cum ai plănuit.

El se opri, se încruntă și spuse cu tristețe.

— Singura chestie, Griff, e că, după cum văd lucrurile băieții Vista, e vorba de banii lor, nu de ai tăi. Și ar fi extrem de recunoscători oricui ar putea să îi recupereze și să îi aducă acasă.

— Cu alte cuvinte, ție.

— Nu fac decât să încerc să-ți ușurez viața, asta e tot. Le fac tuturor o favoare. Tipii ăștia își primesc banii înapoi și s-ar putea chiar să uite ce i-ai făcut bietului Bandy. Înțelegi unde aș vrea să ajung? Ar fi bine pentru toată lumea. Zâmbetul lui dispăru cu totul. Unde sunt banii?

— Te înșeli cu privire la bani. Cu privire la orice. Crezi că, dacă aș avea banii, aș conduce rahatul acesta? spuse el și întinse mâna spre Honda. O mașină la mâna a doua pe care am cumpărat-o de

la avocatul meu?

Rodarte se uită la el o clipă, după care spuse mieros:

— Dar îți stă foarte bine cu noul sacou Armâni.

Griff încercă să-și păstreze expresia neutră.

— Mulțumesc. Ar arăta ca un rahat pe tine.

Rodarte chicoti.

— Mă tem că așa este. Nu mă avantajează silueta.

— Și nu ai nici atitudinea potrivită. Dacă ai avea, ai coborî din mașina asta de căcat și nu ai mai face amenințări voalate, ci te-ai bate ca un bărbat.

Rodarte își afișă o figură de om gânditor.

— Ești sigur că vrei ca eu să fac asta, Griff? Gândește-te bine.

Lui Griff i-ar fi convenit ideea, dar știa că nu putea să cedeze furei. Dacă ar fi dat în Rodarte, i-ar fi oferit ticălosului bătaus de femei exact ceea ce căuta.

— Marcia nu avea ce să-ți spună. I-ai distrus fața pentru nimic.

Rodarte ridică din umeri.

— Probabil că da. Nu mi-a spus nimic și, din câte înțeleg, nu va spune nimic nimănui pentru multă vreme. Mă întreb dacă mai e capabilă să facă felații acum, că are falca prinsă în tot felul de sârme. Și încă ceva... Griff nu mușcă momeală, dar Rodarte îi spuse oricum: Ai zice că o curvă nu face atâta scandal când e cazul să și-o ia în fund.

Un val de furie fierbinte trecu peste Griff.

Rodarte îl simți și zâmbi.

— Tu ai avut-o vreodată așa?

Griff chiar se întrebase dacă atacul lui Rodarte inclusera și violul. Nu o întrebase pe Marcia pentru că nu ar fi vrut să îi provoace mai mult rău și nici nu voise să știe exact cât de mult suferise ea din cauza lui. Dar acum, că știa, își dorea și mai mult să îl omoare pe bărbatul care rânjea la el.

Rodarte arătă cu capul către casa din care ieșise Griff.

— Și ea? Chiar de la distanța asta îmi dau seama că prietena ta are un fund apetisant. La fel de bine ai putea să-mi spui și cum o cheamă. Oricum, voi afla și singur.

Revolta lui Griff se transformă din fierbinte în gheață în câteva

secunde. Nivelul de furie la care ajunsese îl înspăimânta și ar fi trebuit să îl înspăimânte și pe Rodarte.

— Într-una din zilele astea, spuse el ușor, cu convingere, ca o promisiune, va trebui să te ucid. Rodarte băgă mașina în marșarier și zâmbi în timp ce se îndepărta.

— Am vise umede în legătură cu ziua în care vei încerca să faci asta.

Fără prea multă convingere, recepționarul sună în apartamentul Marciei. Cu spatele întors către Griff el vorbi în șoaptă la telefon, până când Griff se aplecă peste birou și îl bătu pe umăr.

— Dă-mi telefonul, te rog, spuse el nerăbdător. În continuare reticent, bărbatul îi dădu receptorul. Marcia?

— De fapt, sunt Dwight.

— Hei, Dwight. Sunt Griff Burkett. Vreau să urc până sus.

— Îmi pare rău, dar nu se poate.

— Cine spune?

— Nu vrea niciun vizitator.

— Trebuie s-o văd.

— Se odihnește.

— O să aștept.

Se auzi un oftat dramatic, urmat de...

— Probabil că mă va omori, dar bine...

Dwight deschise ușa apartamentului și se dădu într-o parte pentru a-l lăsa pe Griff să intre.

— Astăzi nu e într-una din cele mai bune zile ale ei.

— Nici eu, spuse Griff, urmându-l pe vecinul Marciei în camera de zi spațioasă, acolo unde ea stătea întinsă pe canapea. Părea să doarmă, deși era dificil să-ți dai seama pentru că avea tot capul înfășurat în bandaj.

— A făcut operație?

— Prima din multe. În urmă cu trei zile. Nasul a trebuit să fie din nou rupt. Încă o mai doare îngrozitor, dar i-au spus că e destul de bine pentru a se întoarce acasă.

— Și, în general, cum se simte?

— Nu foarte bine. Ea...

— Vă aud, să știți. Vocea ei suna înfundat din cauza bandajelor și maxilarul ei încă nu se mișca foarte bine, dar era din nou ea însăși și Griff se mai îmbărbătă puțin.

Injectând puțin umor în vocea lui, el spuse:

— La naiba, mumia vorbește.

— Eu am pus să fac o supă de crab, spuse Dwight. E la fel de tâfnoasă ca o ursoaică cu pui, dar tu să fii simpatic cu ea, spuse el, bătându-l pe Griff pe braț, în vreme ce trecu în bucătărie.

Griff își trase un fotoliu lângă canapea și îl puse chiar acolo unde Marcia îl putea vedea fără a fi nevoită să întoarcă capul. Ea spuse:

— Dacă crezi că acum arăt rău, așteaptă până când îmi vor fi scoase bandajele. O să arăt ca un personaj de la circ.

Era înfășurată de la gât până la glezne, într-un halat de baie, dar el își putea da seama că formele ei apetisante se diminuaseră. Se întrebă cât pierduse în greutate de când o văzuse el. Se întinse, îi apucă mâna și îi sărută palma.

— N-ai putea să fii un personaj de circ indiferent de cât de tare ai încerca.

— Mi-ar dispăcea să mă vadă mama în halul ăsta. Nu că ar face-o, ținând cont că m-a dezmoștenit cu ani în urmă.

— Dar lasă cum arăți, spune cum te simți.

— Drogată.

El râse.

— Sunt bune drogurile?

— Aș putea să fac o avere vânzând cheștiile astea. Singura problemă e că nu sunt legale. Dar, pe de altă parte, nici prostituția nu e.

— Apropo de încălcarea legii... spuse el, direct în ochii ei pe care îi vedea prin bandaj. Am de gând să mă duc la poliție în legătură cu Rodarte.

Reacția ei fu imediată:

— Nu!

— Ascultă-mă, Marcia, știu ce ți-a făcut. Mi s-a lăudat cu mai puțin de o oră în urmă.

Ea se uită la el un moment, după care închise ochii, ca și cum

n-ar fi vrut să-l mai vadă și ar fi vrut să scoată din amintire totul. Griff simți tremurul care o străbătu.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am vrut să vorbesc despre asta.

— Ți-a făcut rău.

— Da, rău.

Atunci ea deschise ochii.

— Sunt o curvă. Am făcut de toate. Dar întotdeauna când dețineam controlul. Când ești forțată, e cu totul altceva. Închise din nou ochii. Crede-mă. Când și-i redeschise, spuse: Încearcă să explici asta unui polițist.

— O voi face. Ai fost răpită.

— Și o să-ți spună că nu contează.

— Contează pentru mine! Se ridică brusc din scaun, făcându-l să cadă. Dwight veni în fugă cu un șorț în față și cu o lingură în mână din care curgea ceva. Întoarce-te la supă ta, îi ordonă Griff. Dwight ezită, după care, ținând lingura deasupra celeilalte mâini, dădu înapoi și se retrase în bucătărie. Fuga aproape comică a decoratorului care venise să o salveze, îl făcu pe Griff să se calmeze de tot. Ridică scaunul și se așeză, luând din nou mâna Marciei într-ale sale.

— Rodarte nu va renunța. Ticălosul ăla a pus oameni pe urmele mele. Știe tot ce se întâmplă în viața mea. Dar nimic nu se compară cu sodomia. Aș vrea să-l omor pentru asta. Dar și el știe foarte bine. Nu pot să fac nimic fără a încălca termenii eliberării condiționate. Va sta mereu în spatele meu, Marcia, și mă va împinge în permanență. Va continua să-i rănească pe toți cei care mi sunt aproape. Singura opțiune pe care o am este să mă duc la poliție.

— Te implor, Griff, nu face asta.

— Dar...

— Uită-te la mine! Ochii i se umplură de lacrimi. Dacă faci asta, atât eu, cât și afacerea mea vom fi în atenția tuturor. Fiecare predicator cu Biblia în mână, din care unii îmi sunt clienți, vor ieși la lumină și mă vor condamna pe mine și ocupația mea. Pentru criticii mei virtuoși nu va conta că am ajuns la urgență ruptă în

bucăți și plină de sânge. Ei vor spune că asta a fost pedeapsa pentru păcatele mele. Dacă Rodarte te-a făcut răspunzător, lucru de care mă îndoiesc, va nega că m-a bătut și va arunca vina pe vreun client sau vreun prieten care a venit aici după el. Poate pe tine. Nu se pot lua urme de ADN. A folosit un prezervativ. Cu tristețe adăugă: Măcar mă bucur pentru asta.

— Dumnezeu! Griff înjură, știind că ceea ce ea spunea era, probabil, corect. Deci te aștepti să nu fac nimic?

— Îți *cer* să nu faci nimic. Am evitat să fiu în atenția publicului când arătam bine. Crezi că aș rezista la asta, arătând astfel? N-aș putea, Griff. M-aș arunca de la etaj. O spuse pe un asemenea ton, încât el crezu că ea va face acest lucru. Amenințarea cu expunerea publică i-ar înspăimânta pe clienții mei care ar dispărea pentru totdeauna. Aș pierde totul. Dacă îți pasă de mine sau de sentimentele mele cât de cât, las-o baltă. Ea își retrase mâna din ale lui și închise ochii.

— Cred că ar trebui să pleci acum. Are nevoie de somn, spuse Dwight, care revenise în cameră. Tonul lui nu era agresiv, dar, fără nicio urmă de îndoială, el se simțea avocatul și protectorul Marciei.

Griff încuviință și se ridică în picioare. Înainte să plece, se aplecă și o sărută pe Marcia pe ochii închiși.

Dwight îl conduse la ușă.

— Îți sugerez să telefonezi înainte să mai vii aici.

Griff dădu din cap, în semn de încuviințare.

După ce ieși pe hol, apăsă pe butonul pentru lift, dar era atât de pierdut în gânduri, încât rămase momente bune pe hol, fără a-și da seama că liftul ajunsese.

Coborând, realizează că nicio altă discuție ulterioară nu avea să o facă pe Marcia să își reconsidere punctul de vedere. Și dacă o presă nu făcea decât să-i mărească angoasele. Deja îi provocase destulă suferință și, la urma urmei, avea dreptate. Dacă s-ar fi dus la poliție, nu ar fi făcut decât să atragă atenția, nu doar asupra Marciei, ci și asupra lui. Și nu-și dorea acest lucru mai mult decât și-l dorea ea.

Nu, trebuia să rezolve această problemă cu Rodarte, de unul singur, doar el și ticălosul acela.

Se opri la florăria de la recepție și comandă o orhidee, cerând ca aceasta să fie livrată la apartamentul Marciei. Pe card scris: „În regulă. Rămâne secretul nostru. Dar el va plăti.“

Nu-l semnă însă.

15

Griff auzi soneria și apoi pași care se apropiau de ușă. I se strânse puțin stomacul când se gândi la felul în care va fi întâmpinat. Poate chiar i se va trânti ușa în față.

Oare fusese o idee proastă să vină aici?

Oricum, acum era prea târziu pentru a se răzgândi, pentru că ușa se deschise și el se trezi față în față cu Ellie Miller care zâmbea.

El se așteptase, temător, că zâmbetul ei să-i dispară de pe față, dar în loc să se întâmple așa, acesta chiar se lăți.

— Griff!

Ea părea a fi pe punctul de a se arunca în brațele lui, dar se abținu și, în loc să facă acest lucru, doar ieși din casă. Îl luă de mână cu o forță surprinzătoare pentru o femeie atât de mică. Se uită la el din cap și până-n picioare.

— Ai mai slăbit.

— Am înotat foarte mult și am fost și la sala de forță. Ea continua să zâmbească.

— Haide, intră, intră, stăm în ușă și iese aerul rece și, oricum, ne costă curentul o avere.

El intră în casă și fu învăluit pe loc de arome și imagini familiare. Se opri pentru a se uita împrejur. Dulapul din hol era acolo unde fusese dintotdeauna. Tapetul nu se schimbase. Oglinda cu ramă, care lui i se păruse întotdeauna un pic prea mică pentru locul acela, era tot acolo.

— Am înlocuit covorul din camera de zi anul trecut.

— Este frumos.

În afară de covor, totul era exact așa cum fusese ultima dată

când îi vizitase el. Cu excepția fotografiei cu ei trei, care nu mai era pe masă. Fotografia fusese făcută la câteva minute după câștigarea campionatului colegiilor – el era îmbrăcat tot cu tricoul pătat de sânge și iarbă, cu părul turtit de cap din cauza transpirației și a greutății câștii – și era între antrenor și Ellie. Trei fețe zâmbitoare. Ellie înrămasese fotografia și o pusese la vedere la doar câteva zile după meci.

Cei doi nu mai fuseseră niciodată la fel de mândri de el ca după acea victorie, poate doar cu excepția zilei în care semnase scrisoarea de intenție pentru Universitatea Texas. În acea zi, această casă fusese plină până la refuz de jurnaliști sportivi din tot statul. Ellie făcuse nazuri cu privire la deranjul pe care-l făceau, cu firmituri peste tot și puncte vărsat. Antrenorul Miller se plânsese când luminile celor de la televiziune făcuseră să-i sară o siguranță.

Dar nimeni nu-i lua în serios. Era clar pentru toată lumea că ei erau peste măsură de mândri de Griff. Nu primise doar o bursă întreagă de a juca fotbal pentru echipa universității, dar absolvise și liceul *magna cum laudae*. Decizia antrenorului de a-l lua la el fusese bună. Investiția pe care o făcuse în acel adolescent recalitrant de cincisprezece ani se dovedise a fi profitabilă și nu doar în ceea ce privea abilitățile atletice ale sale.

În cei patru ani cât Griff jucase pentru Universitatea Texas, fusese antrenat de cei mai respectabili și mai competenți oameni din Ligă. Dar el continuase să se bazeze pe sfaturile antrenorului Miller. Arătase tot ceea ce-l învățase antrenorul în meciul acela de cupă. Era și triumful acestuia la fel de mult cât era al lui.

Doar mai târziu, după ce a semnat cu Cowboys, Griff a început să nu mai asculte sfaturile mentorului său și a început să se gândească la acesta ca la o pacoste, mai degrabă decât ca la o mână de ajutor. Absența acelei fotografii de pe masă spunea foarte multe despre sentimentele pe care le nutrea acum antrenorul despre el.

— Haide în spate, spuse Ellie împingându-l în bucătărie. Curăță niște mazăre. O poți cumpăra gata curățată, dar mie mi se pare că nu are gustul la fel de bun. Vrei niște ceai cu gheață?

— Da, mulțumesc.

— Chec?

— Dacă este.

Ea se încruntă la el ca și cum sugestia că nu ar fi avut chec făcut nu s-ar fi întâmplat decât la Paștele Cailor. Dădu mazărea la o parte de pe masă. El se așează pe scaunul care-i fusese dat lui chiar la prima cină pe care o luase aici și se simți jenat de nostalgia nefirească care-i puse un nod în gât. Acesta era singurul cămin adevărat pe care-l avusese. Și pe care-l făcuse de rușine.

— Coach nu-i acasă?

— Este plecat la golf, spuse Ellie vexată. I-am spus că este mult prea cald pentru a juca golf la ora asta, dar încăpățânarea nu i-a trecut deloc. De fapt, chiar i s-a agravat.

Îl servi cu ceai și cu chec și se așează de cealaltă parte a mesei, în fața lui, punându-și mâinile pe masă. El se uită la mâinile ei mici, aducându-și aminte de mănușile de cauciuc pe care le purta în prima zi când se mutase el acolo și-și reaminti și de unul dintre rarele momente când nu evitase atingerea ei. Era răcit. Așezându-se pe marginea patului lui, ea îi puse mâna pe frunte pentru a vedea dacă are sau nu febră. Atingerea mâinii ei era răcoritoare și delicată, și încă își mai amintea cât de bine se simțise când îl atinse pe pielea încinsă. Pentru ea fusese un lucru instinctiv, dar până atunci Griff nu știuse ce făceau mamele când copiii lor se plângeau că se simt rău.

Ellie și antrenorul nu aveau copii. Motivul nu-i fusese explicat niciodată și chiar dacă era doar un adolescent când venise în casa lor, avusese destulă sensibilitate cât să nu întrebe. Poate că această lipsă a copiilor o făcuse pe ea să-l accepte în casa ei pe acel băiat răzvrătit și sarcastic.

Nu-l sufocase cu afecțiunea maternă, pentru că intuise corect că el ar fi respins-o. Dar la cel mai mic semn din partea lui ea răspundea prezent. Îl asculta dacă voia să vorbească despre vreo problemă. Într-o mie de feluri mărunte și subtile îi demonstrase sentimentele materne pe care le simțea față de el. Vedea același lucru și acum în privirea ei.

— Mă bucur să te văd, Ellie. Mă bucur să fiu aici.

— Și eu mă bucur că ai venit. Ai primit scrisorile mele?

— Da și m-am bucurat foarte mult. Mai mult decât îți imaginezi.

— De ce nu mi-ai răspuns?

— Nu-mi găseam cuvintele. Eu... Ridică din umeri neajutorat. Pur și simplu, nu am putut, Ellie. Și nici nu am vrut să vă fac probleme ție și antrenorului. El nu știa că-mi scrii, nu-i așa?

Ea se îndreptă și spuse cu vitejie:

— Nu este problema lui ce fac sau ce nu fac eu. Doar eu decid pentru mine.

Griff zâmbi.

— Știu că tu ești cea care decide, dar mai știu și că-l susții. Voi doi sunteți o echipă.

Ea avu delicatețea să nu conteste acest lucru.

— Știu cât de supărat a fost, spuse Griff. A încercat să mă avertizeze că mă îndrept către prăbușire, dar eu nu l-am ascultat.

Își amintea perfect de ziua în care relația lor, care se afla într-o degradare continuă, luase în cele din urmă sfârșit. Antrenorul îl așteptase la mașină după antrenament. Cei din echipa de antrenori de la Cowboys îl știau foarte bine pe antrenorul Miller, știau câtă influență avusese asupra fundașului lor și erau mereu bucuroși să-l vadă pe la stadion.

Griff însă nu era. Conversațiile lor erau din ce în ce mai aprinse și în dezacord. Antrenorul nu avea nicio problemă cu prestația lui de pe teren, dar nu era de acord cu nimic altceva, ca, de exemplu, viteza cu care Griff cheltuia banii.

Griff voia să știe ce rost mai are să-i ai dacă tot nu-i cheltui.

— Ar fi înțelept din partea ta dacă ai pune ceva deoparte pentru zile negre, îi spusese antrenorul. Griff îi ignorase complet sfatul. Îl atenționă pe Griff cu privire la activitățile epuizante extra-sportive, mai ales în afara sezonului, atunci când nu se mai preocupa de antrenament și stătea până la ore târzii în cluburile din Miami și Dallas, la Miami având chiar un apartament la malul oceanului.

— Disciplina te-a adus aici unde ești, spusese antrenorul. Te vei duce repede la fund dacă nu păstrezi aceeași rigoare. De fapt, ar trebui să fii chiar mai disciplinat acum decât erai înainte.

Da, da, se gândise Griff. Își imagina că insatisfacția lui Miller era dată de gelozie. Nu mai avea niciun fel de control asupra

deciziilor pe care le lua Griff sau a felului în care acesta hotăra să-și trăiască viața, și acest lucru îl rodea pe bătrân. Deși Griff aprecia tot ceea ce antrenorul făcuse pentru el, acesta era de modă veche. Lecțiile lui de disciplină nu se mai aplicau. Antrenorul îl adusese unde era, dar acum că era aici, era momentul să taie cordonul ombilical.

Griff începu să se distanțeze. Vizitele deveniră din ce în ce mai rare. Tot la fel de rar își sună mentorul. Așa că în acea zi, când îl găsi pe antrenor la mașină, nu fu foarte bucuros. Cu lipsa sa tipică de tact, Miller intră direct în subiect:

— Sunt îngrijorat în legătură cu noii tăi asociați.

— Noii asociați?

— Nu face pe prostul cu mine, Griff.

Nu putea să se refere decât la băieții Vista și Griff se întrebă cum a aflat antrenorul de ei. Dar, dacă se gândea mai bine, niciodată nu-i fusese foarte ușor să facă ceva fără ca acesta să știe. Vigilența acestuia fusese o sulă-n coasta adolescentului Griff. Și acum era una și mai mare, pentru că era deja adult.

— Tu ești cel care mă bate mereu la cap să-mi fac prieteni. Mi-am făcut câțiva prieteni și acum nu-ți place de ei.

— Nu-mi place că ești prea apropiat de tipii ăștia.

— De ce? Care-i problema cu ei?

— După părerea mea sunt prea strălucitori.

Griff pufni în râs.

— Strălucitori?

— Șmecheri. Alunecoși. Nu am încredere în ei. Ar trebui să-i verifici mai bine.

— Nu-i pândesc pe prietenii mei. Uitându-se direct în ochii antrenorului, îi spuse ceea ce credea că va pune capăt conversației: Eu nu îmi bag nasul în treburile altora.

Antrenorul nu înțelese aluzia.

— Fă o excepție și cercetează puțin.

— De ce?

— Vezi care-i treaba cu ei. Cu ce își plătesc limuzinele și șoferii?

— Sunt oameni de afaceri.

— Și ce afaceri fac?

— Au o mină de cupru în Africa de Sud.

— Mină de cupru, pe dracu'. Niciun miner din cei pe care i-am cunoscut eu nu avea nevoie de gărzi de corp.

Lui Griff îi era de-ajuns cât auzise.

— Uite ce e, nu-mi pasă cum au făcut banii cu care plătesc limuzinele. Îmi plac limuzinele și șoferii, asta ca să nu mai vorbesc de avioanele private și de păsăricile de care-mi fac rost gratis, fără ca nici măcar să cer. Așa că de ce nu dispari tu și lasă-mă dracului în pace? Bine?

Antrenorul făcu exact așa cum îi spusese. A fost ultima conversație pe care au avut-o de atunci.

Griff se uită la Ellie și dădu din cap cu tristețe.

— Am crezut că eram mai deștept decât el. Mai deștept decât toți. Când am fost prins, antrenorul m-a renegat. Nu-l acuz. Înțeleg de ce s-a spălat pe mâini de mine.

— I-ai frânt inima.

El se uită la ea atent. Ea dădu din cap în semn de confirmare, după care repetă solemn:

— I-ai frânt inima, Griff. După aceea, râse slab. Desigur, era și el ofticat.

— Da, bine, este bine că măcar acum nu e aici. Dacă ar fi fost, mă îndoiesc că aș fi fost invitat în casă la prăjitură.

— Ca să fiu cinstită și eu mă îndoiesc.

— Știam că îmi asum un risc când m-am decis să vin.

— Și de ce ai venit? Sunt încântată. Dar de ce ai venit?

El se ridică de la masă și se duse la bufet. Luă o pâstaie de mazăre din punga de hârtie și o presă cu degetele deschizând-o, după care puse boabele în vasul din inox. Aruncă pâstaia goală înapoi în pungă.

— Continui să fac rău oamenilor, deși nu-mi doresc acest lucru.

— Atunci nu mai face asta.

— Nu vreau să fac asta. Doar că fac.

— Cum?

— Doar pentru că exist, Ellie. Doar prin faptul că sunt eu însumi. Se întoarce și se sprijini cu spatele de bufet, își încrucișă picioarele și apoi mâinile la piept, după care se apucă să-și

studieze vârfurile cizmelor. Trebuia să le lustruiască din nou. Sunt distructiv. Pare să fie blestemul vieții mele.

— Încetează să-ți mai plângi de milă.

El își ridică capul și o privi.

— Nu-ți mai plânge de milă și spune-mi despre ce e vorba? Cine a avut de suferit?

— O cunoștință. A fost rănită rău din cauza mea. Fără niciun alt motiv, ci doar pentru că a fost asociată cu mine.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, dar nu mi se pare că a fost vina ta.

— Eu așa mă simt. E din cauza celor întâmplate în urmă cu... Făcu un gest ca și cum ar fi vrut să spună... atunci. E vorba de un tip. Chiar de când mi-au dat drumul e aici, spuse el ducându-și mâna la un centimetru de nas. Are o problemă cu mine și n-o să dispară până când nu mă calcă în picioare.

Griff se uitase în oglinda retrovizoare tot drumul pe care-l făcuse venind aici. Mersese și pe un drum lung, care ocolea mult, întorcându-se de câteva ori pentru a se asigura că nu era urmărit nici de Rodarte și nici de cineva plătit de acesta să-l urmărească.

Desigur că Rodarte știa unde locuiește familia Miller. Și dacă ar fi vrut să-i facă rău lui Griff făcându-le rău lor, atunci ar fi făcut-o deja. Griff presupunea că Rodarte nu considera că antrenorul Miller era la fel de vulnerabil ca Marcia. Ideea de a veni peste antrenor poate chiar îl speriasse. Și așa și trebuia.

— Ai probleme, Griff?

El își dădu seama că ea îl întreabă dacă este implicat din nou în ceva ilegal.

— Nu. Jur.

— Te cred. Atunci du-te la poliție și spune-le despre această persoană care te urmărește și...

— Nu pot, Ellie.

— De ce nu?

— Pentru că nu acționează doar de unul singur.

— Adică...

— Vista. Aceiași oameni despre care antrenorul spunea că sunt lunecoși și nu știa nici jumătate din adevăr.

— Atunci trebuie, cu siguranță, să vorbești cu poliția.

El dădu din cap, gândindu-se la ce se hotărâse ieri, după ce plecase din apartamentul Marciei.

— Am avut destulă parte de poliție în ultimii cinci ani. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu ei.

Nu putea să vorbească despre infracțiunile lui Rodarte fără a-și crea probleme lui și Marciei. Și ce era mai rău era că tăcerea lor îi oferea protecție și loc de manevră lui Rodarte. El putea să devină o mare amenințare, iar Griff era cu mâinile legate.

— Dar poliția sau FBI-ul trebuie să afle că...

— Nu mai am încredere în sistem, Ellie. Eu fac ceea ce trebuie. Am o relație bună cu polițistul care mă supraveghează în perioada de eliberare condiționată. Cred că el este de partea mea. Dar vreau să stau sub radar, să nu fac nimic ce ar putea să atragă atenția asupra mea.

— Și cu crima aceea.

— Și cu crima, recunosc el.

— Nu l-au prins pe cel care este responsabil de uciderea acelui Bandy, nu-i așa?

— Nu, nu l-au găsit.

Tăcerea deveni grea și păru că se adâncește. Ea nu putea să-l întrebe pur și simplu. Nu voia să-l insulte întrebându-l direct. Sau poate că nu dorea să audă răspunsul. Luă o gură de ceai după care puse paharul pe masă cu mult mai multă precauție decât ar fi fost necesar.

— Dar nu vei putea să-ți trăiești viața evitând personajele negative, Griff. Va trebui să-i ignori.

— Am încercat. Nu este chiar așa de ușor. De fapt, este imposibil. Dacă-i ignor nu fac decât să-i întărească mai tare să-mi atragă atenția. Și se vor folosi și de alți oameni pentru a face asta, pentru a mă face să mă pliez pe modul lor de a gândi. Nu vreau să mă joc cu ei, Ellie. Nu vreau să încalc din nou legea. Dar nici nu vreau ca alții să sufere.

Adică familia Speakman. Dacă Rodarte afla de înțelegerea lui Griff cu ei doi, o putea distruge și era singurul lucru pe care-l avea Griff acum. Și în afară de asta, Rodarte putea distruge reputația

cuplului Speakman. El, deși poate că era dus cu pluta, totuși părea un tip de treabă. Era respectat pentru serviciile pe care le făcuse pentru societate și pentru că dăduse saci de bani pentru opere de caritate.

Și Griff era scârbit când se gândea că Laura ar putea să fie supusă aceluiași violențe ca și Marcia. Dacă ar fi avut măcar o jumătate de ocazie, Rodarte i-ar fi făcut rău și nu s-ar fi gândit de două ori înainte de a o face. Deja o văzuse și vorbise despre ea în termeni care-l scosese din sărite pe Griff.

Remarcând îngrijorarea lui Ellie, Griff se destinse și zâmbi.

— N-am venit aici ca să te îngrijorezi. Aveam nevoie de un bun ascultător și tu ai fost mereu cel mai bun ascultător.

— Mai mult decât orice, vreau ca tu să fii fericit, Griff, spuse ea după ce se ridică și-l luă de mână.

— Fericit? repetă cuvântul ca și cum ar fi fost în altă limbă. Fericit părea a fi un țel de neatins pentru el.

— Ți-ai găsit o slujbă?

— Caut în mai multe locuri. Ceva trebuie să apară în curând.

— Și între timp cum te descurci cu banii?

— Avocatul meu mi-a vândut toate lucrurile. După ce a plătit amenzile și altele, au mai rămas niște bani. Ce n-a vândut a depozitat. Am făcut ordine acum câteva săptămâni. Am vândut câteva lucruri pe ebay. Mă descurc.

Ea își luă geanta de pe mânerul ușii și scoase o hârtie de cincizeci de dolari.

— Ia-i.

— Ellie, nu pot să-ți iau banii.

— Ba da, poți. Insist. Sunt o parte din banii mei pentru Hawaii.

— Bani pentru Hawaii?

— După ce l-am bătut la cap ani de zile, Joe s-a hotărât în sfârșit să mă ducă în Hawaii la sfârșitul verii. Am economisit niște bani. Dacă nu-i iei tu, voi cumpăra niște suveniruri de cincizeci de dolari pe care nu mi le doresc și la care nu mă voi mai uita niciodată. Ia-i.

Îi luă. Nu pentru că ar fi vrut sau ar fi avut nevoie de ei, dar pentru că ea dorise să îi dea și avea nevoie ca el să-i accepte.

— O să ți-i dau înapoi.

Auziră mașina în același timp. Ea se uită la el, îi zâmbi încurajator și apoi se întoarse cu fața spre ușă când antrenorul intră.

— A cui e mașina...

Nu spuse decât atât. Se opri brusc când îl văzu pe Griff în bucătărie. Părul lui rar devenise grizonat. Se îngrășase poate cu cinci kilograme, dar era doar solid, la fel ca înainte, nu gras. De la colțurile ochilor porneau mai multe cute care se vedeau clar pe fața lui mereu bronzată. Altfel, arăta la fel ca în ziua când îl adusese pe Griff la el acasă, în urmă cu douăzeci de ani.

Griff înregistrează toate aceste informații într-o secundă, adică exact timpul cât antrenorul rămase în pragul ușii, înainte să-și continue drumul, trecând în camera de zi și apoi în hol. Zgomotul ușii trântite se auzi tare în toată casa.

Trecu ceva timp înainte că Ellie să spună ceva.

— Îmi pare rău, Griff.

— Nu mă așteptam să fie bucuros că mă vede.

— Este, doar că nu poate să o arate.

Griff nu avu inima să o contrazică.

— Trebuie să plec.

Ea nu se opuse. La ușă, se uită la el îngrijorată.

— Ai grijă de tine.

— Voi avea.

— Promiți?

— Promit.

— Nu am avut niciodată ocazia să-ți spun asta, dar am suferit pentru tine când s-au întâmplat toate, în urmă cu cinci ani. Ceea ce ai făcut tu a fost greșit, Griff. Foarte greșit și nu ai nicio scuză pentru asta. Dar am suferit la fel de mult ca și cum ai fi fost din sângele meu.

— Știu asta. Vocea lui era periculos de răgușită.

— Nu te lăsa descurajat, îi spuse ea, bătându-l ușor cu palma pe dosul mâinii. Partea cea mai bună a vieții tale urmează să vină. Sunt sigură de asta.

Nu voi să o contrazică nici în legătură cu asta.

— Aveți nevoie de ajutor, doamnă?

Laura se întoarse, gata să accepte oferta de ajutor. Dar când îl văzu pe Griff Burkett zâmbetul îi îngheță și privirea îi deveni alarmată.

— Ce faci aici?

El ridică cutia mare pe care o căra ea în brațele ce păreau a-și fi pierdut consistența osoasă la vederea lui.

— Unde mergeai cu asta?

Ea continuă să se uite la el cu gura căscată.

— Dacă te mai uiți așa la mine vei atrage atenția asupra ta, spuse el. Unde mergeai cu cutia asta?

— La mașina mea. Ea arată cu capul spre locurile rezervate din parcarele directorilor, nu prea departe de intrarea personalului pe care tocmai ieșise. Se uită în jur cu nervozitate. Șiruri întregi de mașini se coceau la soare, dar nu mai era nimeni în preajmă, acesta fiind și motivul pentru care-și căra singură cutia.

Clădirea în care se aflau birourile companiei Sunsouth Airlines era una dintre cele mai cunoscute construcții contemporane din Dallas, făcută din sticlă cu ramă de oțel. Așa că oricine se uita din clădire în partea aceasta de parcare vedea totul fără nicio opreliște, astfel încât o putea vedea cu el, posibil chiar să-l și recunoască.

Deși, dacă el nu ar fi fost atât de aproape, probabil ea nu ar fi putut să-l identifice. Își schimbase înfățișarea, purtând o șapcă și ochelari de soare. Era îmbrăcat cu un tricou extrem de uzat, pantaloni scurți și pantofi sport. Dar înălțimea și lățimea umerilor erau imposibil de deghizat, deși el încercase să adopte o postură relaxată.

— Ce cauți aici? repetă ea.

— Știu că este împotriva regulilor.

— Foster ar...

— Lua-o razna, știu. Dar era foarte important să ne întâlnim.

— Ai fi putut să mă suni.

— Ai fi răspuns?

Probabil că nu, se gândi ea.

— Ei bine, acum că ești aici, care este urgența? Vrei să te

retragi?

El se opri și se întoarse spre ea.

— Vrei să mă retrag?

— Când ai plecat ai spus că nu ai nevoie de rahatul ăsta, mai ții minte?

— Și tu mi-ai adus aminte cât de mult am nevoie.

Se uitară unul la celălalt câteva secunde, după care-și amintiră simultan cât de vulnerabili erau la posibilitatea de a fi văzuți împreună, așa că își reluară deplasarea către parcare.

— Care este a ta?

— BMW-ul negru.

— Deschide portbagajul.

Ea scoase cheile și apăsă pe buton, portbagajul deschizându-se automat. El puse cutia înăuntru.

— Ce ai aici? Pentru ceva atât de voluminos este extrem de ușoară.

— Un model de avion. Îl duc acasă.

— Pentru Speakman? Am văzut că nu a venit la muncă azi.

El era tot aplecat, aranjând cutia. Pentru cineva care s-ar fi uitat întâmplător, ar fi dat impresia că aranja cutia astfel încât să nu aibă probleme în timpul transportului.

— De unde ai aflat asta?

— Pentru că pe primul loc de parcare era trecut numele lui și este liber. Știu că nu a fost aici mai devreme, pentru că urmăresc intrarea de pe partea cealaltă a străzii...

— Urmărești?

— De la pizzerie. De ore întregi. Mă uit la ușă, așteptând prilejul să-ți vorbesc.

— Ce este atât de important că nu putea să aștepte până data viitoare când ne întâlnim.

— Va mai fi o dată viitoare? Se ridică și se uită la ea.

Ea dădu ușor din cap.

— Ai, ăăă...

— Da. Alaltăieri.

— Ah.

Rămase nemișcat.

Ea se uită la chei.

O eternitate.

Apoi el spuse:

— Cred că ai fost foarte dezamăgită.

— Sigur că am fost. Amândoi am fost. Eu și Foster. Inspirând repede spuse: Deci noi doi trebuie să ne vedem din nou. Evitând să se uite direct în ochii lui, ea-și aplecă puțin capul într-o parte și se uită în sticla opacă a ochelarilor lui. Asta dacă nu cumva renunți.

— Am discutat deja asta.

— Atunci ce este atât de important că a trebuit să vii aici?

— Am venit să te avertizez.

Ea se așteptase să îi ceară mai mulți bani în avans. Sau poate să-și ceară scuze cu privire la ce-i spusese data trecută. Dar o avertizare?!

— Să mă avertizezi în legătură cu ce?

— Acum două săptămâni. Când ne-am întâlnit. Ai văzut vânătăile pe care le aveam pe față?

— Și pe șold.

El își aplecă capul și ea știe că, dacă ar fi putut să se uite în ochii lui, el ar fi privit-o ciudat. Nu exista decât o modalitate să-i fi văzut vânătăile de pe fund și ea se dăduse de gol. Dar, dacă ar fi încercat să repare gafa nu ar fi făcut decât să o facă și mai stânjenitoare.

— Ce-i cu vânătăile? întrebă ea nerăbdătoare.

— Aș vrea să pot spune că arată și mai rău ceilalți tipi.

— Ceilalți? Erau mai mulți?

— Doi. Au sărit pe mine în parcare a unui restaurant și m-au bătut. Acum câteva săptămâni, o cunoștință de-a mea a pățit-o și mai rău. Buzele i se transformară într-o linie subțire. Mult mai rău. Și încă nu și-a revenit.

Laurei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— În ce ești băgat?

— În nimic!

— Tu și cunoștința ta ați fost bătuți pentru nimic?

— Ascultă-mă, spuse el aplecându-se mai aproape de ea și vorbind repede și încet. Are legătură cu ce s-a întâmplat în urmă

cu cinci ani, dar nu mai are nimic de-a face cu mine acum. Cu excepția tipului ăstuia care și-a făcut o misiune din a-mi distruge viața. Numele lui este Stanley Rodarte. Conduce o mașină care are o culoare urâtă, o nuanță de oliv. Dacă-l vezi, nu-i sta în cale. În niciun caz să nu-l lași să se apropie de tine când ești singură. Mă asculți?

— Nu sunt decât arareori singură.

— Acum, tocmai erai. Uită-te cât de ușor mi-a fost mie să mă apropii de tine. Ca pentru a sublinia ce spusese se uită în jos la spațiul dintre ei care nu era decât de câțiva zeci de centimetri.

— Îți mulțumesc pentru avertizare, spuse Laura distanțându-se – nu doar fizic. Dar activitățile tale extracurriculare nu au nimic de-a face cu Foster și cu mine. Acest Stanley nu reprezintă o amenințare pentru noi.

— Rodarte, pe dracu' nu este, spuse el apăsând pe fiecare cuvânt. Ascultă-mă. Este un om periculos. Dacă va avea ocazia îți va face rău în feluri pe care nici măcar nu ți le imaginezi. Nu vorbesc prostii. El...

— Laura?

Tresărită vinovați la auzul vocii. Ea se întoarse și-l văzu pe Joe Medonald apropiindu-se de ei dinspre rândul alăturat.

— Bună, Joe, strigă ea, încercând să pară cât mai naturală și bucuroasă că-l vede.

— Ține minte ce ți-am spus, spuse Griff șoptit după care se îndepărtă brusc.

Forțându-se să se miște. Laura se îndreptă către șeful diviziei de marketing, care se uită curios după Griff, a cărui siluetă înaltă se vedea clar printre rândurile de mașini.

— Cine era?

— Cineva care trecea prin parcare. Norocul meu. M-a văzut chinuindu-mă cu cutia modelului Select și s-a oferit să mă ajute să o car.

— Unde era paznicul de la ușă?

— Nu era acolo când am ieșit și nu am vrut să aștept. Fără să pară că face ceva din intenție, îl întoarse pe Joe spre intrare. Sunt nerăbdătoare să-i arăt modelul lui Foster.

— Deci asta este seara cea mare?

— Da. Urează-mi succes.

Când se apropiară de intrare, ea se uită peste umăr ca din întâmplare. Griff Burkett dispăruse.

16

Laura nu-i spuse lui Foster despre apariția neașteptată a lui Griff Burkett.

În mod normal, nu ascundea nimic de soțul ei. Dar era destul de reticentă să-i împărtășească avertizarea lui Burkett cu privire la bărbatul cu mașina verde, pentru că și o simplă bănuială că ea ar fi fost în pericol l-ar fi făcut pe Foster să intre în panică. Ar fi răspuns în maniera tipică pentru el; ar fi avut gărzi înarmate lângă ea în mai puțin de o oră.

Mai mult de atât, nu voia nimic care să-i distragă atenția lui Foster în seara aceea.

Se schimbă înainte să coboare la cină și se îmbracă cu o rochie neagră, una dintre preferatele lui. Petrecu mai mult timp decât de obicei să-și aranjeze părul și machiajul. Își dădu cu parfum.

Coborând scările, își dădu seama că avea emoții și nervozitatea o surprinse. Dar, își reaminti singură, se pregătise pentru această seară de luni de zile. Câteva emoții erau un lucru normal.

Abia se atinse de mâncare, dar Foster nu remarcă pentru că era entuziasmat să-i povestească despre un nou exercițiu pe care Manuelo i-l introdusese în programul de fizioterapie.

— Mă ajută la întărirea spatelui și a brațelor. Deja am remarcat o mare îmbunătățire.

— A învățat tehnică la seminarul la care l-ai înscris luna

trecută?

- Da. Este clar că prinde repede.
- Ar prinde și mai repede dacă ar ști engleză.
- Este un bărbat mândru.
- Și cum i-ar afecta mândria învățarea limbii engleze?
- Ar considera-o ca pe o trădare a moștenirii sale.

Înainte ca ea să mai aibă timp să spună ceva, el o întrebă cum fusese ziua ei de muncă.

— Mă bucur că aduci vorba de asta, spuse ea zâmbindu-i cu subînțeles. Am o surpriză pentru tine după cină.

După ce terminară masa, ea îl rugă să meargă în camera de zi. El dădu scaunul înainte și înapoi de trei ori înainte să se deplaseze. Adoptase acest obicei în urmă cu vreo doi ani.

De asemenea, și sticlele din plastic ale soluțiilor antibacteriene pentru mâini începuseră să apară peste tot. Inițial, folosea soluția când credea că ea nu se uită. Acum, câteva zeci erau răspândite prin toată casa, astfel încât să aibă una la-ndemână oriunde. Curățenia și omorârea microbilor fuseseră mereu obsesiile lui Foster, dar aceste semne recente ale bolii sale o tulburau. Trebuia să insiste ca el să vorbească cu psihiatrul în legătură cu aceste manifestări.

Dar în seara aceasta nu avea să vorbească despre boli sau alte lucruri negative. Conducându-l spre ușa închisă, o împinse ca s-o deschidă și intonă cu o voce teatrală:

— Vă prezint Sunsouth Select. Se dădu într-o parte pentru ca el să poată vedea bannerul cu creația artistului care reprezenta noul logo, graficele și reprezentările aflate la-ndemână, precum și modelul avionului.

Părând copleșit de elementele vizuale, Foster își îndeplini rutina, înainte și înapoi de trei ori, după care-și împinse ușor scaunul în cameră.

— Ce sunt astea?

— Un nou serviciu aerian conceput pentru cei care zboară des și pentru călătorii, oameni de afaceri, spuse ea, ca și cum s-ar fi adresat de pe podium unei mulțimi de oameni. Îmi dai voie?

— Te rog.

Se așează în fața lui ca și cum s-ar fi aflat în lumina reflectoarelor.

— Sunsouth Select va oferi un program de lux unui număr limitat de zboruri din Dallas către destinații mari, Houston, Atlanta, Denver, Los Angeles, Washington D.C., New York. Un zbor dimineața devreme. Unul seara târziu.

Select se va adresa doar membrilor. Pasagerii vor fi înregistrați și selectați. Vor avea carduri de acces care le vor permite să evite controalele obișnuite de la aeroporturi. Select va oferi un tratament personalizat pentru bagaje. Serviciul de transport cu mașina la și de la aeroport va fi opțional, dar recomandat pentru a garanta un serviciu chiar mai bun și cu mai puține probleme asociate, în mod normal, transportului aerian.

Avioanele cu capacitate de o sută treizeci de pasageri vor fi transformate pentru a transporta doar cincizeci de pasageri. Chiar și transportatorii internaționali care oferă servicii de calitate pasagerilor de la clasa I vor păli în comparație cu tratamentele preferențiale pe care le vom oferi abonaților serviciului Sunsouth Select. Va fi scump? Cu siguranță. Dar cu mult mai ieftin decât posesia chiar a unei părți dintr-un avion privat și cu mai mult loc. Pentru aceiași bani pe care i-ar cheltui un director pentru închirierea unui avion particular către aceste destinații, va putea zbura mult mai confortabil și având parte de serviciile unor însoțitori de zbor pregătiți special.

Până atunci Foster nu spusese nimic, dar ascultă.

Ea continuă:

— Pentru că ar opera sub auspiciile companiei aeriene Sunsouth, călătorii vor avea garantată calitatea serviciului, standardele de siguranță și eficiența incomparabilă.

Această eficiență este marca companiei Sunsouth, dar nu am obținut-o gratis. Criticile, pe care ni le aduc des mai ales cei care călătoresc în mod frecvent, se referă la faptul că o călătorie cu Sunsouth este la fel ca una cu autocarul. În urmă cu zece luni, compania a început să ofere posibilitatea rezervării locurilor, spre deosebire de politica pe care o avea înainte, primul venit, primul servit. Această opțiune s-a dovedit a fi un succes de răsunet.

18,3 la sută din pasagerii noștri sunt gata să plătească douăzeci de dolari în plus pe bilet pentru rezervarea unui loc și pentru a urca primii în avion. Extrapolând, dacă măcar o jumătate de procent din cei 18,3 la sută ar folosi serviciile Sunsouth Select, atunci avioanele ar zbura pline.

În ultimii ani, a devenit din ce în ce mai rentabil să ai un avion particular, dar această modalitate de transport este disponibilă numai unui număr extrem de redus de pasageri. Pe de o parte, ai companiile aviatice fără fițe, precum Sunsouth și Southwest. Pe de altă parte, ai avioanele particulare.

Sunsouth Select ar fi exact veriga lipsă dintre ele. Această verigă va crește pe măsură ce companiile aeriene încep să renunțe la serviciile de clasa 1 în favoarea clasei economy. Sunt de acord că nu este un procent mare din piață, dar este unul important pentru că se adresează celor care trebuie și chiar zboară sute de mii de kilometri în fiecare an. Din fericire, acești pasageri sunt exact cei care au și fondurile necesare pentru a-și finanța călătoriile. Dacă Sunsouth nu se adresează acum acestei nișe de piață, o va face o companie rivală. Select este serviciul care se asigură că Sunsouth rămâne un lider al industriei aeronautice.

Era finalul planificat al discursului ei. Când Foster fu sigur că ea terminase, își dădu scaunul de trei ori înainte și înapoi, după care se duse la masa pe care ea așezase modelul de avion. O parte a fuselajului fusese făcută din material plastic transparent, pentru a face vizibil interiorul, care depășea majoritatea cabinelor de lux de clasa 1. El îl studie pentru o vreme care însă Laurei îi păru interminabilă. În cele din urmă, spuse:

— S-a încercat deja. Servicii Rolls-Royce pentru prețuri Rolls-Royce. Acele companii aeriene nu au rezistat mult timp.

Ea avea răspunsul pregătit pentru acest argument.

— Ei nu vindeau calitatea de membru. Se bazau pe rezervări, așa că au avut probleme cu banii cash. Noi am vinde abonamente, reînnoite anual. Înainte chiar de decolarea primului avion am avea un capital de operare pentru a susține operațiunile pentru tot anul. Și am câștiga și din dobândă în același timp.

— Calitatea de membru ar da dreptul pasagerilor de a zbura un

anumit număr de curse?

— De fapt, ar avea dreptul să zboare un anumit număr de mile, pentru că unele rute sunt mai lungi decât altele. Ne gândim undeva la 75 000 de mile. Dacă respectivul pasager nu le utilizează, le pierde. Dacă zboară mai mult decât cele prevăzute, pentru fiecare zbor plătește prețul echivalent unui bilet la clasa I la o altă companie.

— Și cifrele sunt viabile?

— Sunt toate trecute în expunere, spuse ea dându-i un dosar pe a cărui copertă era simbolul Sunsouth Select. El se uită la logo, dar apoi puse dosarul pe masă fără să-l deschidă.

— Cât ar trebui să coste calitatea de membru?

— După cum spuneam, în expunere sunt trecute și câteva proiecții financiare. Dacă încasăm suma asta, profitul nostru va fi mai mare decât dacă încasăm cealaltă sumă.

— Știu ce este o proiecție financiară, Laura.

Dezamăgită de tonul lui, ea murmură:

— Desigur că știi. Voiam doar să înțelegi că toate acestea sunt doar niște considerații preliminare.

— Serios? Totul pare gândit în detaliu.

— Am muncit mult și din greu la asta, Foster. Am încercat să mă gândesc la toate aspectele și le-am analizat din toate unghiurile.

— Cine mai este implicat?

Ea râse.

— Faci să sune totul ca și cum ar fi vorba de o conspirație.

— Păi, sună oarecum a conspirație. Acum câteva săptămâni, când te-am întrebat dacă joacă șoarecii pe masă cât pisica nu-i acasă, am vrut doar să fac o glumă.

— Ești supărat?

Înainte, înapoi, înainte, înapoi, înainte, înapoi și apoi la bar unde-și turnă un pahar de scotch. Nu îi oferă și ei unul.

— Ce spun autoritățile aeroportuare despre aceste permise speciale pe care le dăm membrilor?

— Nu este o idee nouă. Permisele pentru cei care zboară frecvent sunt un subiect aflat în discuție. În unele aeroporturi se

folosesc deja.

— De unde vor veni avioanele?

— Cu atâtea companii aeriene, care-și reduc zborurile din motive economice, am putea să cumpărăm avioanele rămase la sol la prețuri extrem de bune.

— Dar tot ar costa milioane. Și încă vreo câteva milioane bune pentru a le transforma în asta, spuse el gesticulând către model.

— Sunsouth are o linie deschisă de credit. Împrumutăm banii.

— Și dacă acest concept dă greș, vom rămâne cu un credit uriaș și fără nicio posibilitate de a-l plăti.

— Am încorpora acele avioane în operațiunile noastre obișnuite. Avioanele noastre deja zboară pline și am prevăzut în plan dezvoltarea flotei anul viitor.

El își termină băutura dintr-o sorbitură, după care se duse înapoi la bar, luă un șervețel de cocktail, șterse paharul la gură de trei ori după care-l puse pe rafturile de sub chiuveță. Puse limitatorul înapoi în decantorul de cristal, pe care-l puse înapoi, exact acolo unde fusese. Apoi folosi sticla de soluție antibacteriană. În cele din urmă, spuse:

— Totul este o speculație, Laura.

— Și numai ceva preliminar. Deja am spus asta. Are nevoie de un reglaj fin serios. Și mă bazez pe tine pentru asta.

El însă nu spuse nimic despre asta.

— Și succesul este puțin probabil.

— Tot așa era și posibilitatea ca Sunsouth să aibă succes atunci când l-ai preluat tu. Toată lumea ți-a spus că nu mai este loc pentru o altă linie aeriană comercială cu sediul în Dallas. Economiiștii au spus că ești nebun. Analistii financiari ți-au râs în nas. Nu i-ai ascultat nici pe unii, nici pe alții. Ai trecut ca bulldozerul peste sceptici. Nu ai lăsat pe nimeni să se interpună între tine și visul tău.

— Dar atunci nu eram olog.

Nici dacă ar fi pălmuit-o nu ar fi fost mai șocată. Într-adevăr, o lovise acolo unde știa că avea să o doară cel mai mult. Ea se uită la el fix, după care, revenindu-și din șocul inițial, se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Laura. Laura așteaptă! Îmi pare rău. Ea se opri cu mâna pe clanță. El veni și o luă de mână. Dumnezeuule, îmi pare rău. Iartă-mă.

Simțind regretul din vocea lui, ea se relaxă.

— De ce ai spus asta, Foster?

— Nu era cazul. Absolut deloc.

Ea se uită la modelul care reprezenta ore de muncă atât din partea ei, cât și a altora.

— Credeam că asta avea să te incite și să te revigoreze.

El o mângâie pe păr.

— Ți-am stricat surpriză cu negativismul meu. Îmi cer scuze pentru asta. Mai ales că ai mai avut o dezamăgire săptămâna asta.

Vorbea de ciclul ei menstrual. Era adevărat, era o dezamăgire, dar nu voia să fie distrasă de la acest subiect discutând un altul.

— Ți-displace ideea Sunsouth Select?

— Este destul de mult de asimilat doar în cincisprezece minute. Surâsul lui blând era menit să atenueze lovitura, la fel cum trebuiau să o facă și cuvintele lui bine alese. Ai avut luni de zile să-ți alimentezi entuziasmul. Eu am fost orbit. Lasă-mi ceva timp să reflectez la asta.

— Dar reacția ta inițială nu este una pozitivă.

— Ba deloc. Este precaut favorabilă ideii, dar necesită studii aprofundate.

Ceea ce înseamnă exact ce spusese ea.

El îi conduse capul pe umărul lui.

— Dar până atunci, felicitări pentru o treabă bine făcută. Este una dintre cele mai bune prezentări pe care le-am auzit.

Refuza ideea, dar îi dădea nota 10 pentru prezentare. Nu-i plăcea deloc să fie luată pe sus, dar era prea abătută pentru a mai discuta despre asta în acea seară. Își consumase toată energia cu prezentarea. Acum, că era gata și nu obținuse rezultatul pe care și-l dorise, se simți obosită și goală pe dinăuntru.

— Și acum, spuse el ca și cum o mică problemă fusese rezolvată și dispăruse, spune-mi ce s-a mai întâmplat azi.

Bolly Rich urcă pe bănci și luă loc alături de Griff. Un minut întreg au stat în poziții identice – brațele proptite pe coapse, mâinile prinse între genunchi – uitându-se la jucătorii de pe teren.

Bolly fu cel care rupse tăcerea:

— Ce dracu' faci, Griff?

— Mă uit la antrenamente.

— Este a treia zi la rând când vii aici.

— Ții socoteala?

— Da, țin socoteala. Care-i treaba?

— Ei bine, după părerea mea avizată, Jason este la fel de bun ca oricare altul de pe teren. Dar nu au un jucător puternic în spate. Apărarea lor nu e bună de nimic. Jason se străduiește, dar...

— Termină cu prostiile, Griff, spuse Bolly chiar mai nervos decât înainte. Ce cauți aici, la antrenamentele unei echipe de fotbal de gimnaziu?

Griff se întoarse și se uită la el.

— Îmi omor timpul, Bolly. Pentru că nu am nimic altceva de făcut. Și ultima dată când am verificat ăsta era un teren proprietate publică, ceea ce-mi dă la fel de multe drepturi să fiu aici ca și ție. Dacă nu-ți place, nici nu trebuie să vorbești cu mine. Nu te-am invitat eu aici. Așa că de ce nu coborî tu pe teren să te alături oamenilor respectabili înainte să te molipsești și tu de la mine și să fii dat afară din club?

Pe teren, antrenorii îi adunaseră pe băieți și le dădeau să bea apă, explicându-le diferite scheme de joc. Copiii păreau prea mici pentru padelele late necesare la protecția umerilor. De la distanță, arătau ca niște păpuși disproporționate. Griff se apucase de fotbal cam la vârsta lui Jason. Probabil că și el arătase la fel de diform pe atunci.

Bolly rămase pe loc. Spuse:

— Puștiul meu te idolatrizează.

— Sunt un erou de doi bani.

— Asta i-am spus și eu.

Se uitau cum antrenorii îi împărțeau pe jucători în ofensivi și defensivi și îi trimiteau la capetele opuse ale terenului pentru a se antrena. Trecură cinci minute. Apoi zece.

La un moment dat, Bolly își dresе glasul.

— Acea seară în Buffalo?

Griff nu dădu semne că l-ar fi auzit, deși știu pe loc la ce seară se referise.

— Niciodată nu mi-a fost atât de frig în viața mea.

— Erau cam minus zece grade afară, spuse Griff. Sau cel puțin asta mi-au spus ceva mai târziu. Nu au avut inima să ne spună asta în vestiar înainte de meci. Șaizeci de minute de fotbal jucate în zăpadă răscolită de vânt și la fluierul final tot ceea ce am realizat a fost un gol din lovitură liberă. Marcatorul a stat înfilit pe margine și a băut ceai tot meciul și când am primit lovitură liberă și-a târât fundul anemic pe teren, a înscris și a făcut singurele trei puncte ale meciului. Degetele mele sângerau pentru că mă călcase unul pe ele. Erau atât de înghețate că nici nu puteam să le îndoi. Și marcatorul a avut parte de toată gloria.

Bolly pufni în răs.

— Era un ticălos infatuat.

— Mie-mi spui. De unde era? Nu avea nicio vocală în numele de familie.

— Dintr-o țară est-europeană. A trecut de la fotbal la fotbalul american pentru a putea să vină aici să facă bani mai mulți. Bine că au scăpat Cowboys de el.

Fusese o victorie lipsită de glorie la un meci care nu avea niciun fel de miză. Aeroportul fusese închis din cauza viscolului, așa că echipa nu putuse să zboare spre casă. Nimeni nu avea chef de petrecere când se întoarseră la hotel pentru încă o noapte. Majoritatea se duseră direct în camerele lor.

— Noi doi ne-am trezit ultimii la bar, spuse Bolly, continuând șirul gândurilor lui Griff. Am luat-o pe ulei, rău de tot.

— Bolly...

— Nu, nu, trebuie să fie spuse aceste lucruri, Griff. M-am îmbătat ca un prost și am vorbit ca un copil despre problemele mele conjugale.

Din câte-și amintea Griff, soția lui Bolly își împachetase lucrurile și plecase de acasă, spunând că se săturase să stea doar în casă având grijă de copilul lor cel mai mic, în vreme ce el era plecat și se distra cu colegii, scriind despre tot felul de evenimente sportive.

— Se pare că s-a rezolvat până la urmă, spuse Griff.

— Din fericire pentru mine.

La cât de beat fusese Bolly în seara aceea, Griff se minuna că-și mai aducea aminte ce spusese. Poate că avusese nevoie de acel moment pentru a îndrepta situația de acasă. Încă mai era împreună cu soția lui. Aveau o casă frumoasă, un copil cu o tunsoare rezonabilă și fără piercinguri vizibile. Oare de ce-și amintea despre asta acum?

— Nu ți-am mulțumit niciodată că nu ai povestit nimănui, spuse Bolly încet.

Griff se uită la el.

Bolly ridică din umeri, după care-și scoase ochelarii și-i învârti de rame.

— Mulți dintre colegii mei își înșală nevestele când sunt plecați pe la meciuri. Și, cu siguranță, nu regretă. Ai fi putut să discuți mult și bine despre asta la vestiar. Dar tu nu ai suflat nicio vorbă nimănui.

— Nu aveam prieteni, mai ții minte? Nu aveam cui să spun.

Bolly se uită la el strâmb.

— Dar nici cu mine n-ai deschis subiectul. De fapt, ai pretins că nu s-a întâmplat niciodată. Își lăsa capul în jos și se uită la bascheți. Și nu mi-ai cerut nicio favoare, nici măcar atunci când ai venit să-mi ceri o slujbă. Asta mă roade de atunci încoace.

Își puse la loc ochelarii. Trecură câteva minute în care-l urmăriră pe antrenorul lui Jason, dându-i acestuia câteva indicații. În cele din urmă, Bolly spuse:

— Tipul nu este un antrenor foarte rău pentru nivelul acesta, dar Jason ar avea nevoie de un ajutor suplimentar. Îmi dau seama că nu este cine știe ce slujbă. De fapt, Griff nu e...

— Accept.

— Stai așa. Orice ofertă de plată pe care ți-aș face-o ar fi o

insultă.

— Nu trebuie să mă plătești. Am nevoie să fac ceva constructiv. Cumpără o duzină de mingi pe care să le folosesc și suntem chit.

Bolly se gândi o clipă, după care păru să ia o decizie.

— Ce zici de terenul ăsta, cu câte o oră înainte de fiecare antrenament?

— Îmi convine. Dădură mâna. Spune-i lui Jason să vină pregătit de muncă.

— O să fie nemaipomenit de încântat. Începi de mâine?

— O să fiu aici.

Bolly se ridică și coborî câteva rânduri de bănci după care se opri și se întoarse.

— Asta nu înseamnă că iert ceea ce ai făcut, Griff. Încă ești în perioada de eliberare condiționată, atât în ceea ce privește statul, dar și când vine vorba de mine. La cea mai mică problemă, dispari.

— N-o să fie niciun fel de probleme. Jur.

Bolly dădu din cap, apoi continuă coborârea, alăturându-li-se celorlalți tați care stăteau pe margine și se uitau la antrenamente.

Griff nu fusese invitat să li se alătore și nici nu avea să fie, dar nu era nicio problemă. Nu se mai simțise de mult timp atât de bine, ca acum. De data asta avea un proiect, ceva ce trebuia să facă, un motiv să se ridice din pat dimineața. Și nimeni nu era mai calificat pentru a antrena un fundaș în devenire. Faptul că știa acest lucru îl făcea să se simtă mai bine.

Zâmbea când îi sună telefonul.

El ajunsese înaintea ei și parcă mașina în spate. Câteva minute mai târziu, ajunsese și ea și parcă după a lui.

— O întâlnire care a durat mai mult, spuse ea după ce coborî.

— Abia acum am ajuns și eu.

Merseră împreună către ușa de la intrare. În vreme ce ea o deschise, el se uită în susul și josul străzii. Nu se vedea nicio mașină oliv. El venise direct de pe terenul de fotbal și știa că nu fusese urmărit de acolo. De fapt, își dădu el seama, nu-l mai văzuse pe Rodarte sau pe altcineva care să-i trezească suspiciuni de la ultima lor confruntare, în urmă cu o lună.

Dar el nu se gândi nicio clipă că Rodarte se speriasse. De fapt, absența atât de lungă era îngrijorătoare. Griff ar fi preferat să-l vadă, cel puțin din când în când. Gândindu-se la aceasta, imediat ce intrară în casă o întrebă pe Laura dacă-l văzuse pe tipul în legătură cu care o avertizase.

— În mașina verde, urâtă? spuse ea ridicând ușor din sprânceană.

— De ce te uiți așa la mine? Crezi că este un produs al imaginației mele?

— Ceea ce cred eu este că ți-ai asumat un risc care nu era necesar, venind să mă vezi.

— Știu regulile, dar trebuia să știi despre Rodarte.

— Mă îndoiesc.

— Uite...

— Nu vreau să discutăm despre asta, spuse ea răstit. După aceea, își frecă fruntea și oftă. Nu am văzut niciun bărbat în vreo mașină verde care să-mi dea târcoale.

— Bine. Mulțumesc. Asta este tot ceea ce voiam să știu. De ce nu ai spus așa, pur și simplu, evitând, astfel, toată această discuție?

Ea păru gata să reia subiectul, după care se răzgândi și se îndreptă spre dormitor.

— Ce reprezenta modelul?

— Poftim?

— Modelul. Din cutia pe care ți-am dus-o la mașină.

— Era un model de avion.

— Asta mi-am imaginat și eu. Îl duceai acasă pentru a-l arăta soțului tău. Pentru ce?

— Pentru o prezentare.

— Da? Și cum a mers?

Evitând contactul vizual, ea își trecu degetele prin păr.

— Nu mai contează acum.

Înainte să-i dea ocazia să mai spună ceva despre asta, porni pe hol și dispăru în dormitor.

Griff rămase acolo și se uită după ea, întrebându-se ce o făcuse să fie așa de tăfnoasă. O ceartă acasă? O zi proastă la birou? Sau

era din cauză că trebuia să treacă prin asta din nou?

La dracu.. N-avea decât. Nu conta. Lui nu-i păsa. El spera doar că de data asta sarcina avea să se prindă. Era gata să ia banii și să dispară.

Își scoase cămașa din pantaloni, apoi cizmele. Verifică termostatul și dădu temperatura cu câteva grade mai jos. Se duse la bucătărie și se uită în frigider. Aceași apă îmbuteliată și aceleași sticle de coca-cola. Nu avea chef nici de una, nici de alta, dar își descheie cămașa și rămase în ușa deschisă a frigiderului, bucurându-se de aerul rece care-i venea direct pe piept.

Întorcându-se în camera de zi, deschise dulapul și se uită la titlurile casetelor video. Poate că ar fi trebuit să vadă despre ce era vorba, măcar într-una din ele, așa de curiozitate. Ia să vedem. Bărbați cu femei. Femei cu femei. Pe coperta unei carcase o tipă care nu avea nimic pe ea decât fâșii de piele era legată de o motocicletă. Unghiile ei mari și roșii îi tăiau cheful, în niciun caz nu i-l stârneau.

Închise ușile dulapului, refuzând din nou casetele și revistele în favoarea propriei imaginații.

— Intră.

El intră în dormitor și închise ușa. Pe la jumătatea camerei se opri. Ea era întinsă în pat la fel ca și în dățile trecute, acoperită până la mijloc cu cearșaful. În partea de jos era complet goală.

Dar, de data aceasta, pe obraji se vedeau urme de lacrimi.

Pentru că el nu se duse direct la pat, ea îi aruncă o privire, după care continuă să se uite în tavan.

Griff se apropie de marginea patului.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Ai plâns.

— Sunt doar obosită.

— Și plângi când ești obosită?

Ea se uită la el și spuse țăfnoasă:

— Uneori. Și acum, putem să facem odată asta?

Ofticat de tonul ei, spuse:

— La ordinele dumneavoastră, doamnă. Apoi își dădu jos jeanșii sperând chiar că imaginea boxerilor săi umflați avea să o ofenseze. Și așa se și întâmplă. Ea își întoarse capul într-o parte.

Își aruncă jeanșii într-o parte, apoi își scoase boxerii și se întinse în pat, urcându-se peste ea. Se luptă cu cearșaful, blestemându-i îndârjirea, înainte să-l poată îndepărta din calea sa. Ea își desfăcu picioarele. El se puse în poziție, împinse, rată și împinse din nou.

Fu mai ușor decât în primele două dăți. Și mai repede. Termină rapid. Dacă te uitai la *un, doi, trei, mersi madam* în dicționar...

Nici nu-și recăpătase respirația normală, că se și ridicase din pat. Când făcu acest lucru se și uită la fața ei întoarsă. Și îngheță. Lacrimi proaspete curgeau pe obraji ei, ca noi dovezi de acuzare. Buza inferioară și-o strânsese între dinți pentru a nu o lăsa să tremure.

La dracu', oare cât de rău fusese?

Aparent destul de rău, pentru că scoase și un oftat din adâncul pieptului.

— La dracu', ți-am făcut rău?

Ea dădu din cap.

— Tu mi-ai spus că vrei să terminăm odată.

Ea încercă să spună ceva, dar cuvintele i se opriră-n gât. Înghiți convulsiv.

Griff pierdut, nu știu ce să spună. În loc să spună ceva, îi atinse cu mâna obrazul. În acea clipă, ea se încordă. Când își ridică și ea mâna, el se așteptă să o facă pentru a o da pe a lui la o parte. Dar ea doar o puse peste a lui și apoi își mișcă ușor capul astfel că el îi ținu bărbia în căușul palmei, iar cu vârful degetelor îi atingea părul.

Respirația ei era întretăiată de oftaturi de emoție. Lacrimile se opriră în palma lui. El se uită la gâtul ei când ea încercă să-și reprime suspinele de plâns. Și apoi, când chiar nu reuși să o facă, strânse din nou din dinți. Dar de data aceasta nu-și mai mușcă buza, ci-l mușcă pe el de partea mai cărnoasă de la baza degetului mare. Își înfipse dinții acolo.

Efectul asupra lui Griff fu instantaneu. Inspiră repede și cu

zgomot.

Ea își descleștă dinții pe loc. El își ridică mâna de pe fața ei. Privirea lor se conectă cu un impact la fel de puternic ca și mușcătura. Ochii ei, plini de lacrimi, se deschiseră pe jumătate când ea simți că el nu se putea controla. Nici nu voia să se controleze. El se umflă înăuntrul ei cu o nouă infuzie de sânge atât de fierbinte, că nu avu nici timpul și nici dorința de a se retrage.

O umplu complet. Sau poate că ea se strângea în jurul lui? Era dificil să-ți dai seama și, oricum, nu conta. Pentru că, Dumnezeu, era o nebunie, cea mai erotică chestie care i se întâmplase vreodată.

El își împinse bazinul înainte, încercând să-i provoace reacția. Ea închise ochii puțin după care-i redeschise. Genele ei erau umede și foarte frumoase. În irisul ochiului drept avea o mică pată neagră pe care el nu o remarcase până atunci, dar, de fapt, nici nu mai fusese atât de aproape de ea până acum. Nu se uitase niciodată cu adevărat în ochii ei. Nu-și permisese niciodată să facă acest lucru.

Încă testând, se ridică din bazin, înainte și în sus. Respirația ei scoase un șuierat când inspiră printre dinți. Închise ochii. Încurajat, el își strecură o mână sub ea, o prinse de fund și o ridică în sus, în același timp în care împinse. Un sunet flămând vibră în gâtleejul ei, pentru că acum își strânsese buzele puternic, spre interior. Respira repede, pe nas.

El se dădu în spate, aproape ieșind, după care se scufundă din nou în ea. Ea mormăi. El o făcu din nou. Mișcările lui erau lungi, încete și adânci, iar ea îi răspundea cu mișcări care-l făcură în curând aproape să-și piardă mințile.

Măinile ei, care înainte rămăseseră mereu nemișcate pe lângă corp, acum se mișcau neobosite. Prindea cearșaful, îl răsucea, după care-i dădea drumul doar pentru a-l strânge din nou, pentru a prinde ceva, orice, și atunci găsi cămașa lui tot desfăcută. Prinse materialul și-l strânse până când el simți că-l presează la spate. Gâtul ei se arcui când își înfipse capul în pernă. Își ridică bazinul pentru a veni în întâmpinarea mișcărilor lui, care erau mai scurte acum și mai rapide.

Apoi, ținând-o strâns lângă el termină zgomotos, la fel ca și ea. Chiar după, când zăcea pe ea ca un om mort, îi simțea micile tremurături postorgasmice. Era ca și cum ar fi fost sărutat fix pe capul mădularului. Era mult prea epuizat pentru a zâmbi, dar o făcu mental.

În cele din urmă, rămaseră nemișcați.

El îi prinse ceafa în palmă și se rostogoli într-o parte. Și o ținu așa, cu o mână după cap, iar cu cealaltă ținându-i, încă, fundul strâns și tot înfipt în ea. Senzațiile erau de nedescris. Era nehotărât între a sta așa, nemișcați, la nesfârșit, și a se uita la ea.

Își dorea să existe o modalitate de a-și da jos hainele fără să se miște. Era disperat de dorința să-i simtă pielea pe a lui. Voia să se uite la sânii ei. La ea în întregime. Să o atingă, să exploreze, să mângâie toate acele locuri mici la care nu-și permisese să se gândească până atunci.

Mai târziu. Acum, letargia ei era absolută și părea că doarme. El își dădu capul pe spate să îi poată vedea chipul. Buzele îi erau parțial întredeschise, umflate și roșii, de la cât și le mușcase. Acolo unde buza de sus, mai cărnosă, se întâlnea cu buza de jos, avea o mică cută, subțire. Iisuse, cât de sexy era acel loc, care parcă cerea să fie mângâiat de vârful limbii lui.

Își plecă capul să facă exact acel lucru când corpul ei deveni rigid. Deschise ochii și în viteză își dezlipiră corpurile.

— Oh, Doamne, spuse ea îngropându-și fața în mâini. Oh, Doamne, Oh, Doamne, Oh, Doamne, Oh, Doamne, Oh, Doamne, Oh, Doamne, Oh, Doamne.

— Laura!

— Nu spune nimic! Te rog, nu... nu... oh, Doamne. Căuta ceva la marginea patului și el văzu că era vorba de chiloți. Și-i trase pe ea cu greu și se ridică din pat dispărând în baie, închizând cu putere ușa după ea.

Se ridică și el și-și puse boxerii cu stângăcie, după care se duse la baie și bătu la ușă.

— Laura. Fără a mai aștepta permisiunea, intră.

Ea își trăgea fusta și se încălța în același timp. Odată fusta încheiată, își luă haina de pe un cuier fixat pe ușă. Într-o continuă

mișcare, îl dădu la o parte și trecu pe lângă el, luându-și din mers geanta care se afla pe masă și pe care o deschise în ușa dormitorului.

— Laura, așteaptă! spuse el urmând-o pe hol. În camera de zi, o prinse de cot și o întoarse. Vrei, te rog, să stai o clipă? Să vorbim.

Ea își eliberă mâna fără ca nici măcar să se uite la el.

— N-aveam despre ce să vorbim.

— Doar despre tot.

— Asta tocmai nu s-a întâmplat, spuse ea, ridicând mâinile în aer și accentuând fiecare cuvânt.

— Ba s-a întâmplat.

Mijindu-și ochii cu furie, spuse:

— Nu, nu s-a întâmplat. Eu... Își acoperi gura cu mâna pentru a nu plânge. Oh, Doamne. Îl ocoli și o luă spre ușă.

El se întinse după ea, dar fu mai rapidă ca fulgerul.

— Laura! o strigă el.

Ea nu se uită înapoi.

18

Foster era la telefon când Laura intră în birou. Ea ezită în prag, dar el îi făcu semn cu mâna să intre. Sosirea ei îi dădu ocazia bine-venită de a pune capăt conversației cu unul dintre membrii consiliului director. Începuse să-l plictisească.

Nu-i mai plăcea la fel de mult să conducă compania, ca pe vremuri. Cei din posturile-cheie erau atât de buni, încât se descurcau și fără supravegherea lui. Din punct de vedere managerial, era plăcut să știe că făcuse o alegere bună atunci când îi angajase. Dar profesionalismul lor îl făcuse pe el inutil.

Se simțea exact ca un angajat de seamă, dar handicapat.

Puse capăt convorbirii cu promisiunea că o vor relua în curând. Laura stătea cu spatele la el, uitându-se pe fereastră.

— Cui datorez această plăcere? întrebă el. De obicei, ești prea ocupată ca să-mi faci o vizită în timpul programului. Sau este

vorba de afaceri? Ești aici ca șefă de departament sau ca soție?

— Soție. Ai timp pentru mine?

— Întotdeauna.

O deranjase faptul că el îi respinsese proiectul liniei aeriene, chiar mai mult decât și-ar fi imaginat el. De când devenise director executiv avusese adesea idei respinse de ceilalți, dar acceptase cu capul sus acele mici înfrângeri și, în cele din urmă, fusese de acord să se supună majorității.

Dar de data aceasta nu era de acord, și asta pe bună dreptate. Deși alții primiseră credit pentru aportul creativ și informativ, Select fusese ideea ei, iar el o aruncase la gunoi. Judecând după toanele ei din ultimele săptămâni, ea privea totul ca pe o respingere personală.

Între timp, subiectul nu mai fusese deschis decât o singură dată. Săptămâna trecută în timpul unei ședințe a directorilor, Joe Medonald adusese vorba în treacăt despre Select. Laura îi aruncase o privire de avertizare care spunea: *Nu vorbi despre asta!* De atunci nu se mai vorbise despre asta, cel puțin nu în prezența lui Foster și el nu credea că se bârfea în spatele lui. Nu mai văzuse niciunde altundeva în clădire materiale din cele pe care Laura le folosisese în prezentarea ei. El simțea că, pentru că nu fusese de acord, toată lumea renunțase la subiect.

Nu acceptase proiectul Sunsouth Select, deși prospectul de a oferi servicii alternative de transport aerian era incitant. Fără să știe Laura, făcuse și el unele cercetări pe piața în dezvoltare, gândindu-se cum ar fi putut să profite de un segment cât mai mare de pasageri.

Studiase noile avioane superușoare și a vrut să comande o flotă cu care să ofere un serviciu de calitate. Se gândise chiar să-l facă așa cum sugerase Laura și să pornească de la Sunsouth.

Dar indiferent care era această inovație, avea să fie concepția și designul său. NU al ei sau al oricui altcuiva. Avea să fie liderul, nu handicapatul depășit.

El îi dăduse timp și spațiu să-și vindece rănile, dând impresia că nu-și dă seama de atitudinea ei. Oare această vizită neașteptată la birou era un semn că îi trecuse? Se putea spera.

— De data asta nu ai adus vin, spuse el.

Ea se întoarse și se uită la el nedumerită.

— A trecut atâta timp că ai și uitat? Mi-ai făcut o surpriză și ai venit să luăm prânzul aici, la birou. Pentru a sărbători aniversarea a trei luni.

— Patru luni. Și era șampanie.

— Chiar așa? Ceea ce am băut nu-mi aduc aminte foarte bine. Dar țin foarte bine minte ce am avut la desert.

Ea zâmbi și-și plecă capul rușinată.

— Vremuri amuzante.

— Îmi lipsesc.

După câteva secunde, ea îi aruncă o privire foarte serioasă.

— Încă am mai putea să trăim momente amuzante, Foster.

— Nu la fel ca acelea.

— Nu exact ca acelea. Diferite. Dar la fel de bune.

El râse, dar fără veselie.

— Nu și din punctul meu de vedere.

Ea se uită în ochii lui o clipă, după care spuse:

— Nu mă mai întorc acolo.

— Unde să te întorci?

— La casă. Cu Griff Burkett. Nu mai am de gând să o fac.

Așa deci. Așa avea de gând să îi plătească respingerea. Rămânând impasibil, el își strânse mâinile în poală.

— Ah?

— Nu.

— De unde această bruscă...

— Nu este bruscă. Nu m-am gândit la nimic mai mult de... de la ultima dată. Nu mă mai duc.

— Ai spus deja asta. Cred că merit să știu de ce.

— Pentru că este greșit.

— Greșit după ce standard? Cum poate fi greșit dacă eu sunt de acord?

— Eu nu sunt. Este greșit după standardele mele.

— Înțeleg. Și când ai decis că este greșit?

Ea se uită în altă parte și spuse pe o voce scăzută:

— Când mi-ai propus asta prima dată. Am fost împotriva ideii

de la început, continuă ea pe un ton mai hotărât. Am fost de acord doar pentru că te iubesc și voiam să-ți ofer tot ceea ce-mi ceri. Dar nu mai pot să fac asta. Nu mai vreau.

— Credeam că-ți dorești un copil la fel de mult ca și mine.

— Asta nu s-a schimbat, exclamă ea. Chiar vreau un copil. Mi-l doresc pentru amândoi. Foarte mult. Dar avem și alte opțiuni. Pot să fiu inseminată artificial cu spermă de la un donator anonim.

— Știi ce părere am eu despre asta.

Ea ezită, după care spune:

— Foarte bine. Voi face o concesie. Pentru că deja Griff Burkett știe despre asta vom folosi sperma lui. Chiar el a sugerat asta la prima întâlnire pe care am avut-o amândoi cu el, mai ții minte? Așa nu-și va pierde nici el banii. Vom merge cu sperma lui la un cabinet medical și vom spune că este a ta. Nimeni nu va ști că nu este așa.

— Aș prefera să nu recurg la această metodă.

— Nu o văd ca pe o variantă mai proastă.

— Dar eu da. Și, oricum, nu e prea devreme să recurgem la planul B? Nu au trecut decât trei luni.

— Știu câte au fost, spune ea scurt. Dar chiar dacă ar fi fost doar una, tot nu aș mai face asta.

— Ai o problemă cu Burkett: Nu se poartă bine cu tine?

— Ba da.

— Este necioplît, violent?

— Nu.

— Pentru că, dacă este așa...

— Nu este așa.

— Bine. Lăsa lucrurile așa și-i dădu timpul necesar să-și revină.

Ea inspiră profund și apoi expiră calm.

— Decizia mea nu are nimic de-a face cu el. Este vorba doar de mine. Și de toată treaba asta.

— Am discutat această problemă luni întregi, Laura. Am intrat în toate aspectele și detaliile în repetate rânduri.

— Sunt conștientă de asta.

— Și ai fost de acord.

— Da. Dar să vorbești despre asta la modul abstract și chiar

să... Dintr-odată se îndreptă. Nu ar trebui să fiu nevoită să justific ceea ce simt. Sau să încerc să-ți explic. Nu vreau să o fac, spuse ea accentuându-și spusele. Asta ar trebui să fie suficient.

El lăsă să treacă câteva momente după care spuse:

— Acest lucru mă surprinde. Nu este stilul tău să lași o treabă făcută pe jumătate.

— Așa este.

— Niciodată nu te-ai dat înapoi de la o sarcină asumată.

— Nu, și nu îmi plănuisem să fac asta nici acum, pentru că mă hotărâsem să o duc la capăt ca pe orice altă provocare. Dar nu pot.

— Nu m-am gândit că-ți va cauza atâtea probleme emoționale.

— Ei bine, asta se întâmplă.

— Poate că o iei prea personal.

Se uită la el cu gura căscată.

— Sunt *soția* ta. Am relații intime cu un alt bărbat. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ar putea să nu fie o chestie personală?

— Devii isterică. Laura, spuse el și aruncă o privire îngrijorată către ușa biroului.

Ea se cuprinse de umeri și se întoarse cu spatele la el. El se dădu cu scaunul de trei ori înainte și înapoi după care înconjură biroul și se duse spre ea. Se întinse și-și puse mâinile pe după mijlocul ei. Ea tresări și încercă să se îndepărteze, dar el o ținu strâns.

— Am făcut o eroare de calcul. Nu m-am gândit că ar putea să-ți afecteze sentimentele în legătură cu ce e bine și ce e rău.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Foster. Știu cât de mult înseamnă asta pentru tine. Dar există o ambiguitate morală peste care nu pot trece.

— Îți respect sentimentele, bineînțeles. Îți respect și decizia.

Ea expiră.

— Îți mulțumesc.

El aplică destulă forță pentru a o întoarce cu fața spre el.

— Ai fost morocănoasă în ultimele săptămâni. Nu ți-am spus nimic, dar am remarcat starea ta.

— Recunosc că nu m-am simțit în apele mele. Asta m-a cam apăsător și mi-a distras atenția de la muncă. Ba, mai rău, a creat o

barieră între noi. Știind că ai fi dezamăgit, am evitat să ți-o spun, dar a trebuit să o fac înainte să fiu nevoită să mă văd din nou cu Burkett. Mi-a mâncat nervii faptul că nu știam cum să-ți spun. Sunt bucuroasă că am avut această discuție, spuse ea după care-i zâmbi larg și se aplecă pentru a-l săruta.

Când se ridică, el o întrebă:

— Au trecut cincisprezece zile de când te-ai întâlnit cu Burkett, nu-i așa?

Ea dădu din cap în semn de încuviințare.

— Atunci este foarte posibil ca această discuție să fie inutilă, spuse el zâmbind. Poate că ești deja însărcinată.

Și dacă e însărcinată?

Aceasta era marea întrebare din viața lui Griff în acest moment. În fiecare dimineață, se trezea și se întreba dacă în acea zi va primi telefonul de felicitare.

Desigur, acesta era și scopul, nu-i așa? Un ovul fertilizat era răspunsul la toate problemele. Avea să facă fericit cuplul fără copii și avea să-l facă și pe el milionar pentru tot restul vieții.

Dar, dacă Laura era însărcinată, asta însemna că nu avea să o mai vadă vreodată. Și acesta chiar nu era un motiv de sărbătorire.

— Griff?

Se sperie când îl văzu pe Bolly alături de el pe terenul de antrenament. Jurnalistul sportiv se uita la el curios.

— Scuză-mă, eram...

— La un milion de kilometri depărtare. A trebuit să te strig de trei ori. Ai ațipit?

Griff își scoase ochelarii și clipi pentru că lumina soarelui era foarte puternică.

— Pe căldura asta? Cam greu. Mă concentram pe ce face Jason. Pare în formă foarte bună azi.

— Mulțumită ție.

— Nu, chiar se străduiește. Doar lui trebuie să-și mulțumească.

— Copilul este obsedat de fotbal. Asta o îngrijorează pe maicăsa.

— Păi?

— Îi este teamă că va exagera și se va răni.

— Așa sunt mamele. Asta presupunea el.

— Ar prefera să joace badminton.

Griff se strâmbă și Bolly râse.

— Așa cred și eu. Ascultă, tocmai am primit un telefon. Mi s-a acordat un interviu cu noul apărător de la Stars, care a semnat cu echipa chiar ieri, dar nu are prea multă vreme la dispoziție, pentru că trebuie să plece înapoi acasă, la Detroit. Dacă mă grăbesc, pot să-l mai prind la aeroport înainte de zbor. Nu am cum să-l iau pe Jason de la antrenament. Te deranjează să-l duci tu acasă?

— Sigur că nu.

— Nu ți-aș cere asta, dar soacră-mea a trebuit să meargă la doctor și nevastă-mea s-a oferit să o ducă cu mașina, așa că...

— Du-te, Bolly. Să stau cu Jason până când te întorci tu acasă?

— Nu, doar du-l acasă și asigură-te că închide ușa. Știe ce regulă are de respectat când stă singur.

— Bine. Nicio problemă.

Bolly se uită spre teren și-l văzu pe fiul lui, care abia avu timp să paseze mingea înainte să fe pus jos de un placaj. Dar nu rămase jos mult timp. Se ridică la timp pentru a-l vedea pe mijlocașul căruia îi pasase înscriind un eseu. Sări în sus, ridică pumnul în aer și strigă plin de bucurie.

Bolly, zâmbi, continuând să se uite la el, dar apoi o cută de îngrijorare îi apărură pe frunte.

— Griff dacă mă gândesc mai bine, poate...

— Poți să ai încredere în mine, Bolly.

Bolly se întoarse și se uită în ochii lui câteva clipe, întrebându-se în sine dacă era o idee bună să-i ceară o favoare. Apoi dădu din cap.

— Îți rămân recunoscător, Griff. Mulțumesc.

După terminarea antrenamentului, Jason alergă spre Griff cu care bătu palma.

— Un antrenament grozav, fundașule. Mai ales, ultima serie ofensivă.

— Mulțumesc.

Băiatul era roșu la față și părul i se lipise de cap din cauza

transpirației și a căștii de protecție, dar era extrem de mândru de el pentru lauda primită.

Griff îi spuse de treaba neașteptată pe care trebuia să o facă Bolly.

— Ceea ce înseamnă că te voi duce eu acasă cu mașina.

— Vorbești serios?

— Nu fi prea entuziasmat. Mașina mea e varză.

Pe drumul spre casă, Griff opri la un fast-food.

— Mie mi-ar prinde bine un milkshake. Tu ce zici?

Și pentru că tot erau acolo, deciseră să ia și câte un burger și cartofi prăjiți care să meargă cu milkshake-ul. Stăteau la o masă și discutau prietenește despre părțile bune și slabe ale echipei lui Jason când Griff deveni conștient de atenția pe care le-o acordă un trio de muncitori în construcții. Îi remarcase de când intrase, dar nu le aruncase decât o privire, după care își concentrează atenția asupra lui Jason.

Acum, își dădu seama că fusese observat și recunoscut. Bărbații vorbeau pe un ton scăzut, dar privirile pe care i le aruncau erau pline de ostilitate. Începuseră să remarce și alții. Griff simțea vreo zece priviri ațintite asupra sa.

Jason, care vorbise întruna, nefăcând pauză decât cât să ia câte o înghițitură, deveni și el conștient de schimbarea atmosferei. Vorbi mai puțin, după care încetă cu totul. Se uită la cei trei bărbați după care la Griff și în privirea să se citea îngrijorarea.

— Totul este în regulă, Jason.

Dar nu era. Pentru că după ce cei trei bărbați își luară mâncarea pe care o comandaseră la pachet, în drum spre ieșire trebuiră să treacă pe lângă masa la care stăteau Griff și Jason. Ultimul care trecu pe lângă ei spuse:

— Ești de rahat, Burkett. După aceea, scuipe spre Griff. Rată, nimerind pe decorul din vinil, la câțiva centimetri de umărul lui Griff.

Plecarea lor lăasă un gol. Nimeni nu se mișcă. Griff își imaginează că toată lumea aștepta să vadă ce avea să facă el. Ceea ce ar fi vrut să facă era să iasă după tipul ăla și să-l înfunde cu totul în casca lui de protecție. Și, dacă ar fi fost singur, asta ar fi și făcut.

Dar cu Jason acolo nu putu. Nu-i păsa foarte tare de acea scenă jenantă pentru persoana sa, dar îl deranja pentru băiat, care stătea cu capul plecat și cu mâinile în poală, sub masă.

În curând, toată lumea se întoarse la preocupările de dinainte. Toată lumea, cu excepția lui Jason.

— Ai terminat? îl întrebă Griff.

Băiatul își ridică privirea.

— Nu-i cinstit!

Griff fu surprins să vadă că nu era rușinat, ci furios.

— Ce nu-i cinstit?

— Ceea ce a făcut acel bărbat. Ceea ce spun oamenii despre tine.

Griff dădu farfuria la o parte și-și sprijini brațele pe masă.

— Ascultă-mă, Jason. A fost dezgustător că a scuipat așa. Asta l-a făcut să pară un mare dobitoc, dar ceea ce am făcut eu, în urmă cu cinci ani, a fost mult, mult mai rău. Se uită pe fereastră la cei trei care se urcau în camionul lor. Cât crezi că are salariul un muncitor că el?

Jason ridică din umeri cu dezinteres.

— O nimica toată față de cât câștigam eu când jucăm fotbal. O sumă minusculă. Tipul ăla muncește din greu și nu câștigă nici cât plăteam eu pe curățătoria chimică a cămășilor. Nu mă urăște pentru că eu câștigam mai mulți bani decât el. Ceea ce urăște el este că eu trăiam viața pe care și-ar dori-o oricine și apoi i-am dat cu piciorul. Am luat bani pentru a trișa. Am fost prost și egoist și am încălcat legea. Și asta este adevărul.

— Dar acum nu ești un tip rău.

I-o trăgea nevastei unui handicapat pentru bani. Asta nu era o chestie tocmai bună. Singurul lucru mai rău era că voia să i-o tragă fie contra plată, fie nu.

Încercase să nu se gândească la ce se întâmplase. Și când se gândea încerca să facă să pară, în mintea lui, precum cauză și efect, mecanisme sexuale care, unse și puse la punct, produsese un rezultat previzibil.

Sau ca la un capriciu. O întâmplare norocoasă. Două stele intraseră în coliziune, dar acest lucru nu avea să se mai întâmple

vreme de milioane de ani.

Dar indiferent de termenii în care încerca să-și explice, tot îi stătea pe creier. Constant. De fiecare dată când se gândea la dinții ei înfigându-se în degetul său, simțea cum i se strânge stomacul și tot ceea ce-și dorea era să fie din nou în interiorul ei.

— Nu sunt deloc un erou, Jason. Nu mă transformă într-unul. Dacă vrei un erou, uită-te la tatăl tău.

— Tata? pufni Jason în derâdere. Ce a făcut el eroic?

— O iubește pe mama ta. Te iubește pe tine. Are grijă de tine și își face griji pentru tine.

Încă supărat, Jason spuse:

— Asta nu-i mare lucru.

— Este foarte mult. Apoi, pentru a nu suna prea cicălitor, spuse: Dar nu face niciun rahat dacă-i dai o minge. Și nu-i spune că am zis *rahat* de față cu tine.

— El spune asta tot timpul. Griff râse.

— Atunci este eroul *meu*.

Jason începu să zâmbească din nou.

Ziua următoare începu ca oricare alta. Griff se ridică din pat și se duse la baie. Imediat ce făcu pipi, consultă calendarul pe care-l pusese pe perete. Era deja o obișnuință pentru el. Număra zilele, pentru numele lui Dumnezeu.

Își cumpărase un calculator și învăță singur să-l folosească. După cercetări asidue pe internet, ajunse la concluzia că știe acceptabil sistemul reproducător feminin și felul cum funcționează, oricum, mai mult decât învățase la orele de biologie la școală.

Pe unele site-uri primise mai multe informații decât avea nevoie, dar învățase multe despre sincronizare și despre ciclul de douăzeci și opt de zile. Învățase și ce însemna creșterea nivelului hormonului produs de glanda pituitară anterioară.

Ținând cont că fusese cu Laura în ziua ovulației, putuse să aproximeze când avea să aibă menstruația, asta dacă avea să o aibă. Acele cinci zile veniseră și trecuseră. Dacă îi venise ciclul și calculele lui erau corecte, ar fi trebuit să primească un telefon de

la ea în urmă cu trei zile, atunci când ar fi trebuit să ovuleze din nou.

Dar nu-l mai chemase la casa de pe strada Windsor. Oare asta însemna că nu-i venise ciclul și că era gravidă? Poate că amâna transmiterea fericitei informații până când nu avea și părerea unui medic. Sau poate că, datorită a ceea ce se întâmplase ultima dată, nu mai avea de gând să-l sune niciodată. Dar atunci nu ar fi trebuit să fie anunțat că afacerea căzuse?

Faptul că nu știa nimic îl înnebunea, dar nu putea să facă altceva decât să aștepte.

Și asta făcea în fiecare dimineață, marcând ziua pe calendar, după care intră la duș. După ce ieși din cadă auzi zgomotul făcut de ziarul care-i fusese aruncat în ușa. Pentru că nu avea chef încă să se îmbrace, își puse un prosop în jurul taliei. Luă ziarul de pe mica verandă, se duse la bucătărie și puse de cafea.

Așteptând să fie gata cafeaua, își aruncă privirea pe prima pagină a ziarului și bău niște suc de portocale din cutie. Întoarsc ziarul la sfârșit și citi titlurile, constatând că se refereau la aceeași criză mondială despre care scriseseră și cu o zi înainte, așa că scoase secțiunea de sport.

Titlul îi făcu inima să-i sară din loc. Sângele îi urcă brusc la creier și-l făcu să amețească.

— Ce rahat mai e și asta?

BURKET CHESTIONAT ÎN LEGĂTURĂ CU MOARTEA UNUI AGENT DE PARIURI, spunea titlul.

MAI MULTE PROBLEME PENTRU FOSTUL JUCĂTOR?

ANTRENORUL VETERAN ÎL RENEAGĂ PE STARUL DECĂZUT.

Recunoscând articolele, se uită la dată. Nu era numărul din dimineața aceea. Era vechi de cinci ani și deși era bine păstrat, văzu că hârtia pe care era tipărită secțiunea de sport nu se potrivea cu restul ziarului. Era ceva mai îngălbenită.

Rodarte.

În graba lui dădu peste un scaun de la bucătărie. În câteva secunde ieșise din bucătărie, prin camera de zi și deschisese ușa. Alergă pe aleea îngustă și se uită pe stradă. Nu se așteptase chiar să vadă mașina oliv și nici nu o văzu. Rodarte dispăruse.

— Pui de târfă! Griff prinse prosopul care-i cădea și intră în viteză în casă, trântind ușa după el. Rodarte nu mai apăruse de aproape două luni. Și acum, chiar când Griff începuse să se gândească, să spere, că ticălosul renunțase și dispăruse... asta.

Fusese inteligent din partea lui să pună paginile sportive în ziarul de azi pe care Griff avea să-l găsească, cu siguranță. Rodarte îl băga cu nasul în rahatul pe care-l făcuse el în urmă cu cinci ani.

Când se simți destul de stăpân pe sine pentru a se uita din nou la ziar, ridică scaunul, își turnă o cană de cafea, după care se așează la masă și începu să citească. Fiecare cuvânt era ca o lovitură dureroasă pentru că era adevărată.

De când Pete Roșe fusese prins jucând jocuri de noroc și Jose Canseco recunoscuse că luase steroizi, niciun alt sportiv nu mai scandalizase la fel de mult ca multiplul recordman și star de fotbal, Griff Burkett. Interesul mass-mediei fusese mare și săpaseră adânc. Articolele ajunseseră în toate ziarele din lume. Canalul sportiv de televiziune, ESPN, îi dedicase ore întregi de emisie.

Dar Rodarte alesese bine acest număr din *Dallas Morning News*, pentru că aceste articole rezumau lunga lui cădere.

Pariurile începuseră modest, dar crescuseră apoi ca o plantă agățătoare de care nu mai putuse scăpa, până când îl dominaseră și deveniseră mai interesante pentru el decât meciurile de duminică. Un câștig mare la pariu era mai excitant decât un câștig pe teren.

Devenise o dependență. Înainte să scape de sub control ar fi trebuit să fie îndeajuns de inteligent să recunoască semnele de pericol. Poate că le recunoscuse. Poate că doar le ignorase.

Se lăsase antrenat în această spirală periculoasă. Dacă câștiga, marea pariul următor pentru a câștiga și mai mult. Dacă pierdea, marea și în acest caz pariul pentru a recupera pierderea. Spirala se transformă într-un taifun care-l luă pe sus în cele din urmă.

Bill Bandy arăta mai mult ca un contabil decât ți-ai imagina că arată un agent de pariuri. Era un tip slab, care, probabil, nu cântărise mai mult în ziua morții decât în ziua când terminase liceul. Avea părul șaten, rar, o față mică cu bărbia ascuțită și un

nas la fel. Nările lui roșii și ochii de un albastru spălăcit erau într-o permanentă luptă cu alergiile. Măinile îi erau moi și albe ca ale unei femei și simțeai că sunt mereu umede.

Nimeni nu ar fi spus despre el că făcea parte din Mafie. Dar exact asta era. Se spunea că în St. Louis, acolo unde trăise înainte de a fi trimis la Dallas, își otrăvise un unchi care-l trăsese în piept. Griff nu aflase niciodată dacă era adevărat sau doar ficțiune.

Bandy lucra pentru Vista, corporația fantomă a Mafiei, care avea o afacere la vedere, una legată de minerit, pe undeva prin America de Sud. Locul exact și alte informații erau foarte neclare. Adevăratele afaceri ale celor de la Vista erau pariurile cu miză mare, spălarea banilor și, suspecta Griff, traficul de droguri.

Membrii Vista, care stăteau în Las Colinas, purtau costume făcute de creatori celebri și ceasuri Rolex placate cu diamante. Erau însoțiți de gărzi de corp chiar și atunci când mergeau la baie. Oamenii lor aveau pistoale automate și conduceau mașini cu geamuri antiglonț.

Nu te puneai cu ei.

Asta îi spusese Bill Bandy lui Griff într-o seară la restaurantul lui preferat. Griff era la jumătatea celui de-al patrulea sezon pe care-l juca la echipa Cowboys. Bandy îl invitase la cină pentru a discuta despre afaceri, în special despre plata datoriei de la pariuri, care era deja de trei sute și ceva de mii.

— Nu te pune cu tipii ăștia, Griff. Dacă ar fi vorba de mine, eu ți-aș mai prelungi împrumutul. La dracu', doar câștigi milioane. Știi că în câteva luni vei avea banii. Dar tipii ăștia? Se șterse la nas cu o batistă albă. În inima lor nu este pic de milă. Crede-mă. Griff înmuie un chips în sos și mușcă din el cu zgomot. Luă o gură de mărgărita și le făcu cu ochiul fetelor de la masa vecină, uimite să vadă un star în carne și oase.

— Și ce vor face? Vor trimite o gorilă păroasă pentru a-mi rupe ambele picioare?

— Crezi că este ceva amuzant?

— Cred că ești pe punctul de a te panica, atunci când chiar nu este nevoie. Ei adună dobânda în fiecare săptămână, ceea ce mă face practic să fiu banca lor ambulantă. Așa că nu văd care-i

problema lor?

— Își vor banii.

Până la urmă, tonul de înmormântare al lui Bandy îi atrase atenția și lui Griff. Privirea lui Bandy devenise fixă, nu mai era deloc agitată. Chiar și nasul i se uscaseră pe moment. Griff se gândi că poate povestea despre otrăvirea unchiului său era adevărată.

Menținându-și expresia calmă, continuă:

— Ar trebui să fii bucuros că mă trimit pe mine ca mesager, pentru că altfel nu ai mai intra în echipă duminică și în nici vreo altă duminică din sezonul ăsta. Nu te amăgi, îți pot face chestii nasoale, Griff. Și o vor face.

— Nu ar fi logic să-mi facă rău. Dacă nu pot juca, n-or să-și mai vadă niciodată banii înapoi.

Argumentul acesta nu-l făcu pe Bandy să-și schimbe deloc expresia feței. Griff lăasă farfuria deoparte și oftă dezgustat că trebuia să se ocupe de această problemă chiar atunci. Echipa sa urma să joace cu Falcons duminică, la Atlanta. Cei de la Cowboys erau oarecum favoriți. Nu avea să fie deloc o simplă formalitate. Ar fi trebuit să se pregătească psihic pentru un meci tare, studiind jocul, nu discutând cu gangsterii.

— Bine, dă-mi câteva zile, îi spuse el lui Bandy. Voi vinde ceva. O mașină. Apartamentul din Florida. Ceva. Care este sumă minimă care i-ar satisface pe moment? Două sute de mii de dolari? Este mai mult de jumătate din cât le datorez. Îmi va mai oferi asta ceva timp?

Bandy se șterse la ochi cu colțul batistei.

— S-ar putea să existe o altă cale.

— Care să-mi dea un răgaz?

— Care să-ți șteargă datoria.

Griff se uită la el ca și cum i-ar fi spus că-i oferă o săptămână de vacanță pe o insulă pustie, împreună cu toate modelele din colecția *Playboy* din ultimul an, mai ales că toate erau niște nimfomane, care îl doreau, și nimeni nu avea voie să poarte haine.

Bandy îl întrebă:

— Vrei să te întâlnești cu ei? Să discutați și alte opțiuni?

— Unde și când?

Ei, cei la care se referise Bandy, erau cei trei bărbați care-l primiră pe Griff în birourile opulente ale firmei Vista, cu strângeri de mâini călduroase și ospitalitate nelimitată. *Ce vrei să bei? Servește-te de pe tava cu sandviciuri. Eu îți recomand vită cu sos de ridichi. Ce zici de un masaj după întâlnire? Am o fată angajată care-ți va face un masaj cu final fericit... Dacă înțelegi ce vreau să-ți spun.* Griff înțelese.

După felul în care-l primiseră n-ai fi zis că le datora peste un sfert de milion de dolari și că-l amenințau direct dacă nu-și plătea imediat datoria.

Singurul texan dintre ei era un tip înalt, îngrijit, bronzat, avea dinți mari și foarte albi. Era un jucător de golf înrăit care vorbea tare, obscen și întruna. El îl luă pe Griff pe după umeri și-i spuse de maseuza cu mâini și gură magice. Larry era numele tipului.

Martin avea un aspect mediteranean. Era obez. Nu respira, suiera ca un cimpoi dezacordat și dădea impresia că ar putea să facă un atac de cord din clipă în clipă, dacă inima lui găsea puțină energie pentru asta.

Cel de-al treilea, Bennett, era tăcut și stătea deoparte. Avea tenul alb și un început de chelie, participând puțin la discuție, dar studiindu-l pe Griff fără să clipească, ca pe un animaluț veninos, acoperit cu solzi.

După salutarile inițiale, trecură direct la afaceri. Termenii propunerii lor erau foarte simpli. Trebuia să vândă meciul cu Atlanta de duminică și datoria lui se va șterge. Nu spusese ei chiar așa, dar asta se înțelegea.

Martin îi spusese că nu se așteptau ca el să încerce să piardă.

— Trebuie doar să nu joci la un potențial maxim.

Larry îi făcu din nou cu ochiul.

— Dă-le nenorociților de la Falcons o nenorocită de șansă, atât.

— Și cine știe, spuse Martin, dacă Falcons câștigă, am putea chiar să-ți dăm un mic bonus pe lângă anularea datoriei. Nu-i așa, Bennett?

Bennett cel Tăcut dădu din cap.

Griff le spusese că se va gândi la propunerea lor.

Bine, îi răspunseră ei. Avea până duminică timp să se

gândească. Și pentru a-i arăta că sunt bine intenționați, insistaseră să se ducă la masaj cu fata care încheie cele cincizeci de minute cu un sex oral. Nu că n-ar fi putut să aibă parte de asta oricând ar fi vrut. Erau mereu fete la-ndemână care abia așteptau să-l vadă în patul lor. Dar fata asta era excepțională.

Duminică, în vreme ce se îmbrăca în acordurile imnului național, chiar când se îndrepta spre teren pentru lovitura de deschidere, încă nu se decisese. Nu știu ce să facă până târziu, în ultima repriză, când scorul era de 10 la 10 și Dallas erau spre capătul propriului teren.

Luase mingea. Apărătorii echipei Dallas cădeau ca popicele sub atacurile celor din Atlanta. Cel mai bun atacant al său fusese blocat de doi apărători adversi. Cel de-al treilea se îndrepta în viteză spre Griff având o privire ucigașă. Căutând pe cineva căruia să-i paseze, Griff își dădu seama cât de ușor și convingător ar fi fost să arunce o pasă aiurea.

Atlanta a câștigat cu 17-10.

Parteneriatul a fost semnat.

19

Dacă vrei să-i dai efect trebuie să-ți bagi degetul pe dedesubt, îi spuse Griff lui Jason Rich, arătându-i pasă în același timp. Vezi? Trebuie să treci degetul chiar atunci când îi dau drumul. Încercă din nou.

Îi dădu mingea. Pe fața lui Jason se citea concentrarea când luă mingea așa cum îi arătase Griff și aruncă o pasă.

— A fost mult mai bine.

— Încă o dată, Griff? Cred că i-am dat drumul puțin cam târziu.

— Bine, dar doar o dată. Antrenamentul este pe cale să înceapă.

Cea de-a doua pasă fu mult mai bună.

— E foarte bine, Jason. Începi să te prinzi. Mai aruncă încă câteva mii și nu vei mai avea nicio problemă. O să dobori recorduri.

În spatele grilajului căștii, Jason zâmbi.

— Ieri a fost amuzant. Cu excepția... știi tu.

— Da. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

— I-am spus tatei. A spus că ai făcut exact ceea ce trebuia să faci. Dacă te-ai fi bătut cu ei ar fi fost mult mai rău.

— Clar. Ai văzut cât de mari erau tipii ăia?

Jason râse după care spuse:

— Poate că mai mergem și altă dată la un milk shake.

— Mi-ar face plăcere.

— Și mie. Pe mâine.

Griff îi ciocăni de două ori în cască.

— Voi fi aici.

Jason plecă spre coechipierii săi, care se aliniaseră pe marginea terenului. Bolly stătea cu ceilalți tați. Griff ridică mâna pentru a-l saluta, iar Bolly făcu la fel.

Griff alergă pe teren pentru a strânge mingile pe care Jason le aruncase și le puse în sacul pe care-l ținea în portbagajul mașinii. Trase șireturile sacului și și-l puse pe umeri.

Atunci îl văzu pe Rodarte care stătea în afara gardului și se uita la el.

Lui Griff îi era deja cald pentru că stătuse o oră în soare cu Jason. Când îl văzu pe Rodane avu impresia că sângele începe să-i fiarbă. Se stăpâni să nu alerge până la gard.

Calm, trecu de poartă și se îndreptă spre Rodarte. Ticălosul nici măcar nu se uită la el. Prefera să se uite de-a lungul terenului, acolo unde antrenorul îi învăța pe micii jucători, străduindu-se să nu se încălzească prea tare și să nu se deshidrateze pe durata antrenamentului.

— Ești patetic, Rodarte, spuse Griff. Strângi ziare vechi ca babele.

Rodarte chicoti, dar tot nu se întoarce cu fața spre el.

— E o lectură plăcută. M-aș fi urât dacă o păstram numai pentru mine.

Griff dădu să-l ia de umăr și să-l întoarcă spre el, dar nu îndrăzni să-l atingă. Rodarte s-ar fi împotrivit. Și, dacă se lăsa cu bătaie, ceea ce, probabil, s-ar fi întâmplat, ar fi existat prea mulți

martori. Mai ales Bolly. Griff îi promisese că nu avea să-i creeze probleme. Ieri, jurnalistul avusese încredere în el, rugându-l să-l ducă acasă pe fiul său. Griff nu ar fi vrut să-i înșele încrederea acum.

Ar fi putut să-i spună lui Rodarte să se ducă la dracu' și apoi să plece. Să-l lase să stea acolo și să se topească din cauza căldurii, până când nu avea să mai rămână decât o pată de sudoare care să fie absorbită de pământ.

Dar nu ar fi fost inteligent să-l ignore. Faptul că Rodarte era acolo nu se datora purei coincidențe, așa cum nici incidentul cu ziarul de dimineață nu fusese o glumă nevinovată. După ce se făcuse invizibil vreme de mai multe săptămâni, Rodarte ieșise la suprafață. Până când avea să afle de ce, Griff nu putea să-i întoarcă spatele.

Rodarte băgă mâna în buzunar și scoase un pachet de gumă de mestecat.

— Încerc să mă las de fumat.

— Noroc. Ar fi îngrozitor dacă te-ai îmbolnăvi și ai muri.

Rodarte îi zâmbi când desfăcu o gumă și o băgă în gură.

— Încă i-o mai tragi tipei ăleia?

Maxilarul lui Griff se tensionă.

— Am presupus că, fiindcă curva ta preferată este încă scoasă din uz, trebuie să-ți faci rost de undeva de alta. Zâmbetul lui se lăți. Ai fi putut să găsești ceva mult mai nasol. Doamna Speakman nu are doar un cur de milioane, dar mai are și bani pe măsură. Dar sunt convins că știi asta. Nimeni n-a zis vreodată despre tine că ai fi prost, Numărul Zece. Ți-au spus tot felul de alte lucruri, dar niciodată că ești prost.

Griff nu mușcă momeala.

— Ea se ocupă de cheltuielile tale? Și-ți ia chestiile alea scumpe? Rodarte râse cu râsul lui răutăcios și mestecă guma cu zgomot. Sunt sigur că-i așa. Și este și bucuroasă să o facă. Având pe cap un soț care-i bărbat doar pe jumătate, pun pariu că ar da oricât să călărească un erou sportiv mare, ca tine.

Griff nici nu se mișcă, deși murea de nerăbdare să-l vadă pe Rodarte sângerând.

Vorbind acum în șoaptă, Rodarte continuă:

— Pun pariu că este una dintre tipele alea, femei de afaceri, care nu-și pierd timpul cu prostii și sunt bune la pat. Așa e? Își rezolvă toate problemele legate de carieră cu penisul tău și-i place să stea deasupra. Haide, Burkett, povestește. Este tipul ăla?

— Ești un rahat cu ochi. Rodarte râse.

— Tu i-o tragi nevastei unui handicapat, și eu sunt un rahat cu ochi?

— Ce vrei?

— Ce vreau? Nimic, răspunse Rodarte pe un ton inocent. M-am gândit doar să trec pe aici să te salut. Nu voiam să crezi că te-am uitat. Voiam doar să te asigur că atunci când te vei autodistruge, și o vei face, voi fi acolo pentru a vedea totul și, sper, să te ajut. Sunt așa de pornit pe tine, Burkett, încât nici nu-ți dai seama.

Griff se temu că, dacă mai rămânea acolo, avea să facă acel prim pas către autodistrugere. Adică, îi va face lui Rodarte pe plac. În ciuda deciziei pe care o luase de a nu-i întoarce spatele bărbatului, făcu exact acel lucru și dădu să se îndepărteze.

— Jason dă semne de progres.

Griff se întoarse pe călcâie. Rodarte, râzând ușor scuipă guma pe jos.

— Băiatul nu are prea mult talent nativ, dar muncește din greu. Este clar că divinizează și pământul pe care-l calci. Probabil vrea să o ia pe urmele tale. Da, poate nu chiar pe calea trișatului și a crimelor, dar pe urma zilelor de glorie din cariera ta.

Rodarte continuă să se uite la el și rânjetul i se lăți pe fața pătată de vărsat.

— Ar fi mare păcat dacă i s-ar întâmpla ceva băiatului. Un accident care să-l lase invalid sau ceva care să-l împiedice să-și împlinească visul. Ar putea chiar să moară.

Griff făcu cei câțiva pași dintre ei.

— Dacă atingi măcar cu un deget pe acel băiat, voi...

— Calmează-te, spuse Rodarte pe un ton flatant. Nu făceam decât să speculez cu privire la căile alese de soartă. Iisuse, cât de agresiv ești. Încerc și eu să port cu tine o conversație prietenoasă aici pe terenul de sport al școlii și...

— Ce vrei, Rodarte?

Acesta abandonează surâsul fals și privirea i se făcu de cremene.

— Știi foarte bine ce vreau.

— Nu am niciun ban ce aparține celor de la Vista.

— Ei nu sunt convinși de asta. Eu sunt sigur că nu-i așa. Și nu am de gând să mă opresc cu tine până când nu vei ceda. Sunt la fel de permanent precum este ziua de naștere.

Griff își îndreaptă degetul către el și începu să pășească înapoi.

— Stai departe de mine. Ține-te departe de toți cei de lângă mine.

Rodarte râse.

— Sau ce, Numărul Zece? Sau ce?

*

Griff viola una dintre condițiile eliberării sale condiționate, prima, pe care Jerry Arnold nu înceta să i-o tot amintească: *Nu trebuie să te vezi cu foștii asociați.*

Dar după câte vedea Griff nu prea avea de ales. Rodarte îl amenințase pe Jason. Și apoi, felul în care vorbise de Laura... Amenințarea subînțeleasă, care trecea dincolo de limita lucrurilor rele, îi făcuse lui Griff pielea de găină. Rodarte nu ar fi avut nicio problemă să o pună în aplicare pe niciuna dintre ele. Nici chiar banii Laurei nu o puteau proteja. I-ar fi făcut rău atât ei, cât și lui Jason fără să clipească și i-ar fi făcut și plăcere.

Pentru a preîntâmpina acest lucru, Griff trebuia să ia taurul de coarne acum. Nu voia să trăiască cu amenințarea permanentă reprezentată de Rodarte. Și, cu siguranță, nu voia să fie afectați singurii doi oameni complet nevinovați. Nu ar fi putut să îndure vina că și altcineva să fie victima brutalității lui Rodarte precum Marcia.

Griff se duse direct acasă de la teren, se grăbi să facă un duș și apoi se îmbracă. Nu-și luă sacoul Armâni, preferând unul pe care îl avea dinainte de a fi închis, pentru că nu voia să pară a avea o situație financiară prea bună.

Era destul de imprudent din partea lui să meargă neanunțat la birourile Vista, dar putea să parieze că triumviratul Vista avea să-l

primească, cel puțin din curiozitate dacă nu din alte motive. Avu dreptate. După ce așteptase la recepție aproape o jumătate de oră, fu chemat în sanctuarul interior, acolo unde se întâlnise cu ei prima dată.

Aceiași pereți cu lambriuri, lumină indirectă și covoare care atenuau zgomotul, dar de data aceasta ospitalitatea lipsea. Nicio tavă cu sandviciuri, nici băuturi. Bronzul lui Larry era la fel de intens, dar dădea impresia că-și petrecuse mai mult timp în barul clubului decât la întâlniri. Stomacul i se cam înmuiase.

Griff fu surprins să vadă că Martin încă putea să respire fără ajutorul vreunui aparat, dar se folosea acum de un baston pentru a-și susține corpul imens.

Bennett renunțase la freza peste cap și se rădea în cap. Era perfect rotund și alb și din spate părea o bilă mare de biliard așezată pe umerii săi. Având chiar mai puține gene acum decât în urmă cu cinci ani, ochii săi păreau și mai reptilien.

Larry stătea sprijinit de colțul unui birou. Bennett ședea într-un fotoliu cu picioarele încrucișate. Când Griff intră, Martin se lăsă pe o canapea din piele care aproape nu reușea să-l cuprindă. Atât plămânii lui, cât și canapeaua scoaseră un șuierat când se așeză.

Griff nu fu invitat să ia loc.

Martin deschise discuția:

— Ce vrei?

Griff răspunse la fel de direct:

— Luați-l pe Rodarte de pe capul meu.

Nimeni nu spuse nimic cam treizeci de secunde. În cele din urmă, Larry rupse tăcerea:

— Vorbești cumva despre Stanley Rodarte?

Griff nu fu păcălit de spusele acestuia.

— Probabil că veți fi bucuroși să aflați că este insistent. A fost prezent la Big Spring în ziua când am ieșit și de atunci mă deranjează permanent. A atacat o prietenă de-a mea. A sodomizat-o și i-a distrus fața. Apoi, a pus doi tipi pe mine. Vreme de o săptămână după aceea, abia am reușit să mă mișc, iar urina îmi era roșie.

— Ei, Griff, ne pare rău să auzim astea spuse Larry cu o voce

plină de sarcasm. Și aceasta este problema noastră, pentru că... de ce?

Lui Griff îi displăcu că făceau pe nevinovații. Doar nu le spunea nimic din ce nu știau, așa că ar fi preferat să-i spună în față că el și Marcia au primit ce meritau.

— Uite, e nasol pentru voi că Bill Bandy a ascuns bani unde nu-i puteți găsi. Dar nu dați vina pe mine. Nu am luat nimic de la el. Și știți foarte bine că nu eu l-am ucis.

— Ai fi avut ceva motive.

— La fel și voi.

FBI-ul îl arestase pe Bandy sub acuzația de promovare de pariuri ilegale. Având în față perspectiva petrecerii câtorva ani în închisoare, Bandy își jucase cartea câștigătoare – Griff Burkett. El le spusese agenților federali despre asocierea dintre Griff și băieții Vista și în special despre meciul ce urma să se joace cu cei din Washington. Nimeni din Dallas nu fusese vesel în acea zi, cu excepția agenților federali care făceau un dosar puternic împotriva fundașului echipei Cowboys.

Înțelegerea făcută cu Bandy funcționase. Griff fu arestat și toate acuzațiile împotriva lui Bandy fură anulate. Dar acest schimb îi făcuse pe băieții Vista să devină suspicioși. Dacă FBI-ul voia mai mult de la Bandy decât acel jucător de fotbal care trișa? Agentul ar fi putut să fie tentat să-i folosească pe ei ca monedă de schimb, cândva, în viitor.

Trioul Vista îl scăpaseră pe Bandy de alte tentații, ucigându-l.

Cel puțin asta credea Griff și le-o spuse și lor. Ei nici nu clipiră.

— Poate că avea ceva ascuns pe undeva, dar eu nu mi-am petrecut ultimii cinci ani căutând comori. Nu vreau să intru din nou în afaceri cu voi și nici nu am de gând să lucrez la concurență. Puteți să mă amenințați cât vreți, că tot nu veți găsi nimic. Așa că banii pe care îi dați lui Rodarte să mă preseze pe mine sunt aruncați în vânt. Luați-l de pe capul meu.

Trecură câteva momente. Ei stăteau neclintiți ca niște statui. În cele din urmă, Martin se uită la Larry, Larry la Bennett și Bennett continuă să se holbeze la Griff.

Dacă Griff ar mai fi pariat, atunci ar fi pariat pe Bennett ca fiind

omul de acțiune al grupului. Larry era cel însărcinat cu relațiile publice. Martin era creierul și păpușarul. Bennett, tăcut și nemișcat, dădea impresia că-i curge apă cu gheață în vene, el era cel responsabil cu micșorarea pagubelor.

În cele din urmă, Martin fu cel care vorbi:

— Ce te face să crezi... șuiera... că facem afaceri... pauză... cu un gunoi precum Rodarte?

— Chiar el mi-a spus asta. A spus că a vorbit cu voi. Mi-a transmis mesajul că ar fi o cale prin care pot să mă răscumpăr. Că ați putea să uitați și să iertați.

— Uitat și iertat?

Aceasta fu singura dată când Griff îl văzuse pe Martin zâmbind și simți o durere drept în testicule.

— Oare Rodarte este nebun, sau poate tu? întrebă Larry. După ce ai spus totul despre noi în fața juraților federali, crezi că te-am mai primi vreodată la noi? Mai întâi de toate, rahatule, noi nu iertăm și nu uităm. În al doilea rând, ești ultima persoană pe care am dori-o în corporația noastră. Învățăm ușor. Odată ce ne-o tragi, ești terminat. În al treilea rând, dacă vreunul dintre concurenții noștri, nu că am avea vreunul care să conteze, te ia la el, asta este o veste bună pentru noi. Nu face decât să ne demonstreze că sunt niște idioți. În ultimul rând, cu o treabă ai dreptate. Rodarte a trecut pe aici chiar înainte să fii eliberat. A avut mereu ideea greșită că este grozav, și că suntem impresionați de el. Nu suntem. Este un pungaș de doi bani, atâta tot. Dar, hei, nu vrem să părem neprietenoși, mai ales cu un om atât de mizerabil. Așa că l-am aburit cu rahaturi și cu câteva pahare de scotch vechi de optsprezece ani și i-am arătat pe unde-i drumul. Dacă te stoarce pe tine, o face pe timpul lui și din motive proprii.

— Și succes, spuse Martin.

— Amin, spuse Larry. Succes. N-o să ne crape inima în ziua când vei muri, Burkett. Singurul motiv pentru care ești în viață este că nu meriți pe cineva mai bun decât Rodarte. Preferăm ca un ins de calibrul lui să se ocupe de un rahat ca tine și, astfel, să nu fie nevoie să ne murdărim noi mâinile. Și, acum, pleacă dracului de aici înainte să ne aducem aminte cât de supărați suntem cu

adevărat.

Pe drumul de întoarcere de la Las Colinas, Griff rămase blocat în trafic din cauza unui accident care închisese două benzi de circulație. Uitându-se la luminile de frână ale mașinii din fața lui, se gândi la ceea ce-i spusese Larry. Părea să fie adevărat. Nu ar fi plâns dacă crăpa, dar, dacă ar fi vrut să-l omoare, atunci ar fi fost mort.

Băieții Vista erau de speriat, dar Rodarte, acționând pentru sine, era chiar și mai de speriat. Pe Griff nu-l liniști gândul că Rodarte lucra pe cont propriu.

Gândul îi fu întrerupt de soneria telefonului celular. Îl deschise.

— Alo?

— Ești liber?

20

Inima îi sări din piept.

— Când?

— Acum.

— Ajung în cincisprezece minute. Erau cel puțin treizeci, dar nu voia s-o facă să se răzgândească.

— Te aștept.

I-au trebuit doar cinci minute să depășească locul accidentului; apoi goni cu Honda de parcă era la cursele de la Le Mans și ajunse în fața casei la douăzeci și două de minute după ce vorbise cu ea la telefon. Intră pe ușa principală care era descuiată și o găsi stând în picioare în mijlocul sufrageriei. Era îmbrăcată lejer, cu o fustă albă și o bluză roșie fără mâneci, cu nasturi albi de sus până jos și cu niște curelușe late atârându-i peste umeri. Arăta grozav.

— Bună, spuse el.

— Bună.

— Eram pe autostrada 114 când ai sunat. A avut loc un accident.

— Te-am anunțat cam în pripă.

Își dădu jos geacă de pe el și o așeză pe spătarul celui mai apropiat scaun.

— Ce mai e nou?

— Toate bune. La tine?

— Și la mine e totul în regulă. Cred că îți petreci tot timpul lucrând la linia aeriană.

— Tot timpul.

— E așa cald afară...

— Nici nu mai știu de când n-a mai plouat.

— Cred că-i perioada secetoasă a anului.

Până în acel moment, nu se priviră unul pe celălalt. Acum ea îl privi. Se uită spre fereastră, unde jaluzelele întredeschise permiteau să intre doar crâmpoșe de lumină.

— Te-am rugat să vii azi să ne întâlnim pentru a-ți putea spune ceva direct.

Lui i se strânse stomacul.

— Ești însărcinată.

Ea clătină din cap.

— Nu? întrebă el, pentru a fi sigur.

— Nu.

— M-am gândit că poate ai rămas. Data trecută ne-am dublat șansele.

Ochii ei îl ținutură o clipă, apoi își întoarse privirea.

— Nu sunt însărcinată. Dar eu... noi, Foster și cu mine, am decis să încercăm metoda I.A.

Lui i se perindară prin fața ochilor ciocnirea cu Rodarte, întâlnirea cu băieții de la Vista, telefonul ei, condusul nebun să ajungă la ea, faptul că a văzut-o, toate acestea făcând să-i vâjâie capul. Nu reușea să priceapă vorbele ei. Începu să dea ușor din cap.

— Poftim?

— Inseminare Artificială.

— Ah, am înțeles. Din nou îl apucară durerile de stomac. Asta în

loc să...

— Da.

— Hmm.

Trecu destul de mult timp până când ea continuă:

— Îmi dau seama de implicațiile financiare pe care le va avea decizia noastră asupra ta.

— Îhâm.

— Așa că am dori ca tu să rămâi donatorul. Își umezi buzele agitată. Asta dacă vrei, bineînțeles. Și dacă ești de acord și voi rămâne însărcinată după inseminare, condițiile plății vor rămâne aceleași.

El încercă să-i prindă privirea, dar ea evită să-l privească în ochi. Într-o clipă el se îndreaptă spre canapea, se așează pe marginea ei și începu să privească în gol, gândindu-se ce zi nenorocită avusese.

Ea a considerat că tăcerea lui înseamnă un semn de reticență sau nehotărâre. Spuse:

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns astăzi. Ai timp să te gândești. Stabilesc niște întâlniri cu un specialist. Cu siguranță, se vor solicita și unele teste. Cred că va trebui să încep un tratament suplimentar cu hormoni. Deci s-ar putea să mai dureze până vom avea nevoie de tine. Probabil, vor trece multe săptămâni.

El se uită spre ea.

— Din momentul în care se stabilește procedura, continuă ea, oarecum grăbită, te voi căuta și vom găsi momentul potrivit pentru amândoi să ne întâlnim și să iau proba. Va trebui să fie una proaspătă. Te voi anunța cât de repede voi putea când îmi trebuie. Cu o zi, poate cu două, înainte.

— Bine.

— Dacă între timp te hotărăști că nu vrei să... participi, îți vom plăti, oricum, cinci sute de mii. Pentru atunci când... pentru deranjul tău.

— Foarte generos din partea voastră.

— Bineînțeles, fie că alegi să continui, fie vrei să anulezi înțelegerea aici și acum, se înțelege de la sine că mă aștept la confidențialitate absolută din partea ta, așa cum am căzut de

acord.

În sfârșit, găsi și el ceva de spus:

— Nu vrei să știe nimeni despre... Arată cu capul în direcția dormitorului. Ce s-a întâmplat acolo ultima dată.

— Despre absolut nimic, domnule Burkett.

— Nu, sunt convins că nu vreți asta, doamnă Speakman.

Se ridică și-și luă geanta de pe un fotoliu.

— Ei bine, cred că asta a fost cam tot ce-am avut de spus. Îți mulțumesc că ai venit într-un timp atât de scurt.

— Sunt câteva lucruri care nu se leagă. Vorbise ca pentru el, dar suficient de tare ca ea să-l audă.

Ignorând această remarcă, ea se îndreptă către ușă.

— Trebuie să plec. Am o întâlnire în jumătate de oră.

— Mincinoaso!

Ea își veni repede în fire.

— Nu ai nicio întâlnire. Doar fugi. Se ridică de pe sofa și se îndreptă spre ea. Ți-e teamă. Nu te simți destul de puternică să mai stai aici. I-ai mărturisit soțului că data trecută am ajuns până la capăt?

— Ce discut eu cu Foster...

— De asta s-a răzgândit în privința micuței noastre înțelegeri?

— Nu el s-a răzgândit ci eu.

Până în acel moment, era ușor iritat. Dar cu asta l-a liniștit. Deci era decizia ei, nu a lui Speakman și nici a lor, împreună. Pronunță primele cuvinte care-i veniră în minte, lucrul pe care dorea cel mai mult să-l înțeleagă.

— De ce?

— Nu pot... Își pierde vocea, apoi prinse puteri. Nu mai pot continua așa cu tine, asta e. Am fost de acord doar pentru că asta îți dorea Foster. Și îl iubesc. Foarte mult. Îmi ador soțul.

— În regulă.

— Acesta este singurul motiv pentru care am fost de acord.

— Da, ai mai spus-o.

— Dar nu mai pot fi cu tine de acum încolo.

— Am înțeles și asta. Și dacă stau să mă gândesc, trebuia doar să-mi spui asta. Nu-mi datorezi nicio explicație.

Îl privi într-un mod bizar, apoi își plecă fruntea. Niciunul dintre ei nu făcea nicio mișcare. Trecură câteva secunde în care el îi privi părul buclat care îi încadra fața. În cele din urmă, spuse:

— Când ai luat această hotărâre?

— Știam de când am plecat ultima dată de aici că nu mă voi mai întoarce. Dar m-am măcinat mult până am hotărât acum două săptămâni să-i comunic lui Foster decizia mea.

— Și de ce nu m-ai sunat și pe mine să mă anunți atunci?

— Am hotărât să așteptăm și să vedem dacă am rămas însărcinată, înainte să-ți spunem. Dacă aș fi rămas, am fi adus subiectul în discuție. Credeam că este cel mai bine așa. Bluza roșie mulată se lărgea pe măsură ce respiră tot mai adânc, făcând ca nasturii albi aproape să pocnească. Dar, în ultimele două săptămâni, Foster a încercat din răspuțeri să mă facă să mă răzgândesc.

— Deci el încă mai vrea ca acest copil să fie conceput pe cale naturală.

— Da. Nu pot să spun că mă presează, dar mi-a spus că asta i-ar fi dorința. A insistat să exprime cât de dezamăgit s-ar simți dacă vom schimba metoda acum. A folosit toate tacticile pe care le știe pentru a încerca să mă convingă că ar fi mai bine să ne ținem de plan, măcar pe perioadă mai multor cicluri.

— Doar că n-a reușit să te convingă.

— Nu.

— Atunci de ce nu m-ai sunat să-mi spui că te-ai răzgândit? De ce ești acum aici?

— Pentru că i-am dat impresia lui Foster că m-a convins. Își plimbă privirea prin cameră, apoi și-o odihni câteva secunde pe al treilea nasture al cămășii lui, după care își ridică ochii să-i întâlnească privirea. A insistat până când am fost de acord să ne mai întâlnim o dată, pentru ultima oară. A spus că, dacă nu rămân azi însărcinată, a promis că nu-mi va mai cere niciodată să mai vin aici și va fi de acord să încercăm printr-o metodă medicală.

Griff înțelese doar atât.

— Deci o ultimă dată.

— Da.

— Astăzi.

— Da.

— Deci el crede că acum noi...

— Da.

— Dar nu o facem.

— Nu va afla niciodată, nu? Va crede că și de data aceasta va fi același rezultat ca și în celelalte trei încercări.

— Doar că noi doi vom ști că n-a fost așa.

— Nu va ști decât dacă-i vei spune tu.

— Va fi secretul nostru.

— Urâsc acest cuvânt, spuse ea cu o jenă evidentă. Nu-mi place să am secrete față de soțul meu.

Se uită peste el spre holul ce ducea spre dormitor și privirea ei rămase acolo încremenită atât de mult timp, încât Griff se uită peste umăr să vadă ce putea să-i capteze atenția atât timp. Holul era gol. El se gândi că poate-și amintește scena din dormitor, cum trupurile lor se mișcau la unison, cum ea s-a zvârcolit chiar înainte de a avea orgasm. Acesta ar fi într-adevăr un secret pe care să dorească să-l păstreze față de soțul ei.

El se întoarse cu fața spre ea exact în momentul în care îl privea. Privirile lor se întâlniră pentru câteva minute bune, până când ea făcu un semn spre ușă.

— Ei bine...

— Întâlnirea ta.

Ea zâmbi aproape imperceptibil.

— Nu am nicio întâlnire.

— Știu. Îi zâmbi și el, deși nu era vesel deloc.

Ea căută cu spatele să apese pe clanța ușii.

— Să nu-ți uiți geaca.

— Da.

— Ai grijă să fie trasă siguranța la ușă, să se închidă automat.

— Desigur.

Imediat ce ea deschise ușa, un val puternic de căldură îi învălui. Zise:

— În funcție de cum decurg lucrurile, s-ar putea să fie ultima dată când te văd.

— Da, s-ar putea.

Ea făcu o pauză, apoi ridică din umeri neputincioasă.

— Nu-mi vine nimic în minte ce aş putea spune în această situație.

— Discuțiile inutile banalizează momentul.

Ea zâmbi vag amintindu-și vorbele pe care ea i le adresase în seara când se întâlniseră.

— Nu e nevoie să spui nimic, Laura.

— Atunci... Îi făcu un semn cu mâna dreaptă. La revedere.

El o luă de mână. Se uitară la mâinile lor împreunate, apoi se priviră în ochi. Ea își eliberă mâna, îi evită privirea, în același timp, și se îndreptă spre ușa deschisă.

Dar asta a fost tot ce a reușit. Se îndreptă, dar se opri.

Griff stătu pe gânduri câteva secunde până știu ce are de făcut. Se apropie de ea pe la spate, o cuprinse de umeri, își propti palma în ușă și o împinse ușor până aceasta se închise.

Laura se privi în oglinda propriului orgoliu. Imaginea ce o privea părea să fie a altcuiva. Femeia pe care o vedea acolo era răvășită, neîngrijită, altfel decât era ea de obicei. Ce o deranja cel mai mult era că ochii ei erau plini de nesiguranță. Unde îi dispăruse încrederea în sine? Ce se întâmplase cu sentimentul de siguranță care ținea situația sub control? Cine era oare acest străin care tremura?

Își trecu degetele peste buze, apoi își întinse ușor rimelul, mănjindu-se în colțul ochiului. Fără îndoială, imaginea din oglindă era a ei.

— Laura?

Începu să se învârtă agitată, făcându-și vânt cu mâna în dreptul pieptului.

— Foster. Nu te-am auzit.

— Evident că nu. Aproape că nu ești prezentă în propriul corp. Stătea în scaunul cu roțile și încerca să treacă pragul dintre dormitor și baie. Mi-a spus Manuelo că ai venit acasă.

Laura parcase în garajul din spate, intrase în casă prin vestibul și urcase în dormitor pe scările mai dosnice.

— A spus că vorbești la telefon. Ea încercă un râs fals. Cel puțin, asta cred că a spus. N-am vrut să te deranjez din convorbire. Mă bucur că ai hotărât să stai astăzi acasă. Căldura de afară e insuportabilă. Ne dă tuturor o stare de iritare. Șoferii conduceau ca nebunii, așa că orele de vârf au fost mai periculoase decât de obicei.

Dându-și seama că vorbea prea mult și prea repede, ea făcu un efort să se controleze.

— În fine, ce vreau să spun e că sunt terminată și am vrut să fac un duș rapid înainte să te văd. Ce-ai mai făcut azi?

— Mai nimic. În afară de căldură și de trafic, cum a fost ziua ta?

— De dimineață am avut întâlniri în lanț, inclusiv cu reprezentanții de la FAA, care doreau să discutăm despre reclamațiile clienților americani și ale celor din sud-vestul Europei.

— Fii mai explicită, te rog. Cei din sud-vest și americanii întotdeauna trimit scrisori care conțin observații la adresa noastră.

— Da, asta este modalitatea lor de a ne flata.

El zâmbi.

— Dacă nu ne-ar fi mers bine, nu am fi primit nici măcar un bilet din partea lor. Și întâlnirea cu Griff Burkett cum a fost?

Întrebarea veni atât de brusc și pe nepusă masă, încât o luă pe neașteptate.

— La fel ca și înainte. Scurtă și eficientă.

— Mă gândeam că din cauza lui ai ajuns așa târziu acasă.

— De ce să fi crezut așa ceva?

— Fără niciun motiv.

Ea schimbă subiectul:

— Sper că ai servit cina, nu m-ai așteptat pe mine.

— Doamna Dobbins mi-a făcut un sandvici să-mi țină de foame.

— Foarte bine.

— Așadar, de ce ai întârziat?

— Aproape ajunsesem acasă când mi-am amintit că lăsasem ceva la birou și a trebuit să mă întorc să-l aduc. Myrna mai era încă acolo.

— Asistenta mea de obicei, pleacă ultima. Asta dacă nu ești tu acolo.

— Avea de terminat niște scrisori oficiale și m-a rugat să aștept să le iau și să ți le aduc acasă să le semnezi. Le am chiar aici.

Încercă să se strecoare pe lângă scaunul cu roțile și să treacă în dormitor, dar el o luă de mână.

— Scrisorile mai pot aștepta. Vreau să știu cum a reacționat Burkett când i-ai spus că e ultima voastră întâlnire. Sau... nu i-ai spus?

— I-am spus de cum a ajuns.

— Și?

— Și nimic, sincer. După ce l-am asigurat că vom rămâne la înțelegerea inițială dacă va rămâne el donatorul, a spus că pentru el nu contează ce și cum. Ceva de genul acesta.

— Să înțeleg că nu dă înapoi?

— Nu, nu mi s-a părut c-ar vrea acest lucru.

— Nici nu credeam că o va face. I-ai explicat și cum vom obține sperma?

— Doar în termeni vagi. I-am spus că, mai întâi, trebuie să consultăm un specialist. Ulterior, când vom avea nevoie de el, îl vom anunța.

— Poate nici nu va mai fi nevoie să apelăm la inseminarea artificială. Să sperăm.

— Asta e ceea ce ne dorim cu toții, Foster.

O luă prin surprindere, apăsându-și palma pe burtica ei.

— Am un sentiment pozitiv de data aceasta. Poate e karma sau ceva de genul acesta. Pur și simplu, simt că e altfel acum, de parcă s-a întâmplat ceva foarte important.

Ea zâmbi, sperând că nu i se observă nesiguranța.

— Stai un pic. Îndepărtându-se, spuse: Chiar nu mai rezist să mai stau cu hainele acestea. Poți să mai rămâi, dacă vrei.

— Nu, te las să faci și tu un duș. Aș rămâne doar dacă accepți să te spăl pe spate.

— Mai bine îmi torni un pahar cu vin. Nu stau mult.

— Nu vrei mai bine o apă minerală? Cine știe...

— Bine.

El îi trimise o beza, apoi își întoarse scaunul cu roțile până în dormitorul următor și ieși, făcând toate acestea în doi timpi și trei

mișcări.

Laura așteptă să rămână singură, apoi închise ușa la baie și începu să se dezbrace în grabă. Înainte să intre la duș, își adună puterile pentru a se putea privi în oglinda de mărime naturală. Ochii ei încă erau încețoșați și uluiți, buzele încă ușor crăpate. Se atinse pe sfârcuri, pe buric, pe părul pubian.

Încă simțindu-se vinovată, își duse degetele spre buze în poziție verticală și șopti:

— Oh, Doamne. Însă nu era sigură pentru ce anume se ruga

21

Această lună era mai lungă și decât cele pe care le trăise în închisoare care trecuseră ca fulgerul în comparație cu cea de față. Reuși să se abțină timp de trei zile, până începu să facă lucruri nepermise. Sună la birourile din Sunsouth. După ce ascultă o serie de opțiuni ale meniului, încurcate și nefolositoare, care cereau să alege anumite taste, dădu, în sfârșit, de vocea unei ființe umane care-i spuse pe un ton politicos, dar evident ocupată, că a sunat la biroul doamnei Speakman.

— Numele meu este Kay Stafford, cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să vorbesc cu doamna Speakman.

— În legătură cu ce?

Se întrebă ce-ar spune oare doamna Kay Stafford cea indiferentă și bineeducată, dacă i-ar spune adevărul gol-goluț. În schimb, îi răspunse:

— Foster e un fost coleg de liceu de-al meu. M-am întâlnit cu amândoi acum câteva luni.

— Cum vă numiți?

— Doamna Speakman își va aminti.

Îl lăsă pe așteptare și plecă pentru o perioadă nesfârșită. Când, în sfârșit, se întoarse la telefon, spuse:

— Îmi pare rău, doamna Speakman nu poate vorbi cu dumneavoastră. Doriți să lăsați un mesaj?

Vorbea ca un papagal. Dacă Laura refuzase să-i răspundă la telefon, erau mari șanse ca această asistentă să nu-i transmită vreun mesaj din partea lui. Și, în plus, ce-ar fi putut să-i spună?

Părăsește-l pe soțul tău cel bogat și vino cu mine. Sau nu-l părăsi, dar fii a mea. Nu mă interesează ce naiba faci, vreau doar să fii a mea.

— N-am niciun mesaj, spuse el agresiv și închise.

Ținea evidența ciclului ei menstrual cu și mai multă înflăcărare decât înainte, marcând pe calendar zilele care treceau.

Îi capta atenția chiar și o telenovelă.

Privea la televizor campionatele de golf la seniori și partidele de șah pe canalele de sport, dar se mișcau cu toții chiar mai încet decât zilele din viața lui.

Citea cu atenție zilnic toate anunțurile din ziare, dar nu găsi nimic ce-ar fi putut să facă sub anonimat, decât dacă își dorea să devină vânzător la TV; și știa dinainte că nimeni nu l-ar fi angajat pe Griff Burkett, cel cu o reputație proastă.

Disperat de singurătate într-o după-amiază, o sună pe Marcia și se autoinvită la cină.

— Voi aduce eu și cina și vinul. Nu cred că poți refuza asemenea ofertă.

— Apreciez oferta. Dar am nevoie de mai mult timp, Griff.

Timpul devenise dușmanul lui.

Ca premiu de consolare, Marcia se oferă să-i facă cunoștință cu una dintre fetele ei. El refuză, ceea ce ei îi stârni un râs răgușit, sexy. Era o plăcere să-i audă din nou râsul, semn că vechea Marcia își revenea după bandajele de pe urma traumei.

— Nu vrei o întâlnire cu una dintre fetele mele talentate? Asta e chiar interesant. Te întâlnești cu cineva?

Pe el îl copleși amintirea vie a Laurei, cum se unduia sub el, torcând acel sunet încet și sexy pe care acum îl auzea în visele lui.

— Da, mă văd cu cineva.

Își petrecu majoritatea timpului învărtindu-se neîncetat cu pași mari prin încăperile apartamentului, întrebându-se când va mai auzi vești de la ea, *dacă* va mai auzi și *ce* va auzi.

Rodarte nu mai apăru. Griff nu putea decât să spere că băieții

de la Vista îl sfătuiră cu tărie pe Rodarte să nu se mai încurce cu el. Dar acest gând era naiv de optimist. Contrar cu ce lăsase Rodarte să se înțeleagă, el nu era în cârdășie cu cei de la Vista și nici nu trebuia să le dea lor vreo explicație. Și chiar dacă ar fi fost, aceștia ar fi acoperit orice scenariu de exterminare a lui Griff Burkett pe care Rodarte l-ar fi avut.

Se gândi să-i avertizeze pe Bolly și pe Jason, cerându-le să fie atenți la un bărbat urât cu o mașină urâtă, dar îi era teamă că asta l-ar fi speriat pe Bolly și ar fi renunțat la orele de antrenament și cea oră pe zi era singură perioadă în care Griff se relaxa și nu se mai gândea la nimic altceva.

O mai sună pe Laura de două ori la birou, dar fără sorti de izbândă. După a doua încercare, o sună cu nerușinare pe telefonul mobil. Știind că ea îi va recunoaște numărul, fu plăcut surprins când ea răspunse apelului. Dar tot ce-i spuse înainte de a-i închide telefonul în nas fu: „Nu mă mai suna. Nu ai voie să mă suni.“

El încercă să-și consume energia până la epuizare prin ore de înot. În zilele în care nu înota, alerga kilometri întregi pe zi. Mergea și lucra la sală de parcă era încă la antrenamente. Își lua bilet la cinematografe 3D și văzuse deja toate filmele nou-apărute.

Se chinuia să-și omoare timpul.

În cele din urmă, în timp ce se afla într-un magazin de sucuri și comandase un shake din iaurt și căpșuni, primi mult-așteptatul apel. Aproape că scăpă din mână telefonul mobil în timp ce se chinuia să-l scoată din husă.

— Alo?

— Griff sunt Foster Speakman. Felicitări.

Câmpul său vizual se micșoră până se făcu de mărimea unei bile, apoi privirea i se încețoșă. Vânzătorul din spatele tejghelei îi făcu semn că putea să-și ia băutura. Griff îl vedea fără să înțeleagă ce spunea. Se întoarse și ieși din magazin. Afară pe trotuar, se adăposti la umbră, dar era la fel de cald și sub umbrelă din pânză. Era ca și cum fusese băgat într-un cuptor. Simțea că se sufocă.

— Griff, ai auzit ce ți-am spus?

— O, da, sunt doar... Mâna îi transpiră tot mai tare. Schimbă telefonul în cealaltă. Să înțeleg că *felicitări* înseamnă că ai vești

bune pentru mine.

— Am avut succes de data aceasta. Milionarul nici nu încercă măcar să-și stăpânească bucuria. Laura e însărcinată.

Vânzătorul ieși îmbufnat din magazin, aducându-i lui Griff băutura răcoritoare. Avea un cercl lunguiet din argint prins în sprânceană și dinți galbeni ce necesitau un proces de înălbire.

— Nu se poate să comanzi ceva și apoi să pleci așa.

Nebăgându-l în seamă, Griff îl întrebă pe Foster.

— Ești sigur?

— Azi-dimineață a folosit acasă trei teste de sarcină și au ieșit toate pozitive. Nu prea aveau cum să dea toate greș.

— Hei, cu tine vorbesc, spuse vânzătorul. Vei plăti pentru ce-ai comandat. Apoi îi băgă în față băutura lui Griff.

— Stai un pic, îi spuse lui Speakman. Acoperind cu mâna telefonul, apucă cu furie băutura care îi provoca greață la câtă frișcă avea și o aruncă la primul coș de gunoi care-i apăru în cale. Băgă o bancnotă de cinci dolari în buzunarul de la cămașa vânzătorului. Acum, dispari naibii din fața mea înainte să-ți smulg chestia aia din sprânceană.

— Trebuiau să te lase să putrezești în închisoare.

Rânjind, vânzătorul îi arată degetul lui Griff și se întoarse în prăvălia lui.

Griff trase adânc aer în piept de câteva ori, și nu reuși decât să-și umple plămânii cu un șuvoi fierbinte.

— Se pare că te-am sunat într-un moment nepotrivit, spuse Speakman.

— Nu chiar. Trebuia să plătesc ceva la un magazin. Îmi cer scuze. Câtă garanție prezintă testele alea pe care ți le poți face acasă?

— Și eu am fost la fel de sceptic. Și Laura. Nu a fost de acord la început să-și facă testele, de teamă să nu cobească dacă o va face. Râse. Dar în momentul în care și al treilea a ieșit pozitiv, a început și ea să creadă că-i adevărat. Am făcut și un test la clinică și s-a confirmat același lucru.

— A fost deja s-o vadă un doctor?

— În această dimineață. L-a rugat pe medicul ei ginecolog s-o

primească peste programul lui. I-au făcut și un test al sângelui. Tocmai au sunat-o și i-au dat vestea minunată că nivelul hormonal indică faptul că e însărcinată.

— E și ea acolo cu tine? Griff își imagina cum sunt împreună și se îmbrățișează râzând și plângând de bucurie.

— A fost la birou, dar acum e în drum spre casă. Am pus șampania la rece. Bine, *eu* voi bea șampanie. Laura, bineînțeles, nu mai poate bea, așa că am pus apă minerală la gheață pentru ea. Speakman râse. Griff se forță să râdă și el. Am vrut să te anunț imediat și pe tine. Tocmai ai devenit un om foarte bogat.

— Mda, e cam greu să mă obișnuiesc cu ideea.

— Ar fi convenabil pentru tine să vii pe la noi mâine-seară? Am găsit o soluție la problema noastră.

— Problemuță?

— Cum vei fi în continuare plătit dacă nici Laura, nici eu nu trăim mai mult ca tine.

— A, la asta te refereai.

Parcă trecuse o veșnicie de când fusese în biblioteca conacului lor, bând cola din pahare de cristal, discutând despre condițiile înțelegerii, încercând să pună la punct detaliile acestui aranjament atât de bizar. Acum, când se uita în urmă, avea impresia că fusese un vis. Și abia acum își dădu seama că el nu crezuse niciodată că acest plan va fi dus la bun sfârșit. Nici în visele lui nu spera că va ieși bine pentru toată lumea. Dar așa s-a întâmplat. Soții Speakman urmau să aibă copilul pe care și-l doreau. El urma să devină din nou milionar. Era aranjat pe viață.

Simțea că are noroc cu carul.

— Bine, nu știu cât de posibil e acest lucru, continuă Speakman, dar am găsit o soluție și pentru asta. De asemenea, am vrea să-ți plătim jumătatea de milion față-n față.

— Păi, parcă era vorba că nu trebuie să ne mai vedem vreodată.

— De data aceasta facem o excepție. E o ocazie specială și vreau să sărbătoresc așa cum se cuvine. Ia-o ca pe un gest al eternei noastre recunoștințe. Deci, vei veni?

— Sigur, răspunse Griff fără să se gândească prea mult. La ce oră?

Ajunse la opt și jumătate fix. Sună la interfonul de la poartă, își spuse numele lui Manuelo și ușa i se deschise larg. Majordomul deschise chiar înainte ca Griff să sune. Era ca de obicei îmbrăcat în negru, cu zâmbetul la fel de distant ca-ntotdeauna. Nu scoase nicio vorbă în timp ce-l conducea pe Griff ceremonios prin intrarea cu arcadă spre bine cunoscută bibliotecă, unde îl aștepta Foster. Singur.

— Griff! exclamă el plin de fericire. Făcu un gest amuzant cu scaunul înainte să-l împingă în față. Zâmbind cu gura până la urechi, apucă cu ambele mâini palma dreaptă a lui Griff cu o smucitură și o strânse cu entuziasm. Mă bucur atât de mult că ai putut veni.

— Nu aș fi lipsit pentru nimic în lume.

— Merită să vii într-o scurtă vizită, nu? Cinci sute de mii în bani lichizi. Ai venit cu un camion blindat cu care să-i transporti?

Griff râse, așteptându-se la o întrebare de acest gen.

— Ce ai dori să bei?

Încuviință din cap când văzu paharul înalt cu whisky, sifon și gheață care se afla în capătul mesei lângă cotul lui Speakman.

— Vreau și eu ce servești tu.

— *Uno más*, îi spuse Speakman lui Manuelo, care merse imediat la bar și îi turnă lui Griff o băutură dintr-un aparat de distilat. Imediat, după ce-l servi pe Griff, Speakman dădu dispoziție ajutorului să plece. Manuelo ieși, trăgând după el ușa dublă.

Speakman își luă băutura de pe masă.

— Am băut aseară o sticlă întreagă de șampanie și m-am trezit cu o durere cumplită de cap azi-dimineață. Dar poți toasta și cu un bourbon de calitate, nu? își ridică paharul în aer. Pentru succesul nostru.

— Pentru succesul nostru, repetă și Griff. Luă o dușcă zdravănă de whisky, care îl arse din gât până în stomac. Nu vine și doamna Speakman?

— Din păcate, nu. Avem o problemă la Austin care zace de câteva luni. O neînțelegere cu manipularea unui bagaj, ceva care era de competența ei. Mai bine-zis, așa a considerat ea. Am

încercat s-o conving să nu mai plece, dar ea a insistat ca unul dintre noi să meargă să rezolve personal problema și a considerat că un drum dus-întors până acolo ar fi fost prea mult pentru mine.

Griff își dădu seama că era doar o scuză spusă soțului. Adevărul era că ea își luase tălpășița în Austin deoarece nu dorea să-l vadă pe *el*. Absența ei reprezenta un mesaj foarte clar care-l împinse într-o stare de oscilație între dorința arzătoare de a o privi din nou și furia stărnită de lașitatea ei de a-l vedea față în față după acea ultimă după-amiază petrecută împreună.

— Nu-i voi mai da voie mult timp să muncească peste program, spuse Speakman. De acum și până se va naște copilul, cea mai grea responsabilitate a mea va fi s-o determin să dea altora ordine să facă munca ei. E foarte încăpățânată când e vorba să cedeze altcuiva activitatea ei. Râse cu ironie gândindu-se la propria persoană. Bineînțeles că și eu sunt la fel. Dar amândoi ne dorim să fim părinți cu normă întreagă. Când va veni pe lume bebelușul, n-am niciun dubiu că va fi devotată datoriei de mamă.

Bineînțeles că despre asta fusese vorba tot timpul, nu-i așa? Laura își dorea un copil. Voia să-i ofere soțului ei un copil. Câteva orgasme erau un bonus, dar cu siguranță nu schimbaseră nimic în planul ei, iar el fusese un mare prost să creadă că ar fi putut să schimbe.

Nu era nicio diferență între el și o bancă de spermă, cu excepția anumitor stimulente din partea casei – o sculă tare, degete, o limbă. O făcea să-și dea drumul în câteva minute. Și? Și, nimic. Ea îi aparținea lui Foster Speakman, la fel și copilul pe care urma să-l aibă. Bingo. Misiune îndeplinită. E timpul să desfacem șampania.

Adio, Griff Burkett. Mi-a părut bine de cunoștință. Mi-a făcut plăcere să ne-o tragem. Mi-a făcut plăcere să-ți dau liber.

Și dacă nu era cumva convins de ceea ce gândea, era de-ajuns să asculte monologul plin de efuziuni sentimentale al soțului ei.

— S-o fi văzut de dimineață când și cel de-al treilea test a ieșit pozitiv. Își duse pumnul la gură pentru a-și stăpâni emoția crescândă. Chipul ei... niciodată n-am văzut-o să arate mai frumoasă decât atunci când mi-a zâmbit și a spus: „Avem un copil“. *Avem*. Acest cuvânt din patru litere a fost extraordinar de

important pentru cineva în situația mea.

— Sunt sigur.

Speakman nu păru să se prindă de mutra prefăcută a lui Griff. Era prea luat de val în euforia lui.

— Chiar înainte să facă testul, știam că este însărcinată. Sâni ei sunt deja mai plini. Atât de sensibili, că nici nu mă lasă să-i ating. Începu să râdă. Cred că s-ar simți foarte prost dacă ar ști că-ți povestesc toate acestea. Dar iartă-mă că vorbesc încontinuu. Nu mă pot abține. Și cred că mai sunt încă un pic amețit.

Acest lucru îi aminti să-i mai ofere lui Griff ceva de băut. Griff dădu din cap în semn că nu vrea. Când se pomeni de sâni Laurei, dădu peste cap restul de whisky din pahar. De la băutură, începură să-i țiue urechile și inima îi bătea mai tare. Se simțea amețit și îi era un pic greață.

— Ai vreun presentiment asupra a ce va fi? întrebă Foster.

— La ce te referi să fie?

— Copilul. Ai simțit că predomină cromozomii X sau Y în ziua în care a fost conceput?

În ziua în care a fost conceput, tot ce simțise a fost pe Laura. Pielea ei. Căldura trupului ei. Pasiunea dinăuntrul ei. Whisky-ul îl făcea să simtă că-i va lua gâtul foc, dar reuși să spună:

— Nu. Nu m-am gândit niciodată ce va fi.

— Eu mă gândesc în permanență la acest lucru, recunosc Speakman sfios. Sexul copilului nostru – de fapt, toate trăsăturile lui – s-au format în clipa în care a fost fertilizat ovulul. Nu-i așa că-i un lucru extraordinar?

— Extraordinar. *Extraordinar de câte ori mi-am dat drumul în ea.*

— Abia aștept să văd dacă va fi băiat sau fată, dar nu se poate afla până în luna a cincea.

Extraordinar de câte ori am avut orgasm împreună.

Speakman se amuză.

— De acum în cinci luni, probabil, vei sta la soare pe vreo plajă din Caraibe cu o băutură răcoritoare în mână și o fată fierbinte în cealaltă.

Griff zâmbi forțat.

— Sună bine.

— Cred că până la urmă vei afla știri despre copil. Ce sex are. Ce nume i-am ales. Probabil vei citi în ziar la rubrica mondenități.

— Dacă există ziare pe plajele din Caraibe.

Speakman zâmbi.

— Ești sigur că nu vrei să-ți mai torn ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Speakman se aplecă spre paharul lui Griff și-l luă cu el la bar. Ca și înainte, făcu un ritual de așezare a paharelor sub chiuvetă în cutia lor, apoi de frecare a tejghelei de la bar până la strălucire și împăturirea șervetului în așa fel, încât toate colțurile să-i fie egale. După ce Foster trecu șervetul printr-un inel special, îndreptă din nou tivul. După ce se declară mulțumit de treabă făcută, se spală pe mâini cu dezinfectant.

Apoi lovi ușor cu palmele de trei ori brațele scaunului cu rotile.

— Acum, să trecem la lucruri serioase. Făcu din nou acea mișcare ciudată înainte și înapoi cu scaunul, apoi îl manevră până la birou. Deasupra se afla ceva ce semăna cu o cutie de cârduri. Arătând spre ea, spuse: Aceștia sunt banii tăi.

Griff nu făcu niciun gest să se apropie.

Speakman, înțelegând greșit ezitarea lui, începu să râdă.

— Haide, sunt ai tăi. Uită-te în cutie.

Griff se apropie de birou și ridică cu indiferență capacul cutiei. Înăuntru erau teancuri de bancnote de câte o sută de dolari, prinse ordonat cu benzi din hârtie.

— Drăguț, nu?

Griff își mușcă obrazul pe interior, fără să scoată o vorbă. Îi era teamă de ce ar fi putut rosti, teama că i-ar fi spus lui Speakman părerea proastă pe care o avea despre un bărbat care ar plăti alt bărbat pentru a face sex cu soția lui, indiferent cât de mareș este motivul.

De curiozitate, citise de curând o poveste din Biblie. Era vorba de o soție, Sarah, care a trimis o altă femeie la soțul ei, dar, în mare, situația era aceeași. În Geneză, n-a fost un plan prea bun. De fapt, lucrurile au ieșit urât de tot pentru că această Sarah dorise un copil și voia ca totul să fie după cum spunea ea.

Ai putea să-ți spui că a fost vorba doar de biologie, dar tot sex s-

a chemat. Era vorba tot despre o femeie și un bărbat întinși în pat împreună, folosind ustensilele potrivite pentru procreare, dar care ofereau și plăcere. Nimeni n-a inventat încă un lucru mai intim decât acesta.

Ce dorea el să știe era: Cum ar fi putut orice bărbat să ceară aceasta *soției* lui? Bucuria lui Foster Speakman îi vâjâia în stomac împreună cu whisky-ul, împreună cu gelozia lui.

Desigur, nu era nici el prințul virtuții. Accepta banii omului. Avea să se ocupe de dezgustul lui mai târziu. Dar acum era revoltat de Speakman, care îi zâmbea de parcă ar fi câștigat marele premiu la ruletă, fără să realizeze parcă zbuciumul emoțional prin care trecuseră Laura și Griff de dragul cerinței lui stupide, egoiste și încăpățanate.

— Nu mă voi simți jignit dacă dorești să-i numeri.

Griff dădu din cap că nu.

Speakman îl privi într-un mod curios.

— Sincer, sunt surprins.

— De ce?

— De cât de rezervat ești. Ai devenit sfios în fața mea?

— La ce te așteptai?

— La mai mult... Făcu un cerc prin aer cu mâinile. O reacție puternică. Exuberanță. Arăți aproape de parcă ai fi plin de silă să-ți iei banii, de parcă-ți pare rău. Se opri brusc și-l studie pe Griff o clipă, apoi începu să râdă. Vai, dragule.

— Ce este?

— N-ai fi vrut ca toate acestea să se termine, așa-i? Îți pare rău că acele interludii cu Laura de după-amiază s-au sfârșit.

— E o nebunie ce spui.

Speakman își scutură degetul arătător spre el.

— Nu prea cred.

— Hai să încheiem odată toată afacerea, ca să pot pleca mai repede de aici. Chiar și pentru urechile lui înfundate, vocea i se auzi ca un mârâit.

— Hai, Griff să nu te simți stânjenit. Să faci dragoste cu soția mea e un lucru ușor și plăcut. Ei bine, știu. Cum ai putea să nu te îndrăgostești de ea? La fel că plăcerea ta de a juca jocuri de noroc,

a început să-ți placă și de ea, așa-i? Cu cât aveai mai mult, cu atât doreai mai mult. Acum e greu să renunți la ea. Te înțeleg. Sincer te înțeleg.

Griff își strânse pumnii.

Speakman râse din nou, apoi ridică ambele mâini, cu palmele spre exterior.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău. Îmi cer scuze că râd de tine, dar este al naibii de amuzant. Ți-ai terminat treaba și ai câștigat banii, dar ai rămas cu inima frântă. Nu ți se pare ironia sortii? Speakman îi făcu cu ochiul. Ești atât de deprimat, încât cred că *într-adevăr* ți-a făcut plăcere să ți-o tragi cu ea.

Aceste vorbe dezlănțuiră ultimele efortări de a se abține ale lui Griff. Dădu frâu liber dezgustului.

— Pervers bolnav ce ești.

— Posibil, spuse Speakman afabil. Dar, cel puțin, nu sunt în călduri după soția altui bărbat, după o femeie pe care niciodată nu mai pot s-o am. Bietul Griff, bietul Griff, bietul Griff.

Griff îi aruncă o privire plină de ură prin ceața roșie de furie, apoi întoarse capul spre birou să caute cu privirea ceva, orice care să-i închidă gura acestui om sarcastic ce îl făcea să-și iasă din minți.

— Doamna Speakman?

Laura privise pe hubloul avionului cum se apropiau de Dallas.

Fusese întreruptă de o stewardesă care se sprijinea de locul gol de lângă ea.

— Când vom ajunge la poartă, vă voi escorta pe dumneavoastră prima, înaintea celorlalți pasageri.

— Oh, nu, vă rog să n-o faceți. Nu-i plăcea să primească tratamente speciale când zbura cu linia Sunsouth.

Tânăra femeie zâmbi.

— Îmi pare rău, acestea sunt ordinele de la cabina pilotului.

— De ce?

— Turnul de control l-a informat pe pilot că sunteți așteptată de urgență după ce debarcați.

— Așteptată? De cine?

Stewardesa își coborî vocea și șopti:

— Poate că vă așteaptă soțul dumneavoastră cel frumos. Îmi amintesc că odată de ziua dumneavoastră a adunat o orchestră de viori în camera de bagaje. Ce surpriză romantică a fost. Oricum, trebuie să vă supuneți ordinelor căpitanului și să debarcați prima.

Speră că Foster nu pusese la cale un plan pompos pentru a sărbători întoarcerea ei acasă. Fusese o zi obositoare pentru ea, începând de dimineață devreme și terminându-se mult mai târziu decât ar fi trebuit. Tot ce-și dorea era să meargă acasă, să facă un duș rapid și să doarmă bine până a doua zi dimineață.

Piloții făcură o aterizare perfectă, chiar la timp. Își propuse în mintea ei să-i menționeze asta lui Foster.

După un scurt și încet drum al avionului până la poartă, o stewardesă merse la stație și-i rugă pe ceilalți pasageri să rămână pe scaune. Laura se simțea foarte prost în timp ce era escortată pe culoar. Zâmbea cerându-și scuze pasagerilor.

Când ajunsese la ușa cabinei piloților, căpitanul o aștepta în picioare. Își ridică pălăria.

— Doamnă Speakman.

— A fost un zbor perfect, căpitane Moris, spuse ea, citindu-i ecusonul cu coada ochiului, o deprindere ce o căpătase de-a lungul timpului.

— Mulțumesc.

Dar expresia feței lui era serioasă și pentru că nu continuă discuția cu ea, își dădu seama că ceva nu e-n regulă.

— S-a întâmplat ceva?

— Vă rog. Îi făcu semn cu brațul spre ușa de debarcare a avionului. Coborî pe scări și fu surprinsă să observe că pilotul o urma. Chiar și mai surprinzător, o apucă cu mâna de braț. Înainte să aibă vreo reacție la acest gest, observă doi bărbați apropiindu-se de ei.

Purtau uniforme de ofițeri în poliție. Când o văzură, își scoaseră cu respect pălăriile.

Pașii ei începură să șovăie. Mâna pilotului o apucă mai strâns de cot.

— Ce s-a întâmplat? Cuvintele ieșiră seci, sparte, abia se

auzeau. Apoi strigă din toți rărunchii: *Ce s-a întâmplat?*

Detectivul de la omucideri se uită la cadavru și răsuflă adânc.

— Iisuse Hristoase.

Partenerul lui, un om tăcut, mârâi ca încuviințare.

Un membru al echipei Răspuns la Locul Faptei, care în ultima oră căutase dovezi, încuviință dând cu tristețe din cap.

— Urât, nu? Mai urât decât am văzut vreodată. Poate nu la fel de îngrozitor că unele crime, dar... oricum, numai un ucigaș adevărat, cu sânge rece ar fi putut să facă asta.

— Sau unul cu sânge foarte *fierbinte*, afirmă detectivul principal.

— Crezi că e vorba de o crimă pasională?

— Poate. Oricum ar fi, nenorocitul merită să ajungă pe scaunul electric.

Partenerul lui mârâi din nou.

— Vă rog să mă scuzați, domnilor detectivi. Un ofițer în uniformă apăru în ușa dublă, deschisă, a bibliotecii. Ați spus să vă anunț imediat ce ajunge doamna Speakman. O conduc acum în sufragerie. Pe aici. Indică spre direcția respectivă.

Când cei doi detectivi intrară în cameră, Laura Speakman stătea între doi funcționari de la poliție. Unul dintre ei le confirmă printr-o încuviințare furișă din cap faptul că i se spusese, dar acest lucru era evident. Era la fel de palidă ca și cadavrul.

Polițistul taciturn luă poziție de drepti lângă perete. Celălalt merse spre ea.

— Doamnă Speakman?

— Soțul meu e mort? Nu e nicio greșeală?

— Niciuna, îmi pare rău.

I se muiară genunchii. Funcționarii o așezară pe o canapea. Unul se așeză lângă ea, înconjurând protector cu brațul spătarul unde stătea. Celălalt rugă pe alt polițist să-i aducă un pahar cu apă.

Când se apropie detectivul, își scoase cartea de vizită din buzunarul de la piept al jachetei și i-l întinse.

— Stanley Rodarte, doamnă. Detectiv la omucideri, Dallas.

Laura, a venit.

Kay Stafford apăru în ușa dormitorului Laurei, unde stătea întinsă într-un șezlong. Draperiile erau trase. Camera era rece și întunecoasă. Asistenta ei vorbea încet și rar, așa cum toată lumea i se adresase astăzi, parcă temându-se că nu cumva un zgomot brusc s-o facă să se spargă precum cristalul. Ar fi putut să aibă dreptate.

— I-am spus să stea în cabinetul de lucru, spuse Kay. Nu te grăbi să coborî. A spus că așteaptă.

Laura se ridică și își încălță papucii de casă.

— Pot să vorbesc și acum cu el, deși nu văd ce-aș mai putea să-i spun azi în plus de ce-am vorbit aseară.

Detectivul Rodarte stătuse până aproape de miezul nopții. O mare parte din timp o interogase pe ea, restul timpului el, partenerul lui tăcut și alți polițiști se perindaseră prin bibliotecă, făcând, se pare, tot ce era necesar să facă la locul faptei, în cazul aparent al unei crime.

Se consultară cu voci scăzute, aruncând priviri în direcția ei, cerându-i din când în când informații. Fusese întrebată de o polițistă plină de grijă dacă dorea să sune pe cineva.

— Cineva care să vă țină companie în această noapte.

Nici ea, nici Foster nu aveau familie. De când cu accidentul, nu mai ținuseră legătura cu prietenii.

— Asistenta mea, răspunse ea.

Îi dăduse polițistei numărul de acasă al lui Kay. Aceasta ajunsese în maximum jumătate de oră, fiind la fel de șocată ca și Laura, dar reușind cumva să se descurce să rezolve micile lucruri de care Laura era incapabilă să se ocupe. Dădu indicații, găsi soluții la întrebările practice și răspunse la telefon, care începuse să sune iritant de des.

În timp ce coborau pe scări, Kay ținea un carnetel în mână.

— Nu-mi place să te deranjez cu toate acestea acum, Laura.

— Nu contează. Nu-mi permit luxul de a mă prăbuși. Asta se va întâmpla mai târziu, când... când se vor liniști lucrurile. De ce ai nevoie?

O clauză din testamentul lui Foster, pe care îl modificase când se căsătoriseră, era că, în cazul morții lui, Laura să dețină controlul companiei Sunsouth, până când comitetul managerial ar fi ales pe altcineva. Fusesse investită cu puterea juridică în a lua decizii și a conduce afacerea. Așadar, pe lângă faptul că devenise văduvă cu o noapte în urmă, avea acum și rolul principal în companie.

Kay îi spuse:

— Mass-media au instalat corturi în fața clădirii sediului nostru, așteptând o declarație.

— Roagă-l pe Joe să scrie ceva general. Toți cei de la Sunsouth sunt șocați de tragicul eveniment et cetera. Dar roagă-l să nu apară declarația până nu mi-o trimite mie prin fax, să-mi dau încuviințarea. Avea încredere că directorul de marketing era capabil să scrie o declarație de calitate pentru presă, dar așa se obișnuise, ca și Foster, de altfel, să verifice și să semneze totul. Spune-i să nu organizeze o conferință oficială de presă sau să răspundă la vreo întrebare legată de... de crimă. Vom lăsa acest lucru în seama poliției.

Kay bifă și această rugămintă pe carnetelul ei.

— Cei de la postul operator au vrut să știe dacă ar trebui să se țină un minut de reculegere în memoria lui Foster. Dorești ceva de genul acesta?

Laura zâmbi cu un aer trist și dădu din cap că nu.

— Foster nu ar fi de acord că programul să fie întrerupt, nici măcar pentru un minut. Dar apreciez gândul lor. Ai grijă să le spui asta.

— Te-ai gândit la vreun fel anume în care ai vrea să fie funeraliile?

Laura, ajungând la capătul scărilor, se opri și se întoarse spre ea.

— Nu mă pot ocupa de funeralii până când nu e înapoiat

cadavrul.

Pe neașteptate, ochii i se umplură de lacrimi. Cu doi ani în urmă, după accidentul de mașină, Foster se zbătuse între viață și moarte. Se temea atunci că fiecare respirație a lui va fi ultima și că în curând ea va fi trebuit să organizeze funeraliile. Dar atunci nu fusese cazul să se gândească la așa ceva. Acum însă, era o crudă și bruscă realitate. Avea să urmeze o înmormântare. Când se va întâmpla asta, nu știa încă.

Noaptea trecută fusese sfătuită să nu intre în bibliotecă. Urmase acest sfat. Ceea ce-i fusese descris era grotesc și nu-și dorea ca aceasta să fie ultima ei imagine a lui Foster. Fusese destul de zguduitor să vadă trăgându-se fermoarul la sacul de cadavre, în timp ce fusese scos pe targă. În interiorul sacului era trupul neînsuflețit al soțului ei, dar pentru poliție, era o probă.

Simțind durerea șefei ei, Kay spuse:

— Îmi pare rău că a trebuit să aduc vorba despre asta. Dar oamenii sună încontinuu și aici, acasă, și la birou, întrebând când și unde se va ține slujba. Holul este deja plin până la refuz cu flori.

Laura puse mâna pe cea a asistentei ei.

— Te anunț imediat cum aflu ceva. Între timp, roagă-l pe Joe să includă în declarația de presă rugămintea ca în loc de flori, oamenii să facă donații pentru fundația lui Elaine. Foster ar fi preferat așa.

— Bineînțeles. Și încă ceva. Guvernatoarea a elaborat o declarație de dimineată, ridicându-l în slăvi pe Foster ca antreprenor, model de cetățean texan și om. Apoi a sunat să întrebe dacă ar putea să ajute cu ceva în plan personal, ca prietenă a voastră.

— Îi voi răspunde personal cât de curând voi putea. Între timp, spune-i că apreciez foarte mult gestul ei plin de atenție.

Kay merse cu ea până la cabinetul de lucru, unde o aștepta detectivul Stanley Rodarte. *Rodarte*. Laura recunoscuse numele imediat din avertismentul lui Griff Burkett. Acesta avusese grijă să-i pomenească de o limuzină de culoare oliv-deschis, dar omisese să-i spună faptul că Rodarte era detectiv la omucideri, lucrând la Departamentul Poliției din Dallas.

Rodarte analiza un tablou ce ilustra o vânătoare englezească. Se întoarse când ea intră.

— Acest tablou este original?

— Cred că da.

— Hmm, spuse el, părând impresionat.

— Cred că a costat o avere.

Ea nu dori să-i răspundă.

— Aveți o casă foarte frumoasă, doamnă Speakman.

— Mulțumesc.

— Ați redecorat casă când v-ați mutat după ce v-ai căsătorit cu domnul Speakman?

— Elaine Speakman decorase totul atât de frumos, încât nu a fost nevoie să schimbe nimic.

În mod ciudat, zâmbetul lui nu-i înfrumuseță fața. Îl fău să pară și mai urât.

— Majoritatea soțiilor aflate în postura dumneavoastră vor să șteargă toate urmele primei neveste.

Cuvintele lui erau neadecvate și irelevante. Ea se gândi că el a spus toate acestea doar să vadă cum va reacționa. În seara precedentă, se ținu la distanță de el simțind imediat că este grosolan și viclean. Acum, decise că-l antipatizează profund.

— Mă întreabă lumea de programul pentru funeralii, spuse ea.

— Medicul legist face autopsia după-amiază. În funcție de ce descoperi, vom putea să vă dăm corpul răposatului fie mâine, fie poimâine. Dar vă sfătuiesc să nu vă faceți niciun plan concret fără să vă sfătuiți cu mine.

— Am înțeles.

Întorcându-se cu spatele la el, se îndreptă spre una dintre canapelele din piele și intenționa să se așeze când el o opri.

— Dacă nu vă deranjează, aș vrea să mergem să vedeți biblioteca acum. Să vedeți dacă observați ceva nelalocul lui în afară de ceea ce este evident, bineînțeles.

Știuse că mai devreme sau mai târziu va fi rugată să meargă acolo. Inima ei era împărțită în două, o parte simțind nevoia să vadă locul unde murise Foster, cealaltă nedorind să mai intre vreodată în acea cameră. Dacă ar fi avut de ales, probabil, ar fi

amânat acest lucru cât mai târziu posibil, făcând așteptarea să devină o tortură mai mare. Într-un fel, se bucură că Rodarte o scuti să ia această decizie de una singură.

Împietrită, ieși din birou și o luă înainte prin vestibul spre ușa dublă a bibliotecii. Cadrul ușilor fusese dat cu praf pentru evidențierea amprentelor. Văzând că ea a observat pudra groasă și închisă la culoare, Rodarte spuse:

— Crima e o treabă murdară.

El împinse ușile ca ea să poată intra în cameră.

— Vi-l mai amintiți pe Carter, spuse Rodarte.

Detectivul, care-i era partener lui Rodarte și pe care îl recunoscuse pentru că îl văzuse noaptea precedentă, stătea în fața unui perete acoperit cu rafturi de cărți, tăcut și serios ca un gardian. Nu-și schimbă nici poziția, nici expresia când intră Laura.

Cu excepția acestei prezențe, camera arăta, în mare, surprinzător de normal. Doar o porțiune de lângă birou era în dezordine. Biroul și toată zona din jurul lui fuseseră acoperite de praf pentru amprente. O măsuță de cafea se prelungea în dreptul biroului. Veioza și toate celelalte lucruri care fuseseră pe măsuță erau înșirate pe covor, majoritatea distruse. Chiar și covorul era îndoit. Foster nu permisesese niciodată ca măcar un franj să fie incurcat, insistând să fie frecat cu peria de câteva ori pe zi.

Ea scoase fără să vrea un sunet asemănător cu un sughiț la vederea scaunului său cu roțile.

Și era și sânge acolo. Pe scaun. Pe covor. Pe birou.

Rodarte o atinse pe cot.

— Ați prefera să faceți asta mai târziu?

Ce ar fi preferat era ca el să n-o mai atingă. Își trase cotul din mână lui.

— În afară de ceea ce este evident, nu pare să fi fost și altceva deranjat de la locul lui.

— Bine. Îi făcu semn spre niște scaune.

— Haideți să stăm jos.

— Aici?

El ridică umerii nepăsător și făcu o mutră care parcă întreba, *de ce nu aici?*

Era fie prost și nesimțit, fie un ticălos sau, pur și simplu, crud. Laura consideră că era crud, dar nu dorea să facă mare vâlvă asupra locului unde se va lua interogatoriul.

— Am stat pe scaun sau întinsă în pat toată ziua. Prefer să stau în picioare. Se îndreptă spre peretele cu oglinzi, întorcându-se cu spatele la cameră.

Renunțând la o introducere de bun-simț, Rodarte întrebă:

— De ce v-ați dus la Austin ieri?

Cu coada ochiului, ea observă că tăcutul Carter se mișcase în sfârșit. Își scoase un carnețel și un pix din buzunarul de la piept. Dar era evident că era doar un ajutor în acest caz. Rodarte era investigatorul șef.

— La rugămintea soțului meu, am mers să rezolv o problemă. Au fost plângeri că s-au furat bagaje. Au fost acuzați angajații noștri care se ocupă de bagaje. S-a descoperit că unul era vinovat. Poliția din Austin are procesele-verbale, dacă vreți să verificați.

— V-ați întors cu un avion al companiei Sunsouth?

— Cu cel de la ora nouă, ultima cursă de seară. După ultimul anunț de aterizare, stewardesa m-a informat că voi fi escortată la coborâre. Ofițerii m-au întâmpinat la poartă. M-au dus într-un loc de odihnă privat din aeroport și mi-au spus că soțul meu a murit. Nu știam că a fost ucis, până nu mi-ați spus dumneavoastră.

— Până în momentul în care ați fost escortată din avion, nu știați că ceva nu e în ordine acasă?

— De unde să știu?

— Prin telefon? Mesaj pe mobil?

— N-am știut că e ceva în neregulă.

— Ați fost plecată toată ziua. Ați vorbit ieri vreodată cu soțul dumneavoastră?

— Pe la prânz, m-a sunat pe mobil să mă întrebe cum stau lucrurile. Apoi l-am sunat eu pe la șase să-l anunț că se rezolvase problema, că mă voi întoarce cu avionul de ora nouă și să nu mă aștepte la cină.

— Doar astea două telefoane?

— Da.

— Domnul Speakman avea programată vreo întâlnire seara

trecută?

— Nu știu să fi avut vreuna.

— Ei bine, se pare că s-a întâlnit aici cu o persoană.

Ea se întoarce și-l privi.

— Nu am găsit semne că s-ar fi intrat prin efracție, explică el.

— Cel care l-a ucis pe soțul dumneavoastră a fost primit în casă.

— Atunci, Manuelo trebuie să fi deschis.

El se încruntă.

— Tot n-am reușit să dăm de el, doamnă Speakman.

În seara precedentă, când Rodarte o rugase să-l ajute la reconstituirea scenei crimei, ea îl menționase pe cel ce ajută în casă. Rodarte își notase numele lui întreg. Când ea îi descrise care erau îndatoririle lui Manuelo, detectivul ordonase ca întreaga proprietate să fie percheziționată. Nu era nici urmă de acest bărbat.

— Camera lui de deasupra garajului e tot goală, îi mărturisi el acum. Patul e făcut, nu sunt vase murdare în chiuvetă. Nu are mașină, corect?

— Din câte știu eu, nu.

— Și niciun vehicul de-al dumneavoastră sau de-al soțului nu lipsește. Deci cum a putut să plece domnul Ruiz și unde s-a dus?

— N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce știu sigur este că nu l-ar fi părăsit pe Foster.

— Are rude?

— Nu prea cred. Cel puțin, eu nu știu să aibă.

— Sunteți sigură că era de serviciu aseară?

— Întotdeauna este de serviciu, domnule Rodarte.

— Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

— Da.

— Menajera-bucătăreasă, doamna ăă...

— Dobbins.

— Așa. A afirmat că ea pleacă la ora șase.

— Imediat cum termină de gătit masa de seară. Nu-mi pot explica de ce ar fi intervenit o schimbare în programul lor. Ați întrebat-o pe doamna Dobbins ce știe de seara trecută?

— A pus un pui la rotisor în cuptor și a plecat la ora șase. A spus că Manuelo Ruiz era aici când a plecat ea. Este sigură de acest lucru pentru că i-a spus că pleacă. Deci, se pare că a fost aici.

— Sunt convinsă că a fost. Nu l-ar fi lăsat singur pe Foster, repetă ea. Niciodată.

Rodarte se îndreptă spre birou, în zona unde covorul era îndoit. Îl studie îndeaproape, analizând petele întunecate de pe el.

— Oricât de mult mi-ar plăcea, trebuie să vorbim despre măcelărirea propriu-zisă.

— Chiar este necesar? Erați atât de plastic azi-noapte. Suna... îngrozitor.

— Chiar a fost. Din acest motiv v-am sfătuit să nu vă uitați la trupul soțului. Nu era nimic ce v-ați fi dorit să vedeți, vă rog să mă credeți. Era tot în scaunul cu roțile cu un cuțitaș de desfăcut scrisori atârându-i pe-o parte a gâtului.

Ea își strânse cu putere cotul, înfigându-l în abdomen.

— Sunt sigură, din câte mi-ați descris, că era cuțitașul lui Foster. Era o replică după Excalibur. Eu i l-am oferit de Crăciun, deoarece știam că iubește legenda Regelui Arthur. Îl ținea acolo pe birou.

— A confirmat și doamna Dobbins acest lucru. Dar, după ce-l recuperez de la medicul legist, o să vă rog să-l identificați ca să nu mai existe niciun dubiu.

Încă un lucru groaznic de îndurat, se gândi ea.

Rodarte continuă:

— După cum arată dovezile, criminalul a înfipt în întregime cuțitașul de desfăcut scrisori în beregată soțului dumneavoastră apoi a încercat să-l scoată. Dar lama atinsese artera, astfel încât atunci când a încercat să scoată arma din gât, rană a început să împrăște sânge. Bănuiesc că a intrat în panică și a decis să-l lase acolo.

— Și soțul meu a sângerat până a murit.

— Exact. Rodarte se ridică în picioare. Am găsit două tipuri de sânge pe covor. Unul aparținea soțului dumneavoastră.

— Două? Se uită la petele de sânge, apoi la Carter, apoi înapoi

la Rodarte.

El ridică din umeri.

— Nu știm cui aparține al doilea tip. Ar putea fi a lui Manuêlo Ruiz, dar nu avem nicio mostră să comparăm. În afară de DMV (Departamentul Motoarelor pentru Vehicule), Ruiz nu figurează în nicio bază de date din cele verificate de noi. Are un permis de conducere eliberat în Texas, care e valabil. Asta este tot. L-a dus pe Foster cu mașina, era o dubiță închiriată.

— Și Ruiz avea acte în regulă?

— Acte de imigrant? Bănuiesc că da.

— Nu avea.

Ei îi sări muștarul.

— Și dacă știați acest lucru, de ce m-ați mai întrebat?

El încercă să-i zâmbească șarmant, dar nu-i ieși.

— Din obișnuință. Întotdeauna încerc să prind pe cineva cu minciuna. Defect profesional.

— Vă spun adevărul, domnule detectiv.

Fața lui se luminează.

— Promiteți?

— Da.

— Bine. Atunci, spuneți-mi ce e între dumneavoastră și Griff Burkett.

Nu se aștepta la așa ceva. Se simți învăluită de un val de amețeală.

Observându-i starea, Rodarte o conduse spre o canapea.

— Se pare că totuși discuția va mai dură. Doriți să vă răzgândiți și să luați un loc?

Nu-i plăcea să recunoască, dar avea nevoie să se așeze într-un fotoliu. Rodarte se oferă să-i aducă un pahar cu apă. Ea îl refuză printr-un gest al capului. El se așeză pe un scaun, față în față cu ea și, aplecându-se spre ea, își lovi cu palmele genunchii grosolani. Ea observă că unghiile lui aveau mare nevoie de o manichiură.

— O să încerc să scurtez cât mai mult timpul nostru petrecut împreună, doamnă Speakman. Au fost găsite amprente de Griff Burkett pe cuțitașul de deschis scrisori cu care a fost ucis soțul dumneavoastră.

Laura își acoperi gura cu mâna, de teamă să nu i se facă rău în fața celor doi detectivi.

— Vă simțiți bine? o întrebă Rodarte.

Ea dădu din cap că nu, se răsuci pe călcâie și ieși fugind din cameră. Abia reuși să ajungă la baie, exact la timp pentru a vomă în toaletă. Nu prea avea ce dă afară din ea, deoarece nu mâncase nimic de la cina din seara precedentă. Dar gustul amar al bilei îi provocă grețuri pentru câteva minute. După ce se mai liniști, simți că hainele i se lipeau de corp de la transpirație. Urechile îi țiuiau, mâinile și picioarele o furnicau și tremura incontrollabil din tot corpul.

Își acoperi fața cu mâinile. Din momentul în care îi văzuse pe ofițerii de poliție la poarta aeroportului, știuse că urma să i se spună ceva catastrofic și că, indiferent ce era, avea legătură cu Griff Burkett. Acest instinct copleșitor i se confirmase acum și nu era sigură că-i va putea face față. Știind că el îl omorâse pe Foster, putea să considere c-a ucis-o și pe ea și, mai mult, pe copilul pe care îl purta în pânțe.

Dar acum nu se putea gândi la copilăș, ar fi luat-o cu siguranță razna.

— Laura? Kay bătu la ușă. Laura?

— Doar un moment. Se clăti cu apă de gură și se stropi pe față cu apă rece, care era albă cum e creta. Își trecu mâinile prin păr, apoi, încercând cu ultimele forțe să se adune, deschise ușa de la baie.

Kay stătea în fața ei, iar Rodarte în spatele acesteia. Expresia lui denota mai multă suspiciune decât îngrijorare. Kay spuse:

— Te iau sus și te bag în pat.

— Nu, acum mă simt mai bine. Dar vrei, te rog să-mi aduci un pahar de cola sau sprite, orice acidulat?

Kay nu prea voia s-o lase singură, dar se duse să-i aducă

băutura. Laura trecu prin fața lui Rodarte, fiind nevoită să se atingă de el și-l conduse înapoi în bibliotecă. Genunchii îi erau moi ca plastilina. Hainele umede o făcură să simtă răcoarea aerului condiționat. Își luă pe ea un halat, înainte să se întoarcă pe scaunul de pe care fugise mai devreme.

Laura observă că celălalt detectiv nu-și părăsise postul, nici măcar nu se mișcă de la locul lui. Cei trei rămaseră tăcuți până când apăru Kay cu băutura pe care i-o ceruse Laura.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, spuse ea, apoi îl șfichiui pe Rodarte cu o privire ucigătoare, în timp ce o strângea pe Laura de braț, în semn de solidaritate.

— Mulțumesc, Kay. Te rog să închizi ușile când pleci.

Laura sorbi din băutura răcoritoare, sperând că îi va calma stomacul și nu i se va mai contractă.

Din nou, Rodarte începu fără nicio introducere:

— Îl cunoșteți dinainte să fie închis?

Ea dădu din cap că nu.

— Doar de când a ieșit?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Cum v-ați cunoscut? Unde?

— În această încăpere. Ea putu să-și dea seama că acest lucru l-a surprins. Pe Foster îl interesa persoana lui. Auzise la știri că a fost eliberat. I-a scris și l-a rugat să vină aici să se întâlnească.

— Era interesat de persoana lui? Cum adică? Ce putea să-l intereseze pe soțul dumneavoastră la un jucător de fotbal criminal?

Privindu-l drept în ochi, ea minți:

— Nu știu. Nici nu intra în discuție să spună adevărul. Trebuia să protejeze viitorul copilului ei. Mai trebuia să ascundă și faptul că Foster insistase ca lucrurile să se întâmple așa. Domnul Burkett a fost doar în această încăpere și doar atunci, o singură dată. Până să fiu invitată să-mi fie prezentat personajul, terminaseră deja de discutat despre afaceri și stăteau doar la discuții, la un pahar de băutură.

— Era o atmosferă prietenoasă?

— Foarte. Cel puțin, așa părea.

El o studie câteva clipe. Nu era prea sigură că o crede. De fapt, era aproape convinsă că n-o crede. Dar nu exista nimeni care să afirme contrariul spuselor ei.

— S-a întâmplat în timpul acestei reuniuni prietenoase să iasă scânteii între dumneavoastră și Burkett?

— Mă scuzați?

— La cât timp după asta ați început să vă întâlniți în casa de pe strada Windsor?

Paharul de suc aproape alunecă din mâna ei paralizată.

El rânji.

— Pun pariu că vreți să știți cum am aflat de idila voastră. Păi, eu sunt cu ochii pe Burkett din ziua în care a scăpat de la Big Spring.

— De ce?

— Eu am investigat uciderea lui Bill Bandy. Numele acesta vă spune ceva?

— Griff Burkett a fost implicat în această crimă.

— El *a comis* crima, doamnă Speakman. N-am niciun dubiu în privința asta. Dar a fost isteț, n-a lăsat nicio urmă palpabilă, nu una destul de importantă, încât să-l pot incrimina în fața judecătorilor. Dar când e vorba de crime, nu e nicio limită de timp. Chiar de va fi ultimul lucru pe care îl voi face, voi avea grijă să se facă dreptate pentru răposatul Bill Bandy.

Griff știuse tot timpul că era urmărit de detectiv. Era evident acum de ce nu voise el ca ea să vorbească cu Rodarte, de ce folosisse tehnici de intimidare pentru a o preveni să nu rămână singură cu el. Nu dorea ca ea să audă din gura lui Rodarte acuzația, *El a comis crima*.

— De data aceasta a fost mai neglijent, spunea Rodarte. Sau mai arogant, lăsând arma crimei la locul faptei. Și amprente.

— De ce credeți că a procedat așa?

— E primul lucru pe care intenționez să-l întreb când îl voi găsi.

Ea ridică privirea și se uită la el. El îi putu citi întrebarea în ochi.

— Nu, încă nu știm unde e. Parcă a intrat în pământ. Avem polițiști care-i supraveghează apartamentul, dar nu a dat pe-acolo.

Știți Honda aia veche pe care o conducea? Am găsit-o în parcare a unui bar de striptease din Addison. Băieții noștri de la laborator o verifică acum. Am și oameni care veghează casa de pe Windsor, dar n-a trecut pe-acolo. Apropo, au venit grădinarii dimineață și au tuns iarba, au făcut trotuarul. Cine plătește întreținerea acelei case?

— Eu. Eu am închiriat-o.

El se uită la luxul din jur, făcând o comparație în minte între cele două case. Când se întoarse la ea, întreabă direct:

— Pentru ce?

Ea se uită la el cu o privire plină de înțeles.

El o studie o clipă, apoi își arată iar rânjetul revoltător.

— Știam deja că dumneavoastră ați închiriat casa.

— Știu, spuse ea cu răceală.

El întinse larg brațele.

— Îmi pare rău. Era de datoria mea să verific, doamnă Speakman. Contractul de închiriere nu este pe numele dumneavoastră, dar i-am dat de urmă într-un final.

— Nici nu era așa de greu să vă dați seama. Era o insultă subtilă față de talentul lui de investigator, dar, dacă își dădu seama, el nu reacționează în niciun fel.

— Când l-ați văzut ultima oară pe Burkett?

Ea aruncă o privire spre mâini, care erau abia date cu cremă și le ținea în poală. Știa că detectivul cel viclean îi va descifra limbajul trupului, dar nu se putu controla.

— Aproape acum șase săptămâni.

— Șase săptămâni? Așa de mult timp?

— Da.

— Sunteți sigură?

Ea îi spuse data exactă când s-a întâmplat și observă cum Carter o notă în carnetelul lui cu șină metalică.

— Și ce s-a întâmplat memorabil la întâlnirea voastră? întrebă Rodarte.

— I-am spus că nu mă voi mai întoarce.

El fluieră încetișor.

— Și cum a reacționat?

- Mi-a înțeles și mi-a acceptat decizia.
- Într-adevăr? întrebă el sceptic.
- Într-adevăr.
- De ce ați pus capăt relației?
- Nu văd relevanța acestui fapt.
- S-ar putea să nu fie. Sau s-ar putea să fie extrem de relevant
- Ea pierdu competiția de privit în ochi.
- Ce făceam noi era greșit. Nu mai puteam continua s-o fac. I-am spus că nu ne mai putem vedea.
- Înainte să fiți cu el, ați mai avut și alte relații amoroase?
- Nu.
- Nimeni nu vă poate învinovăți. Având în vedere că domnul Speakman...
- Domnul Speakman ce? întrebă ea cu o voce înghețată.
- El dădu înapoi.
- Burkett a fost prima și singura relație amoroasă de când v-ați căsătorit cu Speakman?
- Tocmai asta v-am spus.
- Și când ați rupt relația, Burkett n-a încercat să vă convingă, n-a iscat o ceartă, nu v-a implorat să vă mai gândiți?
- Nu.
- I-auzi. Îngândurat, își scărpină obrazul plin de semne de la acnee. Nu e o descriere care să se potrivească cu acel Griff Burkett pe care îl cunosc eu.
- Ea răspunse detașată:
- Atunci, probabil, că nu-l cunoașteți prea bine.
- Se pare că nici dumneavoastră, doamnă Speakman. Pentru că, atunci când ați încheiat aventura, Burkett nu a acceptat-o resemnat, întins în pat. Chiar deloc. A fiert singur în suc propriu. Seara trecută a venit aici, l-a învins pe Manuelo Ruiz într-o luptă unu la unu, apoi i-a înfipt soțului dumneavoastră un cuțitaș de desfăcut scrisori în gât. O crimă clasică a unui îndrăgostit sedus și abandonat.
- Ea se forță să nu-și mute privirea din ochii lui. Considera că merita disprețul lui tacit, deși, având în vedere durerea și sentimentul de vină pe care le trăia, i se părea a fi o pedeapsă

deosebit de crudă. Una era să înduri critica unor oameni pe care îi respecti. Era cu totul altceva să suporti disprețul cuiva despre care aveai o părere foarte proastă.

El se ridică și merse la birou.

— Sunteți sigură că nu lipsește nimic din această încăpereză?

— Nu cred. Nu pot fi însă sigură până nu mă uit cu mai multă atenție.

— Când vă veți simți în stare, vă rog să o faceți.

— Cu siguranță.

— Aceasta are vreo semnificație pentru dumneavoastră?

Își trase niște mănuși din latex pe mâini pentru a lua o foaie de hârtie de pe birou. I-o aduse ei.

— Am vrut s-o vedeți, înainte s-o bag în pungă, ca probă.

El ținu hârtia în așa fel încât ea să poată citi paragrafele scrise la mașină. Erau trei paragrafe. După mai multe încercări de a trece de prima propoziție și a înțelege ceva din ea, ea îl privi nedumerită.

— E o prostie.

El râse scurt.

— Mă bucur că ați spus asta. Credeam că nu văd eu legătura. Nici pentru mine n-avea niciun sens. E doar o adunătură de cuvinte pompoase scrise împreună, corect?

— Doar o adunătură de cuvinte pompoase.

— Aveți vreo explicație?

— Nu.

— Credeți că soțul dumneavoastră a scris aceste paragrafe?

— De ce să le fi scris?

— N-am idee. Mă întrebam dacă nu cumva și-o fi pierdut și o parte din facultățile mintale.

Ea se simți jignită de afirmație și nu se sfii să i-o arate.

— Și?

— Dacă par lipsit de sentimente, îmi pare rău. Condiția fizică a soțului dumneavoastră era evidentă. Cum se simțea pe plan psihic? Mulți oameni depindeau de el, fiind Foster Speakman, președintele companiei aeriene. Angajații. Acționarii. Chiar și pasagerii care zboară cu Sunsouth se bazau pe el că se va dedica

sută la sută lor.

— Dați-mi voie să vă asigur că se dedica sută la sută lor, domnule Rodarte. Foster era în deplinătatea facultăților mintale.

— Mă gândeam că poate în urma accidentului de mașină i s-o fi dereglat ceva la cap. Își bătu cu degetele o tâmplă. Poate nici n-ați observat.

— Aș fi observat așa ceva.

— Ei, ar fi putut să vă scape semnele. Doar ați fost atât de ocupată.

Făcu anume o pauză. *Ocupată cu amantul.* Asta era aluzia. Ea refuză să-i dea apă la moară și îl privi cu o pasivitate foarte bine jucată, având în vedere ce simțea.

— Soțul dumneavoastră lua medicamente.

— Da. Vitamine care îi întăreau sistemul imunitar. Mai lua și pentru tubul digestiv, care fusese afectat grav în timpul accidentului. Uneori, lua și sedative să poată dormi.

— Pe lângă acestea, lua rețete cu medicamente antidepresive. O să mai petrec ceva timp pe aici, doamnă Speakman. Am vorbit deja cu psihiatrul soțului dumneavoastră. Laura trase adânc aer în piept.

— În adolescență, Foster a fost diagnosticat cu ȘOC. Sindrom obsesiv-compulsiv.

— Da, știu ce înseamnă.

— Atunci, probabil, știți și că acesta poate fi controlat cu medicamente.

— Vă cred. Râse. Și eu sunt un pic obsesiv. Dacă faci un sondaj pe o sută de oameni de pe stradă, aproape toți sunt nebuni într-un fel sau altul.

O asemenea remarcă stupidă nu cerea niciun răspuns.

— Sunteți de părere că sindromul obsesiv-compulsiv al soțului dumneavoastră era sub control?

— Da.

— Se simțea deprimat?

— Nu.

— Nici măcar într-o mică măsură? insistă detectivul pe un ton ademenitor. De exemplu, trebuie să fi fost măcar puțin deprimat

din cauza relației dumneavoastră cu Burkett. Mi se întoarce stomacul pe dos pentru ce a făcut tipul ăsta, dar chiar și eu trebuie să recunosc că are o înfățișare după care mor fetele. E înalt. Are un păr frumos. Are un trup de gladiator. Pentru o persoană cu dizabilități, așa cum era soțul dumneavoastră, ar fi fost ca o palmă peste față. Știa despre Burkett și dumneavoastră?

Ea dădu din cap că nu.

El se făcu că nu înțelege și duse mâna pâlnie la ureche.

— Nu, spuse ea cu lacrimi în glas. Nu știa. Nu din câte știu eu. Se ridică. Asta este tot, domnule detectiv?

— Nu chiar. A încercat Burkett să vă contacteze după ce v-ați despărțit?

Ea intenționează să mintă, apoi se gândi mai bine că Rodarte ar fi putut să știe deja adevărul și la această întrebare.

— De câteva ori, a sunat la biroul companiei Sunsouth și a încercat s-o convingă pe Kay să-i facă legătura cu mine. Dar nu am răspuns niciodată la apelurile lui.

— L-ați mai văzut din ziua în care i-ați spus că totul s-a terminat între voi?

— Nu.

— Nici n-ați mai vorbit cu el?

— O singură dată m-a găsit la telefon, dar i-am închis.

— L-a amenințat vreodată pe soțul dumneavoastră?

— Bineînțeles că nu!

— V-a sugerat vreodată că, dacă soțul dumneavoastră handicapat ar dispărea din peisaj, ați putea să vă întoarceți la el? Cum ar fi un divorț fulger. Ceva de genul acesta. A sugerat vreodată că ar vrea să-l îndepărteze pe soțul dumneavoastră?

Ea îl privi plină de groază.

— Dacă ar fi spus așa ceva, nu credeți că aș fi acționat cumva să-l opresc? Să raporteze la poliție?

El surâse îndelung, increzut și insinuant.

Ea luă o poziție defensivă.

— Nu, domnule Rodarte, Griff Burkett nu l-a amenințat niciodată pe soțul meu sau pe mine.

— Din câte știți dumneavoastră.

Ea vru să spună ceva, când își dădu seama că tot ceea ce are de zis e o pură speculație. Temperându-se, spuse:

— Pe mine nu m-a amenințat niciodată.

— Dar ar fi putut să-l amenințe pe soț fără știrea dumneavoastră.

— Foster n-a pomenit nimic niciodată.

— Dar Burkett *ar fi putut* s-o facă.

Ea dădu din cap cu înverșunare că în niciun caz.

Rodarte îl privi pe partenerul său cel mut, cu o expresie zeflemitoare. Când își îndreptă înapoi privirea spre Laura, spuse:

— Burkett v-a pomenit vreodată de o ascunzătoare? A vorbit vreodată de un prieten care are o cabană pe marginea unui lac sau într-un loc retras în care să poată fugi, undeva unde ar putea să stea acum ascuns, întins la soare?

— Nu mi-a spus nimic de genul acesta. Nu-mi făcea confidențe. Nu vorbeam deloc aproape.

Prea târziu și-a dat seama că intrase într-o capcană.

— Nu, cred și eu că nu, spuse Rodarte, uitându-se pe furiș și aruncând priviri pline de înțeles partenerului său. Doamnă Speakman, e de la sine înțeles că, dacă aflați ceva sau vă contactează Burkett, ne veți anunța imediat.

— Bineînțeles.

— O să las câțiva oameni cu dumneavoastră, să vă păzească în casă.

— Este chiar necesar?

— E posibil ca Burkett să fi venit aseară pentru amândoi, spuse el în șoaptă. Nu știa că veți fi la Austin, nu-i așa?

Ea răspunse că nu, uimită de gândul că Burkett ar dori să-i facă vreun rău.

— Nu hotărâserăm că voi pleca decât ieri-dimineață devreme.

— Deci când a venit Burkett aici aseară, se aștepta să fiți și dumneavoastră.

— Cred că da. Închise ochii, încercând să și-l imagineze pe Griff învăluit într-o furie criminală. Avea mâinile mari și puternice, dar puteau fi și tandre. Erau oare capabile de violență? Nu-și putea imagina așa ceva. Sau putea?

— Vă sfătuiesc să nu rămâneți singură, spuse Rodarte. De fapt, aş prefera să vă mutați într-o locație necunoscută până când vom da de urma lui Burkett.

— Mă voi gândi la acest lucru.

— Așa să faceți. Se uită prin cameră și-i făcu tăcut semn lui Carter, care își închise carnețelul și-l vârî înapoi în buzunarul de la piept. Cred că asta este tot pentru acum. Asta doar dacă nu vă vine dumneavoastră ceva în minte concludent să ne mai spuneți.

Ea dădu din cap absentă. Apoi își aminti o întrebare pe care voia să i-o pună.

— Cine a raportat crima?

— S-a primit un apel la 911.

— De la Foster?

Rodarte dădu din cap că nu.

— Medicul legist spune că nu ar fi avut timp să sune. Nu ar fi fost capabil. Și nu era niciun telefon în preajma lui.

— Manuelo nu vorbește engleza.

— Nu, cel care a sunat vorbea foarte bine limba engleză.

— Așadar, Griff Burkett a sunat.

Rodarte ridică nepăsător din umeri.

— Se pare că da.

24

Griff se trezi întrebându-se unde naiba se afla.

Apoi își aminti și-și dori să fi rămas adormit.

Avea sângele lui Foster Speakman pe mâini. Omul murise luptând pentru viața lui, cu sângele țâșnind din gât, cu ochii îngroziți țintuindu-l pe Griff.

Griff se ridică în capul oaselor și-și cuprinse fața în mâini. *Lua-m-ar naiba.*

Dacă nu imediat, atunci foarte curând, fiecare polițist din Texas

și din statele apropiate îl va căuta. Când amprente de pe cuțitașul de deschis scrisori din gâtul lui Foster Speakman vor fi fost analizate în bazele de date și vor descoperi că sunt ale lui Griff Burkett, Rodarte va simți că a câștigat la loterie. Ba pentru el va fi chiar mai bine.

Nu-l prinsese pe Griff în cazul lui Bill Bandy. Dar de data aceasta erau atât de multe dovezi palpabile că Griff a fost în biblioteca lui Speakman la momentul morții acestuia, încât, probabil, nici n-ar mai fi fost nevoie să se deschidă un proces.

Și nici nu aveau îndoieli asupra motivului. Rodarte știa de întâlnirile amoroase cu Laura și își dăduse seama că făceau sex. Toate elementele se legau între ele. Griff Burkett urma s-o ia direct pe drumul morții. Putea de pe acum să-și pregătească brațul pentru a-i fi injectat serul mortal.

Rodarte ar merge și la televiziune să spună că Griff Burkett, care a mai fost condamnat o dată pentru complicitate la crimă, a fost la conacul familiei Speakman, s-a certat cu soțul înșelat și lipsit de apărare – care era ținut într-un scaun cu roțile – și l-a înjunghiat cu bestialitate. Fără îndoială că ar fi subliniat cruzimea crimei prin folosirea mai multor adverbe, cum ar fi *fără milă*, *brutal* și *îngrozitor*.

Mass-media va fi în al nouălea cer. Povestea conținea ingredientele picante ce fac orice reporter să saliveze. O victimă ce deja era lovită de soartă. Bani. Sex. Întâlniri amoroase. Un nenorocit care a sedus o frumoasă soție și a atras-o într-o relație care în final a condus la moartea violentă a soțului ei.

Era vorba de un material ce putea ajuta un ziarist să câștige premiul Pulitzer, mai ales dacă nu-l deranja să se bălăcească în noroi.

Griff se așeză pe marginea lăsată a saltelei și se uită la petele de sânge întipărite printre crăpăturile mâinilor. Și le frecă până când calupul de săpun deveni foarte subțire, dar petele tot nu dispăreau, fiind o parte de neșters a amprentei lui.

Lucrurile nu aveau cum să stea mai rău de atât.

Ei bine, de fapt, se putea și mai rău. Laura ar fi putut afla că el i-a ucis soțul.

Noaptea trecută, după ce scăpă prin fugă de la conacul lui Speakman, se duse cu mașina până la apartamentul lui și-și luă în grabă câteva rânduri de haine. Dar nu zăbovise prea mult, știind că de acolo va începe poliția să-l caute. Fusese acasă când l-au arestat prima dată, scos cu forța cu cătușe la mâini, făcut de rușine în fața vecinilor, decăderea lui fiind transmisă și la televizor. Nu dorea ca acea scenă umilitoare să se repete, așa că plecă în grabă, luând doar lucrurile pe care le putea căra, știind că poate nu ar mai fi ajuns pe acolo niciodată.

Merse cu mașina până la un supermarket și-și abandonă Honda în parcare. În curând, aveau să-i pună mașina sub urmărire. Fiecare ofițer de poliție urma să fie cu ochii pe ea, așa că trebuia să scape de mașină.

Merse pe jos mile întregi, pe străduțe întunecate, fără să aibă vreo destinație anume. Doar mergea. Încerca să se decidă ce naiba era de făcut acum. În primul rând, trebuia să găsească un loc în care să se ascundă până când ar fi putut să scoată iar capul în lume.

Ajunse la un motel, strecurându-se de-a lungul pereților, prin spate.

Motelul era cu fața spre o autostradă internațională, dar era bine ferit la spate de un drum de acces, un culoar de camere moderne, îngrămădite între o casă de amanet și un magazin ce vindea cauciucuri la mâna a doua, la un preț mic de 14,99 de dolari. Prăvăliile erau închise, cu ușile încuiate cu lacăt.

Era un motel cu o chirie mică, un loc în care să-ți faci scurt treaba, cu o lumină sclipitoare din neon roșu la anunțul de locuri libere din fereastră recepției. De fapt, i se potrivea. Era genul de loc în care s-ar fi dus mama lui cu un bărbat pe care l-ar fi întâlnit într-un bar. Era genul de loc în care poate Griff ar fi putut fi conceput.

Recepționarul avea ochii tulburi de la fumul țigării cu marijuana pe care tocmai o fuma când intrase Griff. Întrebă cât costă pe noapte, puse bani cash pe tejghea și luă cheia care era teribil de jgoasă. Nici măcar nu fusese nevoie să semneze într-un registru. Dacă drogatul observase petele de sânge, îl lăsară rece.

Griff deschise ușa, își puse pe jos sacul cu hainele de schimb și se duse direct la baia care era de mărimea unei cabine telefonice. Toaletă era murdară. Mirosea a urină. Toată încăperea era impregnată cu mirosul celorlalte persoane care fuseseră acolo înainte, a mucegai și vieți ratate. Intră la duș cu hainele pe el, spălându-se atât pe corp, cât și pe haine, lăsând apa să curgă pe el până când dăra roșie din jurul picioarelor deveni, mai întâi, roz, apoi dispăru.

Cearșaful era pătat, dar era prea mort de oboseală să-i mai pese. Zgomotele și gemetele amoroase ce se auzeau prin peretele subțire din camera alăturată îl ținură treaz, dar lovirea ritmică a tăbliei patului de perete îl liniști, reușind să adoarmă într-un somn agitat, chiar când apărură primele raze ale soarelui.

Acum, era însă treaz de-a binelea. Era aproape amiază, iar el trebuia să știe cât de neagră era situația în care se afla. Deschise televizorul care era prins pe perete. Posturile locale își începeau știrile de la prânz și, așa cum se aștepta, uciderea lui Foster Speakman era subiectul principal al fiecărui post de televiziune.

Arătau imagini live filmate la poarta conacului, unde mașini de poliție blocau intrarea. Un post TV trimisese un elicopter ce zbura deasupra domeniului, deși nu era o priveliște clară a conacului din cauza copacilor. Pe burtieră apăru scris: „a fost un om de afaceri de seamă al Dallasului și cetățean distins“. Fotografia pe care o arătară cu Speakman era veche de câțiva ani, Griff considerând că fusese făcută înaintea accidentului, când avea corpul mai robust.

Guvernatoarea, vorbind de la biroul din Austin, îl preamări solemn pe Foster Speakman ca pe un om ce fusese și va rămâne un model pentru toți cei care îl cunoșteau. Ea îl admiră pentru curajul cu care făcuse față tragediei prin care trecuse. Uciderea lui era șocantă. Era sufletește alături de soția rămasă văduvă, Laura Speakman, care a dat dovadă de curaj și echilibru interior, la fel ca și răposatul ei soț. Făcu un jurământ întregii sale echipe și fiecărei agenții din țară că-l va prinde și-l va condamna pe cel ce l-a ucis pe Speakman.

„Făptuitorul acestei crime de o cruzime ieșită din comun va da socoteală pentru aceasta“, afirmă ea.

Un tip pe care îl chema Joe, de care Griff își amintea că-l întâlnise în parcare de la Sunsouth a fost desemnat ca purtător de cuvânt al companiei aeriene. El evită abil microfoanele și camerele de filmat în timp ce se strecura cu greu prin mulțimea de reporteri, încercând să revină în sediul companiei.

„A promis că va urma și o declarație în scurt timp“, anunță crainica telespectatorilor. „Vă vom ține la curent și vom reveni cât de curând posibil. Greg, tu ai luat interviurile detectivilor la locul faptei. Ce ai aflat de la ei?“

Greg, reporterul plecat pe teren, se postase în fața zidului exterior al conacului. Spuse că în acest moment poliția nu dorea să discute detaliile acestui caz.

„Un aspect interesant al misterului, spuse el, este că servitorul victimei, Manuело Ruiz, care a fost întotdeauna în preajma domnului Speakman, se pare că nu s-a aflat în casă noaptea trecută. Nu există nicio explicație a absenței lui.“

„Da, este foarte interesant“, spuse crainica fără prea mult interes.

Această crainică, bine coafată, nu considera deloc important faptul că Manuело dispăruse, dar era al naibii de important pentru Griff că servitorul nu fusese încă găsit.

El continuă să schimbe canalele până când toate posturile trecură la alte știri. Nu fusese numit ca suspect, dar nici nu auzise să fie altcineva bănuț. Doar acel reporter pomenise de Manuело. Și nici Rodarte nu apăruse în niciun reportaj din câte văzuse Griff.

— E cu nasul în jos, mă caută, bombăni, închizând televizorul.

Implicarea lui Griff în acest caz nu fusese încă menționată public, fapt care îi oferea încă un pic de timp. Avea o ascunzătoare. Erau slabe șanse ca recepționarul de la motel să-și amintească de oaspetele din camera șapte, chiar și acum, când chipul lui Griff începuse să apară la televizor. Așadar, avea un motiv de ușurare.

Important pentru el era să-l găsească pe Manuело Ruiz, parcă? — înainte să-l fi găsit Rodarte. Dar, pentru acest lucru, avea nevoie de o mașină.

Găsi o carte de telefon din Dallas sub pat, lângă o Biblie Gideon. Cartea de telefon fusese folosită, dar nu prea mult. Era veche de

câțiva ani și era plină de urme de gândaci, dar avea atât numere oficiale, cât și particulare. Folosi telefonul de la motel pentru a suna.

— Hunnicutt Motors.

— Glen este acolo?

— Stați puțin, vă rog, să verific.

Fu nevoit să asculte o muzică de așteptare câteva minute.

— Glen Hunnicutt. Era o voce groasă, la fel de puternică, ca și cel care o avea.

— Confort Inn. Ați spus că nu vă deranjează dacă vi se dă apartamentul nupțial de la Paris Ritz.

Doar un alt fost pușcăriaș, chiar și unul închis într-o închisoare de securitate minimă, ar fi putut recunoaște tonul și ar fi înțeles ce înseamnă toate acestea; el ar fi știut că nu trebuie să rostească niciun nume sau să spună prea multe. Făcând o pauză îndelungată, vânzătorul de mașini spuse:

— Stai puțin.

Griff auzi cum a fost pus jos receptorul, auzi mișcare, cum se închide o ușă, mai multă mișcare. Când se întoarse la telefon, Glen Hunnicutt vorbi pe un ton jos și hodorogit:

— Ce mai faci?

— Făceam foarte bine.

— Făceai?

— Acum am dat de naiba. Am nevoie să închiriez o mașină, dar nu trebuie să afle nimeni.

Glen Hunnicutt era un vânzător abil de mașini uzate. Recunoștea singur că devenise lacom. Timp de câțiva ani făcuse prostii, trăgând țeapă Fiscului, raportând alte venituri decât avea. Fusesse descoperit și trimis la Big Spring să-și ispășească pedeapsa.

Faptul că fusesse departe de soția lui era o tortură pentru el. Numai despre ea vorbea. Cu fiecare suflare, se plângea că-i este dor de cash și de ea, de patul lor conjugal. Într-o seară, pe Hunnicutt îl apucă depresia rău de tot, văicărindu-se încontinuu de singurătatea lui mizeră.

— Și nu mi-e dor doar să mă culc cu ea. Este specială. Pe bune,

chiar este. Mă suportă zi de zi, și cred c-am spus totul. O iubesc atât de mult. Poate sună siropos, dar Dumnezeu știe că vorbesc sincer. Nu știu dacă mai suport să stau departe de ea. Chiar nu știu. Ea...

Griff, care fusese martor fără voie la văicăreala lui, dădu un picior scaunului care se dădu pe spate, în timp ce se așeza lângă Hunnicutt.

— Iisuse Hristoase, nu vrei să taci naibii odată?

Apoi îl pocni pe Hunnicutt peste gură, cu toată puterea, folosind brațul lui faimos. Încheieturile degetelor se potrivoră la fix cu dantura perfectă a lui Hunnicutt, despărțindu-i dintr-o lovitură dinții de gingii.

Hunnicutt, scuipând bucăți de porțelan și sânge, fu ajutat să se ridice de ceilalți prizonieri care se grăbiră să-i sară în ajutor, strigând cuvinte jignitoare și acuzându-l pe Griff. În timp ce unul ținea un prosop la gura sângerândă a lui Hunnicutt, spuse:

— Tu ai luat țepă, cretinule. Tocmai i-ai făcut lui Hunnicutt o mare favoare.

Peste capetele celorlalți, Hunnicutt și Griff se priviră în ochi. Griff îi susținu privirea câteva clipe, apoi se întoarse cu spatele.

Exista posibilitatea pentru prizonierii din închisorile de minimă securitate să obțină permisiile – eliberări temporare din închisoare fără escortă. Le erau acordate pentru anumite scopuri și erau limitate, cum ar fi o problemă majoră în familie, o înmormântare sau necesitatea unui tratament medical special. Inclusiv problemele stomatologice.

În dimineața următoare, Hunnicutt semnă un formular oficial de eliberare pentru a-și repara dantură. Întrunea toate condițiile. Primi un formular cu toate regulile și restricțiile permisiiei. Își iscăli numele la sfârșit, promițând că le va respecta. După câteva zile, gardianul îi oferī eliberarea condiționată.

Între drumurile la medicul stomatolog. Hunnicutt și soția lui înfierbântau lenjeria de pat la Confort Inn din Big Spring.

Pentru măcelărirea colegului de celulă, Griff promise muștrare și fusese privat de drepturi temporar.

Când vânzătorul de mașini se întoarse în închisoare, cu dinți

noi și strălucitori, îl luă pe Griff deoparte și-i mulțumi.

— Despre ce naiba vorbești? bombăni Griff. Voiam doar să-ți ții naibii gura.

Știind că nu era acesta motivul, Hunnicutt spuse:

— Îți rămân dator. Pe viață.

Griff spera ca Hunnicutt să-și mai amintească acele vorbe maxi. Acum avea nevoie să-i întoarcă favoarea.

— Nu-mi trebuie nimic elegant sau pompos, rosti el în receptorul mizerabil. Doar un vehicul pe patru roți care să meargă. Mă poți ajuta?

După o altă ezitare îndelungată, Hunnicutt spuse:

— Am un băiat acum.

Umerii lui Griff se împovărară, dezamăgiți. Putea să încerce să insiste. Ar fi putut să-i amintească lui Hunnicutt că în timp ce el și soția lui și-o trăgeau ca iepurii, el trecuse printr-o serie de sarcini înfrigorante și neplăcute ca pedeapsă.

Dar ce drept avea el să-l tragă după el în rahatul în care se băgase, pe un om atât de plăcut, pe un soț care mai nou devenise și tată? Hunnicutt ar fi fost acuzat de complicitate. Și-ar fi încălcat regula eliberării condiționate. Erau prea multe în joc. Îi cerea prea mult.

— Am înțeles, spuse Griff.

— Tocmai a împlinit patru anișori.

— E-n regulă. Uită ce te-am rugat.

— A fost conceput la Confort Inn.

Lui Griff îi sări inima din piept. Își ținu răsuflarea.

Hunnicutt continuă:

— Ultimul rând din parcare. A treia mașină cum intri de pe strada Lemon. Găsești cheile sub preș.

Griff strânse cu putere telefonul, închise ochii, iar de pe buze i se putea citi o rugăciune mută de mulțumire. Apoi spuse:

— Dacă te întreabă, le spui c-am furat mașina, bine? Să n-ai probleme din cauza mea. Spune-le c-am furat-o eu.

Hunnicutt nu spuse nimic.

— Ai auzit ce-am spus?

Hunnicutt închise.

Pe jos, Griff estimează că ar face cam două ore de mers lejer până la Hunnicutt Motors. Nu putea pleca într-acolo până nu se întuneca afară. Crepusculul se lăsa târziu în această perioadă a anului. Mai avea la dispoziție aproximativ nouă ore, timp pe care trebuia să și-l petreacă cumva.

Îi era foame, dar stomacul lui trebuia să mai aștepte până va putea să folosească un mijloc de transport și până va putea să diminueze posibilitatea de a fi recunoscut.

Încercând să ignore crampele cauzate de foame, se întinse în pat și începu să privească tavanul murdar. Se gândi la Laura, la iadul prin care trebuie să treacă, la durerea emoțională, la vâna pe care o simțea.

Pentru că până acum, cu siguranță, a aflat că amprentele de pe arma crimei sunt ale lui. Rodarte, cu felul lui mișel de a fi, îi va fi spus că știe de relația lor amoroasă. Considera că era un caz clasic de gelozie dezlănțuită, aproape un clișeu. Amantul i-a ucis soțul.

Dar oare cum a reacționat Laura? Cum ar fi putut să reacționeze? Oare i-ar fi dat lui Rodarte detalii despre înțelegerea lor? Nu. Griff nu-și putea imagina că ea ar fi putut să-i încante lui Rodarte auzul avid după senzațional. Sigur va omite această parte. Nu pentru a-l proteja pe Griff, nici măcar pentru a se proteja pe ea. Dar pentru Foster Speakman. Și de dragul copilului. Ponte că va fi considerată o femeie ușuratică, dar cu orice preț ea va păstra intactă reputația lui Foster și va asigura un viitor liniștit copilului ei.

Dacă ar fi avut cum să vorbească cu ea...

Dar acest lucru n-avea cum să se întâmple, așa că putea să-și ia gândul de la această idee.

Deschise din nou cartea de telefon și căută numărul familiei Ruiz. Nu era trecut niciun Manuelo. Nici nu se aștepta să fie așa norocos din prima. Dar poate cetățeanul din Salvador avea rude. Folosind telefonul de la motel, Griff formă primul număr.

— *Hola?*

— *Manuelo, por favor.*

Cunoștințele lui de limbă spaniolă erau foarte limitate, tot ce

știa învățase în doi ani de liceu, dar își dădu seama din spusele femeii că greșise numărul.

Continuă cu lista, sunându-i pe toți cei cu numele Ruiz. Niciun Manuelo. Și chiar dacă l-ar fi nimerit pe cel corect, Manuelo n-ar fi stat degeaba, așteptând ca Griff să-l găsească. Ar fi fugit ca naiba.

Omul nu era prost deloc.

Fără mașină, Griff n-avea cum să facă ceva până nu se întuneca. N-avea de ales, trebuia să suporte trecerea orelor lungi ale după-amiezii.

25

E plăcut aici.

La auzul vocii lui, Laura tresări și se întoarse brusc.

— Ah, domnule detectiv. Bună ziua.

Rodarte se strecurase pe lângă ea în mod intenționat, dorind să obțină o reacție instinctivă din partea ei, nu una pe care ar fi avut timp s-o pregătească. Urcă treptele și se așează lângă ea în foișor.

— Nu mai ai ocazia să vezi așa ceva în zilele noastre. Se prefăcu că admiră modelul frumos lucrat al brâului ce înconjură acoperișul rotund.

— Bunica lui Foster a dorit să-l construiască chiar înainte să termine de făcut casa. Foster mi-a spus că dorise un loc unde să stea să admire lebedele. Întotdeauna au avut lebede pe lac.

Foișorul era pe un delușor cu vedere spre lac unde o pereche de lebede albe ca zăpada pluteau pe suprafața ca de oglinda a apei. *Bogați oameni*, se gândi el cu dispreț. Dacă ar fi avut banii lor, i-ar fi cheltuit pe ceva mult mai bun decât pe foișoare și pe lebede.

— Vă deranjează? Arată cu capul spre unul dintre scaunele din rafie. Ea dădu negativ din cap și el se așează. Ea purta ochelari, așa că el nu putea să-i vadă ochii, pentru a-și da seama dacă plânsese. Bănuia că da, pentru că răsucea între degete un șervețel Kleenex folosit. *Lacrimi de durere sau de vinovăție?* se întreba el. Nu-l interesa prea mult. Decât dacă pusese la cale cu Griff Burkett să-l

ucidă pe soțul ei.

În acest caz, *asta*, da, poveste, nu-i așa? Ar fi apărut și în revista *People*; ar fi un articol 20/20. Ar face filmul săptămânii din povestea lor. Poate i-ar da și lui un rol micuț sau i-ar fi putut ajuta pe producători ca sfătuitoare tehnic, ar fi contribuit cumva la crearea filmului.

Dar, mai întâi, trebuia s-o dovedească.

— E o atmosferă mai liniștită aici decât înăuntru, observă el în timp ce se așeza confortabil pe pernuța brodată cu flori.

Asistenta doamnei Speakman, era ajutată de cea a domnului Speakman, o femeie pe nume Myrna nu-știu-cum, care oscila între plânsetele ca de copil și executarea ordinelor ca un adevărat sergent. Împreună cu doamna Dobbins, menajera, răspundeau la telefon, găseau locuri pentru aranjamentele florale și pentru coșurile cu fructe care erau aduse cu camionul, făceau curat după toți poliștii care se perindaseră pe acolo cu o seară înainte și întocmeau liste. Liste interminabile.

O crimă solicita multă muncă meticuloasă pentru toată lumea, mai puțin pentru cadavru.

— Trebuia să ies să iau o gură de aer proaspăt, spuse Laura Speakman. Și să stau departe de telefon.

— Cine a sunat?

Din spatele lentilelor opace el își imaginează că ea îl privea cu expresia ei nobilă și condescendentă.

— Oamenii care vor să-și prezinte condoleanțele.

— E cineva de care ar trebui să știu?

— Griff Burkett. La el vă referiți.

El rânji având expresia, *Mă cunoașteți prea bine.*

— E de datoria mea să verific. A încercat să vă contacteze?

— Nu. Nici nu va încerca.

— Sunteți sigură?

— N-o va face. Își întoarse iar privirea spre lebede. Una dintre ele își ascunde capul sub o aripă.

— Am primit de la medicul legist raportul autopsiei. Singura ei reacție fu să-și strângă buzele în interior, transformându-le într-o linie dreaptă. Mai știți accidentul de mașină pe care l-ați avut

acum doi ani? Pe lângă rănilor evidente de la coloană vertebrală și de la picioare, soțul dumneavoastră a avut o gravă rană internă.

— Am menționat despre aceasta azi-dimineață, când am vorbit despre medicația lui.

— A fost destul de urâtă.

— Da, a fost.

— Unele dintre organe erau fragile. Acesta este termenul folosit de medicul legist. Slăbite. În cele din urmă, ar fi murit în urma cedării unuia dintre aceste organe. Mai degrabă, mai curând decât mai târziu. Tot medicul legist a spus și acest lucru. Făcu dinadins o pauză. Dar ce l-a ucis a fost o arteră secționată.

Ea înghiți în sec.

— Cât ar mai fi avut de trăit?

— Hmm, nu prea mult. Dar i-au găsit sânge pe mâini și țesut sub unghii.

Ea-și întoarse capul brusc pentru a-l privi.

— Așa este, doamnă Speakman. Soțul dumneavoastră a luptat pentru viața lui.

Lui Rodarte chiar îi făcu plăcere să-i spună acest lucru. În sfârșit, obținuse o reacție din partea ei. Pieptul ei se ridică și se lăsă, fiind mișcat de o respirație sacadată. Își astupă gura cu șervețelul.

— A trăit destul cât să se poată lupta cu atacatorul, continuă el. Trebuie să-l admir pentru asta. El, paralizat de la mijloc în jos, luptându-se cu un tip de mărimea și puterea lui Burkett. Nu avea nicio șansă, dar a dus o luptă plină de curaj. Aplecându-se înainte, își așază mâna peste a ei. Sunteți în regulă?

Ea își trase mâna de sub a lui.

— Voi fi bine.

— Știu cât vă este de greu.

— Mai aveți și altceva să-mi spuneți, domnule detectiv?

— Puteți face planurile de înmormântare de acum.

— Mulțumesc.

— Trebuie doar să sunați la o companie de pompe funebre. Vor ști ei ce e de făcut.

Ea făcu un semn din cap.

El se ridică și se îndreptă spre gărdulețul ce înconjură foișorul. Privind în zare spre peisajul foarte bine îngrijit, spuse parcă căzut pe gânduri:

— Credeți că Burkett l-a atacat pe soțul dumneavoastră din senin, cuprins de o gelozie pasională? Sau credeți că s-au certat pe tema banilor?

— A banilor?

Când se întoarse spre ea, observă că își scosese ochelarii de soare și se uita la el cu o privire întrebătoare.

— Nu v-am menționat nimic despre bani?

— Despre ce tot vorbiți acolo, domnule detectiv? Ce bani?

— Banii cash. Din cutia bleumarin. Se aflau pe biroul soțului dumneavoastră, la vedere, i-a găsit echipa noastră de la criminalistică la locul faptei. Aproape au făcut pe ei când – îmi pare rău. Vă rog să-mi scuzați limbajul vulgar. Îi acordă un zâmbet drăgălaș. Vedeti? Doar amintindu-mi de ei m-am zbuciumat. Nu ai ocazia în fiecare zi să vezi atâta bănet la un loc. Jumătate de milion în bancnote de o sută de dolari.

Ea își desfăcu buzele fără să scoată niciun sunet. Privi în jos în gol pentru câteva momente, apoi își mută privirea spre un copăcel plin de flori mari, albastre, care semănau cu niște pământufuri. Detectivul nu știa cum se numesc florile, dar știa cum să definească reacția doamnei Speakman. Era uluită să audă de jumătatea de milion de dolari. Mai exact, era uluită să afle că el știa despre acești bani.

— Jumătate de milion de dolari în bani cash, spuse el. Erau chiar acolo pe birou. Sunt ținuti sub cheie și lacăt în camera unde se țin probele. Îi veți primi înapoi. Asta în cazul în care nu se dovedesc a fi fost făcuți pe căi necurate.

— Pe căi necurate?

— Bani din vânzarea drogurilor, ceva de genul acesta.

Ea se întoarse spre el și se ridică deodată în picioare.

— Te rog să mă asculți, domnule detectiv Rodarte. Soțul meu nu era implicat în nimic ilegal și dacă i-ai fi verificat conturile, ai fi realizat cât de ridicolă este această afirmație a dumatăle.

— Ați spus că a avut o întâlnire cu Griff Burkett aici, în casa

dumneavoastră. Așa v-ați și cunoscut voi doi.

— Și ce relevanță are asta în acest caz?

— Ați spus că nu știți despre ce au discutat ei.

— Tot nu văd relevanța acestui...

— Burkett a fost găsit vinovat de participare la întrunirile unor gangsteri, doamnă Speakman. Așadar, mă gândeam că...

— Orice ați gândi, este greșit.

— Atunci cum vă explicați prezența banilor?

Ea se înconjură cu brațele de mijloc și își întoarse capul într-o parte.

— De ce îmi pomeniți abia acum de această cutie cu bani?

— Cu toate celelalte pe cap, am uitat, minți el.

Se priviră reciproc câteva secunde, apoi ea ridică din umeri neștiutoare.

— Foster ținea sume mari de bani în seiful lui de aici, de acasă, și în altul, de la birou.

— Nu mai spuneți. De ce?

— Îi plăcea să arunce cu bani.

— Să arunce cu bani?

— Era un obicei de-al lui. Avea și el o meteahnă. Era o mână spartă. Îi făcea plăcere să lase sume uriașe ca bacșiș chelnerilor, cameristelor de la hotel, funcționarului de la biroul vamal, oricui îi făcea un mic serviciu. Uneori, mergea în aeroport și oferea drept cadou bani angajaților de la Sunsouth: agenților de la casele de bilete, băieților de la bagaje, oamenilor care lucrau pentru el și rareori li se mulțumea pentru munca prestată. Făcea adesea gesturi din acestea. Puteți întreba pe oricine.

El ridică mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

— Vă cred. Doar că e un hobby ciudat. N-am mai auzit până acum așa ceva.

— Lui Foster nu-i plăcea să vorbească despre asta. O făcea doar pentru plăcerea pe care o simțea, nu pentru a-și face o imagine publică mai bună.

— Vă mulțumesc că mi-ați spus, spuse Rodarte, încercând să pară sincer. Asta ar putea fi o explicație pentru cutia cu bani. Doar că...

— Ce?

— Amprentele lui Burkett erau pe capacul cutiei. Cum vă explicați acest lucru?

— Nu știu. Dar asta dovedește că Griff Burkett nu este un hoț.

El râse.

— Ei bine, Departamentul de Justiție, jucătorii la noroc din întreaga lume și clubul Cowboys v-ar contrazice. Pe ei i-a furat din plin de fiecare dată când rădea puncte. Cred că nu avea nevoie de jumătatea de milion a soțului dumneavoastră.

Ea se repezi asupra acestei remarci de parcă ar fi vrut să o contrazică, apoi închise gura repede și își puse înapoi ochelarii de soare. Orice intenționase să spună, se gândi că este mai bine să se abțină.

— Dacă asta este tot, aș vrea să mă duc acum în casă și să-l sun pe directorul de la morgă.

— Bineînțeles, spuse el, conducând-o spre trepte. Merse și el pe lângă ea și traversară o peluză scumpă. De fiecare dată când se apropia prea mult de ea, ea se retrăgea, fapt care îl amuza. Oh, am uitat să vă spun. Am găsit două tipuri diferite de sânge în Honda lui Burkett. Un tip era, bineînțeles al soțului dumneavoastră. Probabil că Burkett era plin de sângele lui pe tot corpul.

Ochelarii de soare nu erau destul de mari pentru a ascunde rictusul feței ei, dar nu puse nicio întrebare legată de faptul că sângele soțului ei era pe amantul ei.

— Celălalt tip probabil că e al lui, spuse ea. Dacă ați găsit țesut cutanat sub unghiile lui Foster, probabil că l-a zgâriat.

Rodarte spuse:

— Și eu aș fi crezut la fel, numai că l-am analizat deja. Nu se potrivește cu tipul de sânge al lui Burkett. Așa că eu cred că sângele îi aparține lui Manuelo Ruiz. Pentru că este același tip de sânge pe care l-am colectat de pe covorul din bibliotecă.

— Și asta ce înseamnă?

— Că și Manuelo Ruiz sângera. Rodarte se apucă de lobul urechii ca și cum se gândea profund. Omul a dispărut. Am luat legătura cu oamenii de la Imigrări, să încerc să dau de el. Și ce credeți? Ruiz nu avea acte legale. Soțul dumneavoastră îl angajase

ilegal.

— Și asta este o mare scofală acum, nu-i așa?

Căteaua asta bogată era o femeie cu sânge rece, privindu-l prin ochelarii ei de soare întunecați, cu un limbaj al trupului ce o dădea de gol cât de mult îi repugnă el. I-ar fi plăcut să îi poată face ceva s-o zguduie, ceva care să-i crape acea mască nevăzută pe care și-o pune de fiecare dată când vorbea cu el. S-o piște de sfârc poate. Să-și bage mâna între picioare ei. Ceva ce ar fi putut să o șocheze și să o sperie.

— Cred că acum nu mai contează acest lucru. El zâmbi amiabil, chiar atunci gândindu-se câtă plăcere i-ar fi făcut dacă ar fi reușit să o umilească.

— Atunci ce mai contează, domnule detectiv?

— Griff Burkett l-a căsăpit și pe imigrantul ilegal. Ei bine, cel puțin această remarcă a reușit să smulgă o reacție onestă. Nu putea fi sigur dacă ea a bătut în retragere din cauza jignirii rasiale sau din cauza insinuării lui că Burkett comisese o crimă dublă. Îi era greu să ascundă mulțumirea de sine, dar își păstră cea mai împietrită expresie de polițist pe chip.

— Nu știi dacă a scăpat de Manuelo înainte sau după ce l-a ucis pe soțul dumneavoastră, dar este aproape sigur că el este responsabil de dispariția inexplicabilă a lui Ruiz.

Ea își umezi buzele și o mușcă pe cea inferioară, iar el înțelese de ce lui Burkett îi plăcuse atât de mult să i-o tragă, încât ajunsese să și ucidă pentru asta.

— Poate Manuelo s-a speriat și a fugit de ceea ce a văzut, spuse ea.

— Fără să-și ia nicio haină sau vreun obiect personal? Fără mașină? Fără jumătatea de milion în bani cash? Greu de crezut, doamnă Speakman. Dar lăsând la o parte posibilitatea ca el să fi fugit de ceva ce l-a speriat de moarte, i-am pus astăzi pe polițiști să sune la fiecare familie Ruiz care era trecută în cartea de telefon din Dallas. Și din Fort Worth. El se aplecă în față și îi șopti: Vreți să știți ceva interesant? Noi nu am fost primii care i-am sunat pe toți oamenii aceia azi, să întrebăm dacă știu de vreun Manuelo.

— Nu?

— Nu. Se pare că cineva ne-a luat-o înainte. Un bărbat i-a sunat pe aceiași oameni căutându-l pe Manuelo Ruiz.

— Griff Burkett?

El întinse brațele în lături și zâmbi.

Ea își scoase ochelarii de soare, îndoi cu atenție ramele și-i studie pentru câteva clipe înainte să-și ridice capul și să-l privească.

— Ei, cum e, domnule detectiv Rodarte?

— Cum e ce?

— Dacă Griff Burkett l-a ucis pe Manuelo, așa cum insinuați, atunci de ce i-ar fi sunat pe cei cu același nume de familie să-l caute?

Îl țintui cu privirea câteva momente, apoi se întoarse cu spatele la el și începu să meargă spre casă.

Rodarte se uită după ea, încercând să-și controleze furia ce pulsa în el. În regulă, îl făcuse praf de data aceasta și nu avea pe cine să dea vină decât pe el pentru această cacealma.

Adevărul fie spus, nu-și bătuse capul prea mult cu soarta lui Manuelo Ruiz pentru că-l durea în cot ce se întâmplase cu el. Fie că-l omorâse Burkett, fie că încerca să-l urmărească și să-l prindă deoarece fusese martor la crimă și era necesar să fie pus sub tăcere, nu conta câtuși de puțin pentru Rodane.

Prefera ori să găsească trupul neînsuflețit al imigrantului ilegal, ori să-l găsească și să-l folosească drept martor împotriva lui Burkett. Oricare ar fi fost scenariul, îl avea pe Burkett acuzat de uciderea lui Foster Speakman. Fundu' lui Burkett era în mâinile lui Stanley Rodarte.

La fel și al văduvei.

Chicotind de unul singur, se gândi la răzbunarea pentru aerul ei disprețuitor și de superioritate. Asta după înmormântare. După ce îi va trece înfumurarea prostească. După ce Burkett va fi închis după gratii. Folosind telefonul fără fir al închisorii, se va asigura că Numărul Zece va auzi de toate gesturile lui de a-i face curte doamnei. Fiecare detaliu fără perdea.

Iisuse, nu-i așa că va fi amuzant?

Tot restul după-amiezii, Griff rămase în camera deprimantă, măsurând-o cu pași largi, întrebându-se cum naiba se înfundase atât de adânc în mocirlă. Când începuse acest declin parcă de neoprit? Când acceptase prima mită de la Vista? Sau, înainte de asta, când începuse să parieze în timp ce juca la UT? Sau fusese oare condamnat ireversibil la o soartă rea de când l-a abandonat măică-sa și a fugit cu iubitul ei Ray?

Uneori se gândea că fusese blestemat chiar înainte de a se naște.

În timpul săptămânilor dintre punerea lui sub acuzație și până în ziua când se prezentase la Big Spring pentru a-și ispăși pedeapsa, se străduise să-și găsească părinții. Nu era totuși normal ca un copil să apeleze la părinți când avea necazuri?

Grație Internetului și paginilor sale dedicate regăsirii rudelor pierdute, nu i-a luat mult timp până a dat de urma tatălui său. După ce-și ispășise pedeapsa într-o închisoare din Texas, părăsise statul, aterizând prin mai multe locuri, dar nestabilindu-se niciunde pentru prea mult timp, până când ajunsese, în cele din urmă, în localitatea Laramie, din Wyoming. Murise acolo, într-un spital local la vârsta de patruzeci și nouă de ani. În dosarul lui din spital scria că murise din cauza unor boli cauzate de alcoolism.

Îi luase mai mult timp s-o găsească pe mama lui. Aceasta fie că se căsătorise pe rând cu alții fără să divorțeze de tatăl său mai întâi, fie își luase, pur și simplu, numele numeroșilor bărbați cu care trăise în concubinaj.

Pe măsură ce se apropia ziua încarcerării lui Griff, el se întreba adesea de ce se mai obosea s-o găsească, de ce era curios măcar să vadă ce viață ducea ea în prezent, când ea îl părăsise fără nicio urmă de remușcare. Din câte știa el, ea nu încercase niciodată să afle ce s-a întâmplat cu el, așa că nu înțelegea de ce era atât de important pentru el să reia legătura cu ea.

Nu pricepea ce-l atrăgea atât de mult. Era o dorință pe care nu și-o putea explica, nici măcar lui însuși, așa că se lăsă în voia instinctului.

În cele din urmă, încăpățânarea lui a dat roade. Cu o zi înainte de a merge la închisoare, o găsisse în Omaha. Făcuse rost de o adresă și de un număr de telefon. Sună repede la acel număr, înainte să se răzgândească.

Fusese o decizie pe care avea s-o regrete.

Chiar un motiv să facă pușcărie, se gândea acum, cinic.

De ce tocmai astăzi, când avea cele mai mari necazuri din viața lui, rememora toate porcăriile legate de părinții lui? Poate pentru că, gândindu-se la ei, își întărea convingerea pe care o avea de mult: O luase pe drumul autodistrugerii chiar înainte de a ieși din pântecul mamei.

Nu era o prevestire prea bună pentru viitorul lui.

Deprimat, se așeză pe patul jigărit și reuși să adoarmă pentru un timp. Probabil că acesta era modul în care organismul lui îl ajuta să evadeze o perioadă din realitate. Chiar mai generos decât atât fu subconștientul lui, care îi permise s-o viseze pe Laura. Avea mâinile pe ea. Se mișca în interiorul ei. Ea îl pișca de fund, arcuindu-și trupul pentru a-l primi în ea, gemând numele lui. La câteva clipe înainte să-și dea drumul, se trezi, cu numele ei pe buze, plin de transpirație, simțind o erecție dureroasă.

El se ridică din pat, făcu un duș și deschise televizorul la timp pentru transmisia știrilor locale. Așa cum se temuse, un crainic arogant și snob cu un păr care-i stătea prost anunță că poliția îl căuta pe Griff Burkett pentru a-l interoga cu privire la uciderea brutală a lui Foster Speakman.

Nu era nicio surpriză pentru el, bineînțeles, dar Griff rămase nemișcat și mut de uimire la apariția neașteptată pe ecran a lui

Stanley Rodarte. Stătea în lumina reflectoarelor, care îi intensifica urâtenia.

„Pentru moment, domnul Burkett este doar o persoană care ne interesează. Tot ce știm momentan este că se afla în interiorul conacului Speakman seara trecută.“

Această declarație a faptelor stârni o frenezie lacomă printre reporteri, care începură să-l bombardeze cu întrebări. Plin de importanță, Rodarte refuză să le răspundă, spunând doar:

„Implicarea lui Burkett necesită mai multă investigație. Asta este tot ce vă pot spune la ora actuală.“ Le întoarse spatele și trecu prin porțile de fier spre conacul lui Speakman.

Deci Rodarte era acolo. Între pereții de culoarea fildeşului. Cu Laura. Ea avea să-i aducă injurii acum lui Griff Burkett.

Rodarte se va folosi de asta, va încerca s-o câștige de partea lui. Gândul că ea și Rodarte stăteau în aceeași încăpere îl făcea să-și simtă stomacul înfometat încordându-se ca un pumn.

Veni, în sfârșit, și înserarea. Chiar daciă temperatura aerului era scăzută, se simțea bine afară, departe de mirosurile îmbâcsite din camera de motel. Dar lui Griff îi trebuiră aproape două ore să ajungă pe jos la Hunnicutt Motors, iar căldura deja începuse să se resimtă. Nu îndrzni să se oprească și să cumpere o sticlă de apă, astfel încât ajunse la parcare de mașini plin de praf, ud de transpirație și deshidratat.

Plimbarea însă meritase. Găsi mașina exact unde i se promisese.

Era un tip de mașină cu caroseria de culoare închisă, cu un aspect greu de descris, avea o culoare undeva între maro și gri. Marca mașinii înscrisă pe botul ei îi era necunoscută și nici nu reușea să identifice producătorul mașinii. Pontiac? Poate Ford? Tapițeria din catifea emana un miros de mucegai amestecat cu fum de țigară stătut, de cum deschise portiera lăsată descuiată. Nu se declanșă nicio alarmă.

Cheile erau sub covorașul de pe podeaua mașinii, rezervorul de benzină era plin și motorul porni imediat ce băgă cheile în contact. Avantajos pentru el, lanțul de siguranță, care era, de obicei, prins de toate mașinile în rând ca o măsură de protecție, era pe jos, pe

trotuar. Hunnicutt se gândise la toate.

Wyatt Turner, avocat de profesie, locuia în unul dintre cele mai noi cartiere de bogătași din nordul Dallasului. Fiecare casă avea piscină în curte, cluburi de golf în garaj și, în interior, cel puțin un cuplu vesel și plin de viață ce încerca să țină pasul cu familia Jones. Animalele de casă erau opționale. Majoritatea aveau copii.

Familia Turner avea doar unul. Griff nu-l văzuse niciodată în persoană pe Wyatt junior, dar văzuse o fotografie de-a lui pe biroul tatălui său. Era o combinație jumi-juma dintre părinții lui, ceea ce era un mare ghinion pentru copil. Griff o întâlnise pe Susan Turner o singură dată, la o ședință cu caracter social, cu mult timp înainte de a avea nevoie de serviciile soțului ei. Era o femeie palidă, fără nicio tentă personală, compatibilă cu lipsa ei de personalitate. Lucra, de asemenea, în domeniul avocaturii, dar nu în domeniul criminalității, ca soțul ei. Se ocupa de taxe, corporații, legalizări, lucruri de acestea, plictisitoare. Și Griff ar fi pariat că este bună în acest domeniu. Era înțepată, neprietenoasă și neatrăgătoare. În comparație cu ea, Wyatt era sufletul petrecerilor.

Griff trecu cu mașina prin fața casei lor și observă că era doar o lumină aprinsă înăuntru. Spera că Wyatt ardea gazul la acea oră târzie în noapte și nu Susan. Parcă la două străzi mai încolo și încuie cu grijă portierele când coborî. Era îmbrăcat în pantaloni scurți, tricou, teniși și o șapcă. Într-un cartier de acest gen, unde trăiau oameni ce lucrau în mediul urban, se alerga la orice oră din zi și din noapte, de fiecare dată când reușea lumea să strecoare în programul ei aglomerat o oră de sport. Griff spera că, dacă va fi observat, să fie confundat cu cineva care are timp doar noaptea să facă sport.

Alergă pe cele două străduțe, până la casa avocatului. Doar un câine lătră la el din spatele unui gard de lemn, altfel trecu neobservat. Cel puțin, așa spera. Cineva din una dintre casele astea de fițe l-ar fi putut observa și ar fi putut suna la un centru de gardieni apropiat sau chiar la poliție. Trebuia să-și asume acest risc.

Observă că la casa de alături a lui Turner era un semn în față

pe care scria *De vânzare*. Proprietatea era întunecată, și înăuntru și afară, ceea ce constituia un avantaj pentru el. Când ajunsese în dreptul ei, se îndepărtă de trotuar și se ascunse în umbrele curții. Făcu înconjurul grădinii interioare, care se învecina cu străduța unde își ținea Turner mașina. Acolo, se ghemui în tufișuri pentru a se odihni și a-și planifica următoarea mișcare.

Prin jaluzelele deschise, putea vedea în cameră luminată din casa lui Turner. Era un birou amenajat acasă, asemănător cu al lui Bolly, dar mult mai aspectuos. Un cap de câprioară împăiată era agățat pe perete. Avea și diplome puse în ramă. Cărți de avocatură pe rafturi. Monitorul de la calculator era pornit, răspândind o lumină albăstruie peste birou și peste câteva dosare deschise.

Apăru și avocatul, venind în cameră cu un pahar cu lapte în mână și cu ceva ce semăna cu un sandvici pe o farfurie. Era îmbrăcat într-un tricou alb și o pereche de pantaloni de pijama. Marginea tricoului era băgată în pantalonii de pijama cu elastic. *Băgată în pantaloni*. În ciuda situației în care se afla, Griff nu se putu abține să nu zâmbească când văzu ținuta de dormit a avocatului său. Dar, dormea în același pat cu doamnă Turner, așa că avea o scuză. Griff ar fi preferat să facă dragoste cu un știulete de porumb.

Turner se așeză la birou, mușcă din sandvici și, în timp ce mesteca, privea atent la monitorul calculatorului. Griff răsuflă adânc și ieși dintre tufișuri. Traversă străduța și se îndreptă spre ușa dublă în stil francez care dădea direct în birou. Bătu ușor în fereastra micuță.

Surprins, Turner se uită spre el. Când îl văzu pe Griff, pe fața lui se observară o multitudine de expresii – uimire, conștientizare și, în final, furie.

Griff apăsă pe mânerul ușii. Era încuiată. Îl scutură de câteva ori, provocând sunete ascuțite de metal ce se lovea de metal. Citi înjurătura de pe buzele lui Turner în timp ce se ridica de pe scaun. Se uită cu atenție spre ceea ce Griff bănuia că era un hol, apoi veni repede la ușă și o descuie.

Plin de mânie, șopti:

— Ești conștient că fiecare polițist pe o rază de cinci sute de mile te caută pe tine?

— Atunci ar fi mai bine să mă lași să intru, înainte ca vreunul dintre ei să mă zărească în fața ușii tale.

Turner îl trase înauntru, apoi ieși pe scări și se uită în zare pe stradă. Mulțumit că nu era niciun lup la poartă, închise ușa, după care traversă camera și trase jaluzelele în grabă.

Griff luă sandviciul și începu să-l înfulece ca un lup. De când plecase din parcare de mașini și până acum, cumpărase un hamburger de la Medonald's direct din mașină și-l înghițise aproape întreg în timp ce conducea. Reușise să-i potolească foamea, dar tot nu se săturase. Untul de arahide și jeleul nu fuseseră niciodată printre preferatele lui, dar acum aveau un gust delicios. Bău și laptele. Turner îl privea, clocotind în interior.

— Am nevoie de asta mai mult decât tine, spuse Griff cu gura plină. Apoi, îndreptându-se spre pântecul avocatului, adăugă: Mult mai mult.

— Vreau să pleci de aici.

— Am nevoie de niște informații.

— Eu nu sunt de la CNN.

— Ești avocatul meu.

— Nu mai sunt.

Griff se opri din mestecat.

— De când?

— De când tu... Vocea gălăgioasă a lui Turner îl surprinse chiar și pe el. Înlemni, ascultând, apoi merse la ușă și se uită din nou pe hol. Să nu faci nicio mișcare, îi șopti lui Griff peste umăr. Să nu scoți un sunet.

Avocatul dispăru în holul întunecat.

Griff auzea zgomote de uși – bănuia că de la dormitoare – cum se închideau cu grijă. În ciuda avertismentelor lui Turner, se duse la ușile în stil francez și întredeschise o jaluzeă pentru a trage cu ochiul afară, întrebându-se dacă nu cumva mașina lui Hunnicutt parcată la două străduțe mai încolo trezise suspiciunea vreunui proprietar băgăcios. Mai pomenise oare cineva ca un om care face jogging la miezul nopții să dispară deodată în umbrele întunecate

ce înconjoară o casă pustie?

Turner se întoarce, mergând tiptil. În liniște, trase după el ușa.

— Susan are somnul foarte ușor.

— De când nu mai ești avocatul meu?

— De când l-ai omorât pe Foster Speakman, îi replică avocatul, întorcându-se spre el și surprinzându-l pe Griff într-un moment de furie mută. Hristoase, Griff. Foster Speakman! Puteai la fel de bine să-l ucizi pe președinte. E adevărat că ți-o trăgeai cu nevastă-sa?

Griff îi susținu privirea acuzatoare câteva secunde, apoi își îndesă ultima bucată de sandvici în gură, mormăind:

— Ai vrea tu să ai norocul ăsta.

— Poftim?

— Nimic. Termină de băut laptele, apoi își șterse colțurile gurii cu dosul palmei. Nu știam că un avocat își poate concedia un client.

— Nu vreau să am de-a face cu tine. Ești prea periculos.

— Periculos? Griff își întinse larg brațele. Tot ce avea la el erau cheile de la mașină și un telefon mobil prins de elasticul de la brâul pantalonilor scurți.

— Eu aș zice că ești periculos, spuse Turner. A spus că l-ai înjunghiat pe Speakman în gât cu cuțitul de deschis scrisori. Un paraplegic, Griff. A spus că Speakman a încercat să se lupte, a vrut să se apere de tine, dar...

— Cine a spus toate astea? Rodarte?

— Bineînțeles că Rodarte. El, împreună cu mutălăul ăla de partener al lui au venit la mine la birou azi-dimineață. Numai Rodarte a vorbit. M-a întrebat dacă știu unde ești și, din fericire, am putut să-i spun sincer că nu știu. Turner se încruntă, nefericit că acum știa unde se afla Griff. Rodarte va organiza o razie pe teren. De data asta, să n-ai niciun dubiu că te va prinde.

— Și n-am dreptul să am un proces la tribunal?

Turner își mușcă interiorul obrazului și aruncă o privire îngrijorată spre ușa închisă.

— Spune repede. Se așază pe scaunul de la birou și încercă să aibă o prestanță de avocat – un rol greu de jucat îmbrăcat în pijama. Cum i-ai cunoscut pe soții Speakman?

— Am fost invitat la ei acasă. Speakman mi-a propus o afacere. Turner îl privi neîncrezător.

— Ce fel de afacere?

— Era vorba ca eu să fac niște reclame pentru linia lor aeriană. Nu era chiar o minciună. Nu era nici chiar adevărul, du nu-i putea spune lui Turner adevărul. Nu încă. Din partea lui, putea să dea naibii reputația lui Foster Speakman. Cât despre păstrarea secretului său, oricum, nu mai avea nimic de pierdut sau de câștigat. Dar Laura dorea să păstreze secretul. Griff l-ar păstra de dragul ei.

— Asta e o nebunie, remarcă Turner.

— Asta i-am spus și eu. Dar, după cum am aflat mai târziu, avea o mulțime de ciudățenii și idei fixe. Oricum, mi-a spus să mă mai gândesc și așa ar fi făcut și el.

— Și soția? Laura?

— Am întâlnit-o în aceeași seară.

— Rodarte a spus că între voi a fost dragoste la prima vedere.

— Ce a spus Rodarte?

— Ceva de genul acesta. A spus că voi doi ați avut o legătură pasională.

Griff se întrebă de unde știa Rodarte toate acestea. Probabil că doar le specula și vorbea de parcă știa sigur.

— Ea și cu mine ne întâlneam. De patru ori, ca să fiu mai exact. Asta într-un interval de câteva luni. Ultima dată când ne-am întâlnit, ea a pus capăt relației.

— De ce?

Nedorind să-i spună lui Turner mai multe, ridică neștiutor din umeri.

— Motive tipice. În principal, se simțea vinovată. Am crezut că n-o voi mai vedea vreodată.

— Dar îți doreai s-o revezi.

El nu răspunse, dar expresia de pe chipul lui trebuie să-l fi dat de gol.

Turner oftă.

— Tocmai i-ai servit lui Rodarte motivul pe tavă. Pentru a rămâne cu fata, l-ai măcelărit pe soț. Nici nu ai nevoie de o

diplomă în criminalistică să-ți dai seama de acest lucru, Griff.

— În afară de motivație...

— Și oportunitate.

— Aseară, n-am intrat cu forța în casa lui Speakman. Am mers la conac în urma invitației lui.

— El te-a *invitat*?

— Da, m-a invitat.

— Pentru ce? Dorea să te întrebe direct despre relația voastră amoroasă? Se simțise soția lui atât de vinovată și-i mărturisise tot?

— Nu știu. Nu știu cât de multe îi povestise Laura despre noi.

Cu toată sinceritatea, chiar nu știu.

— Ai încercat să iei legătura cu ea?

El dădu din cap că nu.

— Te sfătuiesc nici să nu încerci.

— Mă sfătuiești în calitate de fost avocat al meu?

Ignorând replica sarcastică, Turner întrebă:

— Poți dovedi că Speakman te-a invitat la conac aseară?

— Încă nu.

— Și ce înseamnă asta?

Pierzându-și răbdarea, Griff spuse:

— În afară de motivație și oportunitate, ce altceva mai are Rodarte împotriva mea?

Avocatul ezită.

— Hai, Turner. Îmi datorezi măcar atât. Cu ce altceva trebuie să mă mai confrunt?

Turner pufni.

— Ei, mai e și arma crimei care e acoperită cu amprente tale. Proba de piele se va potrivi cu țesutul pe care l-au scos de sub unghiile lui Speakman. El arată spre zgârieturile însângerate de pe dosul palmelor lui Griff. Corect?

— Corect.

— La naiba, Griff, spuse el înfiorându-se. Rodarte nu mai are nevoie de nimic altceva ca să te termine din cauza lui Speakman. Dar mai este și tipul ăla pe nume Ruiz.

— Manuelo. Servitorul lui Speakman. Arată ca un vânar sud-american cu un zâmbet plăcut, dar gol.

— Nu l-a văzut nimeni. Turner făcu o pauză și se uită la el, așteptând. Cum Griff nu spunea nimic, continuă: Rodane l-a verificat la Imigrări. Nu figura acolo. Era intrat ilegal pe teritoriul american.

— Vorbești de el la trecut.

— A fost și el acolo noaptea trecută?

Din nou, Griff se abținu să spună ceva.

— Nu te obosei să mă minți, spuse avocatul. Au găsit sânge de-al lui pe covor și în mașina ta. Vechea mea Honda. Sângele nu era nici al tău, nici al lui Speakman. Rodarte presupune că e al lui Ruiz. Îi caută rămășițele.

Aproape fără suflare, Griff spuse:

— La naiba!

— Ei bine, în sfârșit, vorbește oracolul. Și nu-i așa că e o declarație elocventă? spuse avocatul cu severitate. Era în viață când l-ai părăsit?

— Care dintre ei?

Turner începu să-și frece ridurile de pe frunte, de parcă ar fi vrut să și le netezească.

— Oricare.

— Speakman era mort. Ruiz era *adiós*.

— A reușit să-ți scape?

— A fugit.

— A văzut cum era Speakman înjunghiat?

Griff nu răspunse.

— L-ai... a fost și Ruiz rănit? *Ála* era sângele lui de pe covor și din Honda?

Griff avea de gând să răspundă, apoi se controlă.

— Ești sau nu avocatul meu?

Turner îl studie un moment, apoi vorbi încet.

— Și cu banii ce este, Griff? Cu jumătate de milion. Și nu fă pe prostul, pentru că erau amprente tale pe capacul cutiei. Deci, despre ce a fost vorba?

— N-am idee, spuse el absent, ridicând din umeri. Speakman mi-a spus: „Uită-te în cutie“. M-am uitat în cutie. Cred că-i plăcea să se dea mare cât de bogat era el.

— Și nu erau pentru tine?

Griff îl privi de parcă era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise în viața lui.

— Rodarte a sugerat că Speakman urma să te plătească pentru ceva. Griff deveni încordat.

— Ca de exemplu?

— Pentru o livrare pe care ai făcut-o pentru el. Sau pentru un serviciu pe care i l-ai făcut.

— La naiba, Turner, unde ți-e creierul? Unde e al lui Rodarte? Dacă banii ăia ar fi fost pentru mine, e la mintea cocoșului că nu i-aș fi lăsat acolo. I-aș fi luat și i-aș fi cheltuit pe toți prin locuri exotice, n-aș fi mâncat de la tine acum, pe ascuns, sandviciuri cu unt de arahide.

Avocatul nu se tulbură.

— O mulțime de bani, Griff. Bancnote valoroase prinse cu o bandă de hârtie. Așezate ordonat într-o cutie. Seamănă cu plata pe care ai luat-o de la Bandy, pentru că ai organizat partida finală împotriva celor de la Skins.

— Îți spun...

— Bine, bine. Hai să admitem deocamdată că lui Speakman îi plăcea să țină cutii cu bani cash la vedere și că acest lucru n-are nicio legătură cu uciderea lui. Rodarte nici n-are nevoie de acest element pentru a obține o acuzare. Turner se ridică în picioare, făcu înconjurul scaunului său și își așază mâinile pe spătarul lui, de parcă avea de gând să se adreseze Curții.

— Ascultă-mă, Griff. Acesta este un caz ideal pentru un procuror. Au dovezi palpabile. Au o mostră din ADN-ul tău și dacă Ruiz trăiește...

— Trăiește. Sau trăia, ultima dată când l-am văzut.

— Și dacă n-a plecat deja în Honduras.

— El Salvador.

— Ce-o fi. Dacă reușesc să dea de el, vor avea și un martorș ocular pe lângă dovezile evidente. Dar, spuse el, lovind ușor spătarul din piele al scaunului pentru a-și da mai multă importanță, partea bună este că tu ai sunat la 911, corect? Griff confirmă din cap. Deci asta sugerează că nu voiai ca Speakman să

moară. Se pot purta discuții în contradictoriu dacă Speakman te-a invitat sau nu acolo și dacă juriul crede acest lucru, atunci următorul pas e ca ei să creadă că tu nu ai premeditat crima. Ai mers la Speakman acasă pentru a-i onora invitația. El ți-a dat de înțeles că știe de aventură pe care o aveau.

— O avusesem.

— O avuseseseși cu soția lui. Tu ai ripostat. Și el a spus ceva ce ți-a aprins flama, după care...

— Am luat cuțitașul de desfăcut scrisori de pe birou și i l-am înfipt în gât.

Turner păru chiar întristat de cele auzite.

— Ai șanse mari să fii acuzat de omor prin imprudență, în loc de omor cu premeditare. Probabil că e cel mai bun rezultat pe care îl poți obține în această situație și ți-o spun și-n calitate de consilier, și ca prieten. Făcu o pauză pentru impresie. Urăsc să-ți prezint un tablou atât de întunecat, dar asta este realitatea, Griff. Și nu faci decât să pari mai vinovat dacă fugi. Să te predai lui Rodarte va fi foarte greu. Nu spun că nu va fi așa. Dar va fi mult mai rău pentru tine dacă n-o vei face.

— N-am de gând să mă predau.

— Dacă o faci în seara aceasta, acum, eu te voi reprezenta în instanță. Voi fi alături de tine la fiecare pas. Lasă-i să-și deruleze investigația și apoi vom vedea cam cât de grave vor fi lucrurile pentru tine. Rodarte e faimos pentru exagerările lui, îi place să insinueze că deține mai multe dovezi decât are, de fapt, dar *știm* că are arma crimei și, împreună cu motivul, e al naibii de incriminatoriu. E în favoarea noastră faptul că ai plecat fără să iei banii. Nu ai comis și un furt, deci nu e o crimă comisă din interes financiar. O să mă lupt cât voi putea de mult pentru a obține acuzația de omor prin imprudență. Voi cere, de asemenea, și transferarea procesului în altă instanță. Voi muta procesul în afara Dallasului. Dar oriunde se va desfășura procesul, poți să fii sigur că procurorul va aduce argumentul nimicitor că Speakman era atât de neputincios comparativ cu tine. O să te descrie ca pe o brută care a atacat un om care n-ar fi avut cum să riposteze și să aibă sorți de izbândă. Va influența jurații, care te vor disprețui și

orice explicație vei aduce nu va putea schimba evidentul fapt că tu erai un jucător de fotbal, în timp ce el era un paraplegic. Tu predă-te și lasă-mă pe mine să mă ocup de apărarea ta. Nu trebuie să vorbești decât la trimiterea în judecată, când vei pleda nevinovat. Nu trebuie să-i spui nici măcar un cuvânt lui Rodarte, juraților sau altcuiva.

Griff ascultase cu răbdare, dar acum ripostă:

— Și crezi că, dacă nu voi vorbi, voi părea nevinovat? Hai să fim serioși, Wyatt.

— Eu cred că sunt un cunoscător al legilor, al sistemului nostru de justiție.

— Ei bine, perspectiva ta asupra sistemului este diferită de a mea. Mi-ai promis că voi obține punerea sub supraveghere dacă voi fi cooperant cu agenții federali și le voi spune tot ce știu despre operațiunile de la Vista. Uite ce s-a întâmplat atunci.

— Aia era altceva.

— Corect. Aveam de-a face cu juriul federal de înaltă clasă și nu erau siguri că sunt vinovat. De data aceasta, Rodarte are amprentele mele pe instrumentul care l-a ucis pe soțul amantei mele.

Turner își dădu capul pe spate. Se ridică în picioare, cu o cută ce-i încrunta sprâncenele. În cele din urmă, privindu-l drept în ochi, spuse:

— Îți mai spun o dată, Griff. Predă-te.

— Asta e cea mai bună replică a ta?

— Da, asta este.

Griff îl studie un moment, apoi spuse încet:

— Nici măcar nu m-ai întrebat.

— Ce să te întreb?

Pufnind într-un râs jignitor, Griff spuse:

— Nu mai contează. Ai mai auzit ceva de Jerry Arnold?

— A sunat azi după-amiază. Tot spunea: „De ce să fi făcut un lucru ca acesta?” Ceva de acest gen. Ai mai pierdut un fan.

Griff nu fu surprins.

— Bine, mulțumesc pentru informații. Și pentru sandvici. Se îndreptă spre ușile din sticlă.

— Griff, stai puțin.

— Pe curând, Turner. Deschise ușa.

Auzi scârțâit de frâne ca și cum o mașină luase o cotitură prea repede. Auzi sunet de motoare pornite, scrâșnituri de cauciuc pe un asfalt încins. Iar în casa de peste stradă, ferestrele din față reflectau lumini multicolore. Roșii. Albastre. Albe.

27

Turner își ridică brațele, în semn de neputință. Autoapărare, poate.

— A trebuit să-i chem, Griff. Este spre binele tău.

Griff surâse disprețuitor.

— Ca prieten și consilier, du-te-n mă-ta.

Apoi ieși pe ușă. Ocoli piscină și se folosi de un șezlong ca să sară peste garduțul ce separa două curți. Genunchii lui avură cea mai grea misiune și suferiră în urma căderii de la o înălțime de doi metri jumătate pe partea cealaltă a gardului. Mai dădu de o piscină. Aceasta avea lumina subacvatică aprinsă. Se simțea de parcă avea un proiector ațintit asupra sa.

Comparația cu un proiector îl făcu să se gândească la un elicopter de poliție, iar aceasta îl stimulează să treacă prin poartă fără să-și mai piardă vremea încercând să tragă zăvorul. Alergă prin curte, peste stradă, până în curtea din față a altei case, unde erau pornite țâșnitorile. Picioarele lui obosite se udară, la fel și tălpile pantofilor, făcând să-i fie adidașii mai alunecoși.

Mai apăru încă un blestemat de gard. *La naiba! Oare oamenii ăștia n-aveau deloc încredere în vecinii lor?* Căută poarta, care era

greu de observat pe întuneric. O găsi, dar era încuiată pe dinăuntru. Se dădu câțiva pași înapoi și se îmbrânci în ea. Nu cedă deloc.

Auzi scârțâit de roți, care erau destul de aproape de el, încât putea să simtă mirosul cauciucului înfierbântat.

Alergă din nou printre țâșnitori spre casa vecină. În sfârșit, găsi o casă fără gard, doar cu niște tufișuri decorative. Trecu printre ele. Plantele pline de țepi se cățarau pe picioarele lui goale, sfâșiindu-i pielea, dar nu lăsă asta să-l încetinească. Alergă în spațiul dintre casă și cea din spatele ei, reușind să ajungă exact pe străduța pe care își lăsase mașina împrumutată.

Făcu o pauză în întuneric, între cele două case, simțindu-și plămânii ca un burduf și inima ca un perforator pneumatic. Putea auzi țipete, scrâșnet de roți, portiere trântite de la mașini. Mașina lui Hunnicutt se afla la trei case de unde stătea el. Nimic nu se mișca în această zonă. Deocamdată. Nu putea să întârzie prea mult. Căutările urmau în curând să se extindă și în acea zonă. Trebuia să se expună riscului.

Ieși dintre cele două case, pregătit să sprinteze.

O mașină a poliției, luminată ca un brad de Crăciun, coti pe două roți la cel mai apropiat colț.

Griff se piti înapoi pe după umbre. Îl blestemă pe Turner. Își blestemă norocul. Își blestemă întreaga viață nenorocită.

Apoi fugi.

Mai târziu, avea să se minuneze cum naiba putuse să scape de acolo. Faptul că reușise aproape l-a determinat să creadă într-o intervenție divină. Poate pentru prima dată în viața lui, Dumnezeu a trecut de partea lui.

A mers în zigzag prin cartier, mișcându-se de la un petic de întuneric la altul. Elicopterul a apărut până la urmă cu reflectorul lui, care era mult mai puternic decât strălucirea oricărui far. Timp de ore întregi reuși să scape de elicopter și de mașinile patrulilor care fie mergeau cu viteză maximă, fie abia se auzeau pe străduțe. Erau și polițiști care îl căutau pe jos, mergând practic din ușă în ușă.

Se odihni câteva minute la adăpostul unui garaj în aer liber, unde găsi un preș cu care să-și șteargă petele de sânge de pe picioare. Din cauza transpirației, rănile îl usturau cumplit. La un moment dat, când fu prins între lumina elicopterului ce se apropia și un polițist pe jos, el se aruncă până pe fundul unei piscine adânci. Din fericire, nu avea nicio lumină subacvatică și piscină era făcută cu gusturi rafinate, concepută ca o replică a unei lagune tropicale, formată din roci vulcanice, așadar, era întunecată.

Își ținu respirația până când simți că-i vor exploda plămânii, dar, datorită orelor multe de înot pe care le făcuse recent, era într-o condiție fizică mult mai bună decât ar fi fost în mod normal. Uitându-se în sus spre suprafață, el văzu reflectorul elicopterului survolând zona. Polițistul se apropiase atât de mult, încât Griff îl putea auzi cum vorbește singur.

Într-un final, atât polițistul, cât și elicopterul trecură mai departe. Griff scoase capul la suprafață și trase în piept o gură mare de oxigen. Ieși din piscină, cu pielea stafidită, dar readus la viață. Nu mai simțea nicio înțepătură în picioare. Nici măcar nu încercă să se întoarcă la mașină. Cu siguranță, polițiștii o asaltaseră imediat după ce verificară numărul de înmatriculare și observaseră că nu aparține niciunei persoane ce locuia pe acea stradă.

Încă mai avea telefonul mobil cu el. Slavă Domnului că-l luase cu el. Se gândi să-l sune pe Glen Hunnicutt, să-l roage să se întâlnească undeva și să-l ia. Totuși nu dorea să-l implice pe om mai mult decât o făcuse deja.

Nu avea pe cine altcineva să sune. Nu avea pe nimeni de încredere. Și nimeni nu avea încredere în el.

Se simți puțin mai în siguranță când reuși să iasă din cartierul lui Wyatt Turner, dar doar un pic, pentru că mai avea cale lungă de bățut până să ajungă la hotel. Toți polițiștii din oraș urmau acum să caute pe cineva care se potrivea descrierii sale, pe jos prin oraș. O mulțime de persoane care făceau jogging aveau să fie hărțuite în acea dimineață. Cei care alergau, înainte să se lumineze afară, cu siguranță urmau să fie opriți și cercetați.

Când trecu pe sub pasarela de pe autostradă și văzu lumina

neonului ce pâlpâia la geamul recepției motelului, îi veni să plângă de fericire. Nu era o mare realizare, dar era singura ascunzătoare pe care o avea. Începea să răsară soarele.

Simțea nevoia să se întindă. Să închidă ochii. Să respire profund. Să se odihnească.

Dar pe măsură ce se apropia de parcare motelului, observă că receptionerul fumător de marijuana nu mai era de serviciu. Înlocuitorul lui era îmbrăcat obișnuit, dar arăta prea curat și îngrijit pentru a lucra într-un asemenea loc.

Griff se ascunse după cortul portabil al magazinului de roți folosite. Din acea ascunzătoare bine plasată, văzu cum tipul ieși de după tejgheaua de la recepție. Părăsi recepția și porni în jos spre culoarul interior. Ținea în mâni o ceașcă cu cafea, acoperită cu spumă. Ieșeau aburi din ea. Aroma cafelei proaspăt măcinată îi lăsă lui Griff gura apă. Dar inima i se îngreună când văzu că tipul se opri în dreptul camerei cu numărul șapte și bătu de trei ori în ușă.

Ușa fu deschisă de un bărbat la fel de ferchezuit ca și cel care se ocupa de recepție. Acesta luă cafeaua de la amicul lui și savură prima înghițitură scoțând un „Ahhh“ mulțumit. Avu loc un schimb rapid de cuvinte între ei, apoi tipul de la recepție îl lăsă pe celălalt în cameră și se întoarse la recepție.

Griff se chirci sub panoul publicitar care făcea reclamă la prețurile cauciucurilor reeșapate și-și aplecă capul peste genunchi.

Cum naiba l-au găsit și aici? Rodarte era cumva vreun nenorocit de clarvăzător?

Rămase pentru o vreme ghemuit în spatele panoului, până când mușchii picioarelor lui extenuate începură să se contracte, genunchii să-i amortească, iar orizontul să devină portocaliu spre răsărit.

Știind că trebuia să-și găsească o altă ascunzătoare, căută în șosetă bancnotele pe care le ascunsese acolo înainte să meargă acasă la Turner. Banii erau uzi din cauza înotului în piscină, dar erau utilizabili. Își ascunsese telefonul mobil sub o trambulină a unei piscine, unde nu putea fi văzut, apoi îl scosese de acolo când ieșise din piscină. Bateria era încă umedă.

Suma asta nenorocită de bani și telefonul erau singura avere care îi mai rămăsese. Nu mai avea nici măcar un rând de haine uscate în care să se schimbe. Dar nu putea rămâne aici. Trebuia să plece mai departe. Se forță să-și miște picioarele care-l dureau și începu să meargă, având grijă să păstreze un paravan între el și recepția motelului.

În timp ce mergea, deschise clapeta telefonului și formă un număr.

Glen Hunnicutt era la el în birou, bând o cafea și negociind cu un client, când recepționera magazinului de mașini bătuse ușor la ușa deschisă a biroului.

— Scuzați-mă că vă deranjez, domnule Hunnicutt. A venit cineva să vă vadă. Un detectiv de la departamentul poliției. Spune că este ceva important.

— Intră. Hunnicutt făcu un gest larg cu mâna, invitându-l pe bărbat în biroul lui.

— Stanley Rodarte, detectiv. Îi întinse lui Hunnicutt cartea lui de vizită.

— Luați loc, domnule detectiv, spuse Hunnicutt cu inimă deschisă, arătându-i un scaun pe care să se așeze. Doriți o cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Sunteți sigur? Cafeaua noastră e la fel de bună cum ne sunt și automobilele.

— Nu, mulțumesc.

— Poate un Dr. Pepper bun și rece?

— Nimic, mulțumesc, spuse Rodarte, arătându-și nerăbdarea.

— Ați venit să cumpărați o mașină de dimineață, domnule detectiv?

— Nu. Rodarte arătă cu capul spre cealaltă persoană din încăperea, care stătea în fața biroului lui Hunnicutt. Am putea sta un minut de vorbă singuri? Este o problemă în cadrul poliției.

— Fă cunoștință cu James Mealister. Jim este avocatul meu, așadar nu am niciun secret față de el. Expresia de pe fața lui Rodarte fu grozavă. Rodarte făcu tot ce-i stătea în puteri să nu pufnească într-un râs plin de indignare. Detectivul nu se așteptase

să fie de față și un avocat.

Hunnicutt ajunsese la unitatea de desfacere autorizată imediat după ce răsărise soarele, astfel încât reușise să înlocuiască lanțul de siguranță înainte ca angajații lui să înceapă să apară la serviciu. Era la birou, încercând să-și pună la punct hărțogăria, când telefonul de avertisment al lui Griff sună pe linia principală. Din fericire, el fusese cel care răspunse.

Când îi auzi vocea, Griff îi spuse:

— Am făcut-o lată. Îmi pare rău. Ai să fii contactat de un polițist pe nume Rodarte. Stanley Rodarte. Dacă îți dă bătăi de cap, să-i spui asta. Mă asculți?

— Te ascult.

Griff îi lăasă un mesaj lui Hunnicutt, apoi închise.

Discutând acum cu Rodarte, Hunnicutt îi spuse:

— Jim a venit să cumpere o mașină pentru fiica lui care împlinește șaisprezece ani săptămâna viitoare. Speră să obțină o reducere din partea mea. Pe naiba, i-am spus. El nu mi-a făcut niciodată o reducere la taxele legale. I-am spus...

— Am găsit o mașină care vă aparține, începu Rodarte, tăindu-i grosolan vorba. A fost găsită abandonată pe o stradă apropiată, la câteva mile de locul acesta.

Hunnicutt se uită la Mealister, părând foarte surprins.

— Ați găsit-o? Deja? El fluieră a mirare. Sunt impresionat. Am declarat că s-a furat, când, Jim? Pe la ora opt, nouă, azi-dimineață? Sunteți chiar buni, tipii ăștia de la poliție!

Rodarte primi a doua lovitură.

— Ați raportat că vi s-a furat mașina?

Mealister desfăcu servieta ce i se odihnea în poală și scoase un formular. Fusese completat de polițistul care răspunsese la apelul lui Hunnicutt, care anunța că îi dispăruse o mașină la inventar. Rodarte smulse formularul de la Mealister, se uită peste el și verifică dacă este corect, analizând până și modelul mașinii și numărul de înmatriculare. Hunnicutt avea impresia că lui Rodarte îi venea să facă formularul cocoloș și să-l calce în picioare pe podea. Mealister îl recuperează la timp și-l puse înapoi în servietă.

— Când a fost furată? întrebă crispat detectivul.

— Nu știu. N-am observat că lipsește decât azi-dimineață. Mașinile sunt mutate în diferite locuri tot timpul, în fiecare zi. Ar putea să lipsească de câteva săptămâni, de câteva zile sau de câteva ore. N-am cum să-mi dau seama.

— S-au găsit amprentele lui Griff Burkett prin toată mașina, tună și fulgeră Rodarte, arătând ca un om care abia se mai putea stăpâni.

— Griff Burkett? *Acel* Griff Burkett? Nu mai spune! Sunteți sigur?

— O, da. Sunt sigur.

— Măi, să fie. Ca să vezi. Hmm. Ziua asta e plină de surprize.

Privirea încruntată a lui Rodarte deveni și mai întunecată.

— A lăsat-o parcată la două străzi depărtare de casa avocatului său, unde s-a dus aseară să-i ceară unele informații care să-l ajute să se eschiveze de la arestarea pentru uciderea lui Foster Speakman. Turner ne-a sunat însă imediat.

Hunnicutt se uită peste umăr la Mealister.

— Norocul meu e că ești aici.

— Burkett a reușit să scape pe jos, spuse Rodarte.

— Băiatul e înzestrat, spuse Hunnicutt. Cel mai rapid fundaș pe care l-am văzut în viața mea. Era o minune să-i privești jocul ăla complicat de picioare, nu-i așa?

Rodarte părea că va exploda în orice clipă.

— Tu i-ai dat mașina, ceea ce se adaugă la ajutorarea și instigarea unui suspect de crimă.

— Aceasta este o acuzație foarte urâtă, spuse calm Mealister. Așadar, îmi sfătuiesc clientul să nu mai răspundă la alte întrebări, domnule detectiv.

Ignorându-l pe avocat, Rodarte îl privi în continuare pe Hunnicutt.

— Când te-a sunat Burkett? Ieri? Aseară?

Hunnicutt nu spuse nimic.

— Evident ești un mare admirator de-ai lui, dar nu e niciun fel de erou. Ieri a dat mai multe telefoane familiilor care purtau numele de Ruiz din zonă. I-am pus pe polițiști să sune la aceleași familii, în căutare de indicii care să ajute la elucidarea dispariției

lui Manuêlo Ruiz, despre care credem că a fost martorul uciderii lui Foster Speakman. Am comparat notițele. Același număr de telefon a apărut pe ecranul câtorva telefoane. Am urmărit firul numărului până am ajuns la un motel răpciugos pe autostrada 635. Am oameni care păzesc locul, așteptându-l să se întoarcă să-și ia lucrurile.

Și când se va întoarce, voi scoate untul din el. Vei fi și tu tras la fund. Te va trăda, Hunnicutt. Burkett nu are prieteni, are doar cunoștințe de care se folosește, apoi își face nevoile pe ele. Nu este loial decât pentru el însuși. Ori vorbești cu mine acum, ori vei suferi acuzațiile mai târziu.

Rodarte luă o pauză să-și tragă suflarea.

— Deci, unde este? Dacă știi și nu vrei să-mi spui, creezi dificultăți justiției. *Unde este?*

Hunnicutt își aprinse calm o țigară.

— Sunteți sigur că nu vreți să beți un Dr. Pepper?

Rodarte bătu cu pumnul în biroul lui Hunnicutt.

— Spune-mi naibii odată!

— Domnule detectiv Rodarte, îmi hărțuiți clientul, spuse Mealister.

Rodarte se ridică în picioare, se aplecă peste birou și-și apropie fața de Hunnicutt.

— Pot să fac rost de lista apelurilor recepționate în acest loc, pot dovedi că a sunat aici.

— Ați avea nevoie de un mandat de percheziție, spuse avocatul. Mă îndoiesc că vreun judecător din ținut v-ar da un mandat pentru un motiv atât de șubred, dar, dacă ați găsi unul care să vă elibereze un mandat de percheziție și dacă ați găsi pe acea listă de apeluri un număr ce-i aparține domnului Burkett, tot n-ați avea cum să dovediți că a vorbit cu domnul Hunnicutt.

Cam câte telefoane pe zi estimați că sunt date la această unitate de desfacere atât de ocupată? Sute, corect? Clientul meu nu poate fi răspunzător pentru vreunul dintre aceste telefoane. Și dacă ați reuși să demonstrați că Hunnicutt chiar a vorbit cu domnul Burkett, acest lucru nu dovedește că i-a oferit o mașină sau că l-a ajutat în vreun fel.

Rodarte, ignorându-l în continuare pe avocat, se uita întunecat la fața nevinovată a lui Hunnicutt.

— Cred că nu mai ai gloanțe să tragi cu amenințări, domnule Rodarte. Hunnicutt își puse țigara în scrumieră sub formă de tatu și se ridică în picioare. Se îndreptă spre ușa biroului și o deschise.

Rodarte nu băgă în seamă sugestia evidentă că ar trebui să plece. Întrebă:

— Cum ar fi avut Burkett cheia de la mașină dacă nu i-ai fi dat-o tu?

Hunnicutt strigă pe hol prin ușa deschisă.

— Scumpo, vino o secundă până aici.

Recepționera care îl condusese pe Rodarte reapăru, întrebând sclipitoare:

— S-a răzgândit și acum vrea cafea?

— Ce mă enervează pe mine cel mai tare? o întrebă Hunnicutt. Cu ce-i bat la cap cel mai mult pe agenții mei de vânzări?

— Că-i lasă pe clienți să plece fără să cumpere vreo mașină.

Hunnicutt râse cu poftă.

— În afară de asta.

— Că lasă cheile de la mașini sub preșul din interior.

— Mulțumesc, draguță.

Plecă, iar Hunnicutt se întoarse înapoi spre Rodarte.

— Că lasă cheile sub preșul din interior. Fac acest lucru că le este mai comod așa, întotdeauna având intenția să se întoarcă mai târziu și să încuie cum trebuie mașinile pe care le-au folosit la demonstrațiile de condus. Plănuiesc să se întoarcă atunci când nu mai au așa mulți clienți care așteaptă. Dar – slavă Domnului! — și nu mă plâng – uneori, au clienți care așteaptă. Așa că strecoară cheia de contact sub preș. Apoi, se iau cu altceva sau sunt foarte ocupați și uită. Ridică nevinovat din umerii solizi. Vorbesc ca o moară stricată despre asta tot timpul, dar ce pot să fac? Ei îmi vând mașinile ca pe niște prăjituri calde.

Împărtăși o privire lungă cu Rodarte, care se uita urât la avocatul de neclintit. Mealister ridică din sprâncene cu elocvență. Rodarte ieși țănoș pe ușa biroului. Când ieși, se lovi de Hunnicutt și spuse pe un ton răutăcios și plin de subînțeles:

— Nu este ultima dată când auzi de mine.

Hunnicutt îi spuse avocatului său:

— Scuză-mă, Jim. Vreau să merg să-l conduc până afară.

— Glen...

— E-n regulă.

Se mișcă cu iuțeală pentru un om de statura lui și-l ajunsese pe Rodarte, în timp ce detectivul se urca în mașină. Rodarte se luă de el.

— Știu că l-ai ajutat pe Burkett cu o mașină. Ați fost colegi de celulă la Big Spring. Data viitoare veți merge la Huntsville și lasă-mă să-ți spun, aia nu e închisoare unde te simți ca-n concediu, cum sunteți voi învățați de la astalaltă. Curu tău mare și alb va fi găurit de mulți homalăi pe care i-am băgat eu acolo. Ochii lui fulgerau de răutate. Ți-ai făcut un dușman astăzi, Hunnicutt. Nimeni nu-și bate joc de mine și scapă nepedepsit. Așteaptă și-ai să vezi.

Hunnicutt se aplecă spre mașină și se sprijini de geam. Era cu un cap mai înalt decât Rodarte și cu treizeci de kilograme mai greu.

— Nu mă amenința tu pe mine. Știu totul despre tine. Ești o brută. De cel mai rău soi. Ai și o insignă de care te folosești. Dar, dacă îți trece prin cap măcar să-mi faci vreun rău, mie sau familiei mele, să-ți amintești ce-ți voi spune astăzi.

— Da, și ce vrei să-mi spui?

Hunnicutt se apropie și mai mult și-i șopti:

— Marcia are foarte mulți prieteni. În timp ce-și îndrepta trupul, avu plăcerea să-l observe pe Rodarte cum își schimbă privirea și devine precaut. Griff știuse despre ce vorbea. Numele avuse un impact asupra lui Rodarte, la fel și amenințarea. I-a insuflat, dacă nu teamă, cel puțin rezervare.

Hunnicutt înfruntă privirea detectivului, apoi făcu câțiva pași înapoi și un zâmbet larg îi luminează toată fața.

— Dacă aveți vreodată nevoie de o mașină la mâna a doua, treceți pe la mine. Merse până în fața sedanului de culoare oliv-deschis și dădu un șut în roată. Dar vă spun de pe acum că nu accept mașina asta la schimb.

Ce avea să facă de acum încolo?

Unde se putea ascunde?

Să se predea, cum îl sfătuisese trădătorul de avocat, nu era o opțiune. Chiar dacă ar fi vrut să se lase din nou pe mâna sistemului legal, ceea ce nu dorea, Turner îl părăsise și, după câte se părea, îl lăsase și ofițerul care îl verifica pe perioada eliberării condiționate. Nu era nimeni de partea lui.

Nu, nu avea cum să se predea. Dar în timp ce se ferea să nu fie prins, ar fi putut sfârși împușcat pe stradă, dacă nu de cineva în uniformă și cu insignă, atunci de un cetățean cu o mentalitate vigilentă.

Găsindu-și temporar adăpost în interiorul de ciment al unei galerii de drenaj, își deschise telefonul și formă numărul pe care îl cunoștea și făcea asta doar pentru că nu mai avea absolut pe nimeni altcineva pe care ar fi putut să sune.

Sună de șase ori până când intră căsuța vocală.

— Vă mulțumim că ați sunat la familia Miller. Vă rugăm să lăsați un mesaj. Griff închise și sună din nou automat, mai mult din dorința de a auzi vocea veselă a lui Ellie, decât din speranța că va răspunde cineva la telefon. Ascultă din nou înregistrarea, întrebându-se unde puteau fi plecați antrenorul și Ellie atât de dimineață.

Dar dacă unul dintre ei ar fi răspuns, ce le-ar fi spus? Ce ar fi putut să le spună ca ei să-l creadă?

Formă un alt număr pe care îl băgase în memorie. Răspunse Jason Rich.

— Bună, Jason, sunt Griff. Încercă să se comporte ca și cum nimic neobișnuit nu se întâmplase. Am sunat să-mi cer scuze că nu am ajuns la antrenamentul nostru de ieri. Și cred că nici azi nu voi ajunge.

— De ce?

— M-am deranjat la stomac. Cred că m-am stricat la burtă de la niște mâncare mexicană. Am vomat și mațele din mine. Făcu o scurtă pauză, apoi: Tatăl tău e pe-acolo? Aș vrea să vorbesc cu el, te rog.

— Ești bolnav?

— Da.

— Atunci nu e adevărat ce-a spus, nu?

— Cine a spus ce?

— Polițaiul acela.

Griff își pișcă vârful nasului cu putere.

— Numele lui era Rodarte? Un detectiv?

— Un om cu niște cicatrici pe față. A venit ieri aici și a vorbit cu tata și cu mine.

Griff sperase ca Rodarte să fi uitat legăturile lui de prietenie cu familia Rich, dar Rodarte nu uita niciodată nimic. Amenințase voalat că-i va face rău lui Jason. Ieri îl supusese unui interogatoriu, probabil, punând multă presiune pe puști să-i spună tot ce știe despre Griff Burkett. Probabil că îl speriasse de moarte pe băiat. Griff ar fi fost în stare să-l omoare pe nenorocit pentru acest lucru.

— A spus că tu... Vocea lui Jason se schimbă brusc. A spus că tu...

— Jason!

Vocea lui Bolly se auzi din spate. Tăioasă. Sâcâitoare.

— Cu cine vorbești? Jason, *cine e la telefon?*

Apoi Jason, cu o voce rugătoare:

— Tată, e...

— Dă-mi telefonul. Sunete haotice. Apoi, direct în urechea lui Griff, Bolly urlă: Trebuia să fiu mai inteligent decât să am încredere în tine.

— Bolly, ascultă, eu...

— Nu, *tu* să asculți. Polițiștii au trecut pe aici de două ori. Nevastă-mea și-a ieșit din minți, mai ales când detectivul ăsta Rodarte i-a povestit ce-ai făcut.

— Bolly.

— Nu vreau să mai suni aici. Nu te vreau în preajma familiei mele. Am avut încredere să-mi las fiul pe mâna ta. Iisuse, când mă gândesc.

— Nu m-aș atinge cu un deget de Jason. Doar știi acest lucru.

— Într-adevăr, să-l ucizi pe soțul paraplegic al amantei tale e

mai de competența ta.

Griff își îngustă privirea, încercând să ignore acuzația și imaginea pe care o creau acele vorbe.

— Am sunat să vă spun să aveți grijă cu Rodarte. Ține-l pe Jason departe.

— Nici să nu îndrăznești să pronunți numele fiului meu.

— Ascultă-mă!

— Am încetat să te mai ascult.

— Nu-l lăsa pe Jason singur cu Rodarte. Nu-l lăsa pe Jason singur. Punct. Știu ce crezi despre mine.

— Nu știi nici jumătate din ce cred eu despre tine. Sper că Rodarte ăsta o să-ți tăbăcească curu' în sfârșit. Și după ce va face asta, sper să ți-l prăjească.

28

Înmormântarea lui Foster Speakman fu mai pompoasă decât cea a unui șef de stat.

Biserica Baptistă Prestonwood era singura care avusese un sanctuar destul de încăpător pentru a cuprinde toată mulțimea, iar angajații din cadrul bisericii le puseră cu bunăvoință la dispoziție corul bisericii pentru slujbă. Sala era plină la întreaga ei capacitate. Cei care n-au mai încăput fuseseră așezați în clădirile anexe ale bisericii, unde slujba era transmisă într-un circuit închis de televiziune.

Agenții de la Serviciile Secrete ofereau siguranță primei doamne, care venise din partea președintelui, acesta fiind plecat din țară. Erau, de asemenea, și câțiva kongresmeni. Elogiul fu adus de către guvernatorul Texasului. O cunoscută față bisericească ținu slujba. Un actor, câștigător al marilor premii de pe Broadway, cu care

fusese Foster împreună la o școală privată, dădu tonul și toată lumea începu să cânte Amazing Grace. Pentru a încheia ceremonia, rugăciunea Domnului a fost rostită de pilotul principal al liniilor aeriene Sunsouth, aducând lacrimi în ochii tuturor.

Cortegiul funerar se întindea pe kilometri întregi.

Evenimentul a fost transmis în întregime de mass-media, începând de la sosirea în biserică a demnitarilor și a celebrităților, până la cimitir, când lumea începu încet-încet să plece. Majoritatea transmisiilor de la televizor se terminară cu o imagine sugestivă, același tablou care-ți rupea inima, pe care îl surprinsese un fotograf și-l publicase și în ziar: silueta Laurei Speakman pe fundalul unui cer senin, stând singură cu capul aplecat peste sicriul soțului ei.

Când Laura stătea acolo, nu-și dăduse seama că, la o distanță respectabilă, erau camere foto cu lentile performante ce licăreau repede și des. De fapt, acel moment fusese singurul în care simțise că este cu adevărat singură de la moartea lui Foster, întâmplată cu cinci zile înainte. Îi fusese aproape imposibil să găsească un pic de intimitate să-și poată plânga soțul, deoarece fusese înconjurată de oameni în permanență. Mai erau și datorii și responsabilități pe care numai ea, ca unic împuternicit, putea să le rezolve. Activitățile acestea o izolaseră, prin urgența lor, de o suferință cruntă pe timpul zilei.

Seara, când se retrăgea în dormitorul ei, tot era conștientă de prezența altor oameni în casa ei. Kay se cazase singură în unul dintre dormitoare pentru oaspeți, Myrna locuia în alt dormitor, amândouă refuzând s-o lase pe Laura singură pe timpul nopții. Câțiva polițiști erau la poartă. Alții patrulau de-a lungul întregului domeniu.

Din cauza acestui fapt, Laura nu reușise încă să-și descarce sufletul și să-și dea seama cu adevărat că Foster nu mai e. Nu reușise până în acest moment liniștit, solitar, când realitatea crudă o izbi în față.

Kay o însoțise până la pompele funebre, pentru a alege un sicriu. Își amintea că s-a dus, a privit opțiunile și a ascultat recomandările directorului casei. Dar până acum nu se uitase cu

adevărat la sicriu. Era frumos și simplu. Lui Foster i-ar fi plăcut.

Pentru ambianță, comandase crini albi, o floare care lui îi plăcea în mod deosebit pentru forma ei frumoasă și desăvârșită. Întinse mâna și atinse un boboc de crin, sfărâmându-l între degete, simțind textura cremoasă și realizând ce înseamnă acest lucru. Toate acestea erau reale. Erau permanente. Foster nu avea însă să se mai întoarcă. Ea nu avea să-l mai vadă vreodată. Avea atâtea întrebări să-i pună, atâtea lucruri să-i spună, dar aveau să rămână neîntrebate și nespuse.

— Te-am iubit, Foster, șopti ea.

În inima ei era convinsă că el știa asta. Cel puțin, vechiul Foster știuse cât de mult îl iubise. Ciudat, dar de când murise, în momentul în care se gândea la el, nu-l vedea pe bărbatul în scaun cu roțile, care se comporta ciudat și spunea lucruri care știa că o rănesc.

În schimb, îl vedea așa cum fusese înainte de accident. Îl vedea cu ochii minții pe acel Foster care era plin de viață și exploda de energie, cu corpul la fel de puternic și vivace ca și personalitatea lui, cu un simț al umorului și un optimism molipsitoare pentru toți cei care intrau în contact cu el.

Pe acest Foster Speakman îl plângea ea.

În momentul în care limuzina ajunsese la conac, locul era deja plin de oaspeții care fuseseră invitați să ia masa, să bea și să-și împărtășească amintirile despre Foster. Se așteptau toți de la ea să fie o gazdă primitoare, dar numai ideea de a îndura acest lucru o sleia de puteri. Pasase programarea recepției lui Kate și Myrnei. În sufrageria oficială trona un bufet plin de fast. Chelnerii se strecurau prin mulțime cu tăvi pe care se aflau nenumărate sandviciuri. Oamenii făcuseră coadă la bar. Un harpist cânta în surdină, asigurând un fundal muzical.

Laura se amestecă printre musafiri, acceptându-le condoleanțele, plângând alături de unii dintre ei, râzând împreună cu alții care depăneau povestiri vesele în care Foster era eroul principal. În timpul unei asemenea povestiri, Laura observă cu coada ochiului că ușa dublă de la bibliotecă fusese închisă. Aflase

de la Kay că poliția nu o mai considera locul crimei și că avea voie s-o folosească de acum înainte. Doamna Dobbins avusese grijă să fie curățată lună.

Și totuși, nimeni nu se apropia de acea încăpere. Și nici nu aducea cineva vorba de circumstanțele în care murise Foster.

Doar detectivul Rodarte era o amintire sumbră a ceea ce se întâmplase. Ajunse și el mai târziu și se ținu departe de larma musafirilor. Laura încercă să ignore faptul că e și el acolo, cu toate că se gândea în permanență la el. Când își întorcea capul, îl surprindea analizând mulțimea cu un aer disprețuitor sau uitându-se țintă la ea cu o concentrare plină de sânge rece.

Când lumea plecă și nu mai rămase aproape niciun oaspete, Laura o luă pe Kay deoparte și-i spuse:

— Vreau să programezi o ședință pentru mâine la ora două.

— Ce fel de ședință?

— La care să participe membrii consiliului executiv și cei ai comisiilor.

— Laura, nu-mi spune că ai de gând să vii mâine la serviciu, exclamă Kay. Nimeni nu are pretenții de la tine să-ți revii atât de repede.

— Foster și-ar fi dorit-o, spuse ea zâmbind scurt. La ora două. Te rog, Kay, adăugă ea când văzu că asistenta ei avea de gând să protesteze. Acum, găsește-mi o scuză pentru cei rămași. Vreau să mă duc sus. Să mă anunți când a plecat toată lumea.

O jumătate de oră mai târziu, Kay bătu ușor cu degetele în ușa dormitorului.

— Eu sunt, spuse ea, intrând în cameră. A plecat toată lumea, în afară de firma de catering. Acum își încarcă dubițele și vor pleca în curând. Ea aruncă o privire asupra valizei care stătea deschisă pe patul Laurei. Îmi mai explici și mie o dată de ce trebuie să te muți din casa ta?

— Detectivul Rodarte consideră că voi fi mai în siguranță dacă voi sta la hotel.

— În siguranță față de cine? De Griff Burkett? întrebă Kay batjocoritor. El deja e prin Mexic sau cine știe prin ce alt loc. Ai gărzi de corp care te păzesc douăzeci și patru de ore din douăzeci

și patru. N-ar putea să ajungă la tine nici dacă ar vrea și ar trebui să fie, oricum, un mare nebun să încerce.

— Ei bine, detectivul consideră că s-ar putea să fie într-atât de nebun, încât să încerce. Și, oricum, Burkett n-a părăsit încă aceste locuri. Cel puțin acum trei zile era prin zonă. A fost acasă la avocatul lui la miezul nopții. Avocatul a sunat la poliție. Burkett a reușit să scape. Dar pe jos, fără mașină. Închise fermoarul la geamantan și îl dădu jos de pe pat. Detectivul Rodarte e convins că e disperat și periculos și, până va fi prins, reprezintă o amenințare pentru siguranța mea.

Și, se gândi ea, se teme că-mi voi proteja amantul să nu fie prins. N-a spus-o cu voce tare, dar insinuările lui erau evidente.

— Eu cred că este inuman că te scot cu forța din casa ta, mai ales în aceste momente, când ai nevoie de un colțisor al tău, spuse Kay.

Laura privi frumoasele împrejurimi cu duioșie.

— Adevărul este, Kay, că, probabil, nu aș fi stat nici eu aici. Este o casă mult prea mare pentru o singură persoană. Și, oricum, n-a fost niciodată a mea cu adevărat.

Nu explică de ce a spus vorbele acestea. Nici nu era sigură că le putea explica. Pe parcursul ultimelor zile, își dădu seama că se simțea ca un musafir în această casă. Un musafir primit cu brațele deschise, dar totuși un musafir. Foster nu o tratase niciodată în acest fel. Din contră, o încurajase să schimbe decorul după bunul ei plac, ca să se simtă ca acasă. Dar ea considerase că nu se cuvenea. Această casă fusese a familiei lui pentru mult mai mult timp decât perioada în care devenise ea membră a familiei. El era singurul motiv pentru care locuia ea aici și era singura ei legătură cu această casă. Acum, după moartea lui, nu o mai lega nimic de aceste locuri.

În plus, nu era sigură că ar mai fi putut intra vreodată în bibliotecă.

Kay îi luă geamantanul din mână.

— Lasă-mă pe mine să-l car. Ai o înfățișare de parcă urmează să leșini. Ai mâncat ceva?

— Puțin, minți ea. Vomase brioșa englezească pe care o

mestecase în silă la micul dejun. Cât despre ceașca de cafea care se afla pe tavă, nu suportase nici măcar mirosul ei și o vărsase în chiuvetă de la baie. Deocamdată, nu știa nimeni de grețurile ei matinale.

Laura și Kate coborâră pe scară largă. Rodarte le aștepta la capătul ei, sprijinit de stâlpul balustradei frumos sculptat, curățându-și unghiile cu vârful unui cuțitaș de buzunar pe care ar fi trebuit să-l folosească pentru a le mai tăia.

— Sunteți gata? Închise cuțitașul și-l băgă în buzunarul de la pantaloni, se îndepărtă de balustradă și se îndreptă spre ușa de la intrare. Chiar în fața casei se afla o mașină a poliției care le aștepta.

Când o văzu, Laura spuse scurt și hotărât:

— Eu merg cu mașina mea.

— Sunteți sigură că veți face față, doamnă Speakman? Departamentul poliției ar dori să vă ofere posibilitatea de a...

— Vă mulțumesc, dar prefer să merg cu mașina proprie.

— Nu veți avea nevoie de ea, ripostă Rodarte. Veți fi dusă cu mașina noastră oriunde veți dori să mergeți.

— Doriți să mă arestați cumva, domnule detectiv? Aceasta era prima confruntare directă pe care o lansa față de el.

— Nu e nimic de genul acesta.

— Pentru că, dacă aceasta este intenția dumneavoastră, trebuie s-o faceți cum se cuvine. Vreau să mi se citească drepturile și apoi vreau să-mi sun avocatul. În mod normal, ar fi trebuit să solicite deja sfaturi juridice până în acest moment, dar, dacă făcea acest lucru, ar fi însemnat că se simțea vinovată. Sau, cel puțin, de acest lucru îi era ei teamă, că Rodarte va vedea așa lucrurile. Ar fi fost, de asemenea, posibil ca tocmai prin faptul că nu contactase un avocat, Laura să fi căzut exact în capcana întinsă de detectiv. Situația cu mașina era o dovadă clară a modului în care el insistă s-o protejeze.

Rodarte se uită spre Kay și cătină din cap cu regret, ca și cum ar fi spus că Laura devenea isterică și că, având în vedere circumstanțele, era cu nervii la pământ, ceea ce era de înțeles. Mutându-și privirile înapoi spre Laura, i se adresă ca și cum era o

persoană instabilă psihic:

— Toate aceste precauții sunt pentru propria dumneavoastră protecție, doamnă Speakman.

— Merg cu mașina mea, declară ea, accentuând fiecare cuvânt.

El încercă s-o domine cu privirea, dar ea nu se lăsă mai prejos. Într-un final el scoase un oftat teatral și se adresă unui polițist în uniformă care se învârtea pe lângă mașina de patrulă a poliției.

— Du-te și adu-i mașina.

Laura îi dădu polițistului cheile. Nimeni nu mai scoase niciun cuvânt până când acesta se întoarse conducând mașina. Coborî, iar Laura îi luă locul la volan. Înainte să închidă portiera, Kay se aplecă înăuntru.

— Voi termina ce mai e de făcut pe aici și o voi ajuta pe doamna Dobbins să încuie. După asta, mă poți găsi acasă. Ea studie fața Laurei, părând îngrijorată de ce observă. Să comanzi mâncare în cameră. Să faci o baie îndelungată. Promite-mi că vei încerca să te odihnești.

— Îți promit. Nu uita să programezi ședința. Ar trebui să suni din seara asta pe toată lumea.

— Îi voi suna pe toți.

Laura închise portiera și-și puse centura de siguranță.

Rodarte deschise portiera din spate și se urcă și el. Zâmbind, spuse:

— M-am gândit că poate vă doriți o companie.

Cu siguranță nu pe-a ta, își spuse ea în gând. Dar nu răspunse nimic, în timp ce pornea mașina, apoi conduse pe drumul principal până ajunse la poartă. O mașină a poliției care fusese parcată pe stradă îi ieși chiar în față. Partenerul lui Rodarte, Carter, conducea sedanul verde, intrând aproape în bară mașinii Laurei. Cealaltă mașina a patrulei de poliție era în spatele lui.

Ea se plânse de escorta poliției.

— Parcă suntem la paradă.

Rodarte nu făcu decât să tușească în semn de dezacord, apoi deschise clapeta la telefonul mobil și raportă persoanei care răspunse că acțiunea lor este în curs de desfășurare.

Destinația s-a dovedit a fi un hotel de lux din centrul orașului

unde el îi făcuse rezervare sub un nume fals. Însoțiți de Carter și de încă doi polițiști în uniformă, ei intrară pe ușa de serviciu și folosiră și liftul de serviciu pentru a ajunge la ultimul etaj.

— Este în întregime a dumneavoastră, îi spuse Rodarte în timp ce coborau din lift. Doi polițiști așteptau în fața unei camere aflate în capătul celălalt al lungului coridor. Rodarte deschise ușa camerei și o pofți înăuntru. Carter rămase afară.

Era o încăpere primitoare și spațioasă. Rodarte îi așeză geamantanul în compartimentul de bagaje din dulap, își băgă capul pe ușa de la baie, privi panorama oferită de orizontul din Dallas prin ferestrele largi, apoi lăsă să cadă înapoi draperia diafană și-și întoarse fața spre ea.

— Sper că vă veți simți confortabil aici.

— Este foarte plăcut.

— Va fi mereu un polițist în fața ușii dumneavoastră, fie că sunteți sau nu în cameră. Va mai fi unul la capătul holului, de unde să poată păzi scările și cele două lifturi. Vor ține legătura prin stații radio cu gărzi de corp postate la diferite puncte-cheie de jos, din interiorul și în afara clădirii.

— Chiar sunt necesare toate aceste precauții?

— Vreau să fiu sigur că nu intră nimeni.

Și că nici eu nu ies.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el întinse mâna.

— Îmi dați, vă rog, cheile de la mașină?

— Pentru ce?

— Să vi le păstrez eu. Vă vom pune și mașina sub urmărire.

În ciuda a tot ce spusese el, această cameră era, de fapt, o celulă în toată regula. Până nu avea el să se convingă de faptul că Burkett era singurul vinovat pentru moartea soțului ei, ea continua să fie considerată suspectă și, după cum se părea, chiar ținută sub cheie.

Laura își încrucișă brațele la piept și luă atitudine.

— M-ar interesa să știu ce are de spus avocatul meu cu privire la autoritatea dumată de a-mi confiscă cheile de la mașină.

El rânji și cu un gest larg al brațului arătă spre noptieră.

— Uitați aici telefonul.

Zâmbetul lui afectat și expresia provocatoare din priviri arătau că era convins că ea merge la cacealma.

— Și dacă am nevoie să merg undeva?

— O, voi lăsa cheile la polițistul din fața ușii. Dacă aveți nevoie să mergeți undeva, rugați-l pe el. Va anunța prin stație pe polițiștii de jos. Fie veți avea companie în mașină, fie vă vor urma cu mașina lor. O atinse pe braț cu buricul degetelor, aproape într-un fel de mângâiere. Siguranța dumneavoastră e prioritatea noastră numărul unu.

Ea își trase brațul să n-o mai atingă, gest care îi făcu pielea de găină.

— Mă simt foarte protejată.

— Bine.

Ea speră să scape de el, să plece. În schimb, el se așează pe marginea patului. Ea rămase în picioare.

El rânji iar, ca și cum era conștient ce oripilată era ea de faptul că se așezase pe patul în care urma să doarmă. Apoi zâmbetul i se transformă într-o încruntare.

— Ați fost atât de ocupată cu pregătirea funeraliilor, încât n-am vrut să vă deranjez cu investigațiile. Dar ca să vă aduc la zi, nu s-a găsit nicio urmă a lui Manueto Ruiz. Nici măcar un indiciu care să ducă la el.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse ea, cu sinceritate în glas. Chiar aș vrea să aflu ce știe Manueto despre noaptea aceea.

— Nu cred că vom afla vreodată ce a văzut sau a auzit. Cred că Burkett a avut grijă de asta.

Ea se întoarce și merse spre fereastră. Pe cerul în amurg începeau să licărească primele stele. Era un trafic aglomerat pe șoseaua principală, din ambele sensuri. Oamenii își vedeau de viața lor. Mergeau să servească cina în oraș. Mergeau la meciurile de baseball. Făceau grătare cu hamburgeri în curtea din spatele casei, alături de prietenii lor. Era invidioasă pe normalitatea lor. Aceasta dispăruse din viața ei din seara în care avusese loc accidentul.

Acea prăbușire fatală fusese evenimentul principal al vieții ei, mult mai mult decât realizase ea în acele momente. Dacă nu s-ar fi

întâmplat, poate că ea și Foster ar fi mers la film în această seară. Și-ar fi conceput copiii în mod natural, din dragoste reciprocă. Nu ar fi avut nevoie să caute metode alternative. Nu ar mai fi intrat Griff Burkett în viața lor. Acesta n-ar fi acum un fugar, Foster ar fi în viață și ea n-ar fi acum aici, dorindu-și ca acest detectiv respingător să plece și s-o lase-n pace.

— Până acum, am reușit să ascund de ochii presei legătura dumneavoastră cu Burkett.

Ea nu-l auzise când se strecură lângă ea. Era atât de aproape, încât putea simți mirosul de aftershave și respirația umedă răsuflându-i în ceafă.

— Dar nu știu pentru cât timp mai pot ascunde lucrul ăsta, Laura.

Era nepotrivit și total lipsit de profesionalism ca el să-i folosească numele de botez. Însă, pentru a-l corecta, ea ar fi trebuit să accentueze acest lucru, însă preferă să pară indiferentă. Scopul lui era s-o intimideze și s-o facă să se simtă penibil, poate chiar să-i fie frică de el. Așadar, lăsă de la ea și rămase cu spatele la el.

— Reporterii vor să știe ce legătură avea Burkett cu soțul dumneavoastră... fostul soț... Care a fost motivul pentru care Burkett l-a omorât? Asta îmi doresc toți să afle cu ardoare. Acum, doar ca să-ți fac o favoare, spuse el coborându-și vocea și vrând să pară cât mai intim, nu am spus asta nimănui, nici nu am dat de înțeles că știu ce putea să-l stârnească în halul ăla pe Burkett să ajungă la această grozăvie. Dar când va fi prins, ei bine, atunci va fi altă mâncare de pește. Când va fi pus sub acuzare, acest lucru va ieși la iveală, mult mai mult decât se știe acum. Nu există nicio cale de a-ți ascunde adulterul.

Acel cuvânt o trezi la realitate. Dar neputând să-i spună în față, obrazul lui fiind atât de aproape de al ei, se îndepărtă.

— Sunt pregătită pentru toate acestea.

— Serios? Sunteți sigură că sunteți pregătită pentru loviturile pe care le veți primi? Momentan, toți vă văd ca pe o figură tragică, văduva însingurată a unei victime ucise. Mass-media este sensibilă la sentimentele dumneavoastră, purtându-se cu mânuși. Dar nu

cred că-i nevoie să vă spun eu cât de periculoși pot deveni reporterii, mai ales când au senzația că au fost duși de nas. Se pot întoarce imediat împotriva dumneavoastră. El pocni din degete cu zgomot. Uite așa. Veți avea nevoie de protecție în fața acestor atacuri.

— Apreciez că vă faceți griji.

— Cineva din umbră, care să vă protejeze.

— Mulțumesc.

— Veți fi fericită să mă aveți prin preajmă. Să vă protejez ca un... Făcu o pauză de câteva clipe, apoi spuse: frate.

În adâncul sufletului, ea se cutremură.

— Sunt foarte obosită. Dacă nu mai este nimic de discutat...

— Îmi dați cheile de la mașină?

Ea le scoase din poșetă și i le înmână fără tragere de inimă, având grijă să nu se atingă de el.

— Mersi. El zornăi cheile în palmă și pe chip îi apăru un zâmbet de satisfacție că sunt în posesia lui. Puteți să comandați tot ce doriți de la room-service. Departamentul de poliție se ocupă de cheltuieli.

— Și cât timp mai aveți de gând să fiți atât de ospitalieri cu mine?

— Până va fi arestat Burkett.

— S-ar putea să dureze ceva timp.

El zâmbi forțat.

— Nu prea cred. Dar până atunci veți fi oaspetele nostru, oricât de mult timp va dura. Între timp, nu vă faceți griji. Nu se poate apropia de dumneavoastră. După ce afirmă clar și răspicat ce avea de spus, se îndreptă spre ușă și puse mâna pe clanță. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați-mă. La orice oră. Trase cu ochiul prin spatele ei, spre pat, apoi privirea i se întoarse la ea și spuse zâmbind: Noapte bună!

Imediat cum ieși Rodarte, Laura se aplecă să asculte prin gaura cheii. Îl auzi discutând cu Carter și cu polițistul din fața ușii, apoi auzi clinchetul de la ușa lifului când ajunsese sus.

Dar chiar și după ce știa că plecase, rămase cu genunchii strânși la piept ca într-o îmbrățișare. Ar fi vrut s-o roage pe cameristă să-i aducă un odorizant care să facă să dispară mirosul lui din cameră. Dar urmă s-o facă mai târziu. Acum trebuia să se adune mai întâi, pentru a putea vorbi cu cineva. N-ar fi fost în stare să-și găsească cuvintele.

Își desfăcu geamantanul și începu să-și despacheteze lucrurile. Dar pe la jumătatea activității, rămase fără energie. Nu mai avea nici vlagă să se miște. Se așeză pe pat. Lacrimile începură să i se rostogolească cu ușurință pe obraji. Curgeau nestingherite pe la colțul ochiului unde pleoapa era închisă, se poticneau la tâmpile și se prelingeau în păr. Exact ca atunci, în ziua în care Griff Burkett îi ștersese lacrimile de pe obraji, ziua în care totul se schimbase, ziua în care – *fii sinceră, Laura* – el trezise în ea sentimente și trăiri pe care nu le mai experimentase de foarte multă vreme. Își tot spusese că nu-i lipseau, că nu tânjea după ele. Ce naivă fusese. Cât de mult se înșelase.

Dar în acea după-amiază fusese deosebit de vulnerabilă la tandrețe. Indiferența lui Foster față de propunerea ei referitoare la Sunsouth Select o înjunghiase ca un cuțit în inimă. Era mult mai rea decât ar fi fost o respingere exprimată verde-n față. El, pur și simplu, nu mai adusese vorba despre aceasta niciodată. Se comportase ca și cum ea nici n-ar fi făcut vreodată prezentarea. Omorâse proiectul cu apatia lui și-l ignorase prin tăcere.

În acea după-amiază, chiar înainte de a merge la întâlnirea cu Griff Burkett, se dusese în biroul lui Foster pentru a căuta ceva. Găsi însă altceva – expunerea pentru care își petrecuse sute de ore s-o facă și care acum se afla în coșul de gunoi pentru hârtii, împreună cu părțile din macheta avionului. El o desfăcuse în bucăți și aruncase fiecare parte componentă la gunoi.

Până și Griff Burkett o întrebase de acel model. El, care era un străin fără prea mare experiență și interes față de industria aviatică, fusese mai implicat în proiectul ei decât Foster.

Văzând acel model distrus, se simți devastată. Acest lucru simboliza moartea proiectului ei. Deși era aproape o certitudine că va fi la ovulație în acea zi, tot l-ar fi sunat pe Griff Burkett și ar fi contramandat întâlnirea. Era prea fragilă din punct de vedere emoțional ca să poată merge, dar a ales s-o facă până la urmă, deoarece nu voia să-i explice lui Foster de ce sărise peste o perioadă a ciclului și pierduse, astfel, o șansă să-i facă un copil.

În timp ce stătea întinsă în așternuturi, așteptându-l pe armăsarul angajat să vină în dormitor, se simțea ca mielul sacrificat în fața altarului. Atunci și-a dat seama că într-adevăr asta și era, un sacrificiu la altarul egoismului lui Foster. Plânsese mult din această cauză, când intră Griff în cameră.

Niciunul dintre ei nu se așteptase la ce avea să urmeze. Ea era convinsă că Griff nu premeditase nimic, așa cum nici ea nu o făcuse. Este adevărat că, la început, lacrimile ei îl înfuriaseră.

Dar apoi, cu o tandrețe surprinzătoare, el reușise să-i usuce acele lacrimi. Grija lui față de ea îi mai alina inima rănită de respingerea lui Foster. În mod instinctiv, a primit cu brațele deschise comportamentul lui și l-a prins strâns cu o nevoie disperată de încurajări și afecțiune. Griff a răspuns la această reacție în felul în care ar face-o majoritatea bărbaților – sexual.

Ea niciodată nu s-a întâlnit cu el în acea casă pentru a căuta satisfacție sexuală. Chiar din contră. A luptat din răspuțeri să alunge acest gând. Își petrecea zilele și nopțile spunându-și că nu se simte pustiită, că avea împliniri în alte planuri ale vieții ei alături de Foster, că nu simte nevoia să aibă greutatea unui bărbat deasupra trupului ei.

Dar faptul că l-a simțit pe el intrând și ieșind din ea, a fost o experiență cu puternice imbolduri sexuale. A fost cuprinsă de o dorință atât de pătimașă – nu era natural, chiar scuizabil, ca trupul ei să răspundă și ca, aproape făcându-și în ciudă, să se lase în voia valului de pasiune?

Aproape că putea justifica ce se întâmplase între ei în acea zi.

Dar cum ar fi putut să găsească scuze pentru după-amiaza de după patru săptămâni? Nu putea. Ce făcuseră era foarte greșit și, în cele din urmă, catastrofal.

Acum își puse mâna pe burtă și plânse amarnic pentru copilul care nu avea să-și cunoască niciodată tatăl.

Pe niciunul dintre ei.

În ziua următoare, a prezidat întâlnirea pe care o organizase. Toți directorii de departamente și toți membrii consiliului erau prezenți.

Trecu direct la obiect.

— N-o să vă impun termenii menționați în testamentul lui Foster, numindu-mă în mod automat director adjunct. Foster și-a luat această precauție pentru a evita să lase compania de linii aeriene fără un director executiv, în cazul morții sale subite. Știți cât de mult îi displăcea să lase lucrurile la voia întâmplării. Cu toate acestea, el conducea această corporație în stil democrat. Intenționez să duc mai departe această tradiție.

Întinse mâna după paharul cu apă, sorbi o înghițitură și continuă:

— Felul în care a sfârșit Foster va aduce după sine un proces. Dacă nu va fi chiar un proces, atunci va fi cel puțin un interogatoriu formal și situații legale încurcate care nu pot fi evitate. Într-un fel sau altul, va trebui să trec peste toate, deși nu știu sigur cum sau când se vor liniști apele. Vreau să vă pregătesc pentru o perioadă neplăcută. Se vor face declarații, iar eu va trebui să le adresez în mod public.

Vom avea de-a face cu hărțuieli permanente din partea opiniei publice. Sper să reușesc să protejiez Sunsouth de ce-i mai rău, dar numele meu și al lui Foster sunt strâns legate de compania aeriană. Vă implor să fiți cooperanți. Dacă cineva din mass-media vă cere o părere, vă rog să-i trimiteți la departamentul nostru judiciar. Indiferent cât de nevinovat poate părea un reporter, vă rog să nu răspundeți la niciun fel de întrebări, și nu dați declarații sau să faceți speculații. Orice spuneți poate fi răstălmăcit.

— Ce fel de neplăceri credeți că vor apărea? întrebă cineva.

— Natura relațiilor noastre cu Griff Burkett ar putea fi pomenită în discuție. Mărturisesc faptul că a fost o relație profund personală și intimă. O liniște stânjenitoare apăsa încăperea. Toată lumea se

uita în alte părți, numai la ea nu.

Când nu mai vorbi nimeni, ea continuă:

— Acum să vorbim despre următorul subiect. Dacă mă considerați vreodată nepotrivită sau incapabilă să-mi îndeplinesc responsabilitățile față de Sunsouth Airlines și față de angajații ei, dacă nu doriți ca eu să reprezint compania ca director adjunct sau în orice altă funcție, cereți demisia mea, iar eu o voi accepta în mod automat și fără să cer explicații. Vreau să înțelegeți cu toții acest lucru.

În cele din urmă, Joe Medonald ridică mâna.

— Am fost ales purtătorul de cuvânt pentru această întâlnire.

— Bine. Își adună toate puterile pentru ce avea să urmeze. Probabil că luaseră deja decizia că o femeie al cărei soț tocmai decedase în circumstanțe necunoscute, dar violente, care avea legături cu un fost jucător de fotbal perfid, nu era potrivită să fie directorul lor adjunct.

— Am discutat despre aceasta, înainte de întâlnire, îi spuse Joe. Și suntem de acord în unanimitate că trebuie să rămâneți în funcția actuală. Cea de director adjunct.

— Sunt foarte încântată să aud acest lucru, spuse ea, străduindu-se să-și țină emoțiile sub control. Nu mi-ar fi bine deloc să-mi pierd și soțul și serviciul în aceeași săptămână. Dar ceea ce v-am spus rămâne valabil. Succesul permanent al companiei Sunsouth trebuie să fie prioritatea voastră. Dacă simțiți vreodată că viitorul companiei este în pericol, este de datoria voastră să mă înlocuiți.

— Este de datoria noastră să ne susținem liderul, spuse Joe.

Câțiva din sală spuseră:

— Așa e, așa e.

Joe continuă:

— Suntem de partea dumneavoastră, Laura. Avem încredere totală atât în integritatea, cât și în capacitatea dumneavoastră de a conduce această companie.

— Mulțumesc. Ochii îi erau plini de lacrimi. Acum, că am stabilit aceste probleme, haideți să vorbim despre Select. În sală se auziră murmure de surpriză. Mai sunt copii ale planului date în

circulație? îl întrebă ea pe Joe.

— Le-am strâns eu pe toate. Mi-ați spus că, pentru moment, proiectul Select a fost amânat.

— Pentru acea perioadă, chiar a fost. Acum, redeschid oficial discuția.

A fost o zi obositoare, dar una plină de recompense. A reușit să realizeze multe. Reintroducerea proiectului Sunsouth Select fusese primită cu entuziasmul pe care îl sperase. Mulți angajați o admirară pentru puterea de a merge mai departe și a privi în viitor, decât să rămână prinsă în nefericirea suferită în trecut.

După acea întâlnire, avu o consfătuire cu partenerul principal al firmei de avocatură care se ocupa de problemele personale ale lui Foster. Ca semn de respect pentru ea, venerabilul domn venise personal la ea. Citiră împreună testamentul lui Foster, numeroasele binefaceri pe care le lăsase moștenire grupurilor caritabile și, în special, fundației care purta numele lui Elaine.

— Aș dori să ofer această donație personal, îi spuse Laura. După cum știi, fundația i-a fost foarte dragă lui Foster. De fapt, odată ce proprietatea va fi vândută, vreau să depunem toate eforturile pentru această fundație.

— Să fie vândută?

El rămase surprins că ea dorea să vândă proprietatea și încercă s-o convingă să nu ia o decizie atât de radicală, într-un moment în care pe plan emoțional era atât de confuză.

Ea rămase de neclintit.

— Aceasta nu este o decizie pripită. Am avut doi ani să mă gândesc la acest lucru. Dacă Foster nu ar fi supraviețuit accidentului de mașină, încă de atunci aș fi scos la vânzare proprietatea. Nu mai e nimeni în viață din familia Speakman. Nu vreau să locuiesc acolo singură și este prea splendid totul să nu se bucure nimeni de acest loc. Ar fi o mare pierdere. Așa că te rog mult să faci demersurile necesare. Vreau ca vânzarea să fie cât se poate de discretă, fără mare tam-tam și fără mass-media. Aceste condiții trebuie specificate în contractul cu agentul de vânzări imobiliare.

— Am înțeles, spuse avocatul.

De fapt, copilul ei nenăscut era moștenitorul de drept al domeniului. Dar nu putea să se obișnuiască cu ideea că și-ar putea crește copilul în acele camere mari și oficiale. Copilului nu avea să-i lipsească ceea ce nu va cunoaște niciodată. Cu siguranță, avocatul ar fi insistat asupra nedreptății deciziei ei, dar ea nu-i spusese că era însărcinată.

El, la fel ca și toți angajații de la Sunsouth, avea nevoie de timp să treacă peste șocul morții lui Foster, înainte să mai primească un altul, dat de vestea existenței unui moștenitor. Ea însăși avea nevoie de timp să se obișnuiască cu ideea.

Cu excepția mașinii de poliție care o urmărea în timp ce se întorcea la hotel, ea se simțea mult mai împăcată acum decât se simțise până atunci, de când murise Foster. Nu era într-o stare optimistă, chiar deloc, dar avea un soi de satisfacție că reușise să treacă de această zi, fără să mai simtă durerea care o sfâșiasse în noaptea precedentă.

Ofițerul de poliție care păzea ușa camerei ei nu uită să-i ceară cheile de la mașină. Ea i le oferi încruntată, dar el se făcu că nu vede. În timp ce desfăcu o cutie de cola din minibar, porni televizorul să vadă știrile de la ora șase. Urmărirea generală a lui Griff Burkett era încă povestea principală.

Rodarte era cel filmat, vorbind de posibile indicii care duc la el, dar Laura nu îl crezu deloc și nici reporterul nu părea prea încrezător. Când fu întrebat de Manueto Ruiz, el făcu strategic o pauză.

„Am o reținere să speculez asupra sorții domnului Ruiz, deși nu ne pierdem speranța că-l vom găsi teafăr și nevătămat.“ Și prin lucrurile pe care a evitat să le spună a transmis totul.

Ea închise televizorul și se duse să facă un duș. Se uită pe meniul de la room-service, pentru că, în ciuda unei senzații ușoare de greață ce încă persista, îi era foame. Se miră și ea că i-a revenit foamea. Nimic nu arăta apetisant, dar comandă un sandvici format din trei felii de pâine și avu rugămintea ca în loc de piure de cartofi să i se aducă o porție de cartofi prăjiți. Poate măcar pâinea de la sandvici și cartofii ar fi putut să-i umple stomacul.

Veni și mâncarea. Polițistul semnă hârtia de primire, adăugând

morocănos un bacșiș de 5 dolari pe care ea insistă să i-l dea chelnerului, pe lângă plata fixă a mâncării. Luă tava în pat lângă ea și, în timp ce ciugulea din mâncare, începu să facă o listă a bunurilor lui Foster, pe care ar fi vrut să le dea unor oameni foarte apropiați lui. Erau obiecte din biroul lui, din casă și mai ales din bibliotecă, despre care știa că el și-ar fi dorit să ajungă la anumite persoane.

După ce termină, începu să scrie mulțumiri. Kay se ocupase deja de această treabă, dar Laura considera că unele dintre biletele de mulțumire trebuiau scrise de ea însăși.

Polițistul bătu în ușa cu putere, făcând-o să tresară.

— Doamnă Speakman? Sunteți în regulă?

Lăsând la o parte biletele de mulțumiri, se ridică, merse până la ușă și se uită pe vizor. Acesta aproape că acoperea tot ochiul de sticlă, stând cu spatele la ușă, mâinile întinse la nivelul umerilor, ca și cum voia să blocheze intrarea.

— Sunt bine, domnule polițist.

— Foarte bine. Să rămâneți înăuntru.

— Ce s-a întâmplat?

— Să nu deschideți ușa.

Ea desfăcu lanțul, descuie yala și deschise ușa.

Polițistul se întoarse și o împinse înapoi în cameră. Trânti ușa s-o închidă cu călcâiul în același timp în care o lipi cu spatele de perete.

— Niciodată n-am întâlnit o femeie care să stea cuminte când i se cere acest lucru.

Era Griff Burkett.

30

Dă-mi drumul.

— Uh-huh.

Încercă să-l împingă. El o strânse și mai mult de umeri, ceea ce o făcu să se lupte și mai înverșunat.

— Încetează! îi spuse el.

— Atunci dă-mi drumul.

— Nicio șansă.

Ea încetă să se mai lupte cu el, dar ochii ei aruncau săgeți.

— Cum ai trecut de paznici?

— Sunt pe casa scării. Unuia dintre ei îi lipsesc pălăria, cămașa și centura în care ține pistolul, spuse el, uitându-se la cum era el îmbrăcat. Mânele de la cămașă erau cu câțiva centimetri mai scurte, nasturii stăteau să plesnească pe pieptul lui, iar cusătura dintre umeri nu ar fi trecut de o inspecție amănunțită, dar reușise s-o inducă pe Laura în eroare îndeajuns, încât să deschidă ușa. El speră că va reuși să-i păcălească pe toți cei care aveau să-l vadă că o escortează când iese din clădire.

— Nu i-am lovit foarte puternic. Nu vor rămâne prea mult timp leșinați. Trebuie să te scot de aici pe furiș înainte ca cineva să-și dea seama că nu sunt la posturile lor. O trase de lângă perete. Pune ceva pe tine.

Ea se propti pe călcâie și încercă să-și elibereze mâna din strânsoarea lui.

— O să țiip de-o să trezesc tot hotelul ăsta și tot nu te las să mă iei cu tine.

El o apucă din nou de umeri.

— Nu l-am ucis pe soțul tău, Laura.

Ea închise ochii și începu să dea din cap în semn de negare, refuzând să mai asculte.

— Ascultă-mă. Manuelo Ruiz l-a înjunghiat pe Foster, nu eu.

Ochii ei se făcură mari cât cepele. Îl privi pe Griff cu gura căscată.

— Manuelo niciodată nu ar fi...

— Ba da, a făcut-o. Și o să-ți povestesc în amănunt tot ce s-a întâmplat în acea seară. Mai târziu. Acum trebuie să scăpăm de aici. Pune-ți naibii odată niște haine pe tine. O spusese cu un soi de amenințare în glas, bazându-se pe frica ei evidentă. Avea să se poarte politicos mai târziu, acum n-avea timp de drăgălășenii.

Ea îi spuse cu răceală:

— Nu mă pot îmbrăca atât timp cât tu mă ții aici înghesuită.

Încet-încet el își luă mâinile de pe umerii ei, dar rămase încordată, în caz că ar fi vrut să ajungă la ușă. Ea îl ocoli și se duse la birou. Își luă câteva schimburi dintr-un sertar, le studie, apoi le schimbă cu altele.

Nerăbdător, el îi smulse boarfele din mână și le aruncă pe pat, apoi se năpusti grăbit asupra cordonului de la halat, desfăcându-l.

— Îmbracă-te cu astea; și fă-o mai repede. Ea se întoarse cu spatele și lăsă halatul să-i alunece de pe trup pe podea. Rămase goală. Deși se zbătea să-și salveze viața, acum se afla în fața unei priveliști care îl făcu să uite pentru un moment orice alt gând. Ea își puse niște chiloți pe ea și își trase un tricou peste cap; apoi se îndreptă către ușă. El o apucă de braț, oprind-o.

— Am un trening în dulapul de pe hol.

Dulapul era poziționat alături de ușă. El merse până acolo, deschise ușa glisantă și începu să caute prin haine.

— Ăla, spuse ea.

— Ăsta? Ea confirmă printr-o mișcare a capului. El trase treningul de pe umeraș și-l aruncă spre ea. Grăbește-te.

Ea își trase pe ea pantalonii supraelastici ridicându-i până sus.

— Dacă mă obligi să merg cu tine...

— N-am de ales.

— Ba bineînțeles că ai!

— Încalță-te. Luă o pereche de teniși din dulap și-i aruncă la picioarele ei.

— Se va mai adăuga și răpirea la celelalte infracțiuni de care ești acuzat.

O lăsă să se sprijine de el în timp ce se încălța cu tenișii.

— Unde ți-e geanta?

— Griff te implor.

— Vrei să-ți iei și geacă?

Se îmbracă și cu geaca.

— Rodarte...

— Poate veni să-i verifice pe polițiști din minut în minut.

— Așa este. N-o să reușești să mă scoți din hotelul acesta. Are și paznici care stau jos. Au cheile de la mașina mea.

El scoase inelul cu chei din buzunarul pantalonilor și-l aruncă

spre ea.

— Ai să scapi de aici. Laura. Și tu și *polițistul care te escortează*. Dacă te întreabă cineva ceva, le spui că ai nevoie să cumperi câte ceva de la magazin, că ți-e poftă de mâncare de la Iaco Bell, că s-a îmbolnăvit bunica. Nu mă interesează ce scuză găsești, dar fă-o plauzibilă.

Ea îl privi din cap până-n picioare.

— În ciuda costumației tale, nu crezi că te vor recunoaște?

— Pentru propria ta siguranță, speră să nu mă recunoască.

Ea își lăsă privirea în jos, privind tocul pistolului de la șold. Decât s-o sperie, acest lucru mai mult o încapătănă. Luând poziție, își împreună brațele și-l privi în ochi.

— Nu ai putea să-mi faci rău. Știu că n-ai putea.

— Nu crezi?

Își clătină capul încet.

Se mută foarte aproape de ea și-și coborî fața la doar câțiva centimetri de fața ei.

— Eu la închisoare nu mă mai întorc. Deci, dacă voi fi prins, iese totul la iveală. Voi striga în gura mare să mă audă toată lumea asta nenorocită că lui Foster Speakman nu i se mai scula. Nu mai era bărbat, căsătoria lui era de fațada și, ca să aibă și el un copil, m-a angajat să-i reglez nevasta.

Fața ei se descompuse de groază.

— Da, spuse Griff, mai gândește-te la asta. I-am văzut pozele de la înmormântare, am urmărit poveștile despre el la televizor, te-am văzut ce drăguță pozai tu lângă el la cimitir. I-am citit necrologurile din ziare și i-am ascultat pe politicieni cum îl preamăreau. Toată lumea credea că-i un om al naibii de minunat, nu-i așa? Care crezi că va fi părerea lor despre Foster cel minunat când le voi spune că m-a plătit să fac pe armăsarul în locul lui?

Și nu uita, ca să demonstrez că am dreptate, am o sută de mii de dolari la bancă cu numele lui iscălit pe cardul de semnături. El îi încercui bicepșii, formând o strânsoare de fier cu degetele lui puternice și o împinse spre ușă. Acum, mișcă-te.

— Thomas, tu ești?

Griff se trase repede și Laura făcu la fel. Sunetul venea din

casca pe care și-o înfundase în ureche după ce trăsese pe el uniforma de polițist. Thomas fusese chemat prin pager de unul dintre colegii lui de jos. Aruncându-i Laurei o privire plină de avertismente, Griff apăsă pe transmițătorul agățat de gulerul cămășii.

— Spune, mormăi el.

— Unde-i Lane?

— Este la lift cu doamna Speakman, șopti el, ca și cum nu ar fi vrut să fie auzit. O aduce jos pe Alteța Sa.

— Pentru ce?

— Vrea să-și cumpere câte ceva.

— S-a săturat de mâncarea servită la hotel?

Griff mârâi o replică neinteligibilă.

— Da, este o mare dură, spuse polițistul sarcastic. Chiar dacă îl are pe Lane s-o escorteze, lui Rodarte nu-i va conveni că a ieșit din hotel după ce s-a întunecat.

— Atunci să vină Rodarte să-i fie dădacă.

Celălalt polițist începu să râdă.

— Am înțeles. Închise pagerul.

Griff se uită pe vizor, apoi deschise ușa și verifică cine era pe hol. O trase pe Laura după el în timp ce alerga spre liftul de serviciu. Așezase o păpușică între uși, să nu plece de la etajul lor. După ce intrară în lift, trase păpușa și apăsă butonul de parter.

— Unde este mașina ta? întrebă el.

— În parcare angajaților.

— Deci pe ce parte, cum ieșim din hotel?

— La dreapta.

— Cât de departe este?

— Destul de aproape. Ochii lui se ațintiră asupra ei, cerând mai multe informații. Facem câțiva pași de la intrare. Dar nu vom reuși să trecem niciodată de paznicul de la ușa aceea.

— Trage un pui de somn.

Polițistul era încă inconștient, exact acolo unde îl lăsase Griff, în spatele unui tomberon; acolo nu putea fi observat de niciun angajat al hotelului care ar fi vrut să folosească acea intrare. Griff venise îmbrăcat într-un costum format din pantaloni de serviciu

bleumarin și o cămașă, cărând o grămadă de cutii goale. Șmecheria îi reușise îndeajuns, încât să se apropie de polițist și să-i dea una în moalele capului.

Polițistul de la ultimul etaj, care păzea scara și liftul de serviciu, reacționează cu stupeoare când se deschisera ușile liftului și de acolo ieși Griff.

— Hei, ar trebui să anunți de jos înainte să... Griff aruncă toate cutiile spre el și-i dădu un pumn.

Auzind agitația, polițistul care păzea ușa Laurei veni în fugă. După ce dădu colțul, fu lovit în cap cu patul pistolului colegului său. Dintre cei doi, el era mai masiv. Griff îl dezbracă în grabă de uniformă, cămașă, șapcă și cureaua în care ținea pistolul.

Le puse cătușele cu mâinile la spate, unind și cele două perechi de cătușe una de cealaltă, apoi le lipi gurile cu bandă adezivă. Chiar și atunci când aveau să-și revină, ar fi format un animal cu patru picioare, inconfortabil și silențios, care ar fi avut probleme să treacă de casa scării și să declanșeze alarma.

Se făcea vinovat de atac la adresă a trei polițiști. Aceasta era una dintre cele mai mici griji ale lui.

Știa că mai este un polițist la colțul parcarii. Era destul de întuneric, încât Griff putea să spere că de la acea distanță, polițistul ar putea vedea doar o cămașă de la uniformă și o șapcă, confundându-l astfel cu Lane. Atunci când el și Laura își făcură apariția prin ieșirea de serviciu, Griff își feri fața, dar ridică brațul și făcu din mână. Polițistul făcu și el din mână.

Laura îl duse până la BMW-ul ei. El deschise portiera din partea șoferului. Gândindu-se la claxon, spuse:

— Nu uita ce ți-am spus sus. Dacă vrei să păstrezi nepătată reputația soțului tău, să nu-ți dorești să fii prins.

El închise ușa și trecu repede pe locul din dreapta. Odată ce se așează, băgă cheile în contact și porni motorul.

— Ia-o pe autostrada Oak Lawn. Apoi ieși de pe ea și ia-o spre nord, până când se încrucișează cu Preston.

Ea îl privi cu surprindere.

— Așa este, Laura. Mergem la tine acasă.

*

Să treacă de polițistul de la poartă avea să fie următoarea parte dificilă. În timp ce Laura conducea, Griff urzea un plan.

— Nu vei scăpa din asta, spuse ea.

— Până acum m-am descurcat, nu-i așa?

— Polițiștii din cinci state te caută.

— Dar nu m-au găsit.

— Unde te-ai ascuns?

El nu-i răspunse.

— Când ajungem acasă la tine, ai grijă ca farurile de la mașină să fie puternice. Parchează în așa fel încât să strălucească direct în parbrizul mașinii de poliție care este parcată în fața porții.

— Ești sigur că poartă mai este păzită?

— Sunt sigur.

— Cum ai știut unde să mă găsești?

— L-am urmărit pe Rodarte.

Ea îl privi uluită.

— L-ai urmărit pe Rodarte? Cum?

— Care este codul porții tale?

Ea își întoarse privirea înapoi la drum, iar mâinile i se strânseră mai tare pe volan.

— Nu mă pot gândi nici măcar la un motiv de ce ar trebui să-ți spun asta.

— Îți vine în minte vreun motiv pentru care soțul tău ar fi avut jumătate de milion de dolari bani cash acasă în acea seară, așezați frumos într-o cutie de rechizite?

— I-am explicat deja lui Rodarte. Cu opriri și porniri nervoase, ea îi povesti lui Griff despre obiceiul lui Foster de a da bacșișuri grase.

— În valoare de jumătate de milion de dolari? spuse Griff, râzând. Nimeni nu este atât de generos.

— Rodarte m-a crezut.

— Mă îndoiesc. Oricum, aș putea să-i bag pe toți în ceață și să-ți desființez explicația. Sau – făcu o pauză să fie mai interesant – ai putea să-mi dai codul de la poartă. Îi spuse codul, apoi el îi descrie cum vor decurge lucrurile când aveau să ajungă la

domeniu.

Așa cum fusese instruită, când ajunse la parcare privată, poziționează mașina în așa fel, încât farurile să strălucească direct în mașina patrului de poliție. Griff deschise portiera din dreapta. Înainte să coboare, spuse:

— Pot să fac praf reputația lui Foster Speakman. Nu uita lucrul acesta.

El coborî din mașină, lăsând portiera deschisă și se îndreptă spre interfonul de pe stâlpul porții.

Polițistul coborâse din mașina de poliție și se apropia de el, cu mâna ridicată, apărându-și ochii împotriva luminii puternice provocate de farurile Laurei. Griff continuă să meargă, întrebând peste umăr:

— Cum merg lucrurile aici? E totul în regulă?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Domnule polițist? Laura îl strigă.

Polițistul se întoarse către ea. Griff ajunse la stâlp, formă combinația de numere pe care i-o dăduse ea, ținându-și respirația până când poarta dublă începu să se deschidă.

— Totul este în ordine aici? Laura coborâse din mașină și stătea în dreptul portierei deschise, discutând cu polițistul.

— Da, doamnă.

— Paza aceasta suplimentară este cu totul inutilă.

— Este mai bine să ne luăm măsuri de precauție, doamnă.

— Trebuie să-mi iau câteva lucruri din casă. Nu va dura mult.

Până atunci, Griff se întorsese la mașină, așezându-se pe scaunul din dreapta. Ea se aplecă și-i spuse:

— Nu este necesar să veniți înăuntru cu mine, spuse ea, urmând scenariul pe care i-l impusese el. De fapt, ar prefera să nu veniți. Voi fi în perfectă siguranță în propria mea casă.

— Sunt pus să vă supraveghez, doamnă. Ordinele lui Rodarte, spuse el, asigurându-se că celălalt polițist aude.

Ea se răsti supărată, uitându-se la ofițer.

— Ați putea să vă mutați mașina, vă rog, înainte ca poarta să se închidă?

Cu repeziciune, el se întoarse la mașina poliției, o porni și o

mută înainte destul încât să elibereze poarta. Laura intră în curte.

Griff nu respiră din nou până când poarta nu se închise automat în spatele lor. Dar dacă ofițerul ar fi fost cât de cât isteț, l-ar fi sunat pe Rodarte să verifice dacă vizita Laurei acasă la ea fusese aprobată. Oricum, ar fi primit curând un telefon de la hotel să fie anunțat că doamna Speakman fusese răpită. Griff spera să plece de aici înainte să se întâmple acest lucru.

— Intră pe ușa principală, ca să ne vadă.

Ea merse pe alee și parcă direct în fața casei. Griff se dădu jos și se apropie de intrarea principală a conacului; se uită împrejur, jucând rolul gărzii de corp, în caz că se uită cineva după ei. Laura își scoase cheia și descuie ușa. Alarma începu să țiuie. Nu făcu nicio mișcare s-o oprească.

Griff spuse:

— Casa de pe strada Windsor ar deveni o atracție turistică.

Ea înțelese amenințarea și formă codul care oprea alarma.

— Luminile?

Apăsă pe un întrerupător care aprindea toate luminile din casă.

— Foarte frumos, spuse el impresionat.

— Acum ce fac?

— Acum mergem în garaj. Mai concret, în apartamentul lui Manuêl Ruiz de deasupra garajului.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Despre asta este vorba?

— Da, despre asta. Cum ajungem la garaj?

Deși părea că vrea să se opună, se întoarse în schimb și merse tăfnoasă prin salon. El o urmă, ușurat că ea se îndrepta într-o direcție opusă celei spre bibliotecă.

Bucătăria era de trei ori mai mare decât casa în care crescuse Griff.

În fundul bucătăriei, era o ușă. Laura se îndreptă spre ea.

— Așteaptă, spuse el. Asta duce afară?

— Prin vestibul, mai întâi, apoi, afară.

— Ușa exterioară se vede de la poartă?

— Nu.

Griff trecu pe lângă ea, deschise ușa și văzu o încăpere

utilizabilă care merită o denumire mai bună decât vestibul. Deschise ușa ce dădea spre exterior și privi afară. Nu mai erau polițiști care să patruleze pe terenurile domeniului. Fuseseră retrași când Rodarte o mutase pe Laura la hotel în seara precedentă. Griff pândise totul și știa. Totuși, se simți în pericol când trecură printr-o curte interioară dintre casă și garajul separat. Laura arată o ușă în capătul clădirii.

— Vei ajunge la apartamentul lui Manuêlo dacă intri pe ușa aceea și apoi urci scările, dar nu-l vei găsi acolo.

— Nici nu mă aștept să fie.

Pe perete lângă ușă era un alt interfon.

— Alt cifru blestemat? Griff se duse spre el nerăbdător, iar Laura tastă un cod secret. Ușa se deschise scoțând un sunet metalic. Intrară în încăpere. Griff trase ușa după el și auzi cum se încuie automat.

— Nu aprinde luminile, spuse el, simțind că ea băjbăie pe perete să găsească întrerupătorul. Ai venit să-ți iei lucruri din casă, nu din garaj, așa că lasă luminile stinse.

El scoase o lanternă mică din brâul polițistului și o aprinse. Duse lumină la picioarele lor, dar putea s-o vadă și pe ea în lumina difuză.

— Laura, chiar este adevărat că porți un copil?

31

După expresia feței ei, întrebarea o luase complet pe nepregătite. Ea îl țintui cu privirea câteva secunde, apoi făcu o mișcare ușoară a capului.

El simți o presiune crescândă în piept. Nu mai simțise așa ceva niciodată, așa că nu putea să-i dea un nume. Era un sentiment ciudat, dar totuși unul foarte plăcut. Cum ar fi satisfacția supremă. Era un sentiment exact opus celui pe care îl simțise zilele trecute la motel, când își trecuse în revistă toată viața.

Se uită în jos la abdomenul ei, dar nu observă nicio schimbare.

Bineînțeles că n-avea cum să fie încă.

Se întrebă dacă ea se gândea, ca și el, la după-amiaza petrecută împreună, când ajunsese lângă ea și închisese ușa de la intrare. Cum și-ar fi putut ei imagina atunci ce impact cataclismic va fi avut asupra lor acel gest simplu? Din cauza lui, o viață s-a curmat. Și alta tocmai a început.

Își ridică iar privirea spre chipul ei. Privirile lor se întâlniră într-o îmbrățișare. Acest spațiu cald și intim părea deodată că este prea mic și închis. Nici nu îndrăzni să tragă adânc aer în piept, de teamă să nu rupă tăcerea apăsătoare care domnea.

Știa că trebuie să fie niște cuvinte potrivite pe care să le spui unei femei care îți poartă copilul, dar Dumnezeu îi era martor că nu știa ce-ar putea să-i spună, așa că nu rosti nimic, doar continuă să se uite țintă în ochii ei, până când, într-un final, ea schimbă privirea.

El îi atinse bărbia și îi întoarse capul înapoi spre el, dorindu-și să-l privească.

— Mă duc pe calea pierzaniei dacă nu-l găsesc pe Manuelo Ruiz. Înțelegi?

Ea scutură din cap, mai întâi încetișor, apoi tot mai hotărât.

— Nu, nu înțeleg. Nu este posibil așa ceva. Manuelo îl adoră pe Foster. El n-ar fi...

— Dar eu aș fi fost în stare?

Ea se uită adânc în ochii lui, apoi făcu un gest cu capul și cu umerii, care ar fi putut însemna și da și nu. Dar era de-ajuns că ea putea să aibă cel mai mic dubiu și acest lucru îl distruse.

El îi lăsă mâna.

— Nu știu de ce am sperat că tu mă vei crede, când propriul meu avocat nici nu s-a deranjat să mă întrebe dacă l-am ucis sau nu pe soțul tău. Pur și simplu, a considerat că am făcut-o. Dar nu sunt vinovat. Manuelo a făcut-o.

— N-ar fi fost în stare.

— A fost un accident bizar. Văzând ce-a făcut, tipul s-a îngrozit. A rămas ca lovit de trăsnet. Este speriat și poate că deja a ajuns la jumătatea drumului spre El Salvador până acum. Dar fără el, sunt terminat.

Aprinse lumina de la ceasul de mână. Plecaseră de la hotel cu douăzeci și șapte de minute în urmă. Thomas și Lane, împreună cu restul echipei probabil că treceau prin iad din cauza lui Rodarte. În curând, un întreg detașament de poliție avea să fie mobilizat.

— Nu mai am mult timp. O duse mai sus, pe scări.

În timp ce urcau, ea spuse:

— Dacă Manuelo se ascunde, acesta ar fi ultimul loc în care ar putea fi.

— Oficial, nu este niciun indiciu legat de el, în afară de un număr social de siguranță, care era fals și o adresă inexistentă.

— De unde știi asta?

— De la Rodarte. A fost citat în ziar.

— Dacă poliția nu-l poate găsi, cum crezi că vei reuși tu să dai de el? Între timp ea ajunsese la ușa din capul scărilor. Era descuiată. Griff stinse lanterna și o urmă pe Laura în apartament.

— Unde sunt ferestrele?

— Nu avem aici. Doar lucarne în partea din spate a acoperișului.

Având încredere în ea că spune adevărul, aprinse din nou lanterna, dar o ținu cu becul pe podea. Era o cameră spațioasă pentru o persoană, care, estimă Griff, acoperea jumătate din garajul de dedesubt. Era dotată cu o bucătărie mică, având și o cameră ce servea drept dormitor și un televizor așezat pe o noptieră în fața patului. Baia era înghesuită.

Apartamentul fusese deja întors pe dos de polițiști. Sertarele de la birou fuseseră lăsate deschise, ușa de la dulap era întredeschisă. Patul dublu fusese lăsat fără așternuturi. Salteaua era pusă anapoda.

— Ține lumina. Griff îi dădu ei lanterna, apoi începu căutările de la noptieră pe care era televizorul. Cum a ajuns Manuelo să fie ajutorul lui Foster?

— Era îngrijitor la centrul de recuperare. Foster stătuse acolo timp de câteva săptămâni după ce-a ieșit din spital. Într-o zi, după o sesiune de terapie epuizantă, a avut probleme cu respirația. Nu mai era legat la aparate și nici nu putea să ajungă să apese pe

butonul de alarmă. Manuelo s-a întâmplat să treacă pe acolo. N-a cerut ajutor, dar a intrat, l-a ridicat pe Foster din pat și l-a dus la cabinetul asistentelor. Foster i-a fost recunoscător că i-a salvat viața. Cred că Manuelo a simțit același lucru despre Foster. Viața lui s-a îmbunătățit considerabil de când Foster l-a luat în grija lui.

Sertarele noptierei nu aveau în ele decât câteva monede, o pereche stricată de ochelari de soare, unghiere, lenjerie intimă, tricouri împăturite.

— Înainte de a locui aici? întrebă Griff. Unde a locuit înainte?

— Poate Foster o fi știut. Eu n-am știut niciodată, răspunse ea, urmându-i mișcările cu lumina lanternei. Manuelo a venit aici cu o traistă de molton în care avea câteva lucruri și s-a mutat în apartamentul acesta. Foster i-a cumpărat haine noi. I-a plătit lui Manuelo cursurile pentru a deveni infirmier, specializat în îngrijirea paraplegicilor. Manuelo îi era foarte devotat lui Foster.

Griff pufni.

— Mda, știu.

Deși patul era evident că fusese deja controlat, el pipăi salteaua și baza patului acoperită de material, căutând cocoloși, ca și cum ceva ar fi fost ascuns. Mută patul de lângă perete și-i făcu semn să îndrepte lanternă pe podeaua de dedesubt. Era o carpetă pufoasă. Nu era niciun semn că ar fi fost tăiată să formeze un buzunar secret.

— Avea familie? Prieteni?

— Nu, din câte știu eu. Griff, Rodarte deja m-a întrebat despre toate acestea. Poliția l-a tot căutat pe Manuelo din seara... din seara în care Foster a murit.

— Din prima clipă când l-am văzut, Manuelo mi s-a părut a fi un supraviețuitor, spuse Griff. Foster mi-a spus că a venit pe jos din El Salvador până în Statele Unite. O perdeluță acoperea instalațiile de la chiuveta micuță din bucătărie. O dădu la o parte, dar găsi numai oale, tigăi și niște detergent de vase. Se uită în cuptorul de la aragaz și cel cu microunde, dar erau goale. Verifică și-n frigider, dar nu găsi nimic decât niște băuturi la cutie, condimente și trei portocale.

— Să mergi pe jos prin Guatemala și Mexic? Asta mă face să

cred că era fie foarte, foarte sărac, fie se ascundea din anumite motive și nu voia să riște să călătorească cu mijloace de transport în comun. Probabil că ambele variante sunt corecte.

În baie, se uită în rezervorul toaletei, apoi luă lanterna de la Laura și luminează scurgerea de la duș.

— Cum știi să faci asta?

— Sunt multe lucruri pe care le înveți în închisoare.

Nu era nimic în dulapul cu medicamente de deasupra chiuvetei, cu excepția ustensilelor de bărbierit, pastă de dinți și periuță. Se întoarse în odaia principală, cu mâinile în șold, uitându-se împrejur. Tavanul? Nu observa nicio suprapunere a materialului, de-a lungul căreia să fi putut tăia Manuelo o porțiune, încât să-și facă o ascunzătoare.

Înăuntrul debaralei erau câteva perechi de pantaloni negri, două perechi de pantofi negri și o geacă în stilul celor de baseball – tot neagră.

— Unde-o fi traista din molton? întrebă el retoric.

— Ce să fie?

— Ai spus că a venit cu o traistă micuță din molton în care-și ținea câteva lucruri. Unde este?

— Presupun că a luat-o cu el.

— Crede-mă, nu s-a oprit el să împacheteze în noaptea aceea. Nu și-a luat hainele sau articolele de igienă. S-a scris în ziar că s-au găsit bani cash în apartamentul lui. Nimeni nu lasă bani în urmă, decât dacă nu pleacă de bunăvoie.

— Motiv pentru care Rodarte crede că tu...

— L-am ucis și pe Manuelo. Știu. Dar nu am făcut-o. Laura, omul era în culmea isteriei. Își pierduse mințile. Alerga de parcă îl urmărea diavolul. Se încruntă când văzu ce privire i-a aruncat ea. Nu, nu de mine se temea.

Ea nu răspunse nimic. În schimb, spuse:

— Nu și-a făcut bagajele, deci tu crezi că traista lui de molton mai este încă pe aici. Și ce dacă? Cu ce ne ajută pe noi dac-o găsim?

— Poate nu ne ajută. Dar un spital de reabilitare de renume nu ar fi angajat nici măcar un îngrijitor fără să aibă documente de

imigrant. Dacă Manuelo s-a strecurat în țară, trebuie să fi avut ajutoare care să-i falsifice actele, astfel încât să se angajeze. Trebuie să fi avut o relație. Și pun pariu că ar fi păstrat legătura cu acea persoană în caz că ar fi vrut să plece naibii din Dodge, foarte repede. Ar fi...

Sunetul sirenelor care se apropiau îl întrerupseră.

— Rahat! O apucă pe Laura de mână și o trase pe ușă până la postamentul scărilor. Stinse lanterna, dar exact când făcu asta, observă ușa opusă celei de la apartamentul lui Ruiz. Ce-i acolo?

— Unde? Nu văd nimic.

— Ușa aceea. Unde duce?

— Face legătura cu mansarda de deasupra celeilalte jumătăți de garaj. Nu este terminată încă. Foster spunea că într-o zi îi va pune dușumea, dar... Ce faci?

Griff împinsese ușa să se deschidă și aerul fierbinte și stătut îi învălui. El aprinse lanterna și luminează spațiul vast și gol, în afară de izolația termică, grinzi, țevărie și conducte de electricitate.

La aproximativ zece metri în fața lui, o conductă de aer condiționat se întindea de-a lungul podelei, pe toată suprafața mansardei; era conducta care transporta aerul condiționat și căldura în apartamentul lui Manuelo.

Griff îndreptă becul lanternei spre țeava argintie și merse cu lumina până la peretele îndepărtat din față.

Sirenele se apropiau tot mai mult și făceau un zgomot din ce în ce mai tare.

El încercă să le ignore și să se concentreze la țevărie, verificând fiecare despicătură, fiecare crăpătură a materialului, căutând...

El scoase un strigăt ușor de înflăcărare când văzu crăpătura.

— Uite unde era!

Fără să piardă o secundă stând pe gânduri, el porni pe o bară foarte îngustă de lângă el și merse cu pași mărunți pe ea, dorind să ajungă la acel spațiu. Dacă ar fi alunecat, ar fi putut să spargă cu piciorul placa de rigips, care nu i-ar fi susținut greutatea. Singurul lucru care l-a păzit să nu cadă prin placă și să aterizeze cu toată greutatea pe podeaua garajului era agilitatea lui. Și hotărârea de a-l găsi pe Manuelo Ruiz.

Când ajunse la crăpătură, își băgă lanterna în gură și, sprijinindu-se pe rotulele genunchilor, se aplecă peste spațiul gol de lângă conductă.

Sirenele se opriseră. Nu era un semn bun.

Smulse banda adezivă care acoperea crăpătura și își băgă mâna în țeava goală. Trecu cu buricul degetelor peste ceva, dar, pur și simplu, nu putea ajunge. Lanterna îi căzu din gură pe podeaua din rigips, la câțiva metri depărtare de bârna îngustă pe care se balansa. Se rostogoli mai departe, ieșind din aria lui de observație. O lăsă să se ducă.

Se poticni tot înainte pe bârnă până reuși să apuce obiectul din interiorul conductei. Aerul din mansardă era fierbinte ca într-un cuptor. Chinuindu-se să-și păstreze echilibrul în timp ce cotrobăia în conductă, depunea un efort extraordinar. Genunchii îl înțepau. Șiroaiele de transpirație i se prelingeau până în ochi, făcându-i să-l înțepe. Cămașa polițistului era a naibii de strâmtă. Îi încorseta umerii, limitându-i astfel mișcările. El se întinse, forțând încorsetarea și rupse cusăturile de la umeri, dar obținu, astfel, posibilitatea de a căuta mai în adâncime.

În cele din urmă, reuși să atingă obiectul cu două degete, le strânse ca un cârlig și trase obiectul spre el destul de aproape încât să-l poată scoate. Se chinui mult să-l scoată, rupând învelișul conductei în timp ce trăgea obiectul afară. Era o traistă din molton, neagră.

Se ridică repede în picioare și, cu pașii iuți și pricepuți că ai unui mergător pe sârmă, reuși să ajungă înapoi la ușa de la casa scării.

— Am găsit-o! Dar vorbea cu întunericul pustiu. Laura dispăruse.

Casa era încă în forfotă, având luminile aprinse în fiecare cameră. Prin ferestrele care aveau draperiile trase, Laura putea să-i observe pe polițiștii în uniformă scotocind prin toate camerele după ea și Griff.

Era la jumătatea drumului din curtea interioară, când fu prinsă că într-un clește de cot de cineva venind din spate.

— Pe aici, spuse Griff.

Ea încercă să-i îndepărteze mâna, dar strânsoarea lui era foarte puternică și fu nevoită să alerge pentru a ține pasul cu el.

— Griff, asta e curată nebunie. Predă-te. Vorbește cu Rodarte. Spune-i și lui ce mi-ai povestit despre Manuelo.

Ajunseseră de acum la partea îndepărtată a garajului, de unde nu se vedea casa, departe de zona luminată, alergând haotic prin întuneric. Fugiră în jurul iazului, apoi coborâră într-o râpă naturală de-a lungul malului. Ea-și pierdu ritmul pașilor și ar fi căzut dacă el nu ar fi ținut-o strâns de braț. Umbla împleticindu-se după el.

Pământul se nivela la baza zidului conacului. Nu părea atât de înalt de la distanță. Acum, cei mei metri păreau groaznic de abrupti. Vița-de-vie și tufișurile care acopereau râpa erau dese, dar bine întreținute. În mod absurd, văzură o cutie de suc atârând printre rădăcinile amestecate ale unui arbust de glicină, care era înfrunzit și acoperea complet o parte vastă a zidului.

— Griff. Ea îl trase tare de mână.

Se întoarse spre ea.

— Ascultă și crede-mă, Laura. Rodarte este convins că l-am ucis pe Bill Bandy acum cinci ani. Acum, n-are niciun dubiu că l-am omorât și pe soțul tău. Dacă mă predau singur, voi ajunge la mila unui sistem de justiție în care nu mai am încredere. Mai ales de când l-au ales pe Rodarte să se ocupe de acest caz.

— Atunci predă-te altcuiva.

El scutură din cap cu încăpățănare.

— N-o voi face până când nu-l voi putea aduce pe Manuelo Ruiz

cu mine, pregătit și dornic să admită că povestea mea este adevărată. Trebuie să-l găsesc.

— Bine, înțeleg acest lucru, spuse ea, râsuflând greu după acea fugă. Dar lasă-mă să mă întorc. Lasă-mă pe mine să le spun varianta ta și să le explic de ce nu vrei să te predai.

— Nu. — Dacă le spun...

— De ce a dispus Rodarte să te țină încuiată?

— Să mă protejeze de tine.

— Corect. Deci, dacă voi fi încolțit, atât timp cât te am pe tine ostatică, am ceva cu care să mă târuiesc.

— Nu mi-ai putea face rău.

— Tu știi asta. Rodarte nu știe. Acum, hai să mergem. O trase după el tot înainte, spre arbustul de glicină.

— Ai impresia că eu pot să mă cațăr?

— Nici nu trebuie. Ținând-o încă cu mâna de braț, o folosi pe cealaltă să îndepărteze crengile și ramificațiile de la vița-de-vie, descoperind un grilaj din metal la baza zidului. Îl dădu la o parte cu vârful piciorului. Scurgerea, spuse el.

— Cum ai găsit asta?

— Am venit să caut. Îi puse mâna pe umăr și o forță să se aplece. Mergi târâș. Sunt chiar în spatele tău.

Întinzându-se pe burtă, se strecură prin deschizătură. Pământul era umed, dar datorită secetei nu era mocirlos. Zidul era gros cam o jumătate de metru. Pe partea cealaltă era o centură de verdeață de douăzeci de acri, care servea ca barieră între proprietățile private de elită care erau spate în spate, ca cea a lui Speakman și cartierul comercial la capătul îndepărtat.

Până când s-a ridicat ea în picioare, Griff împinsese traista prin deschizătură. S-a chinuit mult să-și strecoare umerii lați, dar reuși în cele din urmă și sări în picioare pe partea cealaltă. Luând-o de mână, o călăuzi de-a lungul unei văi stâncoase și abrupte. Acum era uscat, dar când ploua, apa folosită de la conacul familiei Speakman se scurgea acolo prin grilajul de fier prin care reușiseră să evadeze.

Odată ce trecură de valea stâncoasă, Griff o luă la fugă prin fâșia verde. Dar pe măsură ce se apropiau de bulevardul de pe

partea mai îndepărtată, o luă la pas lejer. Peste stradă largă era un rând de magazine cu de toate și două restaurante foarte populare. Magazinele erau închise, dar restaurantele erau aglomerate, fiind ora cinei.

Oprindu-se la umbra parcului, eliberă mâna Laurei îndeajuns încât să-și poată scoate cămașa de la uniformă, rămânând îmbrăcat într-un tricou alb. El scoase pistolul din tocul polițistului, apoi aruncă arma, cureaua, cămașa, pălăria și băutura răcoritoare în cel mai apropiat tomberon. Închise fermoarul după ce băgă pistolul în traistă de molton a lui Manuêlo Ruiz.

Luând-o iar de mână, așteptă până se mai liniști traficul, apoi tăie de-a latul strada. Nu alergă, pentru că ar fi atras atenția, dar merse încet spre parcare de la restaurantul indian. Se strecură printre toate rândurile de mașini până când ajunseră în spatele parcării, unde era întuneric.

Scoase o cheie la întâmplare din buzunarul pantalonilor și se folosi de ea pentru a descuia una dintre mașini. Deschise portiera din dreapta și o băgă pe ea înăuntru. El se duse pe partea cealaltă și se urcă la volan, închise portiera și aruncă traista de molton pe bancheta din spate. Lumina de la bordul mașinii licări, apoi se stinse, lăsându-i în întuneric.

Rămaseră nemișcați și tăcuți, încercând să-și revină.

Până acum, de câte ori se opriseră, Laura nu realizase cât de vlăguită era și cât de repede îi bătea inima, atât de la adrenalină, cât și de la epuizarea fizică. Palmele îi erau murdare. Partea din față a treningului era pătată cu pământ umed.

— Îmi pare rău de felul în care arăți, spuse el, când îi văzu palmele.

— Și eu sunt o fugară acum. Nu-mi fac griji pentru niște noroi.

— Nu tu ești fugară, eu sunt. Tu ești ostatica mea, să nu uiți asta.

Ea avu o tentativă jalnică să zâmbească.

— M-ai întrebat de ce Rodarte m-a pus sub observație și m-a ținut încuiată? El pretinde că e pentru protecția mea.

— Dar?

— Se temea să nu te ajut să scapi. Privirea lui rămase neschimbată, dar ea putu să citească întrebarea nerostită din ochii lui. N-a spus-o niciodată, dar am simțit eu că de asta m-a cazat la hotel, sub pază. Și se pare că tot te-am ajutat să scapi, nu-i așa?

— Asta înseamnă că mă crezi că sunt nevinovat?

Înainte să-i răspundă, o mașină a poliției trecu pe bulevard cu sirena pornită și cu farurile luminând puternic. Griff aprinse farurile mașinii. Zâmbind sarcastic, spuse:

— Periculos cartier. Mai bine ne-am muta în unul mai sigur.

El fu nevoit să aștepte să treacă altă mașină a poliției ce venea cu viteză în direcția lor.

— Poți să scoți limba la ei, remarcă ea.

— Nu am de ce să fac asta. Nu vor urmări mașina aceasta.

— A cui este?

El conducea, fără să spună nimic.

— Vizita ta la casa avocatului a fost o știre de senzație.

— Da, am văzut. Mass-media a uitat să menționeze ce nenorocit fiu de cățea este *fostul* meu avocat?

— A spus că te-a denunțat pentru că voia să te ajute.

— Rahat. Încerca să-și scape propriul cur.

— Te-au căutat ore întregi.

— Am avut noroc.

— Cum ai reușit să scapi?

El îi aruncă un zâmbet pieziș.

— Nu mi-a fost ușor. Odată, dacă vei avea timp la dispoziție, poate am să-ți povestesc toate aventurile prin care am trecut în acea noapte.

Ea aruncă o privire de sus în jos peste îmbrăcămintea lui.

— Poliția căuta un bărbat în pantaloni de alergat și teniși.

— Care abia mai stăteau pe mine în dimineața celei de-a două zile. Călătoream fără bagaje, dar din fericire, înainte să mă duc acasă la Turner pusesem niște bani în șosetă. I-am cheltuit a doua zi când mi-am cumpărat niște haine de la un supermarket mare. Se uită în jos la tricou și la pantalonii de uniformă. Selecția era limitată. Sunt sigur că unele lucruri erau mișto, așa că nimeni nu întrebă clientul de ce arăta de parcă fusese aruncat într-un râu

poluat și apoi trecut printr-o mașină de tocat haine.

— Ai fost recunoscut?

— Mă îndoiesc. Piața atrage un mare număr de persoane de origine hispanică. În mod normal, ei urmăresc fotbalul european, nu pe cel american. Am făcut tot posibilul să trec neobservat.

Ochii ei priviră părul lui blond.

— Nu cred că ți-a fost foarte ușor.

— Nu, mai ales când am început să întreb în dreapta și-n stânga de Manuelo Ruiz, căutând pe cineva care poate îl cunoștea. Aceste întrebări inchizitoriale stârneau mult mai multă suspiciune decât înfățișarea mea de vagabond. N-am făcut mulți purici pe acolo.

— Unde ai stat ascuns până acum?

El nu-i răspunse.

— N-ai de gând să-mi spui, nu-i așa?

— Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Rodarte nu va putea să te acuze vreodată că ai colaborat cu mine. Tu ești ostatica mea. Ai priceput?

— Da, am priceput. Nu cred că Rodarte va înghiți gălușca. Când s-a prezentat în fața mea, i-am recunoscut numele imediat. Înainte, când m-ai avertizat tu cu privire la el, nu mi-ai spus că este polițist. Ai făcut să sune ca și cum era un răufăcător. Ai spus că i-a dat unui prieten de-al tău o bătaie soră cu moartea.

— Chiar așa a fost. Și a abuzat-o sexual. I-a mutilat fața. I-a rupt...

— Vorbești de o *femeie*?

— Da, pe care Rodarte a omorât-o aproape.

Laura avusese impresia că Griff se referea la un bărbat. Acum, aflând că Rodarte abuzase de o femeie, se umplu de repulsie și frică.

— A atacat-o pe ea din cauza ta?

— Pentru că n-a vrut să-i dea niciun fel de informații.

— Ce fel de informații?

— Despre afacerile mele trecute și prezente. Chiar dacă nu știa mare lucru, n-a ajutat-o prea mult să-i spună asta lui Rodarte.

— Probabil era convins că tipa știa ceva. Este o prietenă

apropiată?

— Cred că se poate numi prietenie ce e între noi. De fapt, sunt clientul ei. Este o prostituată.

Această nouă informație o dădu pe spate. Oare cheltuise din cei o sută de mii de dolari pe care ea și Foster îi dăduseră, pentru a plăti serviciile unei prostituate? Bineînțeles că erau banii lui și putea să facă ce dorea cu ei, doar că nu mai cunoscuse vreodată pe cineva, indiferent de sex, care să recunoască faptul că apela la prostituție. Poate acesta era motivul pentru care era atât de uimită că el recunoștea acest lucru atât de natural.

Curiozitatea o cuceri.

— Cum o cheamă?

— Marcia. Nu este o prostituată de stradă. Are un bordel. Sau avea. Au trecut luni de zile de când a fost maltratată și încă mai are nevoie de timp să-și revină, trecând printr-o serie de operații de reconstituire a feței. Nici nu vrea să discute cu mine despre ăla. O fi având Rodarte insignă, dar o folosește ca permis de liberă trecere pentru a face rău oamenilor și a scăpa basma curată. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Tu ai fost cu el. Te-a atins vreodată?

— Noaptea trecută m-a strâns tare de braț. M-a făcut să mă cutremur. Cred că știa că așa mă voi simți, de asta a și făcut-o. În spatele a tot ce spunea, era o invitație sexuală.

Degetele lungi ale lui Griff se închideau și se deschideau pe volanul mașinii, de parcă ar fi vrut să-l smulgă de pe tabloul de bord.

— Era doar o chestiune de timp până să înceapă să-ți facă rău. Acesta a fost un alt motiv pentru care am vrut să te scot de acolo. Orice ți-ar fi făcut, intenția lui era să te facă să recunoști că ai avut o relație amoroasă cu mine.

Ea își aminti cum Rodarte venise foarte aproape pe la spatele ei, promițându-i în șoapte pline de semnificații că va fi protectorul ei – sau nu – atunci când aventura ei cu Griff avea să fie descoperită. Poate că Griff într-adevăr o salvase. Dar mai avea încă foarte multe răspunsuri de dat.

— Deci ai făcut rost de o mașină, de un loc în care să te ascunzi și l-ai urmărit pe Rodarte.

— Tu ești singura mea legătură cu Manuelo. Știam că va fi esențial să te iau cu mine să-l găsim împreună. Dar mai știam că Rodarte te va ține sub supraveghere atentă, așteptându-se ca eu să încerc să te contactez mai devreme sau mai târziu. Ieri-seară, după înmormântare și recepție, am parcat pe Preston Road, aproape de locul în care am lăsat mașina în seara aceasta. Când am văzut caravana de mașini de poliție venind din direcția conacului vostru, am intrat și eu în trafic. Deci eram, practic, în fata escortei de poliție. Am încetinit. V-am lăsat să treceți de mine, apoi te-am urmărit până la hotel.

— De unde ai aflat numărul camerei mele?

— Nu l-am aflat, dar am dedus logic că vei fi cazată la ultimul etaj.

— Eram singură pe tot palierul.

— M-am gândit că așa va fi. Când am venit acolo astă-seară am avut o fracțiune de secundă la dispoziție să mă uit de-a lungul holului să văd la care ușă stătea gardianul de pază, înainte să arunc o stivă de cutii goale peste colegul lui. În fine, aseară, după ce-am văzut unde vei fi când voi avea nevoie de tine, m-am întors la domeniu să încerc să mă strecur înăuntru. Paznicii nu au părăsit o clipă poarta principală, dar polițiștii care patrulau pe întreg teritoriul proprietății fuseseră retrași. Nu mai era nevoie de ei, din moment ce tu nu mai stăteai acolo. Știam că parcul din spatele proprietății era singura cale de a pătrunde. Am pipăit fiecare centimetru al aceluia zid exterior al domeniului, mergând propriu-zis în patru labe. Și pe întuneric. Căutam o porțiță din fund. Ceva. Mi-a luat ore bune până am găsit grilajul. L-am lărgit și m-am strecurat prin el.

— Și ai lăsat acolo cutia de suc, ca s-o poți găsi din nou din interior.

— S-o pot lua din mers. Asta în caz că polițiștii ar fi fost în urmărire intensă. Restul îl știi, mai mult sau mai puțin. După câteva secunde, spuse: Cu excepția acesteia.

Viră spre parcare a unui teatru cu mai multe săli și găsi un loc liber între o dubiță cu un Garfield atârănând la parbriz, fiind lipit de lăbuțe pe parbriz... și un camion de marfă cu roțile mai mari decât

mașina lor.

El scoase cheile din contact și se întoarse spre ea.

— În noaptea când am ieșit din închisoare eram disperat să mi-o pun cu cineva. Am mers la Marcia. Doar de data aceea. Nu am mai fost cu nimeni de atunci.

Ea trase aer în piept, stătu așa câteva secunde, apoi răsuflă ușurată.

— Chiar mă întrebam.

— De ce nu m-ai întrebat pe mine?

— Nu aveam niciun drept.

El se mișcă brusc, întinzându-și brațul prin spațiul care-i separa, ducându-și mâna în spatele gâtului și trăgând-o cu forța spre el. O sărută cu putere, apăsându-și buzele pe ale ei, adâncindu-și limba în gura ei. Apoi o împinse la loc la fel de repede cum o trăsesese.

Apoi spuse răgușit:

— Aveai tot dreptul.

O eliberă din strânsoarea de după gât și se întoarse la locul lui de la volan. Timp de câteva secunde, au stat tăcuți, ascultând doar pocnetele încete scoase de motor, în timp ce începea să se răcească.

În cele din urmă, se întoarse spre ea.

— El m-a sunat. Foster. În ziua în care ai aflat că ești însărcinată. M-a invitat la voi acasă în seara următoare, ca să-mi mulțumească și să mă plătească personal. Știai ceva legat de asta?

— Nu.

— A mai spus că găsisese o soluție cum să fiu răsplătit dacă aș fi trăit mai mult decât voi. Ți amintești de chichița aceasta?

Ea încuviință din cap.

— Spunea că a găsit cum să facem. S-a folosit de acest motiv și de promisiunea celor cinci sute de mii de dolari ca să mă determine să merg la el. Și în timp ce eram acolo, Manuelo a încercat să mă omoare.

— *Poftim?*

— Ai auzit bine.

— De ce?

— Pentru că așa i-a ordonat Foster.

Ea se îndepărtă cât mai mult de el, până ajunsese să se lipească de portieră.

— Minți!

— Nu, nu mint. Și tu știi că nu mint, Laura, altfel te-ai fi împotrivit mult mai aprig înainte să pleci cu mine de la hotel. Nu ești o adversară ușor de învins și nu ești nici lașă. Dacă ai fi vrut să scapi de mine, ai fi strigat din toți rărunchii criminalul, la fiecare pas; pentru că, așa cum ai spus și tu, ești convinsă că nu reprezintă nicio amenințare pentru tine și nu ți-aș face niciodată rău. Ești aici pentru că așa-ți dorești tu. Vrei să afli adevărul cu privire la tot ce s-a întâmplat atunci. Oricum ar fi, vei asculta până la capăt.

El se opri să-și tragă sufletul și să-și pună ordine în gânduri. De asemenea, voia să vadă dacă ea avea de gând, la urma urmelor, să deschidă portiera și s-o ia la fugă prin parcare ținând ca din gură de șarpe. N-o făcu, așa că începu iar:

— În ultimele zile, am petrecut orele pe lumină și o mare parte din noapte gândindu-mă. *Gândindu-mă*. Și amintindu-mi. În mintea mea am reprodus fiecare cuvânt, fiecare detaliu minor, de la prima întâlnire și până la acele ultime momente îngrozitoare ale lui Foster; să-mi dau seama acum cât de minuțios pusese totul la cale. Era un plan genial de joc. Mi-am dat seama că mințise când m-a sunat să-mi spună că ești însărcinată. Eu nu aflasem de la tine. M-am gândit că poate asta fusese cea mai bună bucatăică de momeală pe care mi-o pregătise el în cursă. De asta te-am întrebat mai devreme dacă ești într-adevăr însărcinată.

— Am primit confirmarea în ziua precedentă morții lui.

— Deci măcar asta era adevărat. În momentul în care Foster aflase că va avea un fiu și un moștenitor, n-a mai pierdut nicio clipă și a încercat să-mi însceneze ceva, ca să-mi închidă gura pentru totdeauna. Doar că planul s-a întors împotriva lui și a murit el, în schimb.

— Cum? Cum, Griff? Ce s-a întâmplat când ai ajuns acasă?

— Manuelo m-a condus înăuntru, ca de obicei. Mi-a turnat cava

de băut, apoi ne-a lăsat pe mine și pe Foster singuri în bibliotecă, închizând și ușile după el. Am ciocnit în cinstea succesului nostru. El a început să vorbească... ei bine, porcării. Despre cât de încântați erați amândoi că ești însărcinată.

— Astea nu erau porcării.

— Da, dar... modul în care o spunea el era de căcat. Se lăsă dus de val sau se prefăcu doar. Mi-a spus că niciodată n-ai fost mai frumoasă ca atunci când i-ai spus: „Vom avea un copil noi doi“ și cât de important era acest *noi* pentru un bărbat în situația lui. Mi-a mai spus că sânii tăi au devenit sensibili, că nu-l vei mai lăsa să-ți atingă și se gândea cât de jenată te-ai simți tu dacă ai ști că el îți spune aceste lucruri. Apoi vorbi despre copil. Puteam să ghicesc ce avea să fie? Dacă mă gândisem la ce sex mi-aș dori să aibă copilul, atunci când făceam dragoste cu tine? Îmi aminti că va trebui să citesc în ziar dacă bebelușul va fi băiat sau fată. Că nu aveam să știu numele lui, până nu s-ar fi tipărit în ziar. Griff zâmbi sarcastic. Uitându-mă înapoi, pot să-mi dau seama că mă provoca. Spunea lucruri care știa că mi se vor urca la cap. În acele momente, nu voiam decât să-l fac să nu mai vorbească despre tine și copil. Nu voiam să aud ce familie drăguță și fericită aveți să fiți voi trei.

El o privi cu subînțeles, întrebându-se dacă ea putea să-și dea seama ce vrea el să spună. Ghici că se prinsese. Ea își coborî privirea spre mâini, care erau prinse strâns în poală.

— Mi-a arătat banii de recompensă. Vederea lor mi-a făcut greață. Greață la stomac, greață de mine. Marcia susține că niciodată nu se simte ca o curvă, dar eu când m-am uitat la cutia aia de bani, așa m-am simțit. Înțelegerea noastră n-a fost în afara legii, dar m-am simțit mult mai vinovat luând banii lui Foster decât m-am simțit atunci când am luat cele două milioane de la Vista... și ăsta-i adevărul, Laura, martor mi-e Dumnezeu. Nici măcar n-am vrut să-ți ating, iar el a simțit lucrul ăsta. A spus că era surprins de reținerea mea. Am bâlăbit o scuză, să mă scot. Apoi a început să râdă și a spus: „O, dragule, tu nu vrei să se termine aventura voastră, nu-i așa?“

Laura se uită la el, sfîchindu-l cu privirea.

— Poftim?

— Ceva de genul ăsta. A început să mă ia în râs că am început să fiu dependent de tine, așa cum se întâmplase și cu jocurile de noroc. A spus că, probabil, mi-a făcut mare plăcere „să ți-o trag“... și ăsta e un citat. Îmi zâmbea mereu plin de fericire. Doar gândindu-mă la asta acum, mă enervez din nou ca atunci. În dorința de a nu risca să arunce îndoileli asupra inocenței lui, el și-a ținut în frâu mânia și a rămas la fapte. I-am spus că este un nenorocit obsedat. El nu voia deloc să înceteze și-mi spunea întruna „, Bietul Griff“. Întepăturile acestea m-au făcut să văd roșu în fața ochilor, Laura. Recunosc acest lucru. Simțeam că mai am un pic și-mi pierd controlul. Chiar dacă era într-un scaun cu rotile, voiam să-i fac de petrecanie. Îmi doream atât de mult, încât a trebuit să mă întorc cu spatele la el. Când am făcut-o, m-am uitat jos pe birou. Jur pe Dumnezeu că n-am văzut cuțitașul de desfăcut scrisori. Sau dacă l-am văzut, nu mi-am dat seama. N-am observat decât o foaie de hârtie cu un scris ce părea că are caracter oficial. Atunci Foster s-a retras. A încetat cu rânjetul ăla hidos. Nu știu dacă a simțit cât de aproape eram eu să-l calc în picioare în mijlocul camerei sau dacă a văzut ce observasem eu. În orice caz, a spus „Aha, de asta ai venit, nu-i așa? Asta e clauza mea pentru situația în care s-ar întâmpla că eu și Laura să murim înaintea ta. Citește-o“. În acel moment, nu voiam decât să închei afacerea cu el și să plec naibii de acolo, înainte să fac ceva ce aș fi regretat. Așadar, am ridicat foaia și am început să citesc. Sau am încercat.

— Era o amestecătură de cuvinte.

Surprins, o întrebă:

— Ai văzut foaia?

— Rodarte mi-a dat-o, întrebându-mă dacă știu ce înseamnă.

— Bine, deci știi și tu că era un vicleșug. Eu fusesem servit cu un bourbon foarte puternic. Și încă mai vedeam roșu în fața ochilor din cauza lucrurilor pe care le spusese. Credeam că din cauza asta nu pricepeam ce citeam. Am luat-o de la început s-o mai citesc o dată. Și atunci am simțit o mișcare în spatele meu.

— În spatele tău?

— Manuelo. Nu-l auzisem când s-a întors. Probabil Foster spunea întruna chestia cu „Bietul Griff“ ca să nu-l aud. L-am zărit pe Manuelo cu coada ochiului exact la timp.

Reflexele, ascuțite de ani întregi de blocat atacanții, dădură rod. Se dădu în lături doar cu câțiva centimetri, dar fu de ajuns să neutralizeze atacul lui Manuelo asupra lui.

— Din păcate, reflexele lui erau aproape la fel de rapide ca ale mele și a reușit să mă cuprindă cu brațele, cu unul mă strângea de gât, iar cu celălalt în jurul cutiei toracice. Știi cât de musculos și puternic este.

Ea confirmă din cap.

— A început să mă strângă. Mă simțeam de parcă aș fi avut un piton în jurul meu. Griff își aminti cum se zbătea și-l zgâria pe brațe. I-a rupt pielea lui Manuelo cu unghiile, dar altceva n-a reușit să-i facă. Pentru un bărbat atât de mic de statură, avea o forță uimitoare. Mușchii lui fuseseră folosiți să pună toată presiunea acolo unde era nevoie – și reușea să facă asta cu un control absolut.

S-au angajat într-un dans macabru, mergând în cerc, doborând masa din fund, făcând să cadă tot felul de obiecte pe podea, spărgând o lampă.

— Am încercat din răspuțeri să scap din strânsoarea lui, continuă Griff, măcar pentru o fracțiune de secundă, să pot să trag aer în piept. N-am reușit pe nicio cale. Curând, începusem să simt cum mă părăsesc puterile. Începusem să văd puncte negre în fața ochilor. Mai avusesem simptomele acestea și îmi pierdusem cunoștința pe terenul de fotbal, așa că știam ce va urma, că mă voi prăbuși. Dar tot puteam să-l văd pe Foster stând în scaunul lui cu roțile, lovind în ritm de trei palmele de mână, mormăind „Fă-o, fă-o, fă-o“ – tot în ritm de trei.

Laura își apăsă cu putere degetele de buze.

— Crezi vreo vorbă din ce spun eu aici sau îmi răcesc gura de pomană? întrebă el.

— Continuă.

— Îți va plăcea ce voi spune acum. Eram pe punctul să leșin când am realizat că-mi dau seama de un lucru pe care îl știam de

când îl întâlnisem. Era nebun.

— Nu spune asta.

— Nu, Laura. Va trebui să mă ascuți. Era nebun. Cel puțin la un anumit nivel. Ce bărbat cu mintea întreagă la cap, căsătorit cu tine, ar fi cerut altui bărbat să facă amor cu tine? Indiferent de motiv.

Ea nu-i dădu niciun răspuns, și nici Griff nu se aștepta la unul.

— Acum, sunt convins că intenția lui de la început a fost să scape de mine. Ea fu pe cale să-l contrazică, dar el vorbi înaintea ei: Gândește-te puțin. Era obsedat că înțelegerea noastră să rămână un secret. Pentru a fi el sigur că va rămâne așa, eu trebuia să mor. Nu era deloc un lucru curat să mă lase să trăiesc. Pentru un obsedat de curățenie, eu reprezentam o cută inacceptabilă pe prosopul de la bar, un strop de apă pe faianță. El insistă mereu că totul trebuie să fie perfect, iar ca planul lui să fie perfect, era necesar ca eu să fiu eliminat. Făcu o pauză, apoi spuse: Pe el am putut să-l înțeleg. Dar față de tine am un semn de întrebare.

— De mine?

— Ai fost și tu implicată în afacerea asta, Laura? A fost și planul tău?

— Nici măcar nu voi onora această întrebare cu un răspuns.

— De ce te-ai dus la Austin tocmai în ziua aceea?

El ascultă în timp ce ea îi povestea cum s-a întâmplat.

— Orice s-a întâmplat în seara aceea, eu n-am fost implicată în niciun fel, spuse ea cu patimă. Nici măcar nu știusem că ai fost la conac până când mi-a spus Rodarte că s-au găsit amprente tale pe arma crimei.

El își trecu palma peste față.

— Nu credeam că ai fi putut să-mi plănuiești moartea, dar când am rămas singur cu mine însumi, mi-a trecut și această întrebare prin minte. Ai plecat la Austin ca pretext să nu fii martoră la uciderea mea?

— Chiar ai crezut asta cu adevărat?

— E ciudat cât de limpede ți se pare că vezi lucrurile atunci când crezi că ți-a venit sfârșitul. Refuzaseși atunci să mai vorbești cu mine după ultima noastră după-amiază împreună.

— Știi de ce n-am făcut-o, de ce n-am putut s-o fac, Griff.

— Te simțeai vinovată.

— Da.

— Așa că poate singura modalitate de a scăpa de sentimentul acesta era să-mi faci de petrecanie.

Ea îl privi neclintită cu o expresie sigură pe ea.

El oftă.

— Bine, ar trebui să știu mai mult de atât. Dar asta mi-a trecut mie prin minte. Dar atunci, chiar când eram pe cale să-mi pierd cunoștința, un gând și mai negru mi-a dat ghes. Că și tu știai de secretul lui Foster.

Ea se uită la el fără nicio reacție preț de câteva secunde, apoi cedă.

— Ce vrei să spui?

— După ce ai fi născut copilul, dacă ar fi decis că și tu reprezینی o amenințare pentru taina lui?

— Foster m-a iubit. Știu asta cu siguranță. Mă adoră.

— Nu am niciun dubiu, Laura. Dar mintea lui era mai afectată decât îi era trupul. Dacă ar fi început să te considere un inconvenient al planului lui perfect? Dacă ai fi dispărut din peisaj, el ar fi rămas singurul din univers care știa despre adevărata proveniență a moștenitorului său. Ai fi fost o amenințare vie și, ca urmare, ar fi trebuit să dispari.

— Niciodată n-ar fi fost în stare!

— Poate, spuse Griff fără convingere. Dar teama mea că ar putea să-ți facă asta mi-a salvat viața. Mi-a dat forțe proaspete. Am început să mă lupt cu nenorocitul ăla din El Salvador de parcă aș fi fost o bestie venită din iad. Împingeam cu capul. Loveam cu picioarele. Zgâriam. Am încercat chiar să-l mușc. Dar aveam mare nevoie de oxigen. Coordonarea mea era de rahat. Abia eram în stare să gândesc. Tot ce reușisem era să-mi consum toate rezervele. Abia atunci mi-am dat seama că singura cale să mă salvez era să mă prefac că nu mai rezistam. Atunci, m-am lăsat moale.

— „Bine, bine, bine“ – îl auzeam pe Foster spunând. Manuelo mi-a dat drumul. Avusesem prezența de spirit să cad cu fața pe

covor, ca să pot ascunde faptul că încă mai respir. Foster spunea „*Muy bien, Manuelo. Muy bien. Muy bien.*“ „Îl auzeam pe Manuelo cum își trăgea răsuflarea. Stătea aproape de mine. Am deschis un ochi pe jumătate și i-am văzut pantoful drept la numai câțiva centimetri de capul meu. L-am apucat de gleznă și l-am tras de picior. Gravitătea a făcut apoi treaba mai dificilă.

Manuelo a căzut cu greu, aterizând pe spate. Griff se aruncă asupra lui și-i dădu un pumn în nas, simți cum cedează cartilagiul din cauza izbiturii și văzu cum curge sângele pe mâna albă. Dar Manuelo nu era încă învins. Își puse dosul palmei sub bărbia lui Griff și-l împinse puternic, de ar fi putut să-i frângă gâtul dacă nu și-ar fi ferit capul la timp.

Manuelo se folosi de secundă aceasta pentru a-l ataca din nou pe Griff. Sări în picioare cu agilitatea unei pisici și lovi o tâmplă de-a lui Griff cu călcâiul. Griff răcni de durere în timp ce durerea i se răspândea în tot craniul. El simți cum i se face greață din adâncul gâtului, dar o înghiți în timp ce se clătina pe picioare.

Reuși să stea în picioare, dar nu avea un echilibru foarte bun. Camera se învârtea cu el. Pentru a îndepărta starea de inconștiență care îl amenința, Griff clipi rapid și se concentră numai asupra lui Manuelo. Zâmbetul perfid al bărbatului se transformă într-un rânjel fioros.

— Avea cuțitașul de desfăcut scrisori în mână, îi povesti Griff Laurei. Foster spunea „Fără sânge, fără sânge, fără sânge.“ Dar nu cred că Manuelo îl auzea. Trecuse deja de faza ascultatului și nu-l mai interesa nimic. Lupta devenise deja o chestiune de onoare personală. I se ordonase să mă omoare. Pentru a-și păstra imaginea, asta intenționa să facă.

Ochii Laurei erau larg deschiși. Nu se mișcase și nu scosese niciun sunet preț de câteva minute.

— Când Manuelo ataca, eu saream în lături. Griff se bazase pe sincronizarea lui, talentul neprețuit care îi dădea posibilitatea să arunce o pasă cu o precizie care sfida legile fizicii, cu o fracțiune de secundă înainte să fie placat. Așteptase până când Manuelo făcuse o mișcare, apoi se lăsă în jos, căzu pe covor și se rostogoli. Manuelo nu-și putu stăpâni avântul. El căzu peste scaunul lui

Foster, prăbușindu-se cu putere.

— Și cuțitașul de desfăcut scrisori...

— Da. A fost împlântat până la plăsele în gâtul lui Speakman. După ce s-a ridicat, Manuelo a văzut ce-a făcut și a scos un urlat. Atât timp cât voi trăi, nu voi uita sunetele acelea. Un alt sunet pe care Griff nu avea să-l uite vreodată era sunetul gălgâit ce se auzea din gura lui Speakman, care se deschidea și se închidea că botul unui pește ce era pe moarte. Dar Laura nu avea nevoie să audă detaliile îngrozitoare despre cum suferise soțul ei înainte să moară.

— A fost un accident înfiorător, îi spuse el în final. Dar pentru Rodarte, toate acestea reprezintă fapta unui iubit gelos care a fost părăsit.

Pentru multă vreme au stat nemișcați. Era să mai scoată un cuvânt. În cele din urmă, Laura trase aer în piept, răsuflând ușurată, ca și cum tocmai se trezise dintr-un somn adânc sau dintr-un coșmar.

— Ai dreptate. Exact așa vede Rodarte lucrurile.

— Dar *tu* cum le vezi?

33

După câteva minute de liniște, Griff continuă:

— Probabil mă crezi, măcar un pic, altfel nu ai mai fi încă în mașina asta.

Laura își trecu degetele prin păr. Tot încercase să găsească cuvinte care să exprime îndoielile pe care le adunase fără să pară neloială față de soțul pe care tocmai îl îngropase. Dar nu era sigură că acest lucru mai era acum posibil.

— Foster era în al nouălea cer când a primit vestea despre copil, începu ea, dar l-am implorat să nu-ți spună nimic până când nu avea să ni se confirme sarcina.

— M-a sunat imediat după ce ai primit rezultatele analizelor medicale.

— În acea seară a recunoscut că vorbise cu tine. Și-a cerut

scuze că nu a așteptat să fiu și eu de față când te-a sunat, dar spunea că abia așteaptă să împartă cu tine vestea cea mare. Spunea că tu ne dorești tot binele din lume, dar că interesul tău cel mai mare era să știi când vei primi banii.

— Este o minciună. Eu...

Ea ridică mâna.

— Lasă-mă să-ți spun punctul meu de vedere. Poți să mă dezaprobi mai târziu. El confirmă dând din cap. Foster și cum mine am sărbătorit în acea seară. O rugase pe doamna Dobbins să pregătească o cină specială. M-a forțat să mănânc mai mulți cartofi, amintindu-mi că mănânc acum cât pentru doi. Nu mă pierdea din ochi nicio secundă. M-a silit să urc cu liftul până sus, nu m-a lăsat s-o iau pe scări. Spunea că scările sunt periculoase, că aș fi putut să cad. I-am spus că aveam s-o iau razna, dacă așa avea de gând să mă trateze în următoarele nouă luni. Dar îi înțelegeam starea. De fapt, am și râs de atitudinea lui de a mă proteja prea mult. Când Manuelo îl pregătise de culcare, m-am dus la el. M-a luat în brațe și mi-a spus cât de mult mă iubește și cât de fericit era că vom avea un copil. Lucruri de genul acesta. Obrajii i se aprindeau pe măsură ce începea să înțeleagă cum stau lucrurile. Era foarte tandru și afectuos, mai iubitor decât fusese în luni de zile. Am stat lângă el până a adormit. Simțea foarte intens tăcerea apăsătoare a lui Griff și privirea lui înghețată. Datorită comportamentului lui din acea seară, n-am putut să înțeleg de ce a insistat atât de mult să merg la Austin a doua zi dimineață. Era o călătorie inutilă. Incidentul care avusese loc putea fi rezolvat de supraveghetorul de acolo... și așa ar fi trebuit să fie. Acesta a luat-o ca pe o insultă la adresa lui, că Foster m-a trimis pe mine să văd cum stau lucrurile. Nu era stilul lui obișnuit de a rezolva lucrurile. Nu înțelegea deloc ce sens avea să mă trimită pe mine.

— Pentru mine are un foarte mare sens.

Cu părere de rău, încuviință și ea cu un semn al capului.

— Am reușit să rezolvăm problema din Austin până la ora prânzului. Aș fi putut să mă întorc cu o cursă mai devreme la Dallas, dar, fără să mă consulte, Foster m-a silit să iau cina cu unii dintre cei mai importanți angajați de la birourile din Austin.

Masă s-a prelungit la nesfârșit. Abia am reușit să ajung la aeroport să prind avionul de ora 21, ultimul zbor din acea seară.

— Nu voia să te întorci acasă până la ora aceea. Voia să fii departe, să nu-i stai în cale. Până te întorceai tu acasă, eu trebuia să fiu mort.

— Tot nu pot să cred asta, Griff. Pur și simplu, nu pot. În ciuda părerii tale despre el, nu era un dement. Recunosc faptul că începuse să aibă din ce în ce mai multe obsesii. Să facă orice lucru de trei ori. Curățenia. Ai văzut câte sticlucțe de dezinfectant pentru mâini avea?

— Erau răspândite peste tot.

— Nimic nu trebuia să fie pătat, nimic să nu fie nelalocul lui, nimic lăsat la voia întâmplării. Dar mi-e imposibil să cred că ar fi putut să-i ordone lui Manuêlo să te ucidă cu mâinile goale.

— Nu voia ca sângele meu să-i păteze covorul neprețuit.

Ea îi aruncă o privire.

— Știi ce vreau să spun. Cum credea că va scăpa basma curată din toată povestea asta?

— Ar fi pretins că am intrat valvârtej în casa lui și am vrut să-l omor.

— Din ce motiv?

— Tu. Ar fi spus că Manuêlo i-a salvat viața când eu l-am atacat într-o criză de gelozie.

— Dar Foster nu-l cunoștea pe Rodarte. Cu siguranță, nu știa că acesta descoperise deja casa de pe strada Windsor și făcuse legătura că noi doi avem o aventură. Dacă tu ai fi fost ucis, ce motiv i-ar fi dat Foster polițistului de la investigații...

— Rodarte ar fi avut a naibii de multă grijă să-i fie lui dat cazul. Și-a promis că va fi martor la autodistrugerea mea.

— Atunci ce motiv i-ar fi dat Foster să justifice atacul tău asupra lui?

Griff se gândi la asta.

— Banii. Am fost la conac și i-am cerut mai mulți.

— Foster nu ar fi spus nimănui despre aranjamentul nostru cu tine, în special cuiva atât de slinos ca Rodarte.

— Poate ar fi spus că mi-a oferit de lucru în domeniul

publicității, apoi s-a răzgândit și a retras oferta.

— Ar fi fost plauzibil, presupun.

— Cunosându-l pe Rodarte atât de bine, sunt sigur că până la urmă și-ar fi scos asul din mânecă și l-ar fi anunțat pe bietul încornorat că mă strecuram după-amiezile în casă cu nevastă-sa. Bineînțeles că Foster l-ar fi lăsat să creadă că m-am comportat așa din gelozie. Relația noastră secretă l-ar fi făcut pe el să pară o mai mare victimă – și pe mine un mai posibil criminal.

Laura fu de acord în liniște că avea sens ce spunea el, dar nu era încă pregătită să accepte ideea în totalitate.

— De ce a făcut Foster documentul acela fals? Și cutia de bani? Ce justificare ar fi prezentat?

— Dacă Manuело m-ar fi omorât, spuse el, banii și scrisoarea nu ar mai fi fost acolo. Foster nu se aștepta ca altcineva în afară de mine să le vadă.

Aici nu există nicio îndoială.

— În regulă, văd cum ar fi putut să-i dea lui Rodarte o explicație plauzibilă, iar Rodarte ar fi putut-o accepta, considerând că Foster nu știa nimic despre noi. Dar ce mi-ar fi spus Foster mie?

— Probabil că în momentul în care am auzit că s-a confirmat sarcina, am devenit mai lacom. Că m-am prezentat la conac și i-am cerut mai mult de jumătate de miliOn. Când a refuzat să plătească mai mult, l-am atacat. Slavă Domnului, Manuело a fost acolo să-l salveze. Și slavă Domnului că-mi făcusem treaba pentru care am fost angajat. Tu ai rămas însărcinată. Moartea mea ar fi fost o tragedie, dar nu-i așa că era mai bine să nu mai fiu prin preajmă tot timpul, o amenințare permanentă pentru secretul tău și pentru bunăstarea copilului vostru? făcu o pauză, apoi adăugă: Ar fi ieșit exact așa cum își dorea, Laura. Curat și fără vreo dezordine.

Nu mai spuseră nimic o vreme. Filmele luaseră sfârșit. Oamenii ieșeau buluc din clădirea teatrului și se îndreptau cu toții spre mașinile lor. Alții tocmai soseau. Era coadă la casa de bilete, dar dubița și camionul de marfă rămaseră pe loc și nimeni nu băgă în seamă cuplul care stătea în mașina parcată în spațiul minuscul dintre cei doi mastodonți.

— Ampretele tale erau pe plăselele cuțitașului de desfăcut scrisori.

— Și ale lui Manuelo erau.

— Dar el ar fi putut să se folosească de el oricând. Ea încercă să se uite în ochii lui, dar el schimbă privirea. Griff?

— Nu voiam să știi cum a murit.

— Trebuie să știu.

El se uită cu privirea dincolo de ea, prin parbriz, urmărind cu privirea o familie formată din patru membri – mama, tata și doi copii – care tocmai ieșiseră de la film. Fiul cel mai mic își rotea ochii, bătea din palme, făcând niște gesturi neînțelese, imitând evident un erou de desen animat. Râdeau în timp ce se urcau în mașina lor sport, după care plecară.

— De ce erau ampretele tale pe arma crimei?

— Am încercat să-i salvez viața, răspunse el pe un ton scăzut. Când am văzut ce-l determinase pe Manuelo să răcnească, l-am tras deoparte și am țipat la el să sune la 911. Dar el era transfigurat de groaza a ceea ce făcuse. Așa că am sunat eu. În timp ce formam numărul, Manuelo a tulit-o. M-am aplecat deasupra lui Speakman să văd cât de gravă era situația. Reacția mea inițială a fost să încerc să-i scot din gât cuțitul. L-am apucat cu mâna, dar mi-am dat seama imediat că era mai bine să las obiectul exact unde era. O parte a lamei adâncea rana și chiar și așa sângele țâșnea.

Se opri și înjură încet.

— Laura, nu vrei să auzi toate astea.

— Trebuie.

El ezită, apoi continuă:

— N-am putut face nimic mai mult decât am făcut deja, adică să apăs cu putere în jurul lamei, să încerc să încetinesc sângerea.

Ea înghiți în sec.

— Rodarte spunea că au găsit sânge pe mâinile lui Foster și țesut cutanat sub unghii. Că a...

Griff își întinse mâinile spre ea, cu palmele în jos, ca să poată vedea semnele de la zgârieturi existente pe spatele lor.

— Încerca să-și scoată din gât cuțitul de scrisori. Știam cu

siguranță că ar fi murit dacă făcea asta, așa că da, ne-am luptat pentru a deține controlul asupra armei.

Așteptă să vadă dacă vrea să-i dea vreun răspuns legat de asta, dar pentru că ea n-o făcu, continuă:

— Am discutat cu el, încercând să-l liniștesc și să-l opresc să se mai zbată. I-am spus că ajutoarele sunt deja pe drum. I-am spus să reziste, să nu cedeze. Dar...

El dădu din cap.

— Știam că nu va rezista și cred că și el știa.

— A spus ceva?

El dădu din cap că nu.

— Nu putea să articuleze niciun cuvânt.

— Ai fost alături de el când...

— Da. Am stat.

— Îți mulțumesc pentru asta.

— Iisuse, nu-mi mulțumi mie, spuse el aproape nervos. Crede-mă că imediat după ce a murit, mi-am luat tălpășița. Știam cum va părea tuturor. Nu am fost mai curajos decât Manuelo. Mi-am ridicat curu' și-am luat-o la fugă. Și... Se opri și se uită într-o parte spre intrarea luminată a teatrului.

— Ce este?

El răsuflă adânc.

— Au fost multe dăți după acea ultimă după-amiază împreună, când îmi doream să fi murit. Atunci se uită direct în ochii ei. Nu mort propriu-zis. Doar... doar să nu mai fie. În adâncurile sufletului meu putrezit îmi doream să nu mai existe. Se uită în continuare la ea câteva secunde ce părură veacuri, apoi continuă să vorbească: Dar nu l-am omorât eu. Crezi asta?

Ea deschise gura să spună ceva și descoperi că nu poate. Povestea lui era mult mai credibilă decât și-ar fi dorit ea să fie. Dar își mai aminti și acea după-amiază în care au făcut dragoste pasional, de înfometarea și nevoia pe care le simțise. Răspunsurile ei febrile dezlănțuiră în el o dorință sălbatică de a o poseda. Își aminti felul în care palmele lui mari se plimbau pe trupul ei, posedându-l, intensitatea cu care o penetrase și cât de gelos o ținuse în brațe după aceea.

Își coborî capul și își masă tâmplele.

— Uită că te-am întrebat, spuse el tăios. N-o să mă crezi până când nu vei vedea declarația scrisă sub jurământ a lui Manuelo Ruiz, că l-a înjunghiat din greșeală pe soțul tău. Nici tu, nici Rodarte n-o să mă credeți până atunci.

Ea întinse mâna și-l apucă nervoasă de braț.

— Nici să nu îndrăznești să mă compari pe mine cu Rodarte. Și nici nu-mi vorbi de sus. Îmi ceri să cred în nevinovăția ta. Îmi doresc asta, Griff. Dar să te cred pe tine ar însemna, de asemenea, să accept faptul că soțul meu, persoana pe care am iubit-o și am admirat-o de ani de zile era un om nebun care ți-a pus la cale uciderea. Sunt foarte multe schimbări cu care trebuie să mă obișnuiesc atât de curând după ce l-am înmormântat. Iartă-mă dacă ți se pare că mă decid greu în aceste circumstanțe.

Îi dădu drumul la mână și preț de câteva momente atmosfera aproape se auzea cum pocnește. El fu primul care rupse tăcerea:

— Bine. Nu-ți voi mai vorbi de sus. Căută pe bancheta din spate și luă traista de molton, o puse în poală și o desfăcu. Singura mea speranță de reabilitare – față de toată lumea – este să-l găsesc pe Manuelo Ruiz.

El scutură traista, dând la o parte ceea ce păreau a fi suvenirurile servitorului din El Salvador. Niște rozarii. O hartă a Mexicului, având trasată o linie cu creion roșu ce șerpuia de-a lungul lui, până la un punct făcut cu multe x-uri ce se afla la granița cu Texasul.

— Uite ruta lui, spuse el. Mai avea o fotografie veche cu un cuplu în ziua nunții lor. Crezi că sunt părinții lui? El îi înmână fotografia.

— Posibil. După vârstă, așa par.

Cam asta era tot ce avea acolo, cu excepția câtorva dicționare de buzunar în limba spaniolă și un portofel de duzină. Griff verifică fiecare compartiment. În ultimul în care se uită, găsi o bucată pătată de hârtie. Fusese împăturită de atâtea ori, încât pliurile erau murdare și aproape făcute ferfeniță. Griff o deschise cu mare grijă în poală.

Citi ce era scris pe ea, apoi zâmbi și îi dădu și ei hârtia. Scrise

cu creionul, pe hârtie, se aflau patru cifre și un nume. Ea îl privi.

— Crezi că-i o adresă?

— Așa se pare. Este un punct de plecare de unde să ne începem căutările.

— Ar putea fi chiar aici în Dallas sau în Eagle Pass.

— Da, dar tot este ceva. El păru deodată ca și curentat. Ai un telefon mobil?

Ea căută în poșetă și îl scoase. Verificând-și apelurile, observă că pierduse câteva dintre ele.

— L-am dat pe silențios la serviciu și am uitat să-l dau înapoi pe sunet. M-a sunat Kay o dată. Rodarte a sunat de trei ori. Ultima dată a sunat acum douăsprezece minute.

Îi înmână telefonul lui Griff. El formă ultimul număr care apelase. Sună o singură dată înainte ca polițistul să răspundă.

— Doamnă Speakman?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Rodarte. Tu mă ai pe mine. Iar eu o am pe ea.

— Ești un dobitoc, Burkett. Nu faci decât să te bagi tot mai adânc în rahat.

— Ascultă, am să-ți spun repede ce am de spus, va fi destul de simplu chiar și pentru tine. Nu l-am omorât eu pe Foster Speakman. Manuelo Ruiz a făcut-o.

Rodarte începu să râdă.

— Corect. Ciudatul ăla. Sclavul care îl idolatriza pe omul ăsta. Încearcă să vinzi gogoși altcuiva.

— A fost un accident. Manuelo se lupta cu mine.

— Încercând să-l protejeze pe Speakman de tine.

— Greșit din nou, dar vom intra în aceste detalii mai târziu. Avem amândoi nevoie de Manuelo. Ai dreptate că-l idolatrizează pe Speakman. De asta a fost atât de îngrozit de ce-a făcut și a fugit. Găsește-l și toate problemele noastre se vor termina. Am să-ți dau niște indicii care să te ajute să-l găsești. Îi citi adresa. Am găsit-o printre lucrurile lui Manuelo. Nu avea prea multe chestii adunate, deci asta trebuie să fie importantă de a păstrat-o.

— În ce orăș este?

— Nu știu, dar ai tu sursele tale să afli.

— Da – și el are aproape o săptămână avans înaintea mea.

— De asta nu-ți permiți să pierzi deloc timpul. Dacă-l găsești, vorbește-i cu blândețe și vei afla adevărul cu privire la ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Nimeni nu a comis nicio crimă. Manuelo îți va confirma. Îți va spune el...

Griff întrerupse brusc convorbirea, surprinzând-o și pe Laura, care ascultase cu răsuflarea tăiată fiecare vorbă a lui. Acum o secundă vorbise precipitat la telefon, în următoarea era tăcut, uitându-se în gol. Prin telefon îl auzea pe Rodarte spunând:

— Burkett? Burkett, mai ești pe fir? Burkett!

— Griff? șopti ea. Ce-i?

Se uită la ea intens, apoi închise repede telefonul, terminând apelul subit. Deschise portiera și aruncă telefonul mobil pe trotuar. În timp ce pornea motorul mașinii, spuse:

— Rodarte, probabil, a ordonat să-ți fie supravegheat prin satelit telefonul, așa că ar fi mai bine să plecăm naibii de aici.

— Nu înțeleg. Ea își strânse mâna pumn în timp ce el dădea înapoi și scotea mașina din parcare, scoțând sunete ascuțite din cauciucuri.

— Doar Manuelo Ruiz mă poate scăpa.

— De asta ești atât de disperat să-l găsești.

— Și de asta e Rodarte atât de disperat să *nu-l* găsesc.

34

El ieși în viteză din parcare teatrului, se strecură prin complexul comercial, luă prima curbă care îi era permisă pe Central Expressway, pornind spre nord, conducând cât putea el de repede, dar nedepășind limita legală, pentru a nu fi prins de poliție. Conducea cu un ochi pe oglinda retrovizoare, temându-se că, în orice minut, va vedea o mașină a poliției urmărindu-l.

— De ce nu ar vrea Rodarte să-l găsească pe Manuelo Ruiz? întrebă Laura.

— Gândește-te puțin. Până acum nu poți să spui că a organizat

o urmărire generală să-l găsească, nu-i așa?

— Credea că tu l-ai ucis, că nu vor descoperi decât cadavrul lui. Îl interesa mai mult să găsească făptașul decât victima.

— Asta ca să mă poată băga la zdup pentru crimă. Cel mai bun scenariu pentru Rodarte ar fi ca Manuело să fi trecut deja granița, întorcându-se liniștit în jungla lui, fără să mai fie văzut, ori să se mai audă de el vreodată. La naiba! șuieră el printre dinți, lovind cu putere volanul cu pumnul. Crezi c-a înțeles bine adresa? Oare și-a notat-o cum trebuie?

— Păi...

— Pentru că, dacă-l găsește pe Manuело înaintea mea, omul n-o să ajungă vreodată într-un proces, probabil că nici măcar într-o sală de interogatoriu.

— Crezi că Rodarte îl va ajuta să scape basma curată?

— Dacă e norocos Manuело, asta va face. Ce mă îngrijorează pe mine este faptul că Rodarte va avea grijă ca nimeni să nu afle varianta lui Manuело cu privire la ce s-a întâmplat. Niciodată.

— Vrei să spui... că l-ar ucide?

Griff ridică neputincios din umeri.

— Griff, dar este detectiv în poliție.

— Care și-a dedicat viața să mă vadă pe mine pe drumul morții. Pentru un asemenea sfârșit, va scăpa cu ușurință de Manuело.

— Atunci ce facem? Să sunăm pe unul dintre superiorii lui Rodarte, să-i spunem varianta ta?

El scutură din cap.

— Nu știu care sunt prietenii lui. A ales pe doi dintre ei să mă bată. N-aș ști în care dintre ei să am încredere.

— Atunci ce facem?

— Îl găsim pe Manuело înaintea lui Rodarte.

— Și cum vom face asta?

Făcând o mișcare laterală în fața unui camion mare, pentru a-și face loc pe culoar, Griff murmură:

— Să mă ia naiba dacă știu.

Gogoșeria era deschisă toată noaptea. La orice oră era puternic luminată și plină de oameni – și la fel era și parcare. O mașină

lăsată acolo nu atrăgea atenția. Griff parcă și apoi coborâră din mașină.

— Bun venit în lumea strălucitoare a unui fugar.

O luă pe Laura de mână și o conduse în spatele clădirii, unde tomberoanele urât mirositoare erau fără capac și dădeau pe afară de pline ce erau.

— Unde mergem?

— Va fi o plimbare cam de un kilometru. Crezi că poți să mergi atât?

— Un kilometru reprezintă doar încălzirea pentru mine.

El îi zâmbi, dar expresia feței lui era întunecată.

— N-am spus că va fi o plimbare ușoară de un kilometru.

Lăsând în urmă piața comercială, intrară într-un cartier rezidențial. În ultimele câteva zile, după multe erori și chinuri, învățase care era drumul cel mai sigur, chiar dacă nu și cel mai ușor. Trebuiau să meargă prin curți cu tufișuri dese și copaci înalți, dar fără lumini în fața casei, garduri sau câini de pază.

Ajunseră la casa din fund. Griff răsuflă ușurat când văzu că nu era nicio lumină înăuntru. De fiecare dată când se întorcea în ascunzătoarea lui, se temea că nu cumva să se fi întors proprietarii acasă în perioada absenței lui.

Curtea din spate era înconjurată de un gard din îngrăditură, dar când ajunseră la poartă, putu să deschidă fără probleme încuietorea.

— Nu este niciodată încuiat. El o invită pe Laura să intre pe poartă, apoi o închise fără zgomot.

— Cine locuiește aici? întrebă ea, vorbind în șoaptă. Casele de pe ambele părți de aceasta erau evident ocupate. Se vedeau lumini la ferestre. Undeva aproape se auzea stropind un aspersor. Puteau să audă și țiuitul unui televizor aprins.

— Eu locuiam aici. O conduse până la o ușă din fund, o deschise și o trase pe Laura după el înăuntru. Sistemul de alarmă începu să scoată sunete acute de avertizare, dar el formă un cod de cifre și alarma se opri.

— N-au schimbat niciodată codul. În toți anii aceștia a rămas același.

— Asta a fost casa ta?

— A antrenorului meu din timpul școlii și a soției lui. M-au luat în grija lor când aveam cincisprezece ani.

— Familia Miller. Când îi văzu expresia surprinsă de pe chip, ea adăugă: Am citit multe despre tine.

Nu riscă să aprindă vreo lumină, dar era destul de luminat totul de la becurile caselor vecine, care pătrundeau prin perdeaua de la bucătărie, înlesnindu-i astfel dorința lui de a-i vedea trăsăturile chipului, în timp ce-i căuta fața.

— Ai citit despre mine?

— Atunci când te-a recomandat Foster să fii tatăl copilului. Am făcut cercetări să văd ce fel de viață ai avut.

— Aha. Așteptă un pic, apoi spuse: Se pare că am trecut testul. În ciuda faptului că tatăl meu își bătea soția și mama era o târfă.

— Tu n-ai nicio vină în privința aceasta.

— Oamenii spun că așchia nu sare departe de trunchi.

— Oamenii sunt nedrepti, în general.

— Nu și în cazul ăsta. Și eu am ieșit la fel de putred ca și ei.

Ea scutură din cap și era pe punctul de a spune ceva când porni frigiderul să se răcească, generând niște sunete ca un bârâit, care în casa goală sunau la fel de tare ca un fierăstrău. Ea sări. El o luă de braț.

— Este frigiderul. Este în regulă. Hai să mergem. O luă de mână și o trase după el în timp ce mergea din bucătărie spre camere, unde draperiile erau trase și era mult mai întuneric.

Vorbind în continuare în șoaptă, ea spuse:

— Deci ăsta este locul în care te-ai ascuns în tot acest timp?

— De când am fugit de acasă de la Turner.

— Ei te-au adăpostit?

— Nici gând. Nici nu știu că sunt aici. Am venit s-o văd pe Ellie cu câțva timp în urmă. Spunea ceva de o excursie în Hawaii. Cred că acolo au plecat. Oricum, eu venisem aici pregătit să cad în genunchi să-i implor să le fie milă de mine. Dar n-a fost nevoie.

— Ai putea să faci asta când se vor întoarce.

— Aș putea, spuse el cu mâhnire. Sunt sigur că antrenorul mă va arunca în stradă. Dar cel puțin n-au cum să fie acuzați că m-au

adăpostit. Îmi pare rău că nu pot aprinde nicio lumină. Vecinii știu că sunt plecați și ar sta numai cu ochii pe casă. Este genul acela de cartier. Cu oameni atenți. Trebuie să închid ușa asta. Închise ușa dintre sufragerie și hol, rămânând acum în întuneric total.

— Nu i-a trecut lui Rodarte prin cap să te caute aici?

— Sunt sigur că s-a gândit la asta și sigur mai are încă o mașină care face tururi periodice pe aici. Dar când a aflat că familia Miller nu este în țară, s-a gândit că probabil nu voi fi aici. Și, în plus, știe că antrenorului i se face greață la stomac dacă mă vede acum. Se gândește că, dacă mi-aș arăta fața pe aici, prima persoană pe care ar suna-o antrenorul ar fi el. Am tot sperat că toată neînțelegerea asta se va clarifica până se întorc ei din vacanță și astfel nu vor afla niciodată că le-am folosit casa. Râse încetșor. Ellie probabil că și-ar da totuși seama. Am încercat să fac eu curățenie după mine, dar ea este o gospodină desăvârșită.

— Mașina în care am fost până acum este a lor?

— Da, cea de-a doua mașină a lor. Nu se folosesc de ea prea des. Am scos-o pe furiș din garaj la miezul nopții, am mers până în parcare de la restaurantul acela și am lăsat-o acolo. Am tot fost și m-am întors de acolo. Vecinii trăiesc cu impresia că mașina este încă în garaj.

Băjbâi pe întuneric de-a lungul peretelui până când ajunse la ușa dormitorului lui.

— Aici.

Când ajunseră înăuntru și ușa se închise în spatele lor, el îi dădu drumul la mână și merse pe ghicite până la birou. Găsi veioza după ce pipăi pese tot și o aprinse. Începură să clipească des din cauza luminii bruște. El se duse spre fereastra ce dădea spre curtea din față.

— Simplu, dar eficient.

Prinse în rama ferestrei o pătură închisă la culoare și o lipi în toate părțile cu bandă adezivă, astfel încât nici măcar o rază de lumină să nu poată pătrunde.

— De afară nu se văd decât niște jaluzele trase.

— Genial.

— Mai mult desperare.

Pe birou era și un laptop. Îl deschise. Îl găsisese în dormitorul pentru oaspeți. Antrenorul întotdeauna înjura computerele, spunând că este al naibii de dificil de lucrat pe ele, așa că Griff presupuse că Ellie era cea care pătrunsese în era electronicelor.

În timp ce laptopul se aprindea și se încărca, el o privi pe Laura cum se plimba prin cameră, uitându-se la fotografiile lui, la trofee, articole decupate din ziare și alte amintiri din viața lui – începând de la vârsta de cincisprezece ani.

— Ai luat-o de timpuriu.

Se uită la o poză cu el făcută înaintea vârstei la care începuse să se bărbiească. Stătea ingenuncheat cu un picior pe gazon, purtând un tricou al echipei de fotbal cu pernițe mari, ținând căska sub braț, luându-și o expresie de tip dur, atât cât putea la vârsta respectivă. Fotografiile și trofee din această cameră îi urmăreau cariera în fotbal, începând de când juca la acele echipe de adolescenți și până la acel joc fatidic cu Redskins.

— Ai iubit să faci asta, nu-i așa?

— Da.

— Regreți ce ai făcut?

— Nici n-ai idee cât de mult. Se uită la monitorul laptopului. Nu era un model nou, rapid și care să meargă ca uns. Programele încă se mai încărcau. Laura se așeză pe marginea patului și-și cuprinse palmele în poală, de parcă își luă poziția de ascultător.

Griff privi o fotografie înrămată cu el, când fusese prins în mișcare, gata să arunce o pasă. Fusese făcută în timpul meciului în care câștigase pentru liceul lui cupa campionatului din întreg statul. Era în echipa antrenorului Miller. Școala din cartier organizase o paradă pentru victoria obținută, după ce s-au întors din Houston, unde se jucase meciul, pe faimosul Astrodome. Până în acel moment, acesta fusese punctul culminant al vieții lui Griff.

— Știi chiar din ziua în care începi că nu va dura mereu, spuse el. Chiar dacă ajungi până sus, la profesioniști, este pe termen scurt. La treizeci de ani, deja ești bătrân. La treizeci și cinci, ești moșneag. Și asta dacă reușești să scapi fără răni grave. Niciodată nu ești sigur dacă meciul respectiv nu va fi ultimul din cariera ta. Sau poate fi chiar sfârșitul vieții tale. De fiecare dată când mingea

este aruncată, este o ispită față de destinul tău.

Întoarse capul și o privi.

— Dar n-aș schimba nicio zi de până acum. Nici măcar o zi. Iubeam antrenamentul care făcea parte din fiecare meci. Până să se dea startul meciului, aveam deja un nod în stomac, mai tare decât un pumn, dar era o agitație plăcută, știi?

Ea confirmă din cap.

— Îmi plăcea la nebunie când ni se dădea mingea, când o apucam cu mâinile. Iubeam fiorii de adrenalină pe care-i simțeam de fiecare dată când aveam în minte o mișcare șmecheră și era și perfect executată. Primeam laude și mi se făceau favoruri peste tot, am fost înscris și la colegiu și eram plătit cu milioane, ca salariu. Dar adevărul este, Laura, că aș fi jucat și pentru nimic. Pentru că și în cele mai grele zile, tot iubeam jocul. Îl iubeam chiar și luna dimineța, când abia mai puteam să mă dau jos din pat, din cauza durerilor și a junghiurilor. Zâmbi. Și acum, în cele mai multe dimineți, îmi trebuie jumătate de oră până să pot sta drept.

Se uită la computer. Încă se încărca.

— Îmi amintesc de o duminică după-amiază pe stadionul din Texas, stând întins pe iarbă după ce fusesem strivit de 450 de kilograme ale jucătorilor de la Broncos, în fața unui public ce era de partea noastră. Mă uitam prin gaura aia stupidă din tavanul stadionului și chiar și atunci, făcut piftie și cu fundul plin de vânătași, după ce pierdusem 7 yarzi în cadrul meciului, eram al naibii de fericit să mă aflu acolo, încât râdeam cu gura până la urechi. Toată lumea credea că mi-a sărit o doagă, am făcut un șoc sau, pur și simplu, am cedat presiunii. Nimeni nu putea să-și dea seama că eu râdeam din pură bucurie datorită jocului. A *jocului*. Dădu din cap și pe chip îi apăru un zâmbet trist. Da, îl iubeam. Doamne, cât îl iubeam.

Trecură câteva minute. O auzi pe Laura cum trase aer în piept și îl elibera încetiușor.

— Și ei te iubeau pe tine.

Când se uită iar la ea, o văzu că privește o fotografie cu el și familia Miller.

— Te referi la antrenor? La Ellie? El ridică încurcat din umeri.

Da, ai spus bine la timpul trecut.

Ea arată pereții și rafturile pline cu trofee și spuse încet:

— Totul este încă aici, Griff.

El îi susținu privirea pentru o clipă, apoi se întoarse la calculator.

— În sfârșit. Mută cursorul la iconița care îl conectă la internet. O simți pe Laura cum veni în spatele lui și se uită peste umărul lui.

— Care este planul acum?

— N-am niciun plan. Să încep căutările, mă gândesc. Să văd dacă pot găsi adresa asta. Să încep cu orașul Dallas, să continui cu ținutul Dallas, să mă extind naibii în tot statul dacă este nevoie.

— Mai rapid de atât nu poți scrie?

El abia tastă, căutând literă cu literă. Se uită la ea peste umăr.

— Ești mai rapidă de atât?

Făcură schimb de locuri. Ea se așeză pe scaunul de la birou. El cuprinse cu brațele spătarul, ca să poată vedea monitorul. Era o profesionistă în ale tastatului.

— Manuelo nu a notat dacă e vorba de stradă, calea sau aleea Lavaca, remarcă ea. Va trebui să le verificăm pe toate trei.

— Câte străzi, drumuri și așa mai departe crezi tu că sunt în Texas?

— Sute?

— Așa cred și eu. Iar Rodarte are computere mai performante și oameni mai mulți.

— Pot să-ți dau o sugestie?

— Chiar te rog.

— Să urmărim dosarele cu taxe. Fiecare proprietate are de plătit taxe.

— Crezi că o persoană care face rost de acte false pentru imigranții ilegali plătește taxe pe proprietate?

— Taxele ar fi, oricum, atribuite. Dacă sunt sau nu plătite este partea a doua.

— Bine. Putem găsi informații on-line cu dosarele de taxe?

— Să încercăm. Dosare de taxe emise pentru ținutul Dallas?

— Formulează cum crezi tu că-i mai bine.

Ea începu să caute un site care să sune așa.

— Spune-mi despre Bill Bandy.

Cerința îl surprinse și pentru un moment nu spuse nimic.

— Ce vrei să știi? spuse apoi.

— Cum v-ați cunoscut. Cum ai ajuns să ai legături cu el.

El îi spuse varianta prescurtată.

— Când am intrat în belele până peste cap el m-a introdus într-un sindicat. Mi-au anulat datoria în schimbul câtorva piedici, făcute pe orbecăială. Nimic deosebit de ce ar fi putut să i se întâmple unui fundaș într-o duminică oarecare.

— Bandy te-a trădat.

— Polițiștii federali i-au oferit eliberare pe cauciune, dacă în schimb mi-ar fi întins mie o capcană și pun pariu că n-a fost necesar să-i rupă vreo mână pentru a accepta.

— Este o stradă Lavaca în Dallas, dar adresele au 3 cifre, nu patru, anunță ea.

— Poți să încerci și calea Lavaca.

— În ziare scria că Bandy ți-a oferit cele două milioane în apartamentul tău din Turtle Creek.

— Adevărat. Purta microfon. În secunda în care am luat cutia cu banii cash de la el, s-au năpustit polițiștii la ușa mea, citindu-mi drepturile.

— Ai fost băgat la închisoare?

— Da, spuse el crispat, amintindu-și umilința pe care o îndurase în timpul acestei experiențe. Wyatt Turner m-a eliberat cu condiția să-mi predau pașaportul. Imediat cum am ieșit, am început să-l caut pe Bandy.

Laura încetă să mai scrie, se întoarse și-l privi.

— Știu. A fost o prostie să fac asta. Dar eram furios. Cred că voiam să-l sperii, făcându-l să creadă că era ca și mort pentru faptul că îmi pregătise înscenarea. Se blestemă singur șuierând printre dinți. Ce mare prost am fost. Când am ajuns acasă la Bandy, ușa era deschisă. Am intrat. Aproape că ieșisem din casă fără să-l observ. Fusesse înghesuit între spatele canapelei și perete. Gâtul îi era frânt atât de tare, încât capul lui era cu fața în spate.

— Cine l-a ucis?

— Sunt sigur că băieții de la Vista sunt în spate. Ei voiau să-l reducă la tăcere, ca să nu-i trădeze și pe ei cum îmi făcuse mie.

— Ar fi putut să te omoare și pe tine.

— Cred că au considerat că este mai amuzant să mă lase în viață, să fiu eu cel acuzat de uciderea lui Bandy. Sunt convins că ei au anunțat poliția.

— De unde știau că vei fi acasă la Bandy?

— Bănuiesc că și-au dat seama că mă voi duce să-l caut pe Bandy, în cel mai bun caz, să-i spun cât de dezamăgit fusesem de el, spuse el cu sarcasm. Eram încă ingenuncheat deasupra cadavrului, când au apărut două mașini de poliție, în urma unui apel anonim la 911, venind de la un număr ce aparținea unei cabine telefonice, susțin ei.

— Vista era cu ochii pe tine.

— Evident. Și dacă l-ai fi văzut pe tipul ăsta, Bennett, ai avea impresia că ar putea sta în mijlocul unei tornade fără să clipească măcar. În fine... și iată-mă acuzat de încălcarea legii federale, pentru escrocherie și jocuri de noroc ilegale și iată-l și pe omul meu de legătură, care mă băgase la pârnaie, mort pe podea. Aici a apărut în peisaj detectivul Stanley Rodarte, care fusese numit oficial să investigheze locul crimei. A intrat și și-a rostit numele, mi-a spus ce jucător de fotbal grozav am fost și ce păcat că am luat-o pe căi greșite. Apoi s-a uitat la cadavru, s-a uitat iar la mine și, în cele din urmă, a început să râdă. Părea un caz destul de limpede.

— Nu există o asemenea adresă nici în arhivele de taxe din Tarrant County, spuse Laura.

— Poate în Denton? Ce regiune este situată în partea de vest a ținutului Tarrant?

Ea căută o hartă on-line cu toate ținuturile aliniate și o consultă.

— Parker. Încearcă și acolo. La naiba, spuse el, uitându-se pe hartă și dându-și seama de dificultatea efortului pe care trebuia să-l depună. Ar putea să dureze toată noaptea. Se uită la ceas, întrebându-se dacă Rodarte nimerise deja adresa și dacă nu

cumva îi dădea zor să ajungă acolo.

— Dar n-a fost cazul limpede pe care îl credea Rodarte, spuse Laura.

— Camera din spate a lui Bandy fusese transformată în iad. Se cotrobise peste tot. Ampretele mele se găseau pe canapea, pe peretele din spatele ei – ce naiba, eram ingenuncheat lângă cadavrul lui când a venit poliția. Dar nu au reușit să dovedească faptul că aș fi fost în camera din spate, oricât de mult a încercat Rodarte acest lucru. Marele juriu a considerat că era imposibil să creadă că nici măcar n-aș fi încercat să nu las amprente sau alte dovezi în timp ce răscoleam prin cameră; apoi ce-am făcut, mi-am scos mănușile înainte să-l ucid? Și dacă aș fi făcut așa, unde erau mănușile?

— De ce i se cotrobăise prin camera din spate?

— Rodarte este de părere că Bandy avea bani ascunși pe acolo pe undeva și că eu i-am găsit și i-am furat.

Din nou ea își întoarse fața către el.

— Dar tu nu aveai bani cash ascunși prin buzunare în acel moment, nu?

— Nu. Dar nu trebuia neapărat să fie bani ceea ce căutam eu. Ar fi putut fi un număr de cont de la o bancă. O combinație a unui seif. Ceva ce aș fi putut învăța pe de rost. Și mai târziu, când aveam să ies din închisoare, m-ar fi așteptat o comoară ascunsă pe undeva. Se uită la ea cu o privire intensă. Ca să știi și tu, niciodată n-am intrat în camera din spate a lui Bandy. Nu știam ce se găsea sau nu se găsea acolo. Din câte știu eu, nu avea fonduri de economii adunate undeva pentru zile negre.

Ea spuse cu voce joasă:

— Nu te-am întrebat nimic. Se întoarse iar spre computer și, după ce analiză informațiile de pe monitor, spuse: În Parker County nu e Lavaca de niciun fel.

Griff deschise traista de molton și scoase harta lui Manuêlo.

— Mai arată o dată harta statului. Ea mai deschise o dată pagina pe laptop. Când apăru pe monitor, el arătă cu degetul un punct. Steluța cu creion roșu este aici. El arătă spre partea sudică a statului. Undeva între Mission și Hidalgo.

— Să presupunem că pe aici a intrat în țară. Doamne, cât de departe o fi de unde suntem noi?

— Cel puțin 650 de kilometri. Probabil, se apropie de 800.

— Sunt multe ținuturi pe suprafața aceasta.

— Da, dar pun pariu că persoana lui de contact nu este prea departe de zona asta. Să spunem că Manuelo a venit din nord, trecând prin San Antonio și Austin.

— Practic a urmat drumul internațional I-35.

— Practic. Hai să vedem exact ce ținuturi se întind imediat la sud de Dallas – Fort Worth.

— Hood, Johnson, Ellis.

— Verifică-le pe acestea și mergi în jos. Găsiră adresa în Hill County.

— Griff! Este o cale Lavaca în Hill County. La periferia orașului, se transformă în FM 2010. Credeam că este numărul unei case!

El se aplecă spre ea și îi arătă pe monitor.

— Ce oraș este asta? întrebă el.

— Itasca.

*

— Mai spune o dată, spuse Rodarte.

— Itasca.

— Unde naiba este și ăsta? Conducea cu o mână, ținând telefonul mobil la ureche cu cealaltă.

Ceruse unui polițist de la secție să verifice adresa pe care o mormăise Griff Burkett înainte să-i închidă telefonul. Datorită unui satelit și unei tehnologii pe care nu le înțelegea, telefonul mobil al Laurei Speakman fusese descoperit în preajma unui teatru. Înainte să înceapă măcar să se bucure, găsiră nenorocitul de obiect aruncat pe asfaltul parcării.

De acolo urma celor doi se pierdu, deoarece mașina doamnei Speakman fusese lăsată la conac, nu se știa ce mașină conducea Burkett acum, iar lumea care ieșea de la film nu știa absolut nimic. Rodarte îl lăsase acolo pe Carter, să încerce să le prindă iar urma. De fapt, Rodarte se bucura că a avut o altă treabă să-i dea partenerului. De aici încolo, prefera să lucreze pe cont propriu.

Rodarte deveni furios gândindu-se la Griff Burkett și la amanta lui adulteră – oare pusese la cale împreună cu el uciderea soțului? — râzând cu gura până la urechi de el. Idioții pe care îi alesese să o păzească aveau să-și caute alte locuri de muncă, începând chiar de a doua zi. Apoi avea de gând să le facă rău. Și soților lor. Și copiilor. Aveau să regrete ziua în care s-au născut.

Și nici planul pe care îl avea pregătit pentru Griff Burkett și biata văduvă inocentă, care suferea, nu era nici pe departe atât de milos cum era cel pentru acești polițiști. Își dorea să i-o fi tras atunci când a avut ocazia. *Cui ar fi putut să spună? Polițiștilor?* se gândi în batjocură. *Nicio șansă.* Nu în cazul în care el ar fi putut să întoarcă lucrurile și să le spună despre relația ei ascunsă cu ucigașul soțului ei. Da, ar fi trebuit să dea curs impulsului pe care îl simțise în camera ei de hotel, trebuia să se fi aplecat deasupra ei și să i-o tragă. Problema lui era că este un tip mult prea de treabă.

Polițistul de la secție îi dădea tot felul de indicații.

— De unde sunteți acum mergeți spre sud pe 35E până când ajungeți pe I-20 și o luați spre vest. Apoi, odată ieșit din Fort Worth, o luați pe 35 în direcția sud. Să vă uitați după ieșire.

— Deci unde este Lavaca Road sau cum s-o mai chema?

— Se termină în partea de est a orașului și se intersectează cu FM 2010. Ne-am gândit că de aici vin numerele. Nu este chiar o adresă de locuit, dar are sens.

— Cred că da, spuse Rodarte, neconvingător. Dar rămâneți pe poziții în caz că am nevoie să vă sun din nou.

— Am sunat deja la sediul poliției locale de acolo. Șeful se numește Marion.

— Prenumele?

— Numele. În plus, am alertat și biroul șerifului din Hill County. Marion va trimite o mașină de patrulă a poliției să arunce o privire asupra zonei, să vadă dacă băieții lui observă ceva suspect. Când veți ajunge acolo, veți avea multe ajutoare.

— Mai au ăștia un mandat de urmărire generală pe numele lui Manueto Ruiz?

— L-am rugat pe Marion să întrebe pe fiecare dacă-și amintește de acest nume.

— Au și unul pe numele lui Griff Burkett?

— Se suspectează că este înarmat și periculos, exact cum ați spus, domnule detectiv.

— Are la el arma unui polițist de serviciu.

— I-am spus și asta lui Marion. L-a enervat foarte tare. După o pauză, adăugă: Și când te gândești că obișnuiam să-l încurajăm la meciuri pe nemernicul ăsta.

— Da, când te gândești.

Cel mai bun scenariu care s-ar fi putut întâmpla ar fi fost ca Burkett să fi fost observat și raportat de un polițist prost plătit și entuziasmat de meseria lui, un fan al echipei Cowboys care îi purta pică din principiu – fiind un fost jucător al echipei adverse.

Oricine altcineva care l-ar fi ucis pe Burkett ar fi avut toate motivele s-o facă. Dar mai era și o parte negativă importantă: i-ar fi luat lui plăcerea să-l trimită la fund pe nenorocitul ăla și ăsta era un lucru pe care și-l dorea extraordinar de mult.

— Care este numărul de la secția de poliție de acolo? îl întrebă Rodarte pe polițistul de serviciu. Imediat după ce i-l dădu, apăsă să se formeze numărul. Își spuse numele și i se făcu repede legătura cu ofițerul Marion.

— Rodarte, de la poliția din Dallas.

— Da, domnule, spuse acesta însuflețit.

— Am sunat să fiu pus la curent cu toate. Ce se mai întâmplă pe acolo?

— Nu este nimic pe FM 2010, decât o casă veche de țară. Pustie. Se pare că a fost abandonată acum mult timp. Oamenii mei spun că un vânt puternic ar doborî-o.

— Pe bune?

— Locul a fost părăsit. Vom căuta în continuare, dar niciunul dintre ofițerii și ajutoarele de șerif nu știu să mai existe ceva în zona aia. Pe o întindere de mile întregi nu mai e nimic.

— În regulă. Ține-mă la curent.

— Bineînțeles, domnule detectiv.

Rodarte închise telefonul și-l aruncă pe scaunul din dreapta, înjurându-și neghiobia. Oare l-a trimis Burkett să caute cai verzi pe pereți? I-a dat ceva de lucru să-l țină ocupat în timp ce el și

domnița lui aveau să fugă?

Trase mașina la marginea șoselei, dădu geamul jos și-și aprinse o țigară. Lăsă motorul pornit în timp ce se gândea la toate variantele.

— Itasca, repetă Laura. Ai auzit vreodată numele ăsta?

— Nu, dar îl voi găsi. O strânse de umeri. Grozav ajutor. Mulțumesc. Se duse spre ușă. Aprinde lumina până plec eu. Și nu uita să nu aprinzi nicio lumină, decât dacă ușa de la camera asta este închisă.

— Pleci acum?

— Chiar acum. Sper că Rodarte nu este de foarte mult timp înaintea mea.

— Dar nu știm dacă este calea cea bună, Griff. Și chiar dacă este, poate Manuело a plecat de mult de-acolo.

— Trebuie să încerc. Este ultima mea speranță.

— Vin și eu, spuse ea hotărâtă.

— Îhâm. Nici gând. Nu știu ce voi...

— Merg cu tine. Se ridică, dar când fu în picioare, o expresie ciudată îi apărui pe față și-și duse mâinile între coapse.

— Ce s-a întâmplat?

Pur și simplu, stătea acolo, privindu-l alarmată. Apoi fața i se schimonosi și scoase un geamăt.

— Oh, nu.

35

Chiar și atunci când văzu sângele de pe mâinile ei și petele de pe pantalonii de trening, Griff nu pricepu ce se întâmplase până când nu privi în ochii ei și-i văzu durerea.

— Oh, Iisuse.

Cu o voce îndurerată ea spuse:

— Copilul meu.

El vru s-o atingă, dar ea se retrase.

— Laura, trebuie să te duc la spital.

— Nu mai este nimic de făcut.

— N-ai de unde să știi asta.

— Ba da, știu. Ochii i se umplură de lacrimi. Este pierdut.

— Nu, nu, vom face tot posibilul. Putem. O vom face.

Ea se uită în jur înnebunită.

— Unde este baia?

El se duse spre ușa din față și băjbâi înăuntru să aprindă lumina. Ea se strecura pe lângă el și închise ușa în urma ei.

— Laura?

— Nu intra.

El își puse ambele palme pe ușă și, sprijinindu-se de ea, își izbi fruntea cu putere de lemn, pentru că nu se mai simțise la fel de inutil în viața lui. Pierdere de sarcină. Auzise termenul, știa ce înseamnă, dar nu realizase niciodată că se pierdea atât de mult sânge sau cauza atâta disperare. Se simțea fără țință, inutil și neajutorat. Legile naturii îl lipsiseră de masculinitate.

Avu impresia că a stat așa în fața ușii de la baie o veșnicie. A bătut de câteva ori, întrebând-o ce face, dacă o poate ajuta cu ceva. Ea dădea replici bolborosite și monosilabice din care nu înțelegea nimic.

Trăgea apa de la toaletă de foarte multe ori. Apa se auzea cum curge și în chiuvetă. În cele din urmă, auzi dușul. Imediat după ce n-a mai curs, ea deschise ușa. Era înfășurată într-un prosop. Privirea lui se mișcă de sus până jos, de la părul ei umed la picioare și înapoi sus, oprindu-se la ochii înroșiți și înlăcrimați.

— Nu mai este nicio șansă?

Ea dădu din cap că nu.

El înțelese lucrul acesta și se minună de durerea pe care i-o provocă această veste.

— Te doare ceva?

— Un pic. Ca atunci când ai crampe puternice.

— Îhâm, spuse el, de parcă avea vreo idee ce înseamnă crampele menstruale.

— Am nevoie să-mi pun ceva pe mine.

El se uită în spatele ei. Treningul era într-o baltă de apă pe

podea, lângă duș.

— O să gădesc ceva.

— Crezi că doamna Miller are niște tampoane?

Tampoane? Minteia lui era varză. Tampoane. Bine. Întrebă-l de Tiger Balm sau de remedii împotriva mâncărimilor și ar fi știut ce să-ți răspundă. Probleme cu picioarele atleților? Se pricepea. Dar nici măcar nu s-a apropiat de standul produselor de igienă feminină dintr-un supermarket. Oricum, nu în mod special. Niciodată nu cumpăraseră un produs intim pentru vreo prietenă, soție sau fiică. Cunoștințele lui în privința acestor lucruri erau limitate la cutia de tampoane pe care o ținea mama lui sub chiuveță de la baie. Știa că-s necesare, dar nimic mai mult.

— Mă întorc imediat.

Nici nu se mai gândea măcar la luminile pe care le aprindea în timp ce mergea și se lovea de toate alea prin casă, izbindu-se de pereți, intrând ca o furtună și lăsând deschise ușile pe care le ținuse închise în ultimele zile. Ajuns în dormitorul familiei Miller deschise dulapul lor comun. Hainele antrenorului atârnavă de-o parte, iar ale lui Ellie de cealaltă parte, cu papucii aliniați frumos dedesubt.

El smulse un halat de pe un umerăș, apoi începu să scotocească prin sertare până când găsi lenjeria intimă a ei. Nu era genul de chiloței făcuți din economie de material și mai mult din șireturi, cum o văzuse pe Laura că purta, dar ce găsisese acolo mergea.

Tampoane. Oare Ellie nu ajunsese deja la menopauză? La naiba dacă știa. Scotoci prin baie, dar nu găsi niciun fel de produse de igienă intimă prin dulapuri. Poate în baia de oaspeți? Ellie avea nepoate care veneau în vizită ocazional. Poate...

În baia pentru oaspeți găsi depozitul de hârtie igienică, pastă de dinți și săpun, lame de ras, chiar și periute de dinți învelite în celofan. Tampoane și discuri de demachiat. Slavă Domnului pentru Ellie! Luă cutia de tampoane.

Laura stătea pe capacul toaletei, ținându-se cu mâinile în jurul brâului, uitându-se în gol, legănându-se înainte și înapoi. El așeză obiectele pe măsută, apoi se ghemui în fața ei. Ea era încă

înfășurată în prosop. El observă că i se făcuse pielea de găina pe brațele și picioarele goale.

— Îmi pare rău că mi-a luat așa de mult timp.

— N-ai stat mult. Este în regulă.

— Ți-e frig. El îi puse halatul gros în jurul umerilor. Băgă mâinile. El îi ghidă brațele prin mâneci, apoi i-l strânse la piept și-l legă peste prosop.

— Mulțumesc.

— Cu ce altceva te mai pot ajuta?

— Cu nimic.

El rămase așezat pe vine, privind-o drept în față.

— Ești sigură... poate... Ea scutură din cap că nu, nelăsându-l să termine, tăindu-i orice speranță.

Lacrimi proaspete izbucniră din ochii ei și i se prelinseră pe obraji.

— A curs prea mult. Prea mult ca să cred că a fost o alarmă falsă.

— Ar trebui să mergi la spital. Măcar sună-l pe medicul tău.

— Poate mâine sau poimâine mă voi duce la un control. Știu că trebuie să se asigure că a ieșit tot ce era acolo. Înghiți cu greutate, el crezând că poate se abținea să nu plângă. Voi fi în regulă. Trebuie să depășesc acest moment. Nu este plăcut, dar... Își șterse lacrimile de pe față cu palma. Așa se întâmplă tot timpul. O dată la zece sarcini. Ceva de genul acesta.

Dar nu trebuie să ți se întâmple ție. Și nici mie.

Aceasta era durerea pe care o împărtășeau. El o mângâie pe obraz, dar ea își trase capul înapoi și se ridică.

— Acum am nevoie de intimitate.

— Nu pot să...

— Nu. Nu mai poți face nimic. Doar... îi făcu semn din cap să plece.

Respingerea ei l-a făcut să se simtă de parcă ar avea colți și gheare. Cea mai nevinovată atingere a lui era o violare a cărnii ei firave și feminine. Statură și sexul lui deveniră deodată un reproș. Nu știa de ce se întâmpla așa, dar se simțea voinic, penibil și demn de dispreț în timp ce se ridică și se îndreptă spre ușă. Ieși și trase

ușa după el.

Când ieși din baie, Griff stătea pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini, frecându-și cărări cu degetele pin cap.

Când o auzi, el se uită în sus, cu o expresie întunecată de suferință. Se simțea rușinată, înfilită din cap până-n picioare cu un capot pufos și gros roz care aparținea unei femei pe care n-o cunoscuse niciodată. Îi găsisese și lenjerie intimă. Și tampoane. Nici măcar cu soțul ei nu împărtășise momente atât de intime ca acestea de acum, pe care le trăia alături de Griff Burkett.

El spuse:

— Este vina mea, nu-i așa?

— Vina ta?

El se așează în genunchi.

— La hotel am fost brutal cu tine.

— Nu, n-ai fost.

— Ba da, am fost. Te-am tratat ca pe un sac de cartofi. Apoi te-am forțat să alergi, te-am făcut să te streкори printr-un zid pe burtă, te-am târât...

— N-a fost vina ta, Griff.

— Pe naiba n-a fost! Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă te-aș fi lăsat în pace. Încă ai mai avea copilul în tine dacă ai fi rămas în camera de la hotel, nu în misiunea asta nebunească în care te-am băgat.

— Ascultă, spuse ea cu o voce caldă, sperând să-l calmeze. Am simțit înțepături de câteva zile. Prima dată au apărut sângerări în dimineața în care l-am înmormântat pe Foster. Este normal să simți așa în timpul unei sarcini timpurii. Credeam că e din cauza stresului, a șocului morții lui. Am ignorat durerea. Dar crampele și sângerările erau semnale. S-ar fi întâmplat oricum, indiferent de situație, Griff. Putea să-și dea seama după expresia lui că nu-l convinsese.

— Și acum mai sângerezi?

— Puțin. Cred că deja am eliminat... Nefiind capabilă să pronunțe cuvântul, a finalizat spunând: Cred că ce-a fost mai rău a trecut.

— Deci, vei fi bine?

— Nu-ți face griji din cauza mea. Îmi pare rău că ți-am cauzat această întârziere.

— Întârziere?

— Manuelo.

— Ah. Da.

— Știi cum să ajungi la Itasca?

El o privi de parcă nu înțelesese întrebarea, apoi spuse:

— O iau spre sud pe șoseaua 35 cum ieși din Fort Worth. O găsesc eu.

— Cât timp crezi că-ți va lua?

— Nu știu. O oră și jumătate, cam așa.

— Și dacă într-adevăr îl găsești pe Manuelo, cum o să-l convingi să se întoarcă cu tine? Nici măcar nu vorbește engleza.

— O să mă fac eu înțeles.

— O să se sperie. Când te va vedea, Dumnezeu știe ce-o să facă.

— Eu pot să-mi port singur de grijă. Tu poți?

— Voi fi în regulă.

— Vrei să-ți aduc ceva înainte să plec?

— Nu-mi vine nimic în minte acum.

El își întoarse capul.

— Bine atunci. Vorbea cu o voce grăbită, lovindu-și ușor cu palmele exteriorul coapselor, nerăbdător să plece. Pot să rămân, dacă...

— Nu, trebuie să te duci. De fapt, chiar prefer să rămân singură acum.

— Bineînțeles. E și normal. Își înfipse iar degetele prin păr și făcu cercuri mici, apoi își zburli părul din spate aducându-l în față. Să te întinzi un pic. Dormi.

— Așa voi face. Să ai grijă.

— Da.

Se întoarse deodată și ieși din cameră, închizând ușa după el, nu tare, dar cu puțin zgomot. Ea auzi cum se deschide ușa care făcea legătura dintre hol și sufragerie, apoi cum se închide.

Știind că era în sfârșit singură, se lăsă copleșită de povara greutății de pe suflet. Se întinse în pat, se întoarse pe o parte și se

strânse până se făcu covrig. Apoi, înfundându-și fața în pernă, dădu frâu liber potopului de lacrimi pe care îl stăpânise eu tenacitate pentru a nu-și dezvălui emoțiile.

Sughițurile de plâns erau atât de intense, încât îi scuturau întregul corp. Astfel încât atunci când salteaua se lăsă sub greutatea cuiva, nu îi venea să creadă că el se întorsese. Nu voi să accepte asta, până când nu-i simți mâna cum o atinge ușor pe umăr și-l auzi șoptind:

— Șșș, șșș.

Ajunsesese doar până la ușa din spate. Chiar pusese mâna pe clanță. Viitorul lui, poate chiar și viața depindeau de găsirea lui Manuêl Ruiz înaintea lui Rodane. Era în interesul lui să plece chiar atunci, să conducă cu toată viteza de care era capabil până la punctul acela de pe hartă și să-l scoată la lumină pe singurul individ din lume care l-ar fi putut salva de condamnarea pentru uciderea lui Foster Speakman.

În afară de asta, Laura îi respinsese ajutorul. Practic îl împinsese pe ușă afară. Nu era niciun dubiu că asta-și dorea. Era vina lui că pierduse copilul. Mai devreme în acea seară, când ea îi confirmase că este adevărat, că era însărcinată, el se gândise: *În sfârșit*. Pentru prima dată în viața lui făcuse ceva bine și corect.

Trebuia să-și dea seama că nu va dura, că o va da cumva în bară. Oricum, se terminase totul. Copilul era pierdut și nu mai putea să facă nimic acum.

Du-te! Du-te! Apasă naibii pe clanță.

Se întorcea înapoi prin sufragerie înainte să realizeze că avea să facă o schimbare de plan radicală. Îi auzi suspinele de când deschise ușa de pe hol. Când o văzu cuibărită în halatul roz, plângând în pernă, se simți de parcă cineva îl pișcase de inimă, cu putere.

Se așeză pe pat în spatele ei și o atinse pe umăr.

— Șșș. Șșș.

— Trebuie să pleci, gemu ea.

— Nu, trebuie să fiu aici cu tine. Vreau să fiu aici.

Înconjurând-o cu brațul în jurul taliei, o trase spre el.

— Nu poți să-l lași pe Rodarte...

— Nu pot să te las pe tine. Nu te voi lăsa. Își băgă fața în ceafa ei. Îmi pare rău, Laura. Doamne, cât de rău îmi pare.

— Te rog nu mai spune asta, Griff. Nu mai gândi așa. Nu a fost deloc vina ta. Nu a fost vina nimănui. A fost felul naturii de a ne transmite că ceva nu era în regulă. Eram însărcinată doar în a șaptea săptămână. Nici măcar nu era un copil încă.

— Pentru mine era.

Ea își ridică capul. Ochii înecați în lacrimi îi întâlniră pe ai lui. Apoi, scoțând un sunet prelung și dureros, se întoarse spre el și-și odihni fața pe pieptul lui. Brațele lui o înconjură, trăgând-o spre el, ținând-o strâns, băgându-i capul sub bărbia lui. El își trecu degetele prin părul ei și îi masă scalpul.

Ea plânse, iar el o lăsă să se descarce. Era o chestie femeiască, un sentiment matern. Lacrimile erau esențiale, purificatoare, la fel de necesare pentru vindecare ca și sângerarea. Nu știa de unde Dumnezeu își dădea seama de toate astea. Pur și simplu, știa. Probabil, în perioade de criză, ești iluminat interior ca acum.

Când, în sfârșit, se liniști din plâns, ea își lipi capul de bicepșii lui.

— Ți mulțumesc că te-ai întors.

— N-aș fi putut să plec.

— Nici nu aș fi vrut să o faci.

— Dar m-ai respins.

— Asta ca să mă abțin să nu te implor să rămâi.

— Sincer?

— Sincer.

El se uită pătrunzător în ochii ei.

— Sunt frumoși.

— Ce?

— Ochii tăi. Când plângi, genele tale se lipesc și devin mai întunecate. Sunt frumoase.

Ea râse ușor și pufni.

— Da, sunt sigură că arăt sclipitoare acum. Dar apreciez vorbele dulci pe care mi le spui.

— Nu sunt vorbe dulci. Eu nu spun vorbe dulci.

Ea ezită un moment, apoi își cuibări fața înapoi în gâtul lui.

— Nici nu a fost nevoie să o faci vreodată. Nu-i așa?

— Nici nu am vrut vreodată.

— Dar cu Marcia?

— Ea era plătită să-mi vorbească mie dulce.

— Iar cu mine, cu siguranță nu a fost necesar. Cu sau fără vorbe dulci, oricum, erai plătit.

El își așază un deget sub bărbia lui forțând-o să se uite la el.

— Tu crezi că în acea ultimă zi eu mă gândeam la bani? Sau că trebuie să fac un copil? Nu. Am întrecut orice limită de viteză ca să ajung acolo dintr-un singur motiv, să te văd pe tine. În acea după-amiază nu conta nimic altceva decât tu și cu mine. Și tu știi asta, Laura. Știu că știi.

Încetișor, ea confirmă din cap.

— Ei, bine. Își zâmbiră tandru unul altuia.

Ea fu prima care vorbi:

— Nu ești un nenorocit.

El râse.

— Iar ne-am întors la discuția asta?

— Te-ai gândit vreodată să-ți cauți părinții? Ce s-a întâmplat cu ei după ce te-au abandonat? Știi ceva despre asta? El nu spuse nimic pentru o perioadă atât de lungă, încât ea spuse: Iartă-mă că te-am întrebat. Nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei.

— Nu, este în regulă. Doar că este un subiect urât.

Dar ea continuă să-i susțină privirea, întrebător.

El se gândi că ea are dreptul să știe cât de urâtă este povestea.

— Bătrânul meu a murit de alcoolism înainte să împlinească 50 de ani. Am dat de urma mamei mele la Omaha. Chiar înainte de a intra la Big Spring să încep să-mi ispășesc pedeapsa, mi-am adunat toate puterile și am sunat-o. Chiar ea a răspuns. I-am auzit vocea pentru prima dată în, hmm, cincisprezece ani.

A spus din nou alo. Era iritată, ca atunci când răspunzi la telefon, iar cel care-a sunat nu spune nimic, dar îl poți auzi cum respiră în receptor. Am spus: „Bună, mamă. Sunt Griff.” Imediat după ce am spus asta, a închis. Deși încercase să se obișnuiască cu întâmplarea, durerea acelei respingeri era încă ascuțită.

Este ciudat. Când mă jucam cu mingea, obișnuiam să mă întreb dacă ea știa că voi deveni faimos. Mă întrebam dacă m-a văzut la televizor, mi-a văzut fotografia pe vreun produs sau în vreun magazin? Mă întrebam dacă se uită la meciuri și le spune prietenilor: „Uitați-l pe fiul meu. Fundașul ăla talentat este copilul meu.“ După ce am dat acel telefon, n-a fost nevoie să mă mai întreb vreodată.

— Telefonul tău a luat-o pe nepregătite. Poate că avea nevoie de puțin timp să...

— Și eu am crezut la fel. Eram dornic de pedeapsă, cred. Așa că am păstrat numărul acela de telefon. Timp de cinci ani. Am sunat din nou acum câteva săptămâni. A răspuns un tip și, când am întrebat de ea, mi-a zis că murise cu doi ani în urmă. Avea multe probleme pulmonare, zicea el. A murit încet. Deși știa că va muri, n-a făcut nicio încercare să mă găsească. Adevărul este că, întotdeauna, a durut-o-n cur de mine. Nici măcar o dată nu i-a păsas.

— Îmi pare rău, Griff.

El ridică din umeri.

— Nu mai contează.

— Ba bineînțeles că mai contează. Știu cât de tare doare. Și mama mea m-a abandonat. Îi povesti de tatăl ei. Era un adevărat erou în viață, cum sunt personajele din filme. Moartea lui ne-a distrus pe mine și pe mama, dar în cele din urmă, eu mi-am revenit. Ea nu. Depresia ei devenise patologică, ajunsese până acolo încât nu se mai dădea jos din pat. Nimic din ce spuneam sau făceam n-o ajută să se simtă mai bine. Nici nu mai voia să se facă bine. Într-o zi, și-a curmat singură nefericirea. A folosit unul dintre pistoalele tatălui meu și l-a lăsat la vedere, să-l găsesc eu.

— Iisuse. El o trase mai aproape de el și-l sărută părul.

— Timp de o veșnicie am trăit cu senzația că am dezamăgit-o. Dar acum îmi dau seama că ea m-a dezamăgit pe mine. Chiar dacă bebelușul acesta era foarte mic, avea doar câteva săptămâni de când fusese conceput, aveam un instinct sălbatic de a-l proteja, Griff. Voiam să-l păzesc să nu fie rănit, atât emoțional, cât și fizic. Cum ar putea un părinte, orice părinte să renunțe la instinctul

părintesc de a-și crește și proteja copilul?

El trase adânc aer în piept și răsuflă încet. Nu avea niciun răspuns. Se întrebese același lucru despre mama lui de când se știa pe lume.

— Ar fi trebuit să fiu deschis față de tine cu privire la trecutul meu. Dar îmi era teamă că, dacă ți-aș fi spus, ai fi crezut că sunt un soi rău și ai fi ales pe altcineva să-ți fie tată-surogat la copil.

— Recunosc că nu aveam o părere prea bună despre tine la început.

— Spune-mi, o încurajă el, cu o veselie ascunsă în voce.

— Mi-am schimbat părerea despre tine când mi-ai adus lubrifiantul.

— Glumești.

— Nu.

— Nu voiam să te doară încă o dată.

— Hmm – și te-ai supărat foarte tare când ți-ai dat seama că nu-l folosisem.

— Mda, dar ce m-a infuriat de-a binelea era faptul că tu credeai că nu mă interesează dacă te doare sau nu.

— Știu, că mi-ai spus. Reacția ta nervoasă mi-a schimbat părerea cu privire la tine. Îți păsa mult mai mult decât lăsaai să se vadă. Mi-am dat seama că nu ești nici pe departe un nenorocit, așa cum crede lumea. Cum crezi și *tu*.

— Nu începe să mă umpli de glorie, Laura. Tu erai încă soția altui bărbat, dar eu începusem să aștept cu nerăbdare să fiu cu tine. N-aș fi recunoscut-o, nici măcar față de mine însumi. Dar chiar așteptam. Era ideea lui și de fiecare dată când veneai la întâlnire, o făceai la insistențele lui. Dar din ziua în care ai avut orgasm, am încetat să mă mai mint singur.

— Și eu, mărturisi ea în șoaptă. Știam că va fi periculos să mai rămân singură cu tine. De asta îi spuseseam lui Foster că nu mai vreau să ne întâlnim. Dar tot am venit. Și, în ciuda a toate câte s-au întâmplat, nu pot spune sincer că-mi pare rău că am făcut-o.

El fu aproape gata să spună ceva atunci, să facă un fel de profeție, una de genul celor la care nu se gândise în viața lui că le va face unei alte ființe umane. Dar timpul lor expirase. Foarte

mult.

În schimb, el îi luă mâna și o lipi de pieptul lui, apăsând-o aproape de inimă. Ea nu știa, nu avea cum să știe că pentru el, care nu făcuse niciodată gesturi tandre, această mică mișcare era enorm de semnificativă. Dar el știa.

Ea spuse:

— Întotdeauna m-am întrebat...

— Ce?

Cu o expresie întristată, ea dădu din cap.

— Nu mai contează.

— Ce?

— Ce-ai folosit.

— Folosit?

— Să... știi tu. În timp ce eram în dormitor, te așteptam. Întotdeauna m-am întrebat ce-ai folosit, ce te-a ajutat să te exciți.

— Oh, spuse el gata să izbucnească într-un râs tandru. Te-am folosit pe tine.

— Pe mine?

— Prima oară când ne-am întâlnit acolo, erai îmbrăcată cu un maiou roz și moale pe sub costumul de senzație.

— Poftim?

— Erai îmbrăcată în genul acela de costum de afaceri care transmitea că vrei să fii luată în serios. Să fii văzută ca un partener egal la serviciu, nu ca o femeie. Dar nu avea efect, deoarece pentru mine arătai tot ca o femeie cu care mi-aș fi dorit să fac sex. Mai ales când te vedeam cu bluză aia. Era cam de aceeași nuanță cu halatul acesta.

— Știi de care vorbești.

— Așa că pentru a o face să mi se scoale, m-am gândit la sânii tăi de sub maiou, cum erau ei moi și calzi. Mi-am imaginat că-mi bag mâinile pe sub bluză până sus și-i ating. Și cu asta am reușit.

— Doar cu asta?

— Ei, s-ar putea să mai fi fost și câteva imagini cu limba mea în jurul sfârcului, spuse el, zâmbind continuu. Și în celelalte dăți mă gândeam la tine cum stai întinsă acolo, înfodolită în partea de sus și goală în cea de jos, așteptându-mă. A funcționat de fiecare dată.

Bineînțeles, în acea ultimă zi a fost diferit.

— Da.

Îi atinse buzele cu degetele.

— Cel mai dificil lucru pe care am fost nevoit să-l fac a fost să te las să pleci și să te întorci la el.

— Cred că știa că se întâmplase ceva în după-amiaza aceea. Ceva ce m-a cutremurat. Când am ajuns acasă în seara aceea, s-a comportat ciudat. Eram dată peste cap, iar el știa asta. Aproape că mă înțepa.

Îndepărtându-l ușor de ea, se întoarse pe spate și privea spre tavan.

— Am ajuns să-mi dau seama că toate acestea – tu, copilul, tot ce s-a întâmplat – a fost felul lui Foster de a mă pedepsi c-am fost la volan în accidentul în care el a fost rănit.

— Cum ar fi putut să dea vina pe tine? A fost un accident.

— Păi tocmai asta e, Griff. El nu credea în accidente. Trebuie să-i înțelegi dereglarea obsesiv-compulsivă. Totul trebuia făcut în ordine și într-un anume fel. Fără niciun fel de deviație. Era convins că orice schimbare în această ordine dădea naștere unei calamități.

— El a vrut să conducă până acasă în noaptea aceea, pentru că el ne adusese acolo. Dar eu n-am vrut, pentru că băuse mai mult decât mine. Eu am întrerupt ordinea evenimentelor și ce s-a întâmplat a fost consecința dereglării lucrurilor. Nu m-a învinovățit niciodată cu voce tare. Dar acum cred că a făcut-o în adâncul sufletului. Probabil c-a acumulat resentimente profunde față de mine, care au devenit distrugătoare.

Griff se bucură că ea vorbește deschis despre toate acestea. Avea nevoie, mai mult pentru ea însăși decât pentru el.

— Aș fi putut concepe un copil mergând la o clinică de inseminare, să folosesc un donator. Foster a folosit comportamentul obsesiv-compulsiv ca pe o scuză să nu mergem. Dar nu acesta era motivul. Acum îmi dau seama. Îl iubeam cu o dragoste pură și devotată, iar el știa asta. Mariajul nostru era sacru și prețios pentru mine. Era mai valoros decât orice altceva pe lumea asta. Așa că el a găsit o cale să-mi slăbească

sentimentul, dacă nu chiar să-l distrugă.

— Așa cum i-au fost și lui distruse picioarele.

— Exact ca și picioarele lui. Din punct de vedere etic, știa cum mă simțeam din cauza planului lui. I-am spus de nenumărate ori că simt că nu este bine, dar nu voia să accepte un refuz. Mă încuraja spunând că eu sunt o femeie ambițioasă și că niciodată nu dau înapoi în fața unei provocări sau a unei sarcini. Abia acum îmi dau seama cu câtă măiestrie mă manipula. Se folosea de argumentele față de care știa că n-am cum să rezist.

— Apoi te-a băgat în patul meu, un paria, un om pe care știa că n-ai cum să-l admiri sau să-l placi.

— Nu, spuse ea cu un zâmbet trist. Aici greșești. Te-a ales pe tine pentru că arătai foarte bine și erai puternic, incontestabil masculin. Fusesesi în abțință timp de cinci ani. Eu fusesem de doi. Cum ar fi putut vreunul dintre noi să nu se simtă atras de celălalt, când fiecare oferea celuilalt exact ceea ce ne lipsise? El *și-a dorit* să ne simțim atrași unul de celălalt. Mai ales eu. Și asta pentru ca eu, în inima mea, să simt că am comis un adulter și am încălcat jurămintele de la căsătorie care îmi erau atât de dragi.

Ce spunea ea acum avea sens. Sau ar fi avut, în mintea bolnavă a lui Foster Speakman.

— Odată ce copilul avea să fie conceput și eu aș fi murit, tu ai fi suferit că m-ai pierdut pe mine și te-ai fi simțit și vinovată.

— Cred că asta era în mintea lui.

— Deci mă crezi? Tot ce ți-am spus despre felul în care a murit? N-ai nicio îndoială?

— Îmi este greu să-l văd în lumina aceasta pe soțul meu, dar da, Griff, te cred. Moartea ta era o parte din planul lui. Pedepsa perfectă. N-aș fi putut să mă uit vreodată la copil fără să mă gândesc la tine și să-mi amintesc de păcatul pe care l-am comis. Infidelitatea mea n-ar fi fost niciodată dată în vileag, dar mi-aș fi petrecut toată viața încercând să-mi răscumpăr greșeala. După un moment îndelungat de tăcere, se întoarse din nou pe o parte, cu fața spre el. Te-am târât într-o mizerie teribilă. Îmi cer mii de scuze pentru asta.

— Nu tu m-ai târât, eu am intrat de bunăvoie, cu mult mai

puține procese de conștiință decât tine. Eu îmi doream bani câștigați ușor. Mulți. Chiar și Rodarte a spus că un escroc ca mine ar...

— Rodarte! Ea sări ca o săgeată în sus și-i dădu și lui un brânci. Trebuie să pleci acum.

— Nu pot să te las.

— Trebuie, Griff. Sunt bine. Dar n-am să mai fiu dacă stai cu mine în loc să-l găsești pe Manuelo. Trebuie să pleci. Știi că am dreptate.

Știa asta. Cu regret, se ridică din pat, apoi se aplecă și-i mângâie părul.

— Ești sigură că vei fi bine cu... toate? el arătă spre mijlocul ei.

— Voi fi bine.

— Să stai în pat. Încearcă să dormi. Îi sărută ușor buzele. O să mă întorc cât pot de repede. Se întoarse să plece, înainte să se răzgândească din nou.

Antrenorul și Ellie stăteau în ușa deschisă. Cu cea mai puternică voce de tușă, antrenorul zbiră:

— Ce naiba cauți în casa mea?

36

Deci iată cum stă treaba, își spuse Rodarte în gând. Griff Burkett a reușit: (a) s-o atragă sau (b) s-o răpească pe Laura Speakman de la hotel. A scăpat să fie arestat la conac. Conducea un vehicul necunoscut. Practic, era într-o formă destul de bună pentru a putea evita să fie prins o bună bucată de vreme, poate destul timp cât să poată fugi departe.

Atunci de ce folosisе telefonul celular al Laurei Speakman pentru a-l suna, știind că Rodarte va putea să dea de urma apelului și ar fi descoperit unde se află? Desigur, Burkett fusese destul de isteț să lase telefonul în parcareя teatrului, dar de ce să-și asume un asemenea risc din capul locului?

Burkett n-ar fi făcut asta. Decât dacă ar fi avut ceva de zis, ceva

de maximă importanță, ceva ce știa el că l-ar fi absolvit complet de vină.

Rodarte stătea în mașină la granița dintre state și fumă jumătate de pachet de țigări – la naiba cu lăsatul de fumat – înainte să decidă că Burkett nu l-a mințit. La telefon părea entuziasmat și hotărât. Burkett credea că Lavaca Road din Itasca era o legătură spre Manuelo Ruiz, despre care pretindea că l-a omorât pe Speakman din greșeală. Asta însemna că Burkett este nevinovat.

Probabil este adevărat. Dacă Ruiz ar fi asistat la scena în care Burkett l-a ucis pe Speakman, Burkett ar fi condus acum ca nebunul spre Itasca, pentru a-l aduce la tăcere pe Manuelo, nu l-ar fi sunat pe Rodarte să-i spună unde îl găsește.

Concluzia: Manuelo Ruiz nu mai era doar o notă de subsol în acest caz. Fusesse avansat la jucător principal. Statutul nou pe care îl câpătase cerea acțiune.

Rodarte folosi butonul de reformare a ultimului număr apelat. Sună doar o dată, apoi i se răspunse.

— Departamentul de Poliție Itasca.

— Sunt tot eu, Rodarte. Dă-mi-l pe ofițerul Marion.

Câteva clicuri, apoi:

— Domnul detectiv Rodarte?

— Ați mai aflat ceva?

— Nimic. Am pus totuși doi oameni să țină casa sub observație.

— Sună-i și anulează urmărirea generală asupra lui Manuelo Ruiz.

Rodarte simți uimirea lui Marion.

— De ce?

— A dat-o cineva în bară, spuse Rodarte, mimând exasperarea. Șoareci idioți de calculator. Caută o adresă de locuință și descoperă un număr de stradă. V-am făcut pe toți să vă deranjați degeaba. Mă rog la Dumnezeu să nu le dea cineva ăloră pistoale vreodată.

Celălalt polițist începu să râdă.

— Mulțumesc de telefon, domnule detectiv. O să-i retrag pe toți de la post, inclusiv pe cei de la biroul șerifului. Ofițerii mei vor fi

dezamăgiți. Credeau că vor avea ocazia să se ocupe de un caz important.

— Nu în seara asta.

— Și cu Burkett cum rămâne?

— Încă este liber.

— Un bărbat masiv ca el, ai crede că este ușor de observat.

— Așa ai crede.

— Ei bine, suntem cu ochii pe el.

Rodarte își ceru din nou scuze pentru marea încurcătură, spuse că spera că nu i-a ținut prea mult în post pe Marion și pe ofițerii lui și-și luă la revedere. Aruncă mukul de țigară pe geam, apoi, zâmbind, conduse mașina pe autostradă și se îndreptă spre Itasca.

*

Când îi văzu pe cei din familia Miller, Griff se gândi: *Surprizele continuă să apară.*

Amândoi purtau sandale, pantaloni scurți și cămăși cu imprimeuri în stil hawaiian. Ellie avea pe cap o pălărie din pai. Un șirag de flori din Hawaii îi atârna ofilit în jurul gâtului. Avea o expresie consternată. Antrenorul, în ciuda aspectului ridicol, făcea spume.

Sperând să reducă tensiunea și să amâne explozia iminentă. Griff spuse:

— Coach, Ellie, dansa este Laura Speakman.

Antrenorul o împinse pe Ellie într-o parte și tăbări asupra lui Griff.

— Văduva? Da, știm cine este. Am citit despre uciderea lui Foster Speakman în ziarul *Wall Streer Journal*, în timp ce eram în Hawaii. O sfichiui pe Laura cu privirea, apoi își mută fulgerele din ochi înapoi la Griff. Pe nepusă masă primesc un telefon de la un detectiv din Dallas, care-și cerea scuze că mă deranjează în timpul concediului, dar era ceva foarte important, susținea el.

— Rodarte?

— Corect. Stanley Rodarte. Ne-a întrebat dacă știm unde ești. Dacă am intrat în contact cu tine. Dacă aveam idee de unde ar trebui să începă căutările, să te găsească. De ce? L-am întrebat.

Avea vreo legătură cu Bill Bandy? Oh, nu, spune el. Asta e o știre veche. Te caută în legătură cu crimă asupra lui Speakman. Ampretele tale erau pe arma crimei.

— Joe, tensiunea ta, spuse Ellie pe un ton scăzut.

— I-am spus că nu știu nimic de tine, ce faci, unde ești – și nici nu voiam să știu. Acum vin acasă și te găsesc bine-mersi în pat cu soția decedatului milionar. Și mie nu mi se pare c-ar fi foarte îndoliată.

— Ei bine, greșești! țipă Griff, ajungând la același nivel de furie că și antrenorul. Își jelește moartea bebelușului. Copilului *meu*, spuse el, arătându-și pieptul cu degetul. A pierdut sarcină în seara asta acolo, în baie la voi.

Ellie scoase un geamăt trist, îndurerat.

— Laura a rămas însărcinată cu mine, dar nu i-am ucis eu soțul. Griff se uită dincolo de antrenor și de Ellie. Trebuie să mă credeți. Apoi i se adresează antrenorului: Depinde de Laura câtă încredere are în voi, dar vă poate confirma că nu am săvârșit nicio crimă. Acum, mă duc să-l găsesc pe singurul om care știe asta cu siguranță și care îl poate împiedica pe Rodarte să mă ducă pe calea pierzaniei.

Griff se îndreaptă spre ușă, dar antrenorul își înfipse ferm mâinile în pieptul lui, oprindu-l.

— Nu pleci nicăieri. Te predau.

— N-ai cum să mă oprești.

— A, da? Antrenorul îl îmbrânci înapoi.

— Trebuie să plece, domnule Miller. Laura își propti picioarele în podea și se dădu jos din pat. Vă voi spune tot ce vreți să știți. Dar Griff nu l-a ucis pe Foster. Dar ca s-o poată dovedi, trebuie să plece acum.

Bărbatul mai în vârstă îi aruncă o privire, apoi se uită la Ellie, a cărei expresie indica faptul că, de data aceasta, nu mai era de partea lui. Se întoarse către Griff, care-și dădea seama că antrenorul se lupta cu el însuși din motive pe care el le considera corecte și legale.

— Dacă ești nevinovat...

— Sunt.

— Atunci predă-te.

— Nu am cum. În timp ce eu aş completa toate formalitățile, Rodarte l-ar elimina pe tipul celălalt.

— Elimina? Ce vrei să spui?

— Exact ce auzi.

— Cine este tipul ăstălalt?

— Servitorul lui Speakman, care a dispărut. Coach, nu am timp de explicații acum. Trebuie să plec.

Antrenorul se dădu înapoi și ridică ambele brațe.

— Bagă-te mai adânc în rahat. Nici că-mi pasă. Eu mă spăl pe mâini de tine.

— Deja te-ai spălat, acum cinci ani.

— Cu mult mai înainte de atunci!

Cuvintele dureau, dar Griff nu avea timp să se gândească la ele acum. Ridică traista din molton a lui Manuelo. Când se uită înapoi la Laura, nu spuse nimic, dar speră că ea știa ce simțea.

Apoi se lovi de antrenor când ieși și plecă din casă într-o cursă a morții.

Rodarte reuși să localizeze casa de la ferma abandonată înainte cu câteva ore de răsăritul soarelui. Așa cum i se descrisese, era singură locuință pe care o văzuse de când părăsise centrul orașului și stătea gata-gata să se prăbușească. Nu trecuse pe lângă nicio mașină de poliție și nici aici nu se vedea vreuna. Ofițerul Marion se ținuse de cuvânt și-și retrăsese oamenii.

Rodarte își scoase pistolul cu calibru de nouă milimetri din tocul de la umăr și introduse un glonț, luă o lanternă din cutia pentru mânuși, apoi ieși cu prudență din mașină. Făcu un tur în jurul casei, luminând cu lanterna stâlpii instabili de sprijin care susțineau construcția și până la acoperiș, care nu numai că era încovoiat, dar avea și găuri mari prin el. Majoritatea geamurilor fuseseră sparte. Casa era în paragină.

Era înconjurat de ogoare necultivate de bumbac, cu pământul plat și negru ca o clătită arsă. Aerul era fierbinte și nu adia nicio boare de vânt – și era atâta liniște, încât ar fi putut auzi chiar și un țânțar trăgând vânturi. Nici mașina lui din apropiere, nici

percheziția făcută nu-l determinaseră pe Ruiz să iasă din ascunzătoare sau pe oricine altcineva care s-ar fi putut ascunde acolo. Nu avea senzația că era urmărit prin una dintre ferestrele sparte, iar instinctul său pentru genul acesta de lucruri funcționa excelent.

Având grijă pe unde calcă, de teamă să nu cadă prin pardoseala putrezită, merse de-a lungul verandei și încercă ușa de la intrare. Se bălăbăni în timp ce se deschidea, balamalele ruginite scoțând scârțâituri înfiorătoare. Stând în prag, cu pistolul în mână dreaptă, lumină cu lanterna interiorul. Duhnea a șoareci, morți și vii.

Era o cameră principală, cu un șemineu plin de gunoi și cenușă veche. Având ușă comună cu această cameră, mai erau câteva încăperi. Se băgă în fiecare dintre ele, pe rând. Dormitoare. O baie. O bucătărie. Toate pustii. Niciun semn c-ar fi fost locuite de cel puțin un deceniu.

— Ce pierdere de vreme nenorocită, bombăni el. Așadar, Burkett își bătuse joc de el până la urmă, trimițându-l după cai verzi pe pereți, în timp ce el se îndrepta cu văduva spre Mexic pentru niște DÎ, adică: dragoste și împerechere.

Stinse lanterna, se așeză pe pervazul unei ferestre și-și aprinse o țigară, s-o fumeze în timp ce reflecta la următoarea mișcare. Scoase un rotocol de fum prin rama goală a ferestrei. Fără pic de vânt, fumul stătea nemișcat în aer ca o fantomă. Rodarte se uită prin el de-a lungul unei curți acoperite de pământ tare și scorjit.

Era acolo un țarc, care probabil fusese cotețul unui porc sau poate al unei capre. Era prea mic să încapă acolo un cal. Stâlpii unui gard din sârmă ghimpată fie începeau să se incline, fie se răsturnaseră deja. Sârma atârna în cercuri ruginite pe pământ. La vreo 20 de metri sau mai mult în spatele gardului căzut, se afla un hambar care arăta și mai jalnic decât casa.

Hambarul.

Rodarte își îndesă țigara între buze și se uită chiorăș prin fumul care se ridica. Își verifică lanterna, să vadă cât îl mai ține bateria. Îi slăbea puterea, dar încă mai mergea. Aruncă țigara pe podeaua goală din lemn și o stinse cu piciorul.

Afară se vedea destul de bine și fără lanternă. Dar o ținu într-o

mână, pistolul în cealaltă, în timp ce mergea prin spatele casei până în fund. Curtea era o adevărată cursă cu obstacole. La marginea curții, se afla o roabă părăsită. Un ciot de copac folosit, evident, ca pană de despicat încă mai avea securea vârâtă în el. Matahala diformă de sub un șopron se dovedi a fi un tractor dezmembrat.

Păși peste gard, evitând cu grijă firele de sârmă ghimpată și se îndreptă spre hambar. Ușile duble erau încuiate, dar se țineau doar într-un lacăt din lemn care se rotea pe un cui. Trase un pic de el și împinse ușa atât cât să tragă cu ochiul înăuntru. Întunericul era pătrunzător. Aerul înțepător mirosea a bălegar și paie stătute.

Simțind că nu este nicio mișcare și niciun sunet, deschise ușa mai tare și se strecură înăuntru. Aprinse lanterna și se uită împrejur. Cunoștințele lui despre hambare se limitau la ceea ce văzuse prin filme, dar după părerea lui de necunoscător, acesta era unul destul de obișnuit. Un porumbar cât lungimea unei părți de hambar. Boxe pentru cai. Cuie și ustensile necesare la o fermă.

Și Manueto Ruiz.

Sau cineva.

Instinctul îi spunea lui Rodarte că nu este singur. Și pentru o fracțiune de secundă simți un junghi de frică. Ar putea fi Burkett. Acesta ar fi putut să-i întindă o cursă. Ar fi putut să-l trimită aici să fie atacat. Oare fusese prostit de un pușcăriaș nenorocit?

Înainte ca Rodarte să-și ducă gândul până la capăt, simți o mișcare în spatele lui. Când se întoarse, o lovitură puternică îl nimeri în umăr, amortindu-i brațul și mâna. Scăpă lanterna. Cu cealaltă mână el făcu o mișcare largă care se opri brusc când pistolul ascuns în palmă se ciocni cu țeasta atacatorului.

Nu era Burkett. Prea mic de statură, prea închis la ten, prea gros la mijloc. Iar Rodarte se urî că se simți ușurat că nu era Burkett.

Dar tot avea o luptă de purtat. Omul era amețit și se clătina, dar nu căzuse. Își vârî capul în piept și se aruncă asupra lui Rodarte. Detectivul reuși să-și ridice un genunchi exact la timp pentru a-l prinde pe bărbat de sub bărbie și i-l băgă până sub nări. Rodarte

auzi cum îi clănțăniră dinții și se gândi că unii dintre ei se rupseseră. Cu un strigăt de durere, omul căzu pe podeaua din lut.

Teama de moment a lui Rodarte fu înlocuită acum de furie; el luă lanterna și luminează jos, direct pe chipul bărbatului. Era creol, grosolan, cu trăsături de om prost. Ochiul care clipea des din cauza becului lanternei erau negri ca smoala. Se făcură mari cât cepele când văzu țeava pistolului lui Rodarte îndreptată direct spre ei.

— Hola, Ma-nu-e-lo.

Omul trădă un aer surprins.

— Da, știu cum te cheamă. Avem un prieten comun. Griff Burkett.

La auzul numelui, Ruiz începu să bâlbâie niște cuvinte în spaniolă.

— Tac! lătră Rodarte. Ruiz tăcu. Nu mă interesează nimic din ce ai tu să-mi spui. Oricum, ar trebui să-ți păstrezi forța pentru treaba pe care urmează s-o faci.

Căutând pe jos, el îl apucă de gulerul cămășii și-l târî la picioarele lui.

— Vezi lopata aceea de acolo? El îndreptă lanterna către mormanul de unelte pe care-l observase mai devreme. Ad-o. Ruiz, pur și simplu, stătea acolo, uitându-se la el fără expresie. Nu te căca pe tine că nu înțelegi, că nu-ți merge cu mine. Trase piedica pistolului și spuse răspicat: Du-te și adu nenorocita aia de lopată.

Ochii negri ai lui Ruiz licăriră în lumina lanternei, dar făcu așa cum i se poruncise.

— Nici să nu-ți treacă prin gând să mă lovești în cap cu ea, spuse Rodarte când Ruiz se întoarse cu lopata, pe care o ținea strâns de mâner cu ambele mâini. Te voi împușca pe loc dacă încerci ceva.

Îi făcu un semn din cap lui Ruiz s-o ia înainte pe ușa hambarului. Rodarte îl urmă la o distanță prudentă, cu pistolul îndreptat spre coloana vertebrală a spaniolului.

Partea dinspre răsărit a orizontului devenea gri.

— Mișcă-te mai repede, Manuelo. Împingând cu piciorul spatele celuilalt, Rodarte îl înghionti cu putere, făcându-l să-și piardă

echilibrul și să cadă.

Ruiz se rostogoli și căzu pe spate, aruncându-i o asemenea privire lui Rodarte, încât acesta se bucură că avea un pistol îndreptat asupra lui.

— O să văd cât de irascibil o să te mai simți după ce-o să folosești lopata aia în scopuri mai bune. Ruiz se uită la lopată, apoi înapoi la Rodarte, părând nedumerit. Ce? întrebă Rodarte chicotind. Doar nu crezi c-o să-ți sap eu mormântul, nu?

37

Laura se uită fix la cei doi oameni care o țintuiau cu privirea.

Simțea mireasma bobocilor de floare din șiragul ofilit de flori de la gâtul lui Ellie Miller. Mirosul era greu și dulce.

— Acum v-ați întors din vacanță? întrebă ea.

Ellie răspunse afirmativ.

— Am ajuns pe aeroportul din Dallas cu jumătate de oră mai devreme. Pe la patru și jumătate.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă întoarceți după un zbor lung și să găsiți o străină în pat. Râse ușor, amuzată. Ca-n povestea cu cei trei ursuleți. Cum a fost zborul?

Ellie se apropie de Laura și o luă de mână.

— Tu ești cea care a avut o noapte grea. Cum te simți?

— Voi fi bine.

— Bineînțeles că vei fi. Dar acum este rău. Ai crampe?

— Hmm.

— Știu. Am trecut prin asta de patru ori.

— Îmi pare rău.

Ellie ridică din umeri cu un aer filosofic.

— N-a fost să fie. O mângâie pe Laura pe mână. O să-ți aduc ceva pentru crampele astea.

Ieși, lăsând-o pe Laura singură cu antrenorul Joe Miller. Era o prezență intimidantă. Se uită țintă la ea, cu o expresie plină de reproșuri. Totuși părea și curios în privința ei, în ciuda a ceea ce

credea.

— Îmi pare rău pentru copilul tău. Arătă cu capul spre ușa prin care ieșise soția lui. Ellie spune că e bine, dar inima i-a fost frântă de fiecare dată.

— Sunt convinsă de asta.

— Ești sigură că era copilul lui Griff?

— Fără îndoială. Soțul meu era incapabil.

— Steril?

— Incapabil, repetă ea.

— Aha. Tăcu câteva clipe să priceapă cum vine asta, apoi întrebă: De asta ai început o relație cu Griff?

Înainte să poată răspunde, Ellie se întoarse cu un flacon de pastile Ibuprofen și un pahar cu apă.

— Ia două.

Laura deja renunțase la analgezicele pe care femeile însărcinate n-au voie să le ia. Când înghiți pastilele își dădu seama cu durere că această precauție nu mai era necesară.

— Ce faci?

Era vocea lui Ellie, tăioasă și autoritară, îndreptată către soțul ei care ridicase receptorul de la telefonul de pe birou.

— Sun la poliție.

— Ai de gând să pui poliția pe urmele băiatului?

— Nu este un băiat, Ellie. Este un bărbat. Trebuie să plătească pentru ce-a făcut.

— Te rog, nu-l suna pe Rodarte, spuse Laura. Este dușmanul de moarte al lui Griff.

— Pentru că este detectiv la omucideri, iar Griff este un... un...

— Vezi? spuse Ellie, punându-și mâinile în șold. Nici măcar nu poți să rostești ce vrei să spui, pentru că știi că nu este adevărat.

— Dacă nu este adevărat, de ce fuge? întrebă antrenorul. De ce nu se predă?

Ellie, neavând niciun răspuns, se uită neajutorată spre Laura, care îl imploră pe antrenor să închidă telefonul.

— Vă rog nu sunați. Cel puțin așteptați să vă povestesc despre Griff și despre mine. Și despre Foster. Vă spun totul. Vă rog, domnule Miller.

El o ascultă câteva momente, apoi puse receptorul în furcă fără tragere de inimă; își încrucișă brațele groase în dreptul pieptului masiv.

— Ei, bine?

Ea începu cu ziua în care Foster îi spusese pentru prima dată de planul lui și nu ascunse nimic, cu excepția detaliilor intime a celor patru dăți în care ea și Griff fuseseră împreună.

— Niciodată n-am auzit ceva mai neobișnuit, spuse antrenorul. Deci tu îmi spui că soțul tău l-a plătit pe Griff să... să facă asta?

— Din păcate, am fost și eu de acord, din motive prea complexe să vi le explic acum. După ce am aflat că sunt însărcinată, nu credeam c-o să-l mai văd vreodată pe Griff.

În timp ce asculta povestea Laurei, ochii lui Ellie se umeziră.

— Și cum te simțeai la gândul ăsta? Că nu-l vei mai vedea niciodată pe Griff?

Laura ezită, apoi spuse:

— Eram confuză. Și tocmai pentru că mă simțeam așa, nu mi-aș mai fi permis vreodată să-l văd.

Ellie dădu din cap cu înțelegere.

— Aș fi rămas pentru totdeauna cu soțul meu, continuă Laura. Crescând acel copil ca și cum ar fi fost al lui, exact așa cum își dorea.

— Și ce s-a întâmplat de s-a dus totul de râpă? întrebă antrenorul. Lasă-mă să ghicesc. Din cauza lui Griff.

— De fapt, din cauza lui Foster. Mă consider vinovată că nu mi-am dat seama cât de sever avansase deviația lui obsesiv-compulsivă. Cred că nu-mi doream să văd. În fine, boala, combinată cu accidentul, l-a schimbat. Nu mai era de mult acel Foster de care mă îndrăgostisem. Speram că un copil l-ar fi adus pe Foster al meu înapoi. Oricum, eu am fost devotată căsniciei și vieții noastre împreună. Dacă nu ar fi încercat să-l ucidă pe Griff, aș fi fost cu el în seara aceasta. Iar Griff nu ar fi ajuns un fugar. Ea se uită spre amândoi. Vă jur că tot ce v-am spus este adevărat.

Nu avea niciun dubiu că Ellie o credea. Antrenorul își mușca interiorul obrazului, aparent nu prea convins. Deodată se întoarse și puse mâna pe telefon.

— Joe, tu n-ai auzit niciun cuvânt din ce-a zis ea?

— N-am probleme cu urechile, Ellie.

— Atunci cum poți să...

— Pentru că-l cunosc pe Griff, răspunse el. Întotdeauna a avut ambiția să fie numărul unu. Nu i-a păsat de nimeni niciodată, decât de el. De tine, de mine, de colegii de echipă. De nimeni.

— N-ai dreptate, spuse Laura.

— Poate că înainte a fost un pic cam egoist, încuviință Ellie. Dar acum este diferit. Am văzut schimbarea din el când a fost aici. Și dacă n-ai fi atât de încăpățânat, Joe Miller, ai...

— Domnule Miller, vă rog, spuse Laura. Veți regreta.

— Eu sun la poliție. El urlă aceste cuvinte, acoperind implorările lor, tăind aerul cu mâna. Și aici am încheiat discuția.

Nu era mult trafic pe șosea, care ar fi putut să-l încetinească pe Griff, Perioada de vârf cea mai aglomerată urma să fie abia peste câteva ore. Îi luă puțin timp până ajunse în Itasca. Orașelul era cufundat în somn încă, dar conduse totuși foarte prudent, respectând semnele de limită de viteză, nedorind să ofere cuiva motive să-l oprească.

Nu îi fu greu să găsească Lavaca Road. Merse în continuare pe șosea până ajunse pe FM 2010, o uliță strâmtă care părea atât de rar folosită, încât fusese complet uitată de toată lumea.

După câțiva kilometri, începu să se întrebe dacă nu cumva el și Laura greșiseră ruta. Dar imediat zări o casă aproape prăbușită și un hambar, apărând ca niște umbre întunecate sub un cer ce devenea tot mai deschis la culoare, pe măsură ce răsărea soarele. El știa deja că ajunsese la locul potrivit.

Mașina lui Rodarte era parcată în față.

Griff încetini și întoarse pe drumul cu pietriș, observându-i imediat – două siluete întunecate ce mergeau în direcția opusă strălucirii soarelui, care se zărea la orizont în depărtare. Merse până la un semn de stop, opri motorul și deschise portiera. Atmosfera acelei dimineți timpurii era calmă și tăcută, înșelător de liniștită.

Nepierzându-i pe cei doi bărbați din ochi, el căută în traistă de

molton și scoase pistolul polițistului. Amintirile cu el când se costumase în băiat care distribuie marfă, când îi imobilizase pe cei doi polițiști, evadarea nebună a lui și a Laurei de pe domeniul Foster, toate acestea păreau că se petrecuseră cu mult timp în urmă. Imaginile acestor acțiuni erau deja învăluite în ceață în mintea lui.

Dar ce avea viu în memorie era expresia de pe chipul ei când își dăduse seama că pierduse copilul.

Dacă... dacă... dacă...

Erau atât de mulți de „dacă“, încât nici nu știa de unde să înceapă cu regretele.

Dar un mare *dacă* stătea în picioare: dacă nu va supraviețui acestei situații de acum, spera ca Laura să știe că a iubit-o. Fie că ar fi fost, fie nu un moment nepotrivit, acum își dorea să-i fi spus asta, atunci când a avut ocazia.

Îndesă pistolul în brăul din spate al pantalonilor de uniformă de un albastru-închis, pe care încă îi mai purta. Când ieși, lăsă portiera mașinii deschisă, în caz că ar fi fost nevoit să vină în fugă și să plece cu mașina. Merse de-a lungul peretelui exterior al casei ce ducea spre spatele acesteia, dându-și seama ce țintă mare și ușoară era din cauza tricoului alb, văzut lângă șindrila decolorată. Rodarte și Manuelo stăteau ca niște sperietori de ciori în mijlocul câmpului necultivat.

Dar, imediat, Rodarte ridică brațul și făcu din mână.

— Sal'tare, Griff.

Lui Griff nu-i plăceau armele. Nu știa prea multe despre ele. Știa și mai puține despre un pistol de polițist. Dar, în timp ce traversa curtea bătătorită și se îndrepta spre ceilalți doi bărbați, se simțea în siguranță datorită greutății pistolului pe care-l avea la spate.

Fu nevoit să pășească peste un gard din sârmă ghimpată care fusese doborât la pământ. Bulgării de țărână și urmele uscate lăsate de tractor făceau pământul inegal. Dar nu se uită în jos. Își ținu privirea fixată pe Rodarte. Când se apropie destul de mult, încât să-i deslușească trăsăturile feței, Griff observă că acesta zâmbea amuzat, în timp ce ținea pistolul îndreptat spre Manuelo.

Tabloul confirma lucrul de care se temuse Griff cel mai tare – Rodarte nu avea de gând să-l folosească pe Manuelo ca martor ocular. Chiar dacă Griff ar fi reușit să potolească frica lui Manuelo și l-ar fi convins să se întoarcă la Dallas pentru a spune adevărul despre Foster Speakman, Rodarte nu ar fi permis asta niciodată. Și asta pentru că Rodarte nu voia ca Griff să fie achitat. Nici măcar nu dorea să fie aruncat în închisoare pe viață. Dorea să-l vadă mort.

Și acum Griff înțelegea de ce. Știa de ce Rodarte îl așteptase în fața închisorii Big Spring. Înțelese de ce se ținuse după el și-i urmărise fiecare mișcare de când fusese eliberat. Se gândise că Rodarte încercase să-l sperie, să-l determine să facă o mărturisire sau o greșeală. Adevărul era însă că lui Rodarte îi era teamă de el.

Pământul de sub picioarele lui Rodarte era plin de mucuri de țigară. La picioarele lui Manuelo zăcea o lopată. În spatele lui era o movilă de pământ proaspăt și o groapă mare. Lui Griff i se făcu rău când realizează ce urma să se întâmple. Nenorocitul îl pusese pe Manuelo să-și sape singur groapa în timp ce el stătea acolo, fumând și zâmbind.

Probabil, se gândi Griff, că el și Manuelo ar fi împărțit același mormânt.

Manuelo rămase la fel de împietrit ca o statuie cioplită în lemn de tec. Ochii lui erau la fel de duri și de impenetrabili ca pietrele lucioase. Griff nu-și dădea seama dacă îi era frică, dacă era resemnat sau aștepta o ocazie să atace. Nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna pentru acest locuitor din El Salvador sosirea lui acolo. Și-ar fi dorit să știe limba spaniolă, să-i poată spune că Rodarte era dușmanul lor comun, nu trebuiau să fie ei unul împotriva celuilalt.

— Începusem să cred că nu mai vii, spuse Rodarte când Griff se opri la câțiva metri de el.

— Mă așteptai?

— Speram. Ce te-a reținut atât? Pun pariu că știu. Făcu din ochi. Sper că ai obținut o bucatică bună și, mai ales că va fi ultima. Cu aceeași privire răutăcioasă spuse micios: Dă-mi pistolul.

— Pistolul?

— Vrei un glonț în genunchi?

— Nu poți să ne împuști pe amândoi odată. Dacă-și iei pistolul din spatele lui Manuelo, va sări pe tine înainte să clipești.

— Bine. Atunci ce spui dacă-l împușc pe el primul, apoi trag în genunchiul tău, doar pentru vorbele astea obraznice?

Griff duse mâna la spate.

— Ușurel.

Cu o încetineală exagerată, Griff scoase pistolul de la spate. Ar fi putut să-l omoare pe Rodarte fără nicio remușcare. Pentru Marcia, și era de-ajuns, ca să nu se mai gândească și la restul. Dar chiar și cu o rană mortală, Rodarte ar fi avut timp să tragă o dată. Griff nu putea să riște ca Manuelo să moară. Tot avea nevoie de mărturia servitorului în cazul morții lui Foster. Ținu pistolul la o depărtare considerabilă de el.

— Aruncă-l încoace.

Griff făcu după cum i se spusese. Pistolul ateriză printre mucurile de țigări de la picioarele lui Rodarte.

— Mersi. Acum ne putem relaxa cu toții.

Arătând cu capul în direcția lui Manuelo, Griff spuse:

— Dă-i drumul.

— Nu, nu cred.

— Va pleca direct spre El Salvador. Nu-l vei mai vedea niciodată.

— Probabil. Dar de ce să-mi pierd somnul noaptea de grija lui? Poate ar avea conștiința vinovată că te-a abandonat.

— Deci știi că l-a ucis pe Speakman?

— Așa tre' să fi fost, altfel nu mi-ai fi spus unde este.

— Mi-am dat seama de greșeala pe care am făcut-o prea târziu.

— Ți-ai pierdut sincronizarea faimoasă, Numărul Zece? Detectivul afișă o mână tristă. Vai, este foarte grav. Și chiar acum, când îți trebuia cel mai mult.

— Lasă-l să plece. Râca ta este cu mine, nu cu el.

Rodarte pufni în râs.

— Ei, aici ai dreptate.

— Vrei să mă duc la fund.

— Cum m-am dat de gol?

— Vrei să mă acuzi de uciderea lui Bill Bandy. Dar nu pentru că ești convins că l-am ucis eu. Știi că nu eu am fost.

Rodarte rânji.

— Hai că te apropii, e calduț.

— Știi că n-am făcut-o, pentru că tu ai fost cel care l-a omorât.

— Și mai spune lumea că fotbaliștii sunt proști. Fornăi. Bineînțeles, ți-a luat cinci ani ca să te prinzi.

— Băieții de la Vista te-au angajat să-l termini pe vecie.

— A fost ca un fel de concurs. Umbla vorba că zilele lui Bandy erau numărate. Celor trei băieți de la Vista le era teamă că îi va turna și pe ei, cum o făcuse cu tine. Am vrut să-i ajut în unele situații, dar sunt o gașcă unită și restrânsă. Este greu să le câștigi încrederea.

— Așa că ai căutat o oportunitate.

— Mi-am oferit serviciile.

— Gândindu-te că, dacă îi scapi de Bundy, te-ar fi primit cu brațele deschise în sânul bisericuței lor și te-ar fi avut și pe tine în evidență când încasau bani.

Rodarte arboră pe toată fața zâmbetul oribil.

— Cine altcineva ar fi putut să-i ajute mai bine cu probleme de genul lui Bandy, decât un detectiv de la omucideri care ar fi putut îndrepta investigațiile crimei în direcția greșită? Începu să râdă, din adâncul pieptului, apoi tot mai tare. A fost un plan grozav, apoi a devenit și mai bun. Jur pe Dumnezeu, Burkett, când ai apărut acasă la Bandy, aproape că m-am pișat în pantaloni. Nu aș fi putut să fac un plan mai bun de atât.

— Erai acolo când am ajuns eu.

— În camera din spate. Înainte să-i frâng gâtul, s-a jurat de mama focului că n-are nicio sumă de bani ascunsă pe undeva, dar ai mai întâlnit tu vreodată vreun fanfaron care să nu mintă? Dacă aș fi reușit să returnez o parte din fondurile dosite celor de la Vista, pe lângă faptul că-i scăpasem de Bandy, îți dai seama ce încântați ar fi fost. Așa că eram acolo în spate, întorcând camera cu susul în jos, când am auzit ușa. Ai dat buzna ca un elefant mascul dornic de împerechere. Când mi-am dat seama că erai tu, abia am reușit să mă abțin să nu încep să râd. În timp ce tu te

întrebai cine i-a făcut asta lui Bandy, stând lângă cadavrul lui, eu am ieșit furiș pe ușa din spate.

— Și ai făcut un apel anonim la 911.

— De la o cabină telefonică de după colț. Imediat după ce s-a anunțat prin stație, am intrat eu pe frecvență și le-am spus că sunt prin zonă, oferindu-mă voluntar să verific ce-i cu presupusa crimă. Rânji. Restul îl știi.

— Ai avut o oportunitate de aur să mă ucizi. De ce n-ai făcut-o?

— Îmi era teamă, teamă că asta i-ar enerva pe băieții de la Vista. Mă gândeam că poate au planuri speciale pentru tine și nu ar fi dat prea bine, dacă i-aș fi privat eu de plăcerea aceasta. După o discuție ulterioară mi s-a spus că ar fi trebuit să te termin.

— Acei cinci ani au fost cumplit de grei pentru mine, dar cred că au fost tortură pentru tine, spuse Griff. Atât timp cât eram în viață, tu erai vulnerabil. Ți-a fost teamă de te-ai căcat pe tine că aș putea să-mi dau seama. De asta m-ai urmărit peste tot, pretinzând că te porți așa din partea celor de la Vista, știind din capul locului că nu furasem nimic de la Bandy. N-ai găsit nimic în camera din spate, așa-i?

Rodarte ridică din umeri.

— Poate că nu mințea, la urma urmei.

— Tot nu ești încă pe lista albă a celor de la Vista. Se pare că n-au fost impresionați.

— Nu încă.

— Dar sperii că, dacă mă ucizi pe mine acum, vei avea parte de recunoștința lor.

— N-are cum să fie rău. Oricum, nu te plac.

— Pe tine te plac și mai puțin.

— Vom vedea. Râse tăios. Știi ce e cu adevărat amuzant? Nici n-a fost nevoie să provoc căderea ta liberă. Ți-ai făcut-o cu mâna ta. Să ți-o tragi cu soția unui paraplegic. E un lucru josnic, Burkett. Chiar și pentru cei ca tine. Un singur lucru, spuse el, adâncindu-i-se pe față o cută de concentrare. Ce destinație avea jumătatea aia de milion? Încearca să te cumpere?

Griff stătu așa, privindu-l.

— N-ai de gând să-mi spui? Bine. Nu mai contează, oricum. Se

aplecă în față și luă repede pistolul de pe pământ, apoi se întoarse și-i trase un glonț lui Manuело direct în piept.

Fără niciun sunet, Ruiz căzu pe spate în mormântul improvizat.

38

Griff scoase un țipăt găuit și înaintă împleticindu-se.

— L-ai ucis!

— Nu eu, Burkett, tu. Rodarte aruncă pistolul spre mormântul deschis, unde ateriză în noroi. Tu l-ai urmărit pe omul acesta. Apropo, amintește-mi s-o întreb pe doamna Speakman cum de ai aflat de locul acesta. În fine, l-ai urmărit pe Ruiz până aici, l-ai forțat să-și sape singur groapa apoi, folosindu-te de arma unui polițist pe cure l-ai atacat, l-ai împușcat pe Ruiz cu sânge rece, ca să nu poată depune mărturie împotriva ta în procesul deschis pentru uciderea lui Foster Speakman.

Griff se mai uita încă fix la locul acum gol în care Manuело stătuse cu câteva secunde înainte. Se uită la pistol, care era mult prea departe să-l recupereze. Cu privirea întoarsă spre Rodarte, își ridică în aer mâinile goale.

— Vor ști că n-am tras eu cu pistolul.

— Oh, vei trage. După ce vei muri. Nu-ți face griji. Voi aranja eu decorul îndeajuns de convingător.

— Laura știe adevărul.

Rodarte făcu din ochi.

— Am eu metodele mele s-o conving de contrariul.

Uitând orice regulă de autoapărare, Griff se năpusti asupra lui.

Rodarte reacționează, trăgând două focuri înainte ca Griff să-l apuce de încheietura mâinii în care ținea pistolul și să i-o răsucească. Rodarte țipă de durere și scăpă pistolul.

A venit vremea răzbunării, se gândi Griff, în timp ce-l pocnea pe Rodarte cu putere în gură. El trase cu pumnul stâng o lovitură în bărbia detectivului și simți cum i se crapă pielea. Dar satisfacția îi fu de scurtă durată din cauza durerii din umărul stâng, parcă un

fier încins îi era adâncit în carne. Abia atunci își dădu seama că fusese lovit de unul dintre gloanțele trase de Rodarte. Oricum, durerea nu făcu decât să-i sporească și mai mult furia dezlănțuită. Lovea fără milă.

Rodarte se apără cu vârf și îndesat. El dădu un pumn în beregată lui Griff, iar când acesta se împletici doi pași înapoi, Rodarte făcu un pas în lături și-i mai aplică un pumn în rinichi. Pentru că unghiul din care îl lovi nu era prea bun, lovitura nu avu un impact total, dar fu de-ajuns să-i îndoiaie lui Griff genunchii. Reuși să-și recapete echilibrul înainte să cadă, acționând din reflex, se lăsă pe spate și lovi cu putere în fluierul piciorului lui Rodarte. Această mișcare îl încetini pe Rodarte îndeajuns de mult timp ca Griff să vină în fața lui din nou și să-i dea un pumn în coaste, nu în rinichi.

Se lovira unul pe celălalt până când Griff pierdu simțul timpului și al locului, până când brațele îl dureau aproape mai rău decât rana provocată de glonț, mai mult decât orice altă parte ce sângera în corpul lui. Gura lui Rodarte arăta că botul unui vampir, din care scui pă în permanență sânge. Ochii îi erau înnebuniți de ură. Și Griff știa că Rodarte se va lupta până când unul dintre ei va fi mort.

Nu cu mult timp în urmă, el ar fi gândit: *Foarte bine. Îl voi ucide pe nenorocit sau el mă va omorî pe mine; oricum ar fi, nu contează prea mult.* Dar acum își dorea să trăiască. Își dorea să aibă o viață lungă, alături de Laura. Această speranță îi dădu putere să se lupte, chiar și după ce nu mai avea nicio putere și lupta îl depășea, făcând ca fiecare efort să fie uriaș.

Cel mai dulce sunet pe care îl putu auzi era urletul sirenelor. Veneau de departe, dar se apropiau cu repeziciune. În timp ce pentru Griff erau o ușurare, păreau că-l înnebunesc pe Rodarte și-i împrospătează forele, crescându-i hotărârea.

Își dezveli dinții plini de sânge și încărcă pistolul. Griff făcu o fandare la stânga, apoi un sprint la dreapta. Rodarte se aruncă înainte pe o distanță mare, se împiedică de o urmă adâncă rămasă de la un tractor și căzu cu fața în jos într-un colac de sârmă ghimpată.

Urlă ca din gură de șarpe, dar mai târziu Griff se întrebă dacă răgea din cauza durerii cauzate de țepii ascuțiți sau de furie că fusese învins.

Griff stătea și privea cum Rodarte se lupta să se elibereze, dar încercările lui frenetice de a se descălci din sârmă îl prindeau și mai tare. Sârma deveni încorporată în hainele și în carnea lui.

Sirenele erau acum și mai aproape. Griff strigă către Rodarte:

— Nu te mai împotrivi! S-a terminat!

— Du-te dracului!

În mod miraculos, detectivul reuși să se rostogolească pe spate, dar era învăluit în sârmă. Fire întregi erau întinse la maximum de-a lungul feței lui, țepii intrând și mai adânc în fața lui schimonosită. Totuși, brațele și picioarele încă se mai agitau. Reuși să-și ridice un genunchi, cu toate că pantoful îi era prins într-un vâlătuc de sârmă.

— Dă-te bătut, Rodarte, spuse Griff cu răsuflarea tăiată, în timp ce își ștergea nasul de sânge. Pentru numele lui Dumnezeu.

Sirenele nu aveau cum să fie mai departe de un kilometru. Griff se uită în zare să vadă dacă apar mașinile poliției. Peste câmpul plat și lăsat în paragină văzu luminile colorate ale sirenelor. Un minut, două mai erau și...

— Ia-ți adio de la viață, Numărul Zece.

Rodarte ținea un pistol mic îndreptat spre el; abia acum Griff putu vedea husa de la glezna lui Rodarte în care ascunsese încă un pistol. Detectivul sângera din cauza nenumăratelor înțepături pe tot corpul, dar nu părea să-și dea seama de acest lucru. Mâna cu care ținea pistolul era zgâriată și plină de sânge. Dar degetul de pe trăgaci era drept și la fel îi era și ținta. Sârma adâncită pe chip îi făcea urâtenia și mai grotescă. Deși o parte a gurii era înțepată toată, tot reuși să schițeze un zâmbet schimonosit.

Griff observă toate acestea într-o fracțiune de secundă. Știa că aceasta era ultima lui bătaie de inimă. Ultimul lui gând zbură spre Laura.

Apoi, zâmbetul lui Rodarte rămase împietrit. Scoase un icnet scurt în același moment în care Griff fu doborât la pământ. Manuelo Ruiz trecu ca o nălucă pe lângă el și văzu cum vârful

lopeții veni din cer și căzu asupra craniului lui Rodarte, despiciându-l în două.

După ce vorbi aproape non-stop timp de o oră, Griff se așează obosit pe pernă de la spital și privi îndelung faianța de pe peretele salonului. Noul lui avocat, care venise recomandat de Glen Hunnicutt, vorbi din partea cealaltă a camerei:

— Domnilor, clientul meu v-a răspuns la toate întrebările. Vă sugerez să plecați acum și să-l lăsați să se odihnească.

Cei doi detectivi din Dallas îl ignorară pe avocat și rămaseră la locurile lor. Griff bănuia că așteaptă să vadă dacă mai avea el ceva de adăugat. Unul dintre ei avea părul grizonat, era tăcut și avea o expresie obosită – un veteran. Celălalt era mai tânăr decât Griff. Mai agresiv și mai tăios decât partenerul lui – el vorbise cel mai mult.

Griff nu-și putea aminti numele lor. Nu era foarte sigur că-l știe nici pe cel al avocatului. Hunnicutt se ocupase de toate aranjamentele cu avocatul în timp ce Griff era în sala de operație, pentru a i se curăța rana provocată de glonț – care fusese urâtă și dureroasă, dar nu-i făcuse prea mult rău și, în mod sigur, nu îi pusese viața în pericol în niciun fel.

După o tăcere îndelungată, întrebă:

— Ruiz o să supraviețuiască?

— Așa se pare, îi răspunse detectivul mai tânăr. Este un client puternic, spun eu asta pentru el.

— Da, așa este. Griff își amintea ce senzație experimentase când simțea că se scurge viața din el. Nu va fi acuzat că l-a ucis pe Rodarte, nu-i așa?

Detectivii dădură din cap că nu, amândoi odată. Cel mai tânăr spuse:

— Dacă nu l-ar fi ucis, Rodarte te-ar fi împușcat pe tine.

Griff încuviință aceste vorbe printr-un semn scurt din cap.

— Hambarul acela vechi este folosit ca un fel de casă de tranzit pentru imigranții care vin în statul nostru. Când a intrat în State, Ruiz a fost îndreptat într-acolo, i s-a spus că poate obține acte false de la un tip pe care îl va întâlni în același loc. Actele l-au

costat toți banii pe care îi avea, dar cu ajutorul lor a găsit de lucru imediat. Oficialii de la imigrări îi caută pe cei care se ocupă de asemenea operații.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Prin intermediul translatorului, Ruiz a recunoscut, de asemenea, că l-a ucis pe Foster Speakman.

— A fost un accident, spuse Griff.

— Așa pretinde și el.

— Este adevărat.

— A spus că voi doi vă luptați. Este adevărat?

— Da. Având în vedere că Griff și Mealister – acesta era numele lui, Jim Mealister – nu avuseseră timp să discute în particular înainte de acest interogatoriu, avocatul îl sfătui acum, printr-o pretinsă răgușeală, să spună adevărul, tot adevărul și numai adevărul.

Tânărul detectiv continuă:

— Ruiz a fost cam laconic în explicațiile cu privire la motivul pentru care a apărut altercația dintre voi.

Manuelo îi era loial răposatului său șef. Nu ar fi putut să-l învinovățească pe Speakman, spunând poliției că acesta îi ordonase să-l ucidă pe Griff. Pe de altă parte, nici Griff nu văzu niciun sens să le spună ce se întâmplase, de fapt. Nu schiță nicio expresie.

— Ați dori să faceți lumină în privința aceasta, domnule Burkett? îl îndemnă insistent tânărul detectiv.

— Nu pot.

— Era vreo *chestie* nelămurită între tine și Speakman?

— Înainte de acea seară, ne întâlniserăm doar o singură dată și fusese o întâlnire prietenoasă.

— Nu ați avut niciun schimb de cuvinte dure în acea noapte?

— Nu.

— L-ați provocat pe Ruiz?

— Nu. Oricum, nu intenționat. M-a atacat pe la spate.

— A recunoscut asta, mormăi detectivul mai în vârstă. Se încruntase, de parcă era un pic confuz. Sau foarte suspicios. Însă tot nu vrea să explice de ce te-a atacat.

— Nu știu de ce.

— Haide, Burkett, spuse detectivul mai tânăr. Bineînțeles că știi. Ce căutai acolo?

Avocatul interveni:

— Aș dori să am o discuție între patru ochi cu clientul meu, înainte să răspundă la această întrebare.

— Nu, este în regulă, domnule Mealister. Pot răspunde.

Griff mergea pe ideea că poliția nu știa de relația lui cu Laura. Riscă să creadă că Rodarte păstrase această informație ca pe un aș din mânecă, așteptând să se folosească de el când avea să fie cel mai avantajos moment pentru el și cel mai distrugător pentru Griff și Laura. Așa că spuse:

— Întâlnirea din acea seară era, de fapt, un interviu pentru obținerea unui serviciu.

— Serviciu?

— Să mă ocup de îndosarieri la compania Sunsouth. Era o scuză puțin plauzibilă, dar era și imposibil ca ei să o conteste.

— Și banii ăia ce era cu ei?

— Habar n-am, minți Griff, vorbind înainte ca Mealister să-l poată opri. Cutia stătea pe birou în văzul tuturor. Speakman mi-a spus s-o deschid și să mă uit înăuntru. M-am uitat. Dar în momentul acela m-a atacat Ruiz. Probabil a crezut că vreau să fur banii de la șeful lui. După cum am mai spus, nu știu ce l-a determinat să mă atace așa. Oricare ar fi fost motivul, sunt sigur că-l va regreta tot restul vieții. Îl adoră pe Speakman.

Evident că detectivii simțeau că este mai mult decât atât, dar asta era tot ceea ce aveau să scoată de la el.

Morocânos, detectivul mai tânăr spuse că și Ruiz le spusese aceeași poveste.

— A recunoscut că și-a ucis dintr-un accident șeful în timpul luptei cu tine și a spus că atunci când a fugit din casă, tu încercai să-i salvezi viața lui Speakman. Cuvinte care te absolvă pe tine de orice vină.

Jim Mealister se așeză înapoi pe fotoliul învelit în catifea, având o mână satisfăcută.

— A spus, de asemenea, și aceeași variantă cu a mea în cazul

lui Rodarte?

Tânărul detectiv scutură din cap.

— N-a reușit să priceapă ce Dumnezeu se întâmplase între tine și Rodarte, dar tot ce ne-a spus în rest se potrivește cu tot ce ai spus tu că s-a întâmplat la fermă.

— Și cu uciderea lui Bill Bandy cum rămâne? întrebă Mealister.

— Ce-i cu ea? întrebă detectivul mai bătrân.

— Timp de cinci ani a fost aruncată suspiciunea asupra clientului meu. A negat de fiecare dată orice fel de implicare, în afară de faptul că el a descoperit cadavrul.

Detectivii se priviră unul pe celălalt, consultându-se fără cuvinte, dacă ar trebui să dezvăluie sau nu mai multe informații. În cele din urmă, detectivul tânăr spuse:

— Înclinăm să credem că declarația domnului Burkett împotriva lui Rodarte este adevărată. Se afla de ceva vreme în atenția celor de la Afaceri Interne. Au fost înaintate multe plângeri împotriva lui și a câtorva colegi de-ai lui de la departament. Prea multe ca să fie ignorate. Chestii serioase, cum ar fi hărțuire, violență, corupție. O femeie ce fusese suspectă a pretins că Rodarte s-a dat la ea în timp ce se afla în custodia lui și apoi a devenit agresiv față de ea când aceasta l-a respins.

— Seamănă cu felul în care se comporta, mrâi Griff. Sperase că va reuși să țină pățania Marciei cu Rodarte departe de popularizare, iar acum se bucura să știe că va fi lăsată în pace.

Detectivul cel tânăr spuse:

— În orice caz, crima săvârșită asupra lui Bandy va fi redeschisă și investigată dintr-o altă perspectivă.

— Eu sunt arestat? întrebă Griff, arătând spre ușa salonului de spital, în fața căreia era postat un polițist în uniformă.

— Pentru atacul la adresă a trei polițiști de la hotel, de asemenea, pentru dezbrăcarea unui ofițer.

— Erau circumstanțe atenuante, sări Mealister.

— Păstrează-ți replicile pentru judecător, atunci când va fi pus sub acuzare, spuse ofițerul mai în vârstă. Părea că nu-i respectă pe avocații apărării mai mult decât pe inculpații pe care-i reprezentau.

— Mai bine, fii fericit că nu ai fost acuzat de răpire, intră în vorbă și detectivul tânăr. După spusele doamnei Speakman, după ce i-ați explicat că Rodarte obstrucționa justiția, a mers de bună-voie să vă ajute să-l găsiți pe Ruiz.

Trei perechi de ochi erau fixați pe Griff, așteptând să vadă cum va răspunde. El spuse:

— Fără ajutorul doamnei Speakman nu l-aș fi găsit vreodată, iar fără el aș fi fost acuzat pe nedrept de uciderea soțului ei. Nu voi putea niciodată să-i răsplătesc încrederea pe care a avut-o în mine. Făcu o pauză, apoi întreabă ce îl așteaptă pe Manuelo Ruiz.

— Imediat după ce clarificăm toate lucrurile cu el și după ce-și va reveni complet, încât să poată călători, va fi trimis înapoi în El Salvador. Va fi pus sub acuzație acolo. A ucis un tip care se pare că i-a violat sora. Ne-am gândit că-i mai bine să lăsăm autoritățile din țara lui să se ocupe de el. Ei au prioritate.

— Îi doresc toate cele bune, spuse Griff, aproape pentru el însuși.

— Foarte generos din partea ta, spuse polițistul mai în vârstă. Dacă nu te-ar fi atacat, nu ai fi intrat în mizeria aceasta.

— Da, dar mi-a salvat și viața. Trăgând adânc aer în piept. Griff închise ochii și întreabă obosit: Asta este tot?

Noul său avocat se ocupă de toate din acel moment. Mealister îi conduse pe detectivi până la ușă. Îi dădu instrucțiuni lui Griff să păstreze legătura cu el și să nu mai răspundă la alte întrebări fără ca el să fie de față; îi mai spuse să se odihnească și apoi plecă și el.

Griff închise ochii, dar odihna îl ocolea. Deși corpul îi era bătut măr și se simțea extenuat, mintea lui nu voia să se relaxeze. Cu o zi înainte el, împreună cu Manuelo fuseseră transportați cu elicopterul până la Centrul de Traumatologie din cadrul spitalului Parkland, unde amândoi au intrat în sala de operații.

Își amintea vag câteva imagini despre cum îl pregătiseră înainte

de operație și avea câteva amintiri învăluite în ceață din camera de recuperare. În această dimineață, se trezise în salonul particular, după puțin mai mult de douăzeci și patru de ore de când îi văzuse craniul lui Rodarte desfăcându-se în două, din cauza unui vârf ascuțit de lopată.

James Mealister, avocat al apărării, apăruse la doar câteva minute înaintea detectivilor din Dallas. Abia avusese timp să-și spună numele și să-i povestească faptul că imediat ce Glen Hunnicutt auzise de evenimentele din Itasca, îl sunase pe el din partea lui Griff.

Acum Griff se simțea ușurat că trecuse de interogatoriu. Dar rămăsese mai extenuat decât era înainte din cauza acestui interogatoriu. Îl durea tot trupul din cauza luptei dintre el și Rodarte, iar umărul îi pulsa. Se gândea îngrijorat la Laura.

Fiind văduva lui Foster Speakman, avea să se afle din nou în lumina reflectoarelor, în timp ce poliția și mass-media urmau să dea de capăt poveștii legale despicate în o mie de părți, despre Burkett, Ruiz și Rodarte. Speculațiile care aveau s-o învăluie și pe ea erau inevitabile. Nu putea decât să spera că va apărea un alt eveniment și mai spectaculos care să-i scape pe ei să mai apară la știrile din fiecare seară ca subiect principal.

Dar, între timp, oare cum făcea ea față situației? Era bine? În afară de ceea ce fusese evident, suferise oare mai mult de atât din cauza pierderii sarcinii?

Se învinovăți pentru orice suferință pe care ea o îndurase. Lucrurile ar fi putut să iasă altfel, suferința ei sufletească ar fi putut fi evitată complet, dacă nu și-ar fi petrecut ultima după-amiază împreună. Dacă n-ar fi oprit-o să plece, așa cum avea ea de gând, oare ar fi putut fi prevenite toate câte se întâmplaseră de atunci?

Dar – și acum venise momentul pentru sinceritatea dură – dacă ar fi fost s-o ia de la capăt, ar fi lăsat-o să plece? Sau, profitând de ezitarea ei, ar fi plecat de lângă ea și ar fi închis ușa, așa cum făcuse? Privind în urmă la toate acestea, se întrebă, ar fi lăsat-o să plece? Chiar și dac-ar fi știut ce știa acum, ar fi lăsat-o oare?

Închise ochii și își lăsă mintea să plutească înapoi spre acea

după-amiază, amintindu-și dezamăgirea profundă pe care o simțise când ea îi spusese că pleacă și nu se mai întoarce niciodată. Nu încercase s-o convingă să nu facă asta. Cum ar fi putut? Nu avea niciun drept asupra ei. Niciunul.

Nu putea decât să stea deoparte neajutorat și fără speranță și s-o urmărească în timp ce ea deschidea ușa și spunea:

— În funcție de circumstanțe, aceasta ar putea fi ultima dată când te văd.

— S-ar putea.

— Nu găsesc nimic potrivit să spun în această situație.

— Discuțiile inutile banalizează momentul. Zâmbetul ei îi transmise că-și amintea când îi spusese ea acele vorbe. Nu trebuie să spui nimic, Laura.

— Atunci, adio.

Își dădură mâna, iar el avusese senzația că nici ea nu-și dorea să-i dea drumul, cum nici el nu simțea asta. Dar ea dădu însă drumul mâinii lui și se îndreptă spre ușă. Când nu schiță niciun gest să iasă, el trecu pe lângă ea și împinse ușa până se închise.

Își lăsase mâna acolo preț de câteva secunde, dându-i timp ei să protesteze, dându-i ocazia să spună, *Ce Dumnezeu crezi că faci? Deschide ușa. Plec.*

Când ea nu făcu nimic, el își trase mâna și o puse sub bărbia ei. Cu cea mai tandră mișcare, îi aduse fața către el, s-o poată privi în ochi. Se uită adânc în ochii ei și văzu în ei aceeași dorință disperată și nerostită pe care o simțea și el, iar când văzu asta, o cuprinse înfometat, apăsându-și gura întredeschisă pe gâtul ei, ținându-o de ușă cu puterea trupului său. Ea gemu încet și-i căută dragostea. Se sărutară sălbatic, descătușați, abandonându-se unul în brațele celuilalt.

O lună întreagă își imaginaseră doar acest scenariu, iar acum îl considerau ca preludiu.

Fusta ei era mulată pe corp, dar reuși să i-o ridice peste șolduri. Îi trăsese ciorapii în jos până la genunchi; de acolo continuă ea și scăpă de ei, în timp ce el era preocupat de curea și șliț. Cuprinzându-i fundul cu palmele, o ridică și-i poziționează coapsele deschise peste ale lui. O atinse. Era pregătită. Dintr-o penetrare

fluidă, era complet intrat în ea.

Ea îi cuprinse capul cu brațele și îl ținu strâns în timp ce i-o trăgea, atât cu mintea cât și cu trupul lui. Din cauza poziției, era imposibil să se miște prea mult, dar el se legăna spre ea, apăsând cât de sus și de tare putea. *Gândindu-se* la ce făceau, *știind* că, în sfârșit, era din nou înăuntrul ei, simțea că-l arde. Iar poziția era perfectă pentru ea. Cu fiecare penetrare, el atingea punctul ei erogen. Când și-a dat el drumul, a terminat și ea. Experiența fusese copleșitoare.

Pentru câteva minute care păruseră o veșnicie, se ținură strâns unul de celălalt, ascultând sunetul puternic al respirației în casa goală, cu trupurile emanând o căldură incredibilă. În cele din urmă, el se retrase și o așeză încet pe picioare. Brațele ei rămăseseră învăluite în jurul gâtului lui, iar gura lui era lipită de gâtul ei. Tandru, o sărută de la gât până la bărbie, apoi își lăsă buzele să se odihnească peste ale ei, timp de câteva secunde agonizante, după care începu s-o sărute. Buzele ei se desfăcură, acceptându-i limba.

Era primul lor sărut adevărat. Era un sărut perfect. Mătăsos, umed și dulce. Intens. Foarte sexy. Când în sfârșit se despărțiră, el își așeză palmele pe ușă, de o parte și de alta a capului ei, odihnindu-și fruntea înfierbântată pe pieptul ei.

— Ultimele treizeci de zile au fost cele mai lungi din viața mea, spuse el cu o voce ascuțită. Am trăit cu teama că mă vei suna și îmi vei spune că nu va mai fi nevoie să ne întâlnim. Îmi era teamă că niciodată nu voi avea ocazia să te mai sărut.

Ea își puse degetele pe buzele lui.

— Dacă vorbim, sunt nevoită să plec, șopti ea. Nu trebuie să spui nimic. Nu pot să ascult nimic.

El se trase înapoi, gata să riposteze, dar expresia de pe chipul ei îl imploră să înțeleagă. Și a înțeles-o. Trebuiau să pretindă că nu e o chestie personală. Fiecare dintre ei știa că nu este așa. Nu se păcăleau singuri. Ceea ce tocmai se întâmplase nu avea nicio legătură cu a concepe un copil sau orice altceva, în afară de o dorință pură. Dar nu aveau voie să spună asta cu voce tare. Singura cale prin care ea ar fi putut rămâne era să creadă că

unicul motiv pentru care a făcut asta a fost pentru că soțul ei i-o ceruse.

Fără să mai spună nicio vorbă, se duseră în dormitor și începură să-și dea hainele jos. Până când își scoase ea pantofii și își dădu bluza jos, el era dezbrăcat până la piele. Nedorind să mai aștepte un moment pentru a se așeza lângă ea, se întinse până la marginea patului și o trase peste el. Ținând-o cu toată greutatea trupului peste el, cu o palmă apăsându-i capul spre el, o sărută cu putere până când rămaseră fără suflare.

Îi desfăcu sutienul din lycra. Sâni ei erau minunați, moi, naturali. Îl cuprinse pe unul în palmă, trecu cu degetul peste sfârc până când deveni foarte tare, apoi îl mângâie cu limba. Când îl băgă în gură, ea își arcui spatele și gemu de plăcere.

Fără să se uite, el îi căută mâna și i-o duse în jos. Începu să răsuflă neregulat când degetele ei se închiseră în jurul lui, apoi degetul mare, descoperind o picătură de lichid pe sliț, o întinse cu încetineală în jurul glandului, în cercuri care-l făceau să-și iasă din minți, care aproape îl făcure să-și dea drumul.

Înconjurând-o cu brațul, îi desfăcu fusta și o împinse peste solduri, până la picioare. Fiind acum goală, se întinse timidă pe pat cu coapsele strânse, formând un V perfect, încântător. Se aplecă și suflă gentil peste ea, apoi o sărută apăsând peste undulațiile umede, jucându-se cu ele, mângâindu-le până când coapsele se relaxară. Se duse între ele și făcu dragoste încet cu gura.

Ea fu cea care își trase genunchii înapoi și-l apucă de păr, până când era întins peste ea, iar sexul lui era din nou înfipt adânc în ea. De data aceasta n-a mai fost în grabă, mai mult emoțional decât pasional. El savura fiecare senzație și avea grijă ca și ea să simtă la fel. Când simți că e aproape de ejaculare, îi luă fața între mâini și o privi adânc în ochi, dorindu-și să vadă în privirea ei că nu era nicio îndoială că el, doar el făcea dragoste cu ea – și dintr-un singur motiv.

Nu mai știa de câte ori făcuseră dragoste în acea după-amiază, pentru că nu fusese decât un act prelung, un schimb erotic care se contopea cu următorul. Deși nu aveau voie să vorbească, își

permiseseră unul altuia acces nelimitat.

Buzele lui atinseră fiecare trăsătură de pe chipul ei frumos, din nou și din nou. Avea libertatea să-i facă să tresară fiecare părticică a pielii, să-i sărute spatele genunchilor. Își duse degetul mare într-o alunecare de-a lungul spatelui până la despicătura coapselor, apoi își odihni obrazul pe scobitura de deasupra feselor.

La fel de curioasă, ea îi examină mâinile puternice, pipăind venele puternice de pe spatele lor, sugând degetul lui mic încârligat. Părea că-i place părul de pe pieptul lui. Foarte mult. Îl ciufulea foarte des. Lui îi plăcea să-i simtă fiorul de respirație, cum trecea prin părul de pe piept, iubea să-i simtă vârfurile degetelor explorându-i buricul și genunchiul ghemuit strâns sub testiculele lui, adora să-i simtă gura umedă zvâcnindu-i și tachinându-l până când avea impresia că va muri de plăcere.

Stăteau întinși fără să vorbească, cuibărindu-se și sărutându-se neîncetat, așa cum fac îndrăgostiții nesătui unul de celălalt, când ea se uită deodată cu tristețe la el și se retrase. Iar el trebuia s-o lase să plece. Erau atât de multe lucruri pe care și-ar fi dorit să i le spună, dar îi era interzis s-o facă. Voia să-i spună că, pentru prima dată în întreaga lui viață era îndrăgostit. Iubea, pur și simplu. O iubea pe ea.

— Dumnezeu să mă ajute, șopti el către pereții salonului de spital. Am iubit-o de la început.

*

Probabil, a adormit. Un curent molatic de aer îl trezi. Deschise ochii. Antrenorul stătea în ușa întredeschisă. Spuse:

— Ai adormit?

— Doar îmi odihneam ochii.

Ezită, apoi merse până la marginea patului și se uită la corpul lui Griff, oprindu-și privirea către umărul bandajat.

— Cum te simți?

— Voi supraviețui. Mă doare de nu mai pot.

— Țștia n-au niciun fel de medicamente calmante în spitalul ăsta?

— Mi se administrează. Își ridică mâna în care avea prinsă o

branulă. Încă mă mai doare.

— Ai vreo suferință permanentă?

— Chirurgul spune că n-ar trebui să fie. Dacă voi face în mod regulat fizioterapie.

— Mda, ei bine, îi urez mult succes tipului. Întotdeauna ai sărit cu bine peste partea asta.

— Tipei.

— Cum?

— Medicul ortoped este o „ea“.

— Aha. Antrenorul se uită prin cameră, observă televizorul suspendat de tavan și fereastră luminoasă. Frumos salon.

— Nu mă plâng.

— Mâncarea este bună?

— N-am mâncat decât ciorbă de vită și jeleu de lămâie.

— Ți-e foame?

— Nu prea.

Pentru că rămăseseră fără subiecte mărunte de discuție, tăcură amândoi o vreme. Apoi Griff spuse:

— Mulțumesc pentru faptul că n-ai chemat poliția noaptea trecută.

— I-am chemat.

Griff îl privi cu surprindere.

— În ciuda văicărelilor lui Ellie, am sunat. Dar nu pe Rodarte. După ce mi s-a făcut legătura cu mai mulți detectivi, m-am oprit la unul care părea mai cu picioarele pe pământ. I-am explicat cum stătea treaba, unde te-ai dus tu și că situația avea toate șansele să devină periculoasă, posibil chiar fatală pentru amândoi. A luat legătura cu Departamentul de Poliție din Itasca și i-a mobilizat imediat.

— Deci m-ați crezut până la urmă.

— Am crezut-o pe ea.

— Pe Laura.

— Am crezut fiecare cuvânt pe care l-a rostit. Pe tine te știam de mincinos.

— Nu mințeam! Nu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, știu că nu l-ai ucis pe Foster

Speakman sau pe nenorocitul ăla de Bandy. Nu la asta mă refer.

— Atunci lămurii-mă și pe mine.

— Ai mințit în legătură cu jocul împotriva celor din Washington.

Inima lui Griff tresări un pic. Nu se aștepta la așa ceva. Se uită la antrenor pentru o clipă, apoi întoarse capul și bâigui:

— Despre ce tot vorbești?

— Știi foarte bine despre ce vorbesc. Cu fața roșie de furie, antrenorul se aplecă atât de aproape de fața lui Griff, încât acesta fu nevoit să-l privească în ochi. Pasă aia către Whitethorn. Pasă aia care a schimbat jocul și din cauza căreia ai intrat la închisoare. Antrenorul lovi cu degetul arătător marginea patului de spital. Știu adevărul, Griff, dar vreau să te aud pe tine că-l rostești, iar apoi vreau să aflu de ce.

— Ce să spun? De ce, ce?

Antrenorul scotea flăcări.

— M-am uitat la înregistrarea acelui meci până au început să mi se încrucișeze ochii. Din fiecare unghi posibil. Văzut cu încetinitorul sau pe turație rapidă. Din nou și din nou și din nou. De o mie de ori.

— Da, toată lumea s-a uitat, inclusiv bunică-sa.

— Da, dar toată lumea și bunică-sa nu cunosc jocul așa cum îl știu eu. Și nu toată lumea te cunoaște pe *tine* ca mine. Nimeni nu te-a învățat și antrenat cum am făcut-o eu, Griff. Vocea lui deveni mai groasă – și, dacă Griff nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut crede că vede lacrimi în ochii bătrânului. N-aveai cum să arunci o pasă mai bună și mai clară. Aproape că te-ai plimbat cu mingea până la mijlocul terenului și ai pus-o în mâinile lui Whitethorn. Ai pus-o exact între cifrele de pe tricoul lui.

El se îndreptă și-și întoarse fața pentru o vreme, iar când își reveni, spuse simplu:

— N-a prins-o.

Griff rămase tăcut.

Antrenorul continuă:

— Whitethorn n-a prins-o, dar nu pentru că tu i-ai aruncat o pasă proastă. Pur și simplu, a scăpat blestemata de minge.

Griff, resimțind presiunea propriilor emoții, confirmă din cap.

— A scăpat blestemata de minge. Antrenorul începu să răsuflă tot mai profund, aerul ieșind cu presiune din el, de parcă fusese dezumflată o jucărie gonflabilă. Lui Griff i se păru că și el se dezumflase.

— Și atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai mințit că ai compromis jocul? De ce ai recunoscut o ilegalitate pe care n-ai înfăptuit-o?

— Pentru că eram vinovat. Eram foarte vinovat. Aveam toată intenția s-o dau în bară și să pierd meciul echipei, pentru propriul meu beneficiu. Pentru două milioane de dolari, aveam de gând să mă asigur că vom pierde. Dar...

Întrerupse vorbele, incapabil să mai continue câteva minute. Când începu iar să vorbească, vocea îi era gravă:

— Dar când a venit momentul, n-am putut s-o fac. Îmi doream să câștig meciul. Trebuia. Mâna lui se strânse pumn, de parcă încerca să apuce ceva ce nu putea fi obținut. Singura speranță pe care o aveam de a mă salva era să câștig acest meci.

Se întinse pe spate și închise ochii, imaginându-și că era acolo, pe teren. Auzea murmurul mulțimii, simțea mirosul de transpirație de la tricourile coechipierilor în timp ce stăteau unii peste alții, simțea tensiunea adunată pe un stadion plin de șaptezeci de mii de spectatori care strigau.

— Suntem cu patru mai puțini. Nu ne ajută un gol de teren. Timpul se scurge. Nu mai avem dreptul la niciun time-out. Este cel mai rău scenariu posibil, iar dacă asta nu este de-ajuns, campionatul de la Superbowl depinde de acest meci. Mai avem timp doar de un schimb de pase. Pentru a lua banii de la Vista, tot ce trebuia să fac era să las timpul să treacă – și Washington ar fi câștigat. Dar, după ultima întâlnire a echipei pe teren, m-am gândit: „Dă-i în mă-sa pe nenorociții de la Vista. Fac ceva pe dolarii lor. Pot să-mi rupă ambele picioare, dar voi câștiga acest campionat.”

Totul se reducea la o pasă, Coach. O pasă. O *alegere* care mă făcea mai bun decât mocirla din care proveneam. Ce aveam să fac în repriza aia urmă să-mi definească tot caracterul. Toată viața, de fapt.

După un moment deschise ochii și râse de ironia sorții.

— Apoi Whitethorn a scăpat mingea. A *scăpat-o!*

Își trecu palma peste față, de parcă ar fi vrut să șteargă din memorie imaginea în care îl vedea pe jucător stând întins pe spate în afara tușei, cu mâinile goale, în timp ce ceasul jocului ajungea la doi de zero.

— Dar chiar nu conta. Îmi vândusem deja sufletul diavolului. După înfrângere, m-am gândit că ar fi bine să fiu plătit măcar. Așa că atunci când Bandy a apărut la ușa mea cu banii, i-am luat. Uneori, mă gândesc că poate psihologul de la Big Spring avea dreptate, poate îmi doream să fiu prins. Oricum, după ce m-au umflat, lumea a tras concluzia că am aruncat o pusă pe care era imposibil s-o fi prins ăla. Și Whitethorn i-a lăsat să creadă asta. Eram vinovat de toate celelalte fărădelegi. Mințisem, jucasem jocuri de noroc, înșelasem, încălcasem legea, m-am pișat pe regulile și codul etic al sporturilor profesionale. Zâmbi crispat. Dar n-am vândut jocul ăla.

Antrenorul își șterse cu pumnii ochii umezi.

— Am așteptat multă vreme să te aud spunând toate acestea.

— Mă simt bine s-o spun. Pentru că partea cea mai rea dintre toate, cel mai groaznic lucru din întreaga experiență, închisoarea, totul, era să știu cât de urât v-am făcut de rușine pe tine și pe Ellie.

Antrenorul își dresă glasul și spuse dur:

— Am supraviețuit.

Rostise cuvintele dintr-o suflare, ca și cum momentul acela nu avea nicio semnificație. Dar avea, însă – și era una imensă. Griff nu implorase să fie iertat, iar antrenorul nu-i acordase iertarea. Nu în atâtea cuvinte. Dar această înțelegere se petrecu între ei fără să devină siropoși și sentimentali. Intrase iar în grațiile antrenorului. Își primise iertarea. Poate chiar – oare să îndrăznească s-o gândească? — dragostea lui.

— Ar însemna foarte mult pentru Ellie dacă ai veni mai des pe la noi, ca să-ți poată găti ceva de mâncare, să te bată la cap pentru diverse lucruri și să-ți strecoare niște bani despre care are impresia că nu știu.

Griff zâmbi.

— Voi veni. Promit. Dacă nu intru la închisoare.

Antrenorul se încruntă.

— Pentru ce-ai făcut ca s-o scapi pe Laura de Rodarte?

— Ți-a povestit despre asta?

— Da, și a apărut azi la știri peste tot. Dar nu cred că acuzațiile pentru atac la persoană vor rămâne în picioare. Nu și atunci când se va afla ce amenințare vie era Rodarte, iar ea se va asigura că va afla toată lumea despre asta.

Menționarea numelui ei o aduse pe Laura în cameră cu ei, o prezență intangibilă, dar remarcabilă. Griff îl privi adânc pe antrenor, care putu citi întrebarea nerostită din ochii lui.

— Nu poate veni să te vadă, Griff. Vorbi pe un ton blând, cât putu el de moale. Presa s-ar aduna în jurul vostru că muștele la rahatul de câine. Deja au apărut prin ziare unele speculații. Sprâncene ridicate. Știi tu la ce mă refer. Nimic concret, doar sugestia că între voi trei era ceva putred la mijloc. Nu uita că au trecut abia câteva zile de când a participat la funeraliile publice ale soțului ei. Joe Q. Public nu știe că Speakman nu mai era în toate mințile și, pentru viitorul liniilor aeriene, ea și-ar dori să păstreze imaginea așa cum e. Cu siguranță, nu-și dorește ca lumea să afle care a fost motivul pentru care te-au angajat ei.

— Ți-a povestit și despre asta?

— Despre tot. Antrenorul clătină capul a uimire. Mare grozăvie. N-am mai auzit de așa ceva.

— Este și în Biblie.

— Da, dar Moise purta o barbă lungă până la buric și mânca lăcuste.

— Avraam.

— Ei, în fine, Laura a spus că vei înțelege de ce nu poate să te viziteze acum.

— Da, o înțeleg. Apoi, după câteva momente: O iubesc, Coach.

— Știu. La privirea surprinsă a lui Griff, bărbatul mai în vârstă clătină din cap. Noaptea trecută, când întregul tău viitor depindea de urmărirea și prinderea lui Rodarte și Ruiz, tu ai ales să rămâi cu ea. Nu-ți era în fire să pui pe primul loc bunăstarea altcuiva.

Trebuie să faci alt sacrificiu acum, Griff. Dacă ții cu adevărat la această doamnă, trebuie să-i oferi timp. Distanță.

Griff știa toate acestea. Înțelegea că este necesar. Dar asta nu-l ajuta să accepte.

— Se simte bine?

— Da, îi este bine. Cea mai mare problemă a ei este Ellie.

— Ellie?

— Și-a intrat în rolul de cloșcă. O sufocă, pur și simplu, pe biata fată.

Griff zâmbi și închise ochii.

— Este pe mâini bune.

Probabil că ațipise din nou, pentru că atunci când se trezi, antrenorul nu mai era. Camera era goală. Era singur.

Epilog

Griff răspunse la telefon după ce sună de două ori.

— Alo?

— La ora unu astăzi?

Inima i se opri în loc o clipă, apoi începu să bată periculos de repede.

— Poți să ajungi acolo?

— Îmm, da. Da. Da.

— Atunci ne vedem acolo.

Ținu telefonul la ureche încă treizeci de secunde, înainte să închidă. Apoi stătu acolo în mall, lăsându-i pe ceilalți cumpărători să treacă pe lângă el grăbiți, în timp ce se asigura că este treaz, că nu a visat, că într-adevăr îl sunase Laura.

Ca și prima dată, ajunsese la ea acasă cu aproape douăzeci de minute mai devreme. Se mai plimbă cu mașina prin cartier până când se făcu unu fără două minute. Când ajunsese înapoi, mașina ei era parcată în față. O parcă și pe a lui în spatele ei. Drumul până la ușă păru lung. Voia să sune la clopoțel, când ușa se deschise și

apăru ea.

— Ți-am auzit mașina.

Pentru multă vreme el nu scoase un cuvânt, stătea acolo, pur și simplu, admirând-o cu nesaț. Într-un final bucuria lui răzbi din pieptul încordat și se transformă într-un răs cristalin.

— Arăți minunat.

— Mulțumesc.

— Nu, vorbesc serios. Era îmbrăcată cu un pulover roz, mulat, și o pereche de pantaloni largi. Simplu, elegant, înfiorător de sexy. Cu adevărat extraordinar.

Ea se înroși când auzi complimentul și intră în casă, invitându-l și pe el. Intră în sufrageria care-i era atât de familiară, însă complet schimbată de când fusese ultima oară pe aici. Casa fusese transformată într-un cămin primitiv.

Recunosc dulapul, dar canapeaua era nouă. Mai erau și alte piese de mobilă noi, lucrări de artizanat pe pereți, reviste și cărți și un covoraș pe mijlocul camerei, o vază cu lalele albe pe măsuta de cafea. Pentru prima dată jaluzelele erau ridicate, lăsând să pătrundă prin ele lumina soarelui. Nu era atât de frig afară, așa că focul șemineului era mai mult pentru ambianță, nu pentru căldură.

Se întoarse către Laura, știind ce avea de gând să spună înainte ca ea să rostească un cuvânt.

— Acum locuiesc aici.

— Am citit c-ai vândut conacul. Ți place aici?

— Iubesc locul acesta.

Se priviră îndelung unul pe celălalt, până când Laura îl invită pe canapea.

— Vrei să servești un ceai?

— Sigur.

— Fierbinte sau rece?

— Rece, te rog.

El se așează, iar ea dispăru în bucătărie. Curios, el se aplecă înainte și deschise una dintre ușile dulapului. Acolo era un televizor, niște broșuri și filme recente pe DVD. Nimic din domeniul economiei. Închise ușa și se așează peste pernuțele de pe canapea

în ceea ce credea el că este o poziție relaxată. În cele două ore și optsprezece minute dintre telefonul venit din partea ei și sosirea lui, nu avu niciun moment de liniște.

Ea se întoarse ținând o tavă cu un ceainic și două pahare. Așeză tăvița pe măsuta de cafea și umplu ambele pahare.

— Zahăr?

— Nu vreau, mersi.

Îi oferi un pahar, apoi îl luă pe al ei pe un fotoliu unde se așeză, cu fața spre el.

El bău din ceai. Luă și ea o gură din paharul ei. Băură uitându-se unul la celălalt. Lui îi era teamă să înceapă o conversație, nu dorea să spună lucruri nepotrivite. Nu știa de ce îl invitasese astăzi aici. Maniera familiară în care îi vorbise la telefon și perioada din zi în care îl invitasese, nu aveau cum să fie o coincidență. Totuși, ea nu făcea niciun gest care să sugereze că această întâlnire se va finaliza în același fel în care se terminaseră și celelalte întâlniri din această casă. Poate că, pur și simplu, îl invitasese pe la ea să bea un ceai împreună.

În cele din urmă, el sparse gheața:

— Compania ta aeriană va lua fața tuturor. Chestia aia nouă Select sună foarte interesant.

— Este planificată să fie lansată pe piață în trei luni. Râse în timp ce-și dădea capul pe spate. Este haotic și nebunesc. Atâtea de făcut. Un milion de decizii de luat. În fiecare zi termen-limită.

El zâmbi văzându-i exuberanța evidentă.

— Dar îți place ce faci.

— Iubesc fiecare minut, recunosc eu ea. Sunt foarte optimistă în ceea ce privește succesul programului. Deja am acoperit șaptezeci și opt la sută din țelul pe care ni-l propusesem. Prin rețelele din industrie am auzit că rivalii noștri se chinuiesc să inițieze servicii similare.

— Imitația este cea mai sinceră formă de flatare.

— Categorie. Dar tot *imitație* se cheamă. Noi vom rămâne primii.

Entuziasmul ei era evident prin felul în care întregul chip i se luminează. Ochii îi străluceau. Zâmbetul ei era atât de frumos și neînhibat, încât simțea că începe să-l înțepe inima. Și abia acum

realiză că asta era prima dată când o vedea că este cu adevărat fericită. Dintotdeauna.

El ridică paharul să toasteze în glumă.

— Mult noroc ție și programului Select. Nu că ai avea nevoie de noroc. Acțiunile de la Sunsouth sunt cotate mai bine decât oricând.

— Ții evidența bursei?

— Păi sunt unul dintre investitori.

— Serious?

— Da. Orice ai face, ține-o tot așa. Dă roade.

— Sunt foarte ocupată și muncesc din greu, dar îmi mențin și un echilibru în viață. Mi-am luat liber miercuria după-amiaza.

Asta explica ținuta ei de stradă. Nu urma să se ducă la serviciu mai târziu. Încercă să nu interpreteze ceva din cuvintele acestea. Încercă, dar nu reuși.

Se uită atentă la el, în timp ce spunea:

— Aceste după-amieze de miercuri libere îmi permit să-mi petrec timpul cu alte lucruri care sunt importante pentru mine. Cum ar fi Fundația Elaine Speakman.

El se foi pe scaun.

— Fundația. Corect. Ți-am văzut recent fotografia în ziar. La un eveniment de gală în cadrul căruia se strâneau fonduri. Cum a ieșit?

— Foarte bine.

— Mă bucur.

— Pe lângă banii pe care i-am strâns în acea seară, fundația a primit recent o donație consistentă.

— O, da?

— O sută de mii de dolari.

— Nu mai spune.

— Hmm, dar a fost mai mult o donație neobișnuită.

— La ce te referi?

— În primul rând, a fost făcută cu bani cash. Bancnote de o sută de dolari depuse direct în contul fundației.

— Aha.

— De un anonim.

— Aha.

— Iar bancă la care avem deschis contul susține că donatorul a insistat să rămână anonim.

Griff își păstrează expresia neschimbată.

— Îl respect pentru că a păstrat secretă o donație atât de generoasă, spuse Laura. Sper că el știe cât de mult îi este apreciat darul.

— Sunt sigur că știe.

După o lungă pauză în conversație, care i se păru lui Griff nesfârșită, ea renunță cu un zâmbet suav și schimbă subiectul:

— Și tu ai fost ocupat.

— Ai auzit de program?

— Am văzut că ai dat un interviu despre asta la televizor.

— Prinde rădăcini, merge destul de bine.

— Pari surprins de asta, remarcă ea.

— Păi sunt. Pentru că mi-a căzut din cer într-un fel.

După ce ieșise din spital, apăruse în fața curții de justiție și pledă vinovat pentru acușările de atac. Jim Mealister îl eliberă pe cauțiune, iar la audiere pledă în mod extraordinar în favoarea lui. Argumentele lui erau susținute de declarația Laurei Speakman, prezentate în lipsa ei de către avocatul său, de asemenea și de declarația celor de la Afaceri Interne care îl investigaseră pe Stanley Rodarte.

Griff primi o muștrare din partea judecătorului și avu un an de eliberare condiționată, adăugat celorlalți pe care deja îi primise. Jerry Arnold rămase ofițerul care-l verifica. Mealister și Hunnicutt, care se dovedi a fi un prieten adevărat, îl invită pe Griff la cină, să sărbătorească ceea ce ei numeau o victorie.

La scurt timp după asta, Bolly Rich îl surprinse cu o invitație la masa de prânz. Își ceru scuze că refuzase să-l asculte pe Griff când încercase să-l avertizeze în privința lui Rodarte. Îi mai spuse că-i pare rău că a refuzat să-i ofere lui Griff ajutorul, când avea nevoie cel mai mult, dar mai ales pentru faptul că nu avusese încredere în el.

— Au trecut două săptămâni până când Jason a mai vrut să-mi vorbească.

Griff îl opri să-și ceară scuze.

— Nu-ți fă griji în privința aceasta, Bolly.

— Mă lași să scap mult prea ușor.

— Și eu am scăpat ușor.

Apoi Bolly îi spuse despre un program despre care el și alți reporteri din domeniul sportului din întreaga țară discutaseră de multă vreme. Simțeau că venise timpul să-l pună în aplicare.

— Ne-am săturat de spiritul negativ din sport, atât la nivelul colegiilor, cât și la cel profesionist. Oricât de mult am scrie despre coșuri nimerite, eseuri și lovituri reușite, suntem nevoiți să raportăm și abuzul de droguri, utilizarea de steroizi, arme și comportamentul violent, violurile...

— Jocuri de noroc, spuse Griff.

— Jocuri de noroc. Ne-am săturat de toate porcăriile astea. Vrem să întoarcem foaia, să introducem onoarea și idealurile unui sportiv de performanță în programul nostru. Dar nu suntem decât un grup de crainici și reporteri, iar eu sunt cel mai răsărit din tot grupul, asta ca să-ți faci o idee de cum stăm. Ce ne trebuie nouă este un purtător de cuvânt. Încurcat, adăugă: Și cineva care este prea curat nu ar avea un impact prea mare.

— Aveți nevoie de un poster mare cu un băiat, pe care să scrie un slogan înduioșător, cum ar fi: „N-o dați în bară cum am făcut-o eu“.

Bolly zâmbi.

— Cam la așa ceva ne-am gândit și noi.

— Aveau nevoie de un tânăr ca mine care să vorbească cu tinerii sportivi, îi explică el Laurei acum. Cu vocea experienței, îi avertizez în privința capcanelor obișnuite. Bolly și colegii lui au găsit niște sponsori ai unei corporații, pentru a pune bazele programului. Asociația Athletică a Colegiilor Naționale și-a oferit sprijinul deplin. Avem și burse de la Christian Athletes. Organizații ale elevilor. Asociații sportive din întreaga țară mi-au cerut să țin conferințe. Ridică din umeri. Poate că îi va ajuta măcar un pic ce-o să le spun eu acolo.

— Ești modest, Griff. Am citit chiar săptămâna aceasta în articolul domnului Rich că deja au strâns mii de promisiuni

semnate de sportivi care jurau că vor renunța la steroizi și la altele. Inclusiv fiul lui.

— Jason este un puști de treabă. Probabil nu s-ar fi băgat, oricum, în așa ceva.

— Dar alții ar fi făcut-o. Discursurile tale au un impact uriaș.

— Vom vedea. Îi zâmbi. Cel puțin călătoresc foarte des cu avioanele companiei Sunsouth.

— Ar trebui să te abonezi la programul Select.

— Nu-mi permit. Plățile mele sunt la zi și primesc un salariu mai mult decât decent, dar nu voi fi niciodată bogat, Laura. Niciodată. Niciodată nu voi fi bogat cum a fost Foster Speakman. Sau ca ea. Asta voia să-i dea de înțeles. Dar lucrez măcar în domeniul sportului. La periferie, dar tot e bine. Și fac ceva care merită apreciat. Zâmbi. Uneori după ce țin un discurs, mă roagă să le dau câteva pase cu mingea. Să le vând ponturi. Chestii de genul acesta.

— Sunt convinsă că atleții ăștia tineri sunt fascinați.

— Nu știu dacă sunt. Dar mie îmi face plăcere.

Tăcură o vreme. Ea se uită pe fereastră, apoi la foc, la vază cu lalele albe.

— Mai vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Ce mai face prietena ta, Marcia?

El rămase surprins că-și amintea de Marcia.

— Este bine. Am văzut-o chiar săptămâna trecută.

— Oh.

La aceste cuvinte, zâmbetul politicoș al Laurei se umbri un pic. Sau poate numai i se păruse.

— Mai are o operație programată, dar este doar în scop de înfrumusețare.

— Înseamnă că operațiile au fost reușite.

— Arată fantastic. Mai bine ca niciodată.

— Mă bucur. Încă mai... s-a întors la... lucru?

— Cu normă întreagă.

— Serios?

— Da. Se ocupă de afaceri ca de obicei.

— Hmm.

Dacă o interesa care este natura relației lui cu Marcia, de ce nu îl întreabă pe față? El speră că o va face. Ar fi putut să-i spună că sunt doar prieteni acum, dar măcar lucrul acesta i-ar fi indicat că o interesează dacă își satisface nevoile sexuale cu o profesionistă.

În schimb, ea spuse:

— Cum ți-ai petrecut sărbătorile?

— M-am îngășat. Ellie a gătit cât a putut de mult. Tu?

— Am fost plecată. Am stat la un hotel din Vermont, am mers pe drumuri de munte, am citit mult.

— Sună plăcut. Sună a singurătate.

— Ai mai vrea un ceai?

— M-ai mai întrebat asta o dată, am spus că nu.

— Scuze. Ce-ți mai face umărul?

— Bine.

— S-a vindecat de tot?

— Laura, de ce m-ai chemat?

Bruschețea lui o surprinse, apoi se înroși foarte tare, pentru că fusese surprinsă că trage de timp. Trase adânc aer în piept și spuse încet:

— Voiam să-ți mulțumesc.

Inima lui deveni grea ca plumbul. Oare chiar îl invitasе numai să ia ceaiul împreună?

— Pentru ce?

— Pentru că ai păstrat secretul. Ai avut atâtea posibilități să spui întreaga poveste sordidă. Dar n-ai făcut-o. L-ai protejat atât pe Foster, cât și pe mine. Cu siguranță, nu a meritat încrederea ta. Vreau să-ți spun cât de mult apreciez asta.

— Păi, nu prea voiam să știe toată lumea că fusesem angajat să fiu armăsarul tău.

— Oricare ar fi fost motivul tău, îți mulțumesc.

— Cu plăcere.

El nu-și dorea nenorocita ei de *recunoștință*. Își ținuse promisiunea față de el și de antrenor să n-o contacteze, deși nu trecuse o zi fără să se gândească la ea sau să nu-și dorească să ia legătura cu ea. Așa că astăzi, după luni de zile, când ea l-a sunat

în sfârșit, se gândise că poate...

Dar nu. În timp ce el stătea aici și purta conversații politicoase, dorindu-și cu ardoare s-o atingă, dorindu-și să-i guste gura, tot ce voia ea era să-i spună *mulțumesc*. Nu mai putea să reziste prea mult.

Agitat, își frecă palmele de coapse, apoi se ridică deodată în picioare.

— Uite, trebuie să plec. Am de rezolvat... ceva.

— Oh, îmi pare rău. Se ridică și ea. N-am vrut să te rețin prea mult.

— Nu, este în regulă. Mă bucur că te-am văzut.

— Și eu mă bucur.

— Bine. Mulțumesc pentru ceai.

În timp ce se îndrepta spre ușă, el se lovi ușor peste buzunar, ceea ce-l făcu să-și amintească.

— O, aproape am uitat. Ți-am adus ceva. Căutând în buzunarul exterior al hainei sport, scoase o cutie micuță.

Ea îl privi curioasă, în timp ce i-o dădea.

— Ce este aici?

— Ai doar o cale să afli.

Ea o luă în mână, ezitând o clipă înainte să desfacă un capăt al fundei. El își dădu seama că-și ținea respirația în timp ce ea desfăcea capacul. Așezată pe o pernuță de satin, era o steluță din aur cu un diamant foarte mic în mijloc. Ea stătea cu capul în jos, privind medalionul, nedorind ca el să-i vadă reacția. Dar rămăsese atât de nemișcată, încât el începu să creadă că a fost o idee foarte proastă acest cadou.

Mai trecu un moment, iar ea tot nu spuse nimic, el încercă să se justifice.

— N-a durat foarte mult, știu. Probabil, n-a fost mai mare decât diamantul acela. Dar... își trecu degetele prin păr. Dar nu există nicio amintire, știi? Nimic care să amintească faptul că a existat odată. Și chiar a existat. Măcar pentru câteva săptămâni.

Ea își ținea în continuare capul în jos, fără să facă nicio mișcare. *Rahat! A fost o idee proastă. Foarte, foarte proastă.* Ar trebui să tacă, pur și simplu, și să plece. În schimb, el spuse:

— M-am gândit că poate ți-ar plăcea să ai ceva care să-ți amintească de el.

Când își ridică în cele din urmă capul, chipul îi era ud de lacrimi.

— Întotdeauna îmi voi aminti de el. Îl voi păstra în inima mea pentru toată viața.

Se mișcă în același timp. El o cuprinse cu brațele și o strânse de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea vreodată drumul. Ar fi putut să jure că așa va fi. După asta, nu-și mai amintea foarte clar ce declarații îi făcuse chiar în momentul acela și pe care i le spusese mai târziu, în timp ce-i cuprinse chipul cu palmele și i-l ridică spre fața lui. Își amintea că-i spusese c-o iubește, că i-o repetase când îi săruta buzele, ochii, obrații și fruntea. În cele din urmă, buzele lor se întâlniră și se sărutară profund și cu ardoare.

Și apoi, timp de multe ore, pe măsură ce după-amiaza se transforma în noapte, stătură împreună pe canapea, bucurându-se de foc, ținându-se de mână și discutând. Nu vorbiră despre nimic ce era prea serios. Spuseră anecdote. Făcură schimb de informații frivole. Râseră mai tot timpul.

Asta era prima lor întâlnire.

Sfârșit